MARIE LU

GENIUL

Legenda #2

MARIE LU

Seria: Legend
Volumul 2

GENIUL

Original: *Prodigy* (2013)

Traducere din limba engleză de:
INES HRISTEA

virtual-project.eu

2017

LAS VEGAS, NEVADA

REPUBLICA AMERICII

★★★

POPULAȚIA: 7 427 431

1. JUNE

4 IANUARIE. ORA 19:32.

ORA STANDARD OCEAN.
LA 35 DE ZILE DUPĂ MOARTEA LUI METIAS.

Lângă mine, Day se trezește brusc din somn. fruntea îl e acoperită cu sudoare, iar obrajii îi sunt scăldați în lacrimi. Respiră greoi.

Mă aplec deasupra lui și îi dau la o parte de pe față o șuviță de păr umedă. Rana de la umăr a început deja să se cicatrizeze, dar zvâcnește la fiecare mișcare pe care o fac. Day se ridică în capul oaselor, se freacă la ochi și se uită în jur de parcă ar căuta ceva prin vagonul de tren care se leagănă. Privește mai întâi stiva de lăzi aflată într-un colț, în întuneric, apoi pânza de sac de pe podea și desaga cu mâncare și apă dintre noi. Îi ia un minut să-și dea seama unde e, să își aducă aminte că ne-am urcat într-un tren care se îndreaptă spre Vegas. Trec câteva secunde până se relaxează, sprijinindu-se de perete.

Îl bat ușor pe mână.

— Ești bine?

Asta a devenit întrebarea mea constantă.

Day ridică din umeri.

— Da, murmură el. Am avut un coșmar.

Au trecut nouă zile de când am evadat din Batalla Hall și am scăpat din Los Angeles. De atunci, Day are coșmaruri ori de câte ori închide ochii. După ce am fugit, prima dată când am apucat să ne odihnim câteva ore, într-un triaj abandonat, Day s-a trezit urlând. Am avut noroc că nu l-a auzit niciun soldat, niciun polițist. După asta, am prins obiceiul de a-l mângâia pe păr și de a-l săruta pe frunte, pe obraji și pe pleoape imediat după ce adoarme. Se mai trezește și acum înlăcrimat și suspinând, căutând din priviri cu disperare lucrurile pe care le-a pierdut. Dar măcar toate astea se întâmplă în tăcere.

Uneori, când Day rămâne tăcut, ca acum, mă întreb dacă nu cumva a luat-o razna. Nu pot să îl pierd. Îmi repet mereu că motivele sunt de natură practică: în momentul ăsta, niciunul

dintre noi nu ar prea avea șanse să supraviețuiască pe cont propriu. Iar abilitățile lui le completează pe ale mele. În plus... nu aș mai avea pe cine să protejez. Și eu vărs lacrimi; dar întotdeauna aștept ca Day să adoarmă și abia apoi mă pun pe plâns. Azi-noapte – din cauza lui Ollie. Mi se pare cumva prostește să plâng din cauza unui câine, când autoritățile Republicii ne-au ucis familiile, dar nu mă pot abține. Metias a fost cel care mi l-a adus pe Ollie: era un ghemotoc alb, cu labe disproporționat de mari, urechi blege și ochi căprui, plini de căldură. Era cea mai dulce și mai neajutorată ființă pe care o văzusem vreodată. L-am părăsit pe Ollie, pe băiatul meu.

— Ce ai visat? îi șoptesc lui Day.

— Nimic memorabil, îmi răspunde el, foindu-se.

Apoi, figura i se schimonosește pentru că, din greșeală, și-a frecat de podea piciorul rănit. Durerea îl face să se încordeze. Îmi dau seama cât de contractați îi sunt sub mânecile cămășii mușchii supli, căliți de traiul pe străzi. Respiră pe gură, întretăiat.

Cum m-a lipit de zid, acolo, în alee... Cât nesaț a fost în primul lui sărut! Jenată, îmi mut atenția de la gura lui și încerc să alung amintirea.

Day îmi face semn din cap către ușile vagonului.

— Unde suntem acum? Ar trebui să ne apropiem, nu?

Mă ridic, fericită că îmi pot îndrepta atenția spre alte lucruri și, sprijinindu-mă de peretele care se leagănă, mă uit afară, pe fereastra micuță a vagonului. Peisajul nu s-a schimbat prea mult – șiruri nesfârșite de blocuri-turn, fabrici, coșuri de fum și vechile autostrăzi șerpuite, cărora ploaia de după-amiază le dă nuanțe de albastru și mov-cenușiu. Încă străbatem sectoarele-mahala. Care arată aproape identic cu cele din Los Angeles. În depărtare, un baraj enorm ocupă jumătate din orizont. Aștept până când un JumboTron trece în zbor pe lângă tren și atunci mijesc ochii ca să disting literele minuscule din colțul de jos al ecranului.

— Boulder City, Nevada, anunț. Suntem foarte aproape. Probabil că trenul o să oprească aici o vreme, dar apoi n-ar trebui să dureze mai mult de treizeci și cinci de minute ca să ajungem în Vegas.

Day încuviințează din cap. Se apleacă, dezleagă gura desagii cu provizii și scormonește după mâncare.

— Foarte bine. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai curând o să-i găsim pe Patrioți.

Mi se pare distant. Uneori, Day îmi povestește care sunt lucrurile pe care le vede în coșmarurile sale – cum a picat Examenul, cum a pierdut-o pe Tess pe străzi sau cum a fugit de patrulele antiepidemice. Mai sunt și acele vise urâte legate de faptul că e cel mai căutat infractor din Republică. Alteori, când îl cuprinde o astfel de stare și nu îmi spune ce a visat, știu că a avut coșmaruri cu familia lui – cu mama sa sau cu John murind. Poate că e mai bine că pe astea nu mi le povestește. Le am eu pe ale mele; nu sunt sigură că aș putea să le duc și pe ale lui.

— Ești hotărât să-i găsești pe Patrioți, nu? îi spun în timp ce el scoate din sac o bucată râncedă de scovergă.

Nu e prima dată când îl iau la întrebări privitor la încăpățânarea asta a lui de a ajunge în Vegas, așa că am grijă cum abordez subiectul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Day să creadă că nu îmi pasă de Tess sau că mi-e frică de o întâlnire cu faimosul grup de rebeli din Republică.

— Tess i-a urmat de bunăvoie. Oare n-o punem în pericol dacă încercăm s-o luăm înapoi?

Day nu îmi răspunde imediat. Rupe scovergă în două și îmi oferă o bucată:

— Ia și tu! N-ai mai mâncat de mult.

— Nu, mulțumesc. Nu-mi place coca prăjită, îl refuz eu politicos.

Dacă aș putea, mi-aș lua cuvintele înapoi. Day își pleacă privirea și pune a doua bucată în desagă, după care, în liniște, începe să își mănânce porția. Ce prostie, ce prostie mare am putut să spun! „Nu-mi place coca prăjită”. Parcă și aud ce îi trece lui Day prin minte: „Săraca fată bogată, cu manierele ei elegante… Își permite să strâmbe din nas”. Mă dojenesc în gând și îmi propun ca, data viitoare, să fiu mai atentă.

După câteva îmbucături, Day îmi răspunde:

— Nu pot s-o las pe Tess fără să știu că e în regulă.

Sigur că nu poate. Day nu ar părăsi-o pe niciuna dintre persoanele la care ține, cu atât mai puțin pe această fetiță orfană, care a crescut cu el pe străzi. Pe de altă parte, înțeleg și importanța întâlnirii cu Patrioții – în fond, rebelii ne-au ajutat pe mine și pe Day să scăpăm din Los Angeles. Sunt mulți și bine organizați. Poate că știu ce fac autoritățile cu fratele mai mic al

lui Day, cu Eden. Poate ar putea chiar să ne ajute să vindecăm rana infectată pe care o are Day la picior. Din dimineața aceea fatidică, când doamna comandant Jameson l-a împușcat și l-a arestat, plaga a fost când mai bine, când mai rău. Acum, piciorul lui stâng e o masă de carne sfâșiată, însângerată. Are nevoie de asistență medicală. Și totuși, avem o problemă.

— Patrioții nu ne vor ajuta dacă nu-i plătim. Ce-am putea să le dăm?

Ca să fiu cât mai convingătoare, bag mâna în buzunare și scot la iveală economiile noastre neîndestulătoare. Patru mii de bancnote. Asta e suma pe care am avut-o la mine înainte să evadăm. Nu-mi vine să cred cât de mult duc dorul luxului! Și când mă gândesc că familia mea are o avere de milioane, bani la care niciodată nu voi mai avea acces…

Day a dat gata scoverga și se gândește la ce-i spun, strângând din buze.

— Da, știu, îmi răspunde, trecându-și o mână prin părul blond, încâlcit. Dar ce propui să facem? La cine altcineva putem să mergem?

Dau din cap neajutorată. În privința asta, are dreptate; deși nu îmi doresc să-i revăd pe Patrioți, nu prea avem de ales. Atunci când ne-au ajutat să evadăm din Batalla Hall, când Day era încă leșinat, iar eu eram rănită la umăr, i-am rugat să ne lase să mergem cu ei în Vegas. Am sperat că ne vor ajuta și pe mai departe.

Însă ne-au refuzat.

— Ne-ai plătit să-l scăpăm pe Day de la execuție. Nu să vă cărăm până în Vegas, mi-a spus Kaede. Vino-ți în fire! Soldații republicani sunt pe urmele voastre. Iar noi nu suntem organizație filantropică. Fără bani, eu nu-mi mai risc capul pentru voi.

Până în clipa aia, eram aproape convinsă că Patrioților le păsa de noi. Dar vorbele lui Kaede m-au adus cu picioarele pe pământ. Ne ajutaseră doar pentru că-i dădusem barmaniței 200 000 de bancnote, banii pe care îi primisem ca recompensă pentru capturarea lui Day. Și chiar și așa, fusesem nevoită să duc muncă de convingere cu ea pentru a-și trimite camarazii să ne ajute.

Să-i dea voie lui Day s-o vadă pe Tess… Să-l ajute să-și îngrijească piciorul rănit… Să ne dea informații cu privire la locul

unde se află Eden… Toate chestiile astea presupun mituirea unor oameni. Ce n-aș fi dat să mai fi avut timp să iau niște bani înainte de plecare!

— Vegasul e cea mai proastă alegere pentru noi doi, îi spun lui Day în vreme ce, cu grijă, îmi masez umărul în curs de vindecare. Și s-ar putea ca Patrioții să nu vrea nici măcar să ne vadă. Încerc să mă asigur că am analizat situația din toate unghiurile.

— June, știu că nu-i consideri pe Patrioți tovarășii noștri. Ai fost învățată să-i urăști. Dar, pentru noi, ei chiar reprezintă potențiali aliați. În organizația lor am mai multă încredere decât în stat. Tu nu?

Nu știu dacă și-a dorit să mă jignească prin vorbele astea. Pur și simplu nu a priceput ce vreau să spun: că probabil Patrioții nu ne vor ajuta, și atunci vom rămâne blocați într-un oraș militar. I se pare că ezit fiindcă nu am încredere în ei. I se pare că undeva, în adâncul sufletului, am rămas încă acea June Iparis, copilul de aur al Republicii… Că încă sunt credincioasă acestei țări… O fi adevărat? Acum sunt o infractoare și niciodată nu mă voi mai putea întoarce la viața confortabilă de dinainte. Gândul ăsta îmi lasă un gol în stomac, de parcă încă aș mai tânji să fiu copilul de aur al Republicii. Poate că încă mi-o doresc.

Dar dacă nu mai sunt ce am fost, atunci cine sunt?

— Bine. O să încercăm să-i găsim pe Patrioți, conchid.

E limpede că nu voi putea să-l fac să se răzgândească.

Day încuviințează din cap.

— Mersi, îmi șoptește.

Pe chipul lui frumos apare umbra unui zâmbet, care mă atrage cu irezistibila lui căldură, dar Day nu dă să mă îmbrățișeze. Nu îmi caută mâna. Nu se trage mai aproape de mine așa încât umerii noștri să se sprijine unul de celălalt, nu îmi mângâie părul, nu îmi șoptește cuvinte liniștitoare la ureche și nu își lipește fruntea de a mea. Nu mi-am dat seama cât de mult am ajuns să îmi doresc să facă toate aceste gesturi mărunte. În clipa asta, părem cumva străini.

Poate că visul urât pe care l-a avut a fost cu mine.

•

Anunțul apare imediat după ce ajungem pe bulevardul principal din Las Vegas.

Dacă există un loc din Vegas unde nu ar trebui să fim, acela e bulevardul principal. Șiruri de JumboTron-uri (câte șase de la o intersecție la alta) sunt aliniate de o parte și de alta a celei mai aglomerate străzi din oraș. Pe ecrane rulează, la nesfârșit, tot felul de știri. Fascicule de lumini orbitoare mătură obsesiv zidurile. Clădirile de aici sunt de două ori mai mari decât cele din Los Angeles. Centrul orașului e dominat de zgârie-nori uriași și de enorme docuri de aterizare piramidale (sunt opt în total, fiecare are baza pătrată, iar lateralele sunt în formă de triunghiuri echilaterale), cu lumini strălucitoare care izbucnesc din vârfuri. Aerul deșertic, plin de fum, ne zgârie gâtlejul cu uscăciunea lui. Aici nu se iscă uragane care să potolească seceta. Suntem departe de orice înseamnă regiune de coastă sau lacuri. Trupele mărșăluiesc de la un capăt la celălalt al străzii (în formații dreptunghiulare, tipice pentru Vegas). Îmbrăcați în uniforma neagră cu dungi bleumarin a soldaților care vin și pleacă spre front. În depărtare, dincolo de bulevardul cu zgârie-nori, sunt șiruri de avioane de vânătoare cu reacție care se așază pe poziții, pe o pistă de lansare lată. Deasupra plutesc dirijabile.

Vegasul e un oraș militar, o lume a soldaților.

Când eu și Day intrăm pe bulevardul principal, soarele tocmai apune. Ne îndreptăm spre celălalt capăt al străzii. Day se sprijină de umărul meu, pe care își lasă toată greutatea. Încercăm să ne amestecăm în mulțime. Respiră greu și e tras la față din cauza durerii. Mă străduiesc din răsputeri să-l susțin fără să atragem atenția, însă greutatea lui mă face să mă clatin, ca și cum aș fi băut prea mult.

— Cum ne descurcăm? mă întreabă el, șoptindu-mi la ureche, cu buzele-i fierbinți lipite de pielea mea.

Nu-mi dau seama dacă Day e într-o stare de semidelir din cauza durerii sau îmi vorbește așa din cauza costumației mele, dar nu pot să zic că m-ar deranja felul ostentativ în care flirtează cu mine. E o schimbare plăcută după călătoria cu trenul, atât de stânjenitoare. Day are grijă să-și țină capul în jos, privind pe sub genele lungi și ferindu-și fața de soldații aflați într-un continuu du-te-vino pe trotuare. Din pricina disconfortului, se foiește în pantaloni și în haina militară. O șapcă soldățească neagră îi ascunde părul blond și o mare parte din chip.

— Destul de bine, îi răspund. Nu uita: ești beat. Și fericit. Trebuie să pari mort după partenera ta. Încearcă să zâmbești mai mult.

Pe buzele lui Day înflorește un imens zâmbet fals. Dar e încântător, ca întotdeauna.

— Ei, haide, scumpo! Credeam că mă descurc. Doar o țin în brațe pe cea mai drăguță damă de pe bulevard – cum să nu fiu mort după tine? Nu arăt ca și cum te-aș dori? Uite cum fac eu când te doresc, zice el, făcându-mi ochi dulci.

Arată atât de caraghios, că nu mă pot abține să nu râd. Un trecător se uită la mine.

— E mult mai bine așa…

Mă topesc când obrazul lui Day îmi atinge gâtul. „Nu ieși din rol! Concentrează-te!” Gablonzurile aurii din jurul taliei și al gleznelor mele zornăie în ritmul pașilor.

— Cum ți-e piciorul?

Day se îndepărtează puțin.

— Era bine până când mi-ai amintit tu de el, îmi șoptește. Se împiedică într-o crăpătură din pavaj și îl trece un fior de durere.

Îl strâng mai tare.

— Dar o să rezist până la următorul popas.

— Nu uita: două degete la frunte înseamnă că vrei să ne oprim.

— Da, da. Te anunț dacă am probleme.

Doi soldați trec pe lângă noi. Și ei sunt însoțiți de dame de companie: fete zâmbitoare, împodobite cu farduri de ochi sclipitoare și tatuaje faciale elegante. Costumele de dansatoare, cu pene roșii false, de-abia le acoperă trupurile. Unul dintre soldați mă vede, începe să râdă și își cască ochii, tulburi din pricina alcoolului.

— De la ce club ești tu, frumoaso? mă întreabă, cu limba împleticindu-i-se în gură. Nu țin minte să-ți mai fi văzut fața pe-aici.

Întinde mâna către talia mea dezgolită, dornic să mă atingă. Dar nu mai apucă, pentru că Day îl împinge cu putere.

— Nu pune mâna pe ea!

Day rânjește și îi face cu ochiul soldatului, păstrându-și mâna relaxată, dar nota amenințătoare din căutătura și vocea lui îl fac pe celălalt să dea înapoi. Ne privește uimit, bolborosește ceva și, clătinându-se, pleacă mai departe cu prietenii lui.

Încerc să imit felul în care chicoteau cele două dame de companie și îmi arunc părul pe spate.

— Data viitoare, intră în joc, șuier în urechea lui Day, sărutându-l pe obraz, ca și când ar fi cel mai bun client din lume. Numai asta ne mai lipsește, o încăierare.

— Cum așa? face Day, ridicând din umeri și pășind chinuit de durere. Ar fi fost o încăierare jalnică. Tipul de-abia se mai ținea pe picioare.

Clatin din cap și decid să nu fac caz de ironia situației.

Trece pe lângă noi un al doilea grup de soldați; băieții sunt beți, gălăgioși și de-abia se mai țin pe picioare. (E vorba despre șapte cadeți și doi locotenenți, care au banderole aurii cu embleme din Dakota, ceea ce înseamnă că tocmai au sosit din nord de vreme ce n-au apucat să își schimbe banderolele cu unele noi, cu însemnele batalionului aflat pe front.) Brațele le sunt petrecute pe după mijlocului câte unei dame de companie de la cluburile Bellagio. Fetele strălucesc; au coliere roșii și „B”-uri tatuate pe braț. Probabil că soldații ăștia sunt din cazărmile de deasupra cluburilor.

Îmi verific din nou costumul. L-am șterpelit din garderoba de la Sun Palace. La o primă vedere, arăt ca oricare altă damă de companie. În jurul taliei și al gleznelor am lănțișoare aurii, cu tot soiul de zorzoane. În părul roșcat (l-am vopsit cu un spray), împletit, mi-am prins pene și panglici aurii. Cu ajutorul fardurilor am conturat umbre în jurul ochilor, peste care am aplicat un strat de sclipici. Pe partea superioară a obrazului până pe pleoapă este pictat un tatuaj fioros cu un phoenix. Mătăsurile roșii îmi lasă dezvelite brațele și talia, iar cizmele îmi sunt bordate cu dantelă.

Costumul meu are însă ceva în plus față de veșmintele celorlalte fete.

Un lanț cu oglinjoare scânteietoare. Sunt parțial ascunse printre celelalte podoabe care-mi înconjoară glezna și, de la distanță, par un simplu brizbiz. Nu e un lucru pe care să-l remarci. Dar, din timp în timp, când lumina de pe stradă poposește pe oglinjoare, ele devin un șirag de sclipiri. În total, sunt treisprezece – numărul simbolic (neoficial, totuși) al Patrioților. E semnalul nostru pentru ei. Sunt convinsă că rebelii supraveghează continuu bulevardul principal, deci știu că vor

sesiza lănțișorul. Și, când se va întâmpla asta, își vor da seama că suntem cei doi pe care i-au salvat în Los Angeles.

JumboTron-urile din lungul străzii pârâie preț de o secundă. Jurământul ar trebui să reînceapă din minut în minut. Aici lucrurile nu se petrec ca la Los Angeles. La Vegas, jurământul național se difuzează de cinci ori pe zi. Pe toate JumboTron-urile, reclamele sau știrile se întrerup și sunt înlocuite de imaginea enormă a Electorului Primo, după care, din sistemul de megafoane al orașului, se revarsă următoarele cuvinte: „Jur credință steagului măreței Republici a Americii, Electorului Primo, glorioaselor noastre state, unității împotriva Coloniilor, iminentei noastre victorii!”

Nu cu mult timp în urmă, și eu recitam acest jurământ în fiecare dimineață și după-amiază cu același entuziasm ca toți ceilalți, hotărâtă să împiedic Coloniile de pe Coasta de Est să preia controlul asupra prețioaselor noastre teritorii din vest. Dar asta se întâmpla înainte să aflu ce rol au jucat autoritățile Republicii în moartea celor din familia mea. Acum nu știu ce să mai cred. Să înlesnesc victoria Coloniilor?

JumboTron-urile încep să ruleze un buletin de știri. Săptămânala trecere în revistă a evenimentelor. Împreună cu Day, urmăresc titlurile care se succed rapid pe ecrane:

REPUBLICA PREIA CONTROLUL
ASUPRA A KILOMETRI DIN TERITORIUL COLONIILOR
ÎN BĂTĂLIA DE LA AMARILLO, EAST TEXAS.

AVERTIZĂRILE DE INUNDAȚII
PENTRU SACRAMENTO, CALIFORNIA – SUSPENDATE.

ELECTORUL INSPECTEAZĂ TRUPELE DE PE FRONTUL DE NORD
PENTRU A LE RIDICA MORALUL.

Majoritatea știrilor sunt prea puțin interesante. Sunt obișnuitele titluri privitoare la situația de pe front, prognoze meteorologice, actualizări de legislație, anunțuri de carantină pentru Vegas.

Day mă bate pe umăr și îmi face semn către unul dintre ecrane.

CARANTINA DIN LOS ANGELES
EXTINSĂ LA SECTOARELE EMERALD ȘI OPAL.

— Sectoarele cu nume de pietre prețioase? șoptește prietenul meu.

Eu am rămas cu ochii la ecran, deși textul a dispărut.

— Acolo locuiesc bogătanii, nu?

N-am idee ce să-i răspund, fiindcă și eu încerc să procesez informația. Sectoarele Emerald și Opal… Să fie oare o greșeală? Ori epidemia din Los Angeles a devenit atât de gravă, încât să fie anunțată pe JumboTron-urile din Vegas? Niciodată, dar absolut niciodată nu am văzut să se extindă carantina la sectoarele în care locuiesc cei din clasa superioară. Emerald se află lângă Ruby – asta înseamnă că și sectorul meu va intra în carantină? Și cum rămâne cu vaccinările? Nu erau ele menite să prevină astfel de situații? Îmi amintesc ce a scris Metias în jurnalele lui: „Cât de curând, un virus o să scape de sub control și niciun vaccin sau antidot nu o să-l mai poată opri”. Îmi amintesc dezvăluirile fratelui meu – fabricile subterane, bolile galopante… epidemiile la intervale regulate. Mă trece un fior. Îmi spun că autoritățile din Los Angeles vor pune capăt epidemiei. Se va stinge și asta, ca toate celelalte.

Alte titluri se succed pe ecrane. Unul, devenit familiar, se referă la execuția lui Day. Este însoțit de imaginile cu plutonul de execuție din curtea unde fratele lui, John, a încasat gloanțele destinate lui Day, pentru ca apoi să se prăbușească la pământ, cu fața în jos. Prietenul meu își pleacă privirea.

Dar e și o știre mai proaspătă:

DISPĂRUTĂ
SS NR: **2001963034**

JUNE IPARIS
AGENT, PATRULA ORAȘULUI LOS ANGELES

VÂRSTĂ/SEX: 15/FEMININ

ÎNĂLȚIME: 1,64 cm

PĂR: ȘATEN

OCHI: CĂPRUI

VĂZUTĂ ULTIMA DATĂ LÂNGĂ BATALLA HALL, LOS ANGELES, CA.

RECOMPENSĂ DE 350 000 DE BANCNOTE REPUBLICANE.

DACĂ O VEDEȚI, RAPORTAȚI IMEDIAT AUTORITĂȚILOR LOCALE.

Asta e ceea ce se dorește ca oamenii să creadă în Republică. Anume că sunt dispărută și că ei speră să mă aducă înapoi vie și nevătămată. Ceea ce nu spun e că, probabil, mă vor moartă. L-am ajutat pe cel mai notoriu infractor al țării să scape de execuție și pe Patrioți să pună la cale, în chip de diversiune, o revoltă împotriva cartierului general al armatei și am trădat Republica.

Nu vor însă ca informația asta să devină publică, așa că, de fapt, mă vânează. Raportul conține și o fotografie a mea, aceea din livretul militar. E o poză din față; nu zâmbesc, sunt complet nemachiată (dacă nu punem la socoteală balsamul de buze), iar părul negru îl am prins într-o coadă foarte strânsă. Stema republicană aurie strălucește pe fundalul negru al hainei. Mă bucur că tatuajul cu phoenixul îmi ascunde acum jumătate din față.

Ajungem până la mijlocul bulevardului principal înainte ca megafoanele să pârâie din nou, la începerea jurământului. Ne oprim. De fapt, Day se împiedică din nou și e gata-gata să cadă, dar izbutesc să-l prind destul de repede, astfel încât rămâne în picioare. Oamenii de pe stradă ridică ochii spre JumboTron-uri (cu excepția câtorva soldați aliniați în perimetrul intersecțiilor pentru a se asigura că toată lumea participă). Imaginile de pe ecran tremură, se topesc într-un negru total, după care apare portretul Electorului Primo, afișat la înaltă rezoluție.

— Jur credință…

Pronunțarea acestor cuvinte, împreună cu toți ceilalți de pe stradă, aproape că îmi induce o stare de confort. Asta până îmi amintesc de toate cele care s-au petrecut în ultima vreme. Mă gândesc la seara în care l-am prins pe Day, la momentul când Electorul și fiul lui au venit să mă felicite personal pentru că am băgat după gratii un infractor atât de faimos. Rememorez

imaginea Electorului, așa cum l-am cunoscut. În portretele de pe JumboTron-uri se văd aceiași ochi verzi, același maxilar puternic și aceleași bucle negre… dar nu și răceala expresiei și nuanța bolnăvicioasă a tenului său. Pozele astea, în care are obrajii îmbujorați și plesnește de sănătate, îi dau un aer patern. Și e diferit față de cum mi-l amintesc eu.

— … Steagului măreței Republici a Americii…

Brusc, jurământul se oprește. Pe străzi se lasă o tăcere deplină, apoi din mulțime se ridică un cor de șoapte nedumerite. Mă încrunt. Ciudat. Niciodată n-am mai văzut să se întâmple asta. Nici măcar o singură dată. Și apoi, sistemul de JumboTron-uri e proiectat în așa fel încât defectarea unuia dintre ecrane să nu le afecteze pe celelalte.

Day ridică privirea spre imaginea încremenită pe ecrane, în vreme ce mie îmi fug ochii spre soldații aliniați pe stradă.

— Un accident nemaivăzut? face el.

Respirația lui gâfâită mă îngrijorează. „Mai rezistă un pic. Nu putem să ne oprim aici”.

Clatin din cap.

— Nu. Uită-te la soldați, îi zic, făcându-i un semn discret spre ei.

— Și-au schimbat poziția. Nu mai țin armele pe umăr. Le-au luat în mâini. Se pregătesc pentru reacția mulțimii.

Day clatină încet din cap. E îngrijorător de palid.

— S-a întâmplat ceva.

Portretul Electorului dispare de pe JumboTron-uri; este imediat înlocuit de o nouă serie de imagini, cu un bărbat care-i seamănă leit Electorului – doar că e mult mai tânăr, abia dacă a împlinit douăzeci de ani. Are aceiași ochi verzi și același păr negru, ondulat. Într-o fracțiune de secundă, îmi amintesc cât de încântată am fost atunci când l-am cunoscut la bal. Este Anden Stavropoulos, fiul Electorului Primo.

Day are dreptate. S-a întâmplat ceva important.

Electorul Republicii a murit.

O altă voce, cu ton optimist, se face auzită acum din megafoane:

— Înainte de a continua jurământul, le dăm tuturor soldaților și civililor indicația de a-și înlocui acasă portretul Electorului. Puteți obține un portret nou de la sediile locale ale poliției.

Inspecțiile menite să se asigure de cooperarea dumneavoastră vor începe peste două săptămâni.

Vocea anunță presupusele rezultate ale unor alegeri naționale. Dar nu pomenește absolut nimic de moartea Electorului. Sau de promovarea fiului său.

Republica a trecut pur și simplu sub conducerea noului Elector fără să se piardă nicio clipă, ca și cum Anden și tatăl său ar fi una și aceeași persoană. Sunt confuză – încerc să îmi amintesc ce-am învățat la școală despre alegeri. Electorul îl desemnează întotdeauna pe cel care îi va urma, iar alegerile naționale îl confirmă. Nu e nicio surpriză că Anden e primul în linia de succesiune. Însă tatăl său s-a aflat la putere zeci de ani la rând, de dinainte ca eu să mă nasc. Și acum nu mai e. Lumea noastră s-a schimbat în doar câteva clipe.

La fel ca mine și ca Day, oamenii de pe stradă au înțeles ce trebuie să facă: ca la un semnal, cu toții ne plecăm capetele în fața portretelor de pe JumboTron-uri și recităm restul jurământului, ale cărui cuvinte au apărut din nou pe ecrane.

— … Electorului Primo, glorioaselor noastre state, unității împotriva Coloniilor, iminentei noastre victorii!

Repetăm cuvintele astea iar și iar, până când ele dispar de pe ecrane. Nimeni nu îndrăznește să se oprească. Mă uit la soldații din lungul străzii. Mâinile li s-au încleștat pe arme. În cele din urmă, după un răstimp care părea să nu se mai termine, cuvintele dispar, iar JumboTron-urile revin la obișnuitele calupuri de știri. Ne punem cu toții din nou în mișcare, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Day se împiedică. De data asta, îl simt cum tremură și inima mi se strânge în piept.

— Să nu leșini, îi șoptesc.

Spre surprinderea mea, aproape că spun „Să nu leșini, Metias!” Încerc să îl sprijin, dar Day alunecă.

— Iartă-mă! murmură el. Fața îi strălucește năclăită de sudoare, iar ochii și-i ține strânși de durere. Ridică două degete la frunte. Stop. Nu mai poate. Mă uit disperată în jur. Sunt prea mulți soldați și mai avem încă mult de mers.

— Nu, trebuie să te ridici, îi spun cu fermitate. Să nu leșini! O să reușești.

Însă, de data asta, vorbele mele nu mai au efect. Înainte să apuc să îl prind, Day cade din picioare, se sprijină o clipă în mâini și apoi se prăbușește la pământ.

2. DAY

Electorul Primo a murit.

Ecoul manifestărilor pare cam anemic. Te-ai fi așteptat ca dispariția lui să ne aducă un marș funebru de proporții, să se simtă ceva panică pe străzi, să fie instituit doliu național, să vezi soldați mărșăluind și trăgând salve către cer. Un praznic uriaș, drapele coborâte în bernă, bannere albe atârnate pe toate clădirile. O nebunie de genul ăsta. Dar sunt prea tânăr ca să fi prins moartea vreunui Elector. În afară de instalarea în funcție a succesorului dorit de defunctul Elector și de niște alegeri naționale simulate, habar nu am cum ar trebui să se petreacă lucrurile.

Presupun că, pur și simplu, autoritățile Republicii se prefac că nu s-a întâmplat nimic, sărind direct la următorul Elector. Acum îmi aduc aminte că am citit ceva pe tema asta într-unul dintre manualele de la școală. „Atunci când vine vremea instalării noului Elector Primo, statul trebuie să le amintească oamenilor să se concentreze asupra aspectelor pozitive. Doliul aduce cu el slăbiciune și haos. Să mergi înainte este singura cale”. Da. Într-atât se teme guvernul ca nu cumva să trădeze fie și cea mai mică urmă de nesiguranță în fața civililor.

Dar nu am la dispoziție decât o secundă ca să meditez la asta.

Abia am terminat de rostit noul jurământ, că un val de durere începe să îmi urce în picior. Înainte să mă pot stăpâni, mă chircesc și mă prăbușesc la pământ, sprijinindu-mă în genunchiul bun. Câțiva soldați întorc capul spre noi. Râd cât pot de tare, ca și cum lacrimile mele ar fi de veselie. June intră și ea în rol, dar văd teama de pe chipul ei.

— Haide, îmi șoptește ea, disperată.

Unul dintre brațele ei suple se încolăcește în jurul meu și încerc să mă prind de mâna întinsă. De-abia acum atragem privirile celor din jurul nostru.

— Trebuie să te ridici. Haide!

Trebuie să îmi adun toate puterile ca să îmi păstrez zâmbetul pe față. „Concentrează-te asupra lui June!” Dau să mă ridic, dar cad din nou. Durerea e mult prea intensă. În fundul ochilor îmi

explodează o lumină albă. „Respiră!” îmi zic. „N-ai voie să leșini în mijlocul bulevardului principal din Vegas”.

— Ce s-a întâmplat, soldat?

Un caporal tânăr, cu ochi de culoarea alunelor, stă în fața noastră, cu brațele încrucișate la piept. Îmi dau seama că se grăbește, dar se pare că urgența nu e chiar așa de mare încât să nu se oprească să vadă ce e cu noi. Mă privește, ridicând din sprânceană.

— Te simți bine? Ești alb ca hârtia, băiete.

„Fugi!” – asta simt că ar trebui să-i strig lui June. „Fugi de-aici! Încă mai ai timp”. Dar prietena mea mă scutește de efortul de a deschide gura.

— Iertați-l, domnule! spune ea. N-am mai văzut vreun client de la Bellagio care să bea așa de mult odată.

Clatină din cap plină de amărăciune și, cu o mână, îi face semn să se îndepărteze.

— Cred că ar fi mai bine să vă dați mai în spate, domnule, adaugă ea. Cred c-o să vomite.

Sunt surprins din nou de cât de ușor reușește fata asta să se transforme în alt personaj. La fel m-a păcălit și pe mine când eram în Lake.

Caporalul se încruntă la ea, bănuitor, apoi își îndreaptă privirea spre mine. Se concentrează asupra piciorului rănit. Deși e ascuns sub mai multe rânduri de țesătură, lui tot îi reține atenția.

— Mi se pare că tipa asta nu prea știe ce vorbește. Cred că ar trebui să mergi la spital.

Ridică o mână ca să cheme ambulanța care tocmai trece pe stradă.

Scutur din cap.

— Nu, vă mulțumesc, domnule, izbutesc să articulez, cu un râs anemic. Scumpetea asta mi-a spus prea multe bancuri. Trebuie doar să-mi trag sufletul – după care trebuie să dorm. Suntem…

Dar caporalul nu e atent la ce îi spun. Înjur în gând. Dacă ajungem la spital, ne vor lua amprentele și atunci vor afla cine suntem: cei mai căutați proscriși din Republică. Nu îndrăznesc să mă uit la June, dar știu că se chinuiește să găsească o scăpare.

Deodată, cineva își ițește capul din spatele caporalului.

E o fată pe care eu și June o recunoaștem imediat, deși nu am mai văzut-o niciodată îmbrăcată într-o uniformă republicană impecabilă. La gât îi atârnă niște ochelari de pilot. Îl ocolește pe caporal și se postează în fața mea, zâmbind cu indulgență.

— Salut! îmi spune. Mi s-a părut mie că tu ești. Te-am urmărit cum te împleticeai de-a lungul bulevardului!

Caporalul ne privește în timp ce fata mă saltă în picioare și mă bate cu putere pe spate. Tresar de durere, dar îi întorc zâmbetul care vrea să spună că ne știm de o veșnicie.

— Mi-a fost dor de tine, mă decid să zic.

Militarul gesticulează nerăbdător către fata de-abia sosită.

— Îl cunoști?

Ea își dă pe spate părul negru, tuns bob și îi oferă cel mai seducător zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— Dacă îl cunosc, domnule? Am fost în aceeași escadrilă în primul an.

Îmi face cu ochiul.

— Se pare că iar și-a dat în petic prin cluburi.

Caporalul, care și-a pierdut deja interesul, pufnește și își dă ochii peste cap.

— Băiat de la aviație, așadar… Ei, ai grijă să nu mai facă vreo scenă în public. Mai că-mi vine să-l sun pe comandantul vostru.

Deodată, pare să își aducă aminte că se grăbea undeva și se îndepărtează rapid.

Răsuflu ușurat. Am scăpat ca prin urechile acului.

După plecarea militarului, fata îmi zâmbește cuceritor. Deși brațele îi sunt ascunse de mânecile lungi, îmi dau seama că una dintre mâinile ei este în ghips. Din tonul vocii înțeleg că nu se bucură să ne vadă.

— Cazarma mea e în apropiere. Ce-ar fi să te odihnești puțin acolo? Poți să-ți iei cu tine și păpușica asta nouă, spune ea, arătând spre June.

Kaede. Nu s-a schimbat absolut deloc față de după-amiaza în care am cunoscut-o, când am crezut că e o simplă barmaniță, cu tatuajul ei cu viță-de-vie cu tot. E la fel cum era înainte să aflu că e Patriotă.

— Te urmăm, îi răspund.

Kaede o ajută pe June să mă ducă pe o altă stradă. Ne conduce până în fața ușii duble, în stil venețian, cu sculpturi elaborate, a unei cazărmi adăpostite într-un bloc-turn, apoi ne

trece prin fața unui paznic plictisit și ne face să traversăm holul principal al clădirii. Tavanul e atât de înalt, că mă ia cu amețeală. Surprind cu colțul ochiului, în trecere, imaginile steagurilor republicane și portretele Electorului Primo, care atârnă pe pereți, între pilaștri. Gardienii se grăbesc deja să înlocuiască vechile portrete cu cele noi. Kaede ne conduce în timp ce turuie un șir neîntrerupt de fraze de complezență. Părul ei negru este chiar mai scurt acum și tăiat drept, la nivelul bărbiei. Pleoapele îi sunt mânjite cu fard bleumarin. Abia acum observ că suntem aproape de aceeași înălțime. Soldații mișună de colo-colo și mă tot aștept ca unul dintre ei să mă recunoască după fotografia din anunțul de dare în urmărire. Sau să o identifice pe June, în ciuda costumației. Ori să își dea seama că nici Kaede nu e un soldat adevărat. S-ar năpusti atunci asupra noastră și nu am mai avea nicio șansă de scăpare.

Dar nimeni nu își pune întrebări în privința noastră. Dimpotrivă, șchiopătatul meu ne ajută să trecem neobservați: văd mai mulți soldați cu brațe sau picioare în ghips. Kaede ne călăuzește spre ascensoare – nu am mai mers niciodată cu liftul, pentru că nu am mai fost niciodată într-o clădire în care să nu existe niciun fel de restricții de folosire a curentului electric. Ne dăm jos la etajul al optulea. Aici sunt mai puțini soldați. De fapt, parcurgem o bucată dintr-un culoar fără să ne întâlnim cu nimeni.

Aici, Kaede renunță în cele din urmă la masca veseliei.

— Arătați ca niște vagabonzi, mârâie ea în timp ce bate ușor la o ușă. Piciorul ăla încă îți mai face probleme, nu? Sunteți tare încăpățânați dacă ați venit până aici după noi.

Apoi, rânjind către June, adaugă:

— Reflexiile de la tâmpeniile alea de oglinjoare... să mă orbească, nu alta...

Eu și June schimbăm niște priviri furișe. Știu exact ce gândește: „Cum naiba poate un grup de infractori să fie găzduit într-una dintre cele mai mari cazărmi militare din Vegas?”

Din spatele ușii, se aude un declic. Kaede o deschide și intră în încăpere.

— Bun venit în umila noastră casă! face ea cu un gest larg. Pentru următoarele câteva zile, cel puțin. Nu-i rea deloc, nu-i așa?

Nu știu ce mă așteptam să văd. O gașcă de adolescenți, poate, sau o mână de oameni cu aparatură ieftină.

Dar nu; pătrundem într-o încăpere unde sunt doar două persoane. Privesc de jur-împrejur, surprins. N-am mai fost niciodată până acum într-o cazarmă republicană adevărată, dar camera asta cu siguranță e rezervată ofițerilor – în niciun caz Republica n-ar da-o unor simpli soldați. Pentru că nu este un dormitor lung, cu șiruri de paturi suprapuse. Ar putea fi un apartament luxos pentru una sau două oficialități. Există instalație electrică de iluminare pe tavan, iar toate lămpile au becuri. Podeaua e acoperită cu plăci de marmură argintii și bej, pereții sunt vopsiți în nuanțe alternative de alb-crem și roșu închis, ca vinul. Sub picioarele canapelelor și meselor se află covoare groase, roșii. Pe unul dintre pereți e montat un ecran micuț, pe care rulează, fără sonor, același calup de știri difuzat și afară, pe JumboTron-uri.

Fluier ușor.

— Nu-i deloc rea.

Surâd, dar zâmbetul îmi dispare când mă uit la June. Sub tatuajul cu phoenix, o văd crispată. Deși privirea îi rămâne neutră, e clar că nu e deloc bucuroasă și că nu e la fel de impresionată cum sunt eu. De ce ar fi? Pun pariu că apartamentul ei era la fel de frumos ca ăsta. Privirea prietenei mele aleargă prin cameră, evaluând totul sistematic. Probabil că observă lucruri pe care eu nu le-aș remarca niciodată. Are un ochi ager și atent la detalii, așa cum au cei mai buni soldați republicani. Una dintre mâini și-o ține aproape de talie, acolo unde are ascunse două cuțite.

O secundă mai târziu, atenția îmi e atrasă de o fată care stă în picioare, în spatele canapelei din mijloc. Mă privește insistent, mijind ochii ca și când ar vrea să se asigure că într-adevăr eu sunt. Gura i se deschide a uimire, buzele ei mici și roz formează acum un cerc. Părul îi e prea scurt ca să-l mai poată împleti. Îl are tuns până la jumătatea cefei, în stil bob, ciufulit. Stai puțin! Inima mi se oprește preț de o clipă. N-am recunoscut-o până acum din cauza coafurii.

Tess.

— Ai venit! exclamă ea.

Înainte să apuc să-i răspund, Tess aleargă la mine și își aruncă brațele pe după gâtul meu. Mă împleticesc, mai să cad pe spate, și mă chinuiesc să-mi păstrez echilibrul.

— Chiar tu ești… Nu-mi vine să cred! Ești aici! Ești bine!

Nu mai gândesc limpede. Pentru o clipă, nu mai simt nici durerea din picior. Tot ce mai pot să fac este să cuprind strâns talia lui Tess, să-mi îngrop fața în umărul ei și să închid ochii. Presiunea pe care o simțeam în cap dispare și, ușurat acum, rămân fără vlagă. Trag adânc aer în piept, savurând căldura și parfumul dulce al părului ei. A fost lângă mine în fiecare zi, de când aveam doisprezece ani, dar, după o despărțire de doar câteva săptămâni, îmi dau brusc seama că prietena mea nu mai e puștoaica de zece ani pe care am întâlnit-o pe acea stradă lăturalnică. Mi se pare schimbată. Mai matură. Și simt un fior străbătându-mi pieptul.

— Mă bucur să te văd, surioară, îi șoptesc. Arăți bine.

Tess mă strânge și mai tare în brațe. Îmi dau seama că își ține respirația; se străduiește din răsputeri să nu izbucnească în lacrimi.

Kaede e cea care întrerupe momentul.

— Ajunge! ne spune ea. Hai, că nu suntem la operetă.

Ne îndepărtăm unul de celălalt și râdem stânjeniți, privindu-ne, iar Tess se șterge la ochi cu dosul palmei. Urmează un schimb de zâmbete crispate între ea și June. Apoi se întoarce și se îndreaptă iute spre locul unde o altă persoană, un bărbat, așteaptă.

Kaede deschide gura să spună ceva, dar tipul îi face semn cu o mână înmănușată să tacă. Ceea ce mă surprinde. Judecând după cât de înfiptă e Kaede, credeam că ea e șefa grupului. Nu mi-o închipuiam acceptând ordine de la nimeni. Însă acum doar strânge din buze și se așază pe canapea, în vreme ce bărbatul se ridică pentru a ni se adresa. E înalt, are probabil până în 45 de ani și o constituție destul de robustă. Are tenul de un cafeniu deschis. Își ține părul cârlionțat prins într-o coadă scurtă și plină de bucle. Pe nas are o pereche de ochelari cu rame subțiri, negre.

— Așadar, tu ești cel despre care am auzit atâtea, zice individul. Mă bucur să te cunosc, Day.

Aș vrea să fac o figură mai bună, nu doar să stau așa, cocoșat de durere.

— Și eu mă bucur să te cunosc. Îți mulțumesc că ne-ai primit.

— Te rog să ne ierți că nu v-am însoțit până în Vegas, continuă el în timp ce își aranjează ochelarii pe nas. Poate par nepăsător, dar nu-mi place să-mi pun oamenii în pericol dacă nu e nevoie.

Își îndreaptă privirea spre June.

— Și bănuiesc că tu ești tipa genială cu care se mândreau autoritățile Republicii.

June înclină capul, gestul ei trădând o educație aleasă.

— Însă costumul tău de damă de companie e foarte convingător. Hai, deci, facem un test rapid prin care să demonstrezi că ești cea care spui că ești. Te rog să închizi ochii.

Prietena mea ezită o secundă, după care îi face pe plac.

Bărbatul gesticulează către cealaltă parte a camerei.

— Și-acum lovește ținta cu unul dintre cuțitele pe care le ai asupra ta.

Studiez pereții. Ținta? Nici măcar nu am observat, când am intrat, că pe unul dintre pereții de lângă ușă e un panou pe care sunt trei cercuri concentrice. Însă June nu stă pe gânduri nicio clipă. Scoate un cuțit de la brâu, se răsucește și îl aruncă direct spre panou fără să deschidă ochii.

Cuțitul se înfige în țintă la doar câțiva centimetri de centru.

Bărbatul bate din palme. Până și Kaede scoate un mârâit nedefinit, de aprobare, după care își dă ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu, o aud bolborosind.

June se răsucește spre noi și așteaptă răspunsul bărbatului. Sunt atât de șocat, că am amuțit. N-am mai văzut în viața mea pe cineva care să mânuiască în felul ăsta cuțitul. Și, cu toate că am urmărit-o pe June făcând multe lucruri uimitoare, asta e prima dată când o văd folosind o armă. Imaginea asta mă încântă și mă înfioară în același timp; îmi trezește amintiri pe care le-am împins într-un colț îndepărtat al minții, gânduri pe care trebuie să le păstrez sub cheie dacă vreau să-mi mențin starea de concentrare necesară pentru a-mi vedea de ale mele.

— Mă bucur să te cunosc, domnișoară Iparis, spune bărbatul, ducându-și mâinile la spate. Și acum, spuneți-mi: ce vă aduce aici?

June își înclină capul spre mine, așa că iau cuvântul.

— Avem nevoie de ajutorul vostru. Vă rog. Am venit după Tess, dar încerc să-l găsesc și pe fratele meu, Eden. Nu știu în

ce scop îl folosește Republica și nici unde este ținut. Ne-am gândit că, în afara armatei, organizația voastră este singura care ar putea să obțină informațiile astea. Și, în sfârșit, se pare că ar trebui să mă operez la picior.

Îmi țin răsuflarea când rana îmi provoacă un nou spasm agonizant. Bărbatul își coboară privirea spre piciorul meu și se încruntă, concentrat.

— Sunt cam multe cereri, concluzionează el. Ar trebui să iei loc. Nu pari să te ții prea bine pe picioare.

Așteaptă răbdător să mă mișc, dar, când vede că nu mă clintesc, își drege glasul.

— Bun, voi v-ați prezentat. Corect este să fac și eu același lucru. Eu sunt Razor și, în prezent, îi conduc pe Patrioți. Sunt lider al organizației de ceva timp, de dinainte ca voi să începeți să creați tot felul de probleme pe străzile din Lake. Day, ne solicitți ajutorul, însă îmi amintesc că ai refuzat invitațiile noastre de a ni te alătura. În repetate rânduri.

Se întoarce către ferestrele colorate care dau către docurile piramidale de aterizare din lungul pistei. De aici, perspectiva e uluitoare. Dirijabilele învăluite în lumini plutesc pe cerul nopții. Câteva dintre ele andochează chiar în vârful piramidelor, ca niște piese de puzzle. Din când în când, vedem formații de avioane de vânătoare, siluete negre, ca ale unor vulturi, care decolează și aterizează pe punțile dirijabilelor. E un flux de activitate neîntrerupt. Ochii îmi fug de la o clădire la alta. Docurile piramidale, având caneluri tăiate pe fiecare fațetă și trepte săpate pe muchii, ar fi cel mai simplu de escaladat.

Îmi dau seama că Razor așteaptă din nou un răspuns din partea mea.

— Mă cam îngrijora mărimea organizației voastre, îi spun.

— Dar acum se pare că nu te mai îngrijorează, îmi dă el replica.

Cuvintele sunt dojenitoare, dar tonul cu care le rostește, în vreme ce-și lipește palmele și își apasă buzele cu vârfurile degetelor, pare înțelegător.

— Fiindcă ai nevoie de noi. Corect?

Nu pot să-l contrazic.

— Îmi pare rău. Nu mai avem alte opțiuni. Dar, crede-mă, dacă ne refuzi, o să înțeleg. Atâta te rog, să nu ne dai pe mâna autorităților Republicii, spun eu, forțându-mă să zâmbesc.

La auzul replicii mele sarcastice, Razor chicotește. Mă concentrez asupra proeminenței strâmbe de pe nasul lui și mă întreb dacă și l-a spart la un moment dat.

— Inițial, am fost tentat să vă las să rătăciți prin Vegas până vă prind autoritățile.

Modulațiile glasului său par ale unui aristocrat educat, cu multă charismă.

— O să fiu direct. Day, abilitățile tale nu mai sunt atât de valoroase în ochii mei cum erau cândva. De-a lungul anilor, am recrutat alți comisionari, iar acum – ți-o spun cu tot respectul – adăugarea unui nou membru echipei noastre nu e o prioritate. Prietena ta știe deja – se oprește și o indică pe June, printr-o mișcare a capului – că Patrioții nu constituie o organizație umanitară. Ne ceri să te ajutăm cu foarte multe. Tu ce ne oferi în schimb? Nu cred că ai prea mulți bani asupra ta.

June îmi aruncă o privire cu subînțeles. E adevărat că m-a avertizat asupra acestui aspect când eram în tren, dar acum nu mai pot da înapoi. Dacă Patrioții ne refuză, rămânem pe cont propriu.

— Nu avem mulți bani, recunosc. N-am să vorbesc în numele lui June, dar dacă există ceva, orice, pe care eu să-l pot face în schimbul ajutorului vostru, spune-mi despre ce e vorba.

Razor își încrucișează brațele pe piept și se duce la barul din apartament, un blat frumos lucrat în granit, încastrat în perete, pe care se află zeci de sticle de toate formele și mărimile. Își toarnă ceva fără să se grăbească. Noi așteptăm. Când isprăvește cu preparatul băuturii, ia paharul într-o mână și se îndreaptă din nou spre noi.

— Există ceva ce mi-ai putea oferi, începe el. Din fericire, ați sosit într-o seară foarte interesantă.

Ia o gură de băutură și se așază pe canapea.

— După cum probabil că ați aflat când erați pe stradă. Electorul Primo a murit azi, lucru la care mulți din cercurile elitei republicane se așteptau. În orice caz, fiul lui, Anden, este acum noul Elector al Republicii. E încă un puști și e foarte antipatizat de senatorii tatălui său.

Razor se apleacă în față, rostind fiecare cuvânt cu grijă, apăsat.

— Rareori s-a mai întâmplat ca Republica să fie atât de vulnerabilă ca acum. Nu se va ivi un prilej mai bun pentru o

revoluție. De abilitățile tale fizice ne putem dispensa, dar există două lucruri pe care tu ni le poți da, iar ceilalți comisionari nu. Primul: celebritatea ta, statutul tău de campion al maselor. Și al doilea: pe încântătoarea ta prietenă, zice el, arătând cu paharul spre June.

Mă crispez la auzul acestor cuvinte, dar ochii lui Razor au o nuanță așa de caldă… Sunt de culoarea mierii. Aștept să aud și restul detaliilor privitoare la propunerea lui.

— Aș fi încântat să vă adăpostesc. Amândoi ați fi bine îngrijiți. Day, putem să-ți aducem un doctor excelent și tot noi am plăti pentru o operație care ți-ar face piciorul ca nou. Nu știu unde e fratele tău, dar putem să te ajutăm să-l găsești și, eventual, dacă asta vă doriți, putem să vă sprijinim pe amândoi să ajungeți în Colonii. În schimb, avem nevoie de ajutorul tău pentru un nou proiect. Fără alte întrebări din partea voastră. Înainte de a vă dezvălui orice fel de informații despre ceea ce ar urma să faceți, trebuie să jurați amândoi credință organizației Patrioților. Acestea sunt condițiile mele. Ce părere aveți?

June se uită când la mine, când la Razor. Apoi își împinge bărbia în față.

— Sunt de acord. Voi jura credință organizației.

Are un ușor tremur în voce, ca și când ar conștientiza până la capăt faptul că întoarce cu adevărat spatele Republicii. Eu înghit cu noduri. Nu mă așteptam ca June să își dea acordul atât de rapid. Am crezut că va trebui să duc muncă de convingere cu ea ca să se alăture unei grupări pe care cu doar câteva săptămâni în urmă o ura – iar aici nu încape nicio umbră de îndoială. Faptul că a spus „da” îmi face inima să bată mai tare. Dacă June trece de partea Patrioților, atunci înseamnă că știe că nu avem o alternativă mai bună. Și că face asta de dragul meu. Așa că spun la rândul meu:

— Și eu sunt de acord.

Razor zâmbește, se ridică de pe canapea și își înalță paharul, pentru un toast. Apoi îl pune pe măsuța de cafea și se apropie ca să ne strângă ferm mâna.

— Atunci e oficial. O să ne ajutați să-l asasinăm pe noul Elector Primo.

3. JUNE

N-am încredere în Razor.

N-am încredere în el pentru că nu reușesc să pricep cum de e posibil să se ascundă într-un apartament așa de frumos. Mai mult, într-unul destinat ofițerilor din Vegas! Covoarele astea, făcute dintr-un soi de blană sintetică scumpă, costă cel puțin 29 000 de bancnote. Într-o singură cameră sunt zece surse de lumină electrică – și toate stau aprinse. Uniforma lui e impecabilă și nouă. Are până și pistol personalizat la centură. Din oțel inoxidabil, ceea ce probabil îl face foarte ușor, și cu decorațiuni realizate manual. Fratele meu avea și el pistoale din astea. Unul singur costă de la 18 000 de bancnote în sus. În plus, arma lui Razor trebuie să fie decodată. E imposibil ca Republica să i-o monitorizeze pentru a-i urmări amprentele și locurile prin care trece. De unde au Patrioții banii și capacitatea de a decoda echipamente atât de avansate?

Toate astea mă conduc spre două teorii posibile.

Prima: probabil că Razor are o funcție de conducere în armata Republicii, fiind, de fapt, un ofițer trădător. Cum altfel ar putea avea un apartament în cazarmă, fără să fie descoperit?

A doua: Patrioții sunt subvenționați de cineva foarte bogat. Să fie vorba despre Colonii? Tot ce se poate…

În ciuda tuturor acestor suspiciuni și bănuieli, oferta lui Razor e cea mai bună pe care am putea-o primi. Nu avem bani ca să ne cumpărăm ajutorul necesar de pe piața neagră și, fără sprijin, nu avem nicio șansă să îl găsim pe Eden sau să ajungem în Colonii. Mai mult, nici măcar nu sunt sigură că suntem în postura de a putea refuza oferta lui Razor. Sigur, nu ne-a amenințat în niciun fel, dar mă îndoiesc că ne-ar mai fi lăsat să ne întoarcem, așa, pur și simplu, pe străzi.

Cu coada ochiului, îl văd pe Day cum așteaptă reacția mea la cuvintele șefului Patrioților. Îmi e de ajuns să-i văd paloarea buzelor și durerea întipărită pe față – sunt doar două dintre multele semne care îmi indică faptul că e din ce în ce mai slăbit. În clipa asta, cred că viața lui depinde de înțelegerea noastră cu Razor.

— Să-l asasinăm pe noul Elector, spun. S-a făcut.

Cuvintele mele sună străin și îndepărtat. Preț de o clipă, îmi amintesc cum l-am cunoscut pe Anden și pe răposatul lui tată la balul prin care s-a sărbătorit capturarea lui Day. Mi se strânge stomacul la gândul că va trebui să îl omor pe Anden. Acum, el e Electorul Republicii. După toate câte s-au întâmplat cu familia mea, ar trebui să fiu fericită că am ocazia să îl ucid. Dar nu sunt, iar asta mă nedumerește.

Dacă Razor mi-a sesizat ezitarea, nu o arată. Dă din cap aprobator.

— O să chem de urgență un medic. Probabil că nu va putea să ajungă aici înainte de miezul nopții; atunci e ora când se schimbă turele. Pentru că nu am știut de situația asta din vreme, mai repede de-atât nu se poate. Între timp, hai să vă dați jos costumele astea și să vă schimbați în niște haine mai acătării.

Îi aruncă o privire lui Kaede. Fata stă rezemată de canapea, cu umerii adunați, și privește încruntată, cu un aer iritat. Își mestecă absentă o șuviță de păr.

— Condu-i la duș și dă-le două uniforme curate. După aceea, vom lua cina și vom mai discuta despre planul nostru.

Razor își deschide larg brațele.

— Bine ați venit în rândurile Patrioților, tinerii mei prieteni! Ne bucurăm să vă avem printre noi.

Și, uite așa, acum suntem oficial de-ai lor. Ceea ce probabil că nu e un lucru chiar așa de rău; poate că nici nu ar fi trebuit să mă mai cert cu Day din pricina asta. Kaede ne face semn să o urmăm pe un hol alăturat și ne conduce spre o baie spațioasă, cu lespezi de marmură, chiuvete din porțelan, oglindă, WC, cadă și duș cu pereți din sticlă sablată. Nu mă pot abține să nu admir fiecare detaliu. E un lux aici de care nici măcar eu nu am avut parte, în apartamentul din sectorul Ruby.

— Să nu vă lălăiți toată noaptea, ne spune Kaede. Intrați la duș pe rând sau simțiți-vă ca acasă și spălați-vă împreună dacă așa vă ia mai puțin timp. Numai să fiți gata într-o jumătate de oră.

Fata îmi zâmbește larg (dar ochii nu-i surâd), iar lui Day (care s-a lăsat cu toată greutatea pe umărul meu) îi face cu mâna acel semn care vrea să însemne „Succes!” După care se

întoarce și dispare pe hol, înainte să apuc să îi răspund. Nu cred că m-a iertat cu totul pentru că i-am rupt mâna.

Day e gata-gata să se prăbușească în secunda în care Kaede se îndepărtează.

— Poți să mă ajuți să mă așez? îmi șoptește.

Cobor capacul WC-ului și îl așez cu grijă pe el. Își întinde piciorul teafăr, apoi strânge din dinți când încearcă să facă același lucru și cu cel vătămat. Îi scapă un geamăt.

— Trebuie să recunosc, bolborosește el, că am avut și zile mai bune.

— Măcar Tess e în siguranță, îi spun.

Asta îi domolește un pic durerea pe care i-o citesc în priviri.

— Da, oftează el adânc. Măcar Tess e în siguranță.

Mă copleșește un neașteptat sentiment de vinovăție. Fața lui Tess avea o expresie atât de dulce, ca aceea a unui om cu totul și cu totul bun. Iar ea și Day au fost despărțiți din cauza mea.

Oare eu sunt un om bun? Nu știu.

Îl ajut pe Day să își scoată haina și șapca. Părul lui lung se revarsă acum peste brațele mele.

— Ia să mă uit la piciorul ăla!

Îngenunchez, apoi scot un cuțit de la brâu. Tai țesătura pantalonului până la mijlocul coapsei. Mușchii piciorului sunt supli și încordați. Când îi ating pielea, mâinile îmi tremură. Cu grijă, trag de material ca să descopăr rana bandajată. Pentru o clipă, amândoi ne ținem respirația. Pe tifon e un cerc mare, de sânge proaspăt, închis la culoare, iar dedesubt, rana e inflamată și supurează.

— Medicul ăla ar face bine să vină cât mai repede, spun. Ești convins că poți să-ți faci duș singur?

Day își ferește privirea, îmbujorându-se.

— Sigur că pot.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Nu ești în stare nici măcar să stai în picioare fără ajutor.

— Bine, face el și, după o clipă de ezitare, adaugă îmbujorându-se: Presupun că mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Înghit în sec.

— În regulă. Atunci vei intra în cadă, nu la duș. Să ne punem pe treabă.

Încep să umplu cada cu apă caldă. Apoi iau cuțitul și, încet, tai bandajul înfășurat în jurul rănii. Amândoi tăcem. Fiecare dintre noi își ferește privirea de a celuilalt. Rana arată foarte rău, e o bucată de carne vie de mărimea unui pumn. Day evită să se uite la ea.

— Nu e nevoie să faci asta, murmură el, rotindu-și umerii în încercarea de a se relaxa.

— Sigur, îi răspund cu un zâmbet șăgalnic. O să stau afară, lângă ușă, și-o să vin să te ajut abia după ce cazi și leșini.

— Nu, îmi răspunde Day. Vreau să spun că nu e nevoie să te alături Patrioților.

Zâmbetul îmi dispare.

— Păi nu prea avem de ales, nu? Razor ne vrea pe amândoi, altfel nu ne ajută deloc.

Day îmi atinge brațul, oprindu-mă din dezlegatul șireturilor.

— Cum ți se pare planul lor?

— Asasinarea noului Elector?

Întorc capul, concentrându-mă asupra șireturilor. Apoi, cât de grijuliu pot, le slăbesc la fiecare bocanc pe rând. Asta e o întrebare la care nu am găsit încă răspunsul, așa că o ocolesc.

— Dar ție cum ți se pare? Pentru tine, care mereu ai făcut tot posibilul să nu rănești pe nimeni, cred că trebuie să fie foarte șocant.

Sunt uimită că Day nu face decât să ridice din umeri.

— Toate la timpul lor.

Vocea metalică îi sună mai dur decât de obicei.

— Niciodată n-am considerat că trebuie să omor soldați republicani. Vreau să spun că-i urăsc, dar nu ei sunt sursa răului. Ei nu fac decât să urmeze ordinele. Cu Electorul, în schimb, situația stă altfel, nu? Nu știu ce să zic... Să scapi de persoana care conduce tot sistemul ăsta nenorocit mi se pare un preț mic de plătit pentru a porni o revoluție. Nu crezi?

Nu pot să nu admir atitudinea prietenului meu. Ce spune mi se pare perfect logic. Și totuși, mă întreb dacă, în urmă cu câteva săptămâni, înainte de toate câte li s-au întâmplat celor din familia lui, ar fi spus același lucru. Nu îndrăznesc să aduc vorba despre faptul că i-am fost prezentată lui Anden la acel bal. E mai greu să te împaci cu gândul că vei ucide un om pe care chiar îl știi personal. Și pe care l-ai admirat.

— Mă rog... Repet, nu avem de ales.

Day strânge din buze. Știe că nu-i spun exact ce gândesc.

— Trebuie să-ți fie greu să-l lași baltă pe Electorul tău, continuă el.

Mâinile îi atârnă fără vlagă pe lângă trup.

Eu îmi țin privirea în jos și încep să-i scot bocancii.

În timp ce așez încălțările deoparte, Day își scoate jacheta și începe să-și descheie nasturii de la vestă. Asta îmi aduce aminte de momentul când l-am întâlnit prima dată, pe străzile din Lake. Pe vremea aia, în fiecare noapte, își scotea vesta și i-o dădea lui Tess ca să o folosească pe post de pernă. Până azi, nu l-am văzut niciodată pe Day îmbrăcat atât de sumar. Acum își descheie nasturele de sus, de la cămașă, dezvelindu-și gâtul și o parte din piept. Îi văd pandantivul de la gât, moneda de douăzeci și cinci de cenți din Statele Unite, ascunsă în carcasa netedă de metal. În întunericul liniștit al vagonului de tren, Day mi-a povestit cum tatăl lui a adus-o acasă de undeva, de pe front. După ce își descheie ultimul nasture, se oprește și închide ochii. Durerea îi e întipărită pe tot chipul, iar pe mine imaginea asta mă sfâșie. Acest băiat, care stă în fața mea, un puști care dintr-odată îmi pare atât de vulnerabil, este cel mai căutat infractor din Republică.

Mă îndrept de spate și întind mâna spre cămașă. Îi ating umerii goi. Încerc să-mi controlez respirația, să-mi păstrez mintea clară, să rămân rațională. Dar, în vreme ce îl ajut să își scoată cămașa, simt că logica începe să-mi joace feste. Trupul lui Day e musculos și suplu; cu excepția câtorva cicatrice, pielea îi e surprinzător de catifelată. Are patru astfel de semne estompate: unul pe piept, altul pe talie, apoi o linie subțire, piezișă, care pornește de la clavicula stângă și se oprește în zona șoldului drept, plus o rană în curs de vindecare, pe braț. Mă țintuiește cu privirea. E greu să-l descrii cuiva care nu l-a văzut: pare exotic, nu seamănă cu nimeni, simți că te copleșește. Acum se află foarte aproape de mine, atât de aproape, încât îi pot distinge imperfecțiunea aceea din oceanul albastru care e ochiul lui stâng. Respirația îi e fierbinte și precipitată. Simt cum mi se înfierbântă obrajii, dar nu vreau să întorc capul.

— Ne-am băgat împreună în chestia asta, nu? îmi șoptește el. Noi doi... Îți dorești asta, da?

În întrebările lui se ghicește un sentiment de vinovăție.

— Da, îi răspund. Eu am ales drumul ăsta.

Day mă trage atât de aproape, încât nasurile ni se ating.

— Te iubesc.

Îi simt dorința din voce și, de emoție, inima îmi tresare în piept, dar, în același timp, partea rațională din mine mă atenționează cumva batjocoritor: „E foarte puțin probabil să fie așa. Acum o lună, nici nu știa de existența ta”. Așa că scap următoarea replică:

— Nu, nu mă iubești. Nu încă.

Day se încruntă, de parcă l-aș fi rănit.

— Vorbesc serios, îmi spune el cu buzele lipite de ale mele.

N-am arme să lupt împotriva amărăciunii din vocea lui. Și totuși. Astea sunt doar cuvintele unui băiat mânat de o dorință trecătoare. Mă forțez să îi răspund, dar vorbele îmi îngheață pe buze. Cum de poate fi așa de sigur? Eu una nu înțeleg toate sentimentele astea noi și ciudate pe care le încerc – sunt aici pentru că îl iubesc sau pentru că îi sunt datoare?

Day nu îmi mai așteaptă răspunsul. Îmi mângâie talia, apoi mâna lui zăbovește pe spatele meu, trăgându-mă din ce în ce mai aproape, până când ajung pe piciorul lui nevătămat. Icnesc. Apoi își lipește gura de buzele mele întredeschise. Mâna îi urcă și îmi atinge fața și gâtul; atingerea degetelor lui este, în același timp, aspră și blândă. Încet, își desprinde buzele de ale mele ca să mă sărute pe colțul gurii, apoi pe obraz și pe linia maxilarului. Pieptul meu e lipit ferm de al lui, iar coapsa mea atinge proeminența blândă a șoldului său. Închid ochii. Gândurile mi se pierd înăbușite de un halou de căldură. Șuvoiul de date concrete din mintea mea se străduiește să ajungă la suprafață.

— Kaede a plecat de opt minute, șoptesc, cu respirația întretăiată, printre sărutările lui Day. Ne așteaptă să ne întoarcem în sufragerie peste douăzeci și două de minute.

Day își împletește degetele prin părul meu și, cu blândețe, îmi trage capul pe spate, dezvelindu-mi gâtul.

— Lasă-i să ne aștepte, îmi șoptește.

Îi simt buzele sărutându-mi dulce gâtul – fiecare atingere a lor e mai apăsată decât precedenta, mai nerăbdătoare, mai insistentă, mai flămândă. Apoi gura lui o caută din nou pe a mea. Pierde și ultima fărâmă de autocontrol, lăsându-se în voia unor porniri instinctive și sălbatice. „Te iubesc”, insistă buzele lui să mă convingă. Atât de tare m-am înmuiat, încât sunt pe

punctul să mă prăbușesc. Am mai sărutat și alți băieți în trecut… dar Day mă face să mă simt ca și cum ar fi prima oară. Ca și când lumea s-ar fi topit, pierzându-și toată importanța.

Brusc, Day se desprinde de mine și geme ușor, de durere. Îl văd cum strânge din ochi, apoi trage adânc aer în piept, cutremurându-se. Inima mi se zbate cu putere în piept. Dogoarea dintre noi se risipește, iar gândurile mi se limpezesc. Îmi amintesc, înfiorându-mă, unde suntem și ce trebuie să facem. Uitasem și că apa curge – cada e aproape plină, întind mâna și răsucesc robinetul. Simt dalele reci ale podelei sub genunchi. Și tot trupul mi-e străbătut de furnicături.

— Ești pregătit? spun, încercând să-mi revin.

Day încuviințează din cap, fără un cuvânt. Momentul nostru de pasiune a trecut; strălucirea din ochii lui s-a domolit.

Torn în cadă niște gel de duș și agit apa până când se formează spumă. Apoi iau unul dintre prosoapele atârnate în baie și-l înfășor în jurul taliei lui Day. Acum urmează partea stânjenitoare. Day bâjbâie pe sub prosop și-și deschide pantalonii, iar eu îl ajut să și-i scoată. Prosopul acoperă tot ce trebuie să rămână ascuns, însă eu tot întorc privirea într-o parte.

Îl ajut pe Day – care nu mai are pe el nimic altceva decât prosopul și pandantivul – să se ridice în picioare și, după câteva încercări, izbutește să-și vâre piciorul sănătos în cadă, cu ajutorul meu. Acum el se poate lăsa ușor în apă. Am grijă să-i țin piciorul rănit deasupra. Day strânge din dinți, ca să nu urle de durere. Când, în sfârșit, se așază în cadă, obrajii i se umezesc de lacrimi.

Îmi ia cincisprezece minute să-l spăl pe corp și pe cap. Când termin, îl ajut să se ridice, dar țin ochii închiși până când își ia un prosop curat pe care și-l înfășoară în jurul taliei. Gândul că aș putea să deschid ochii chiar în clipa asta și să-l văd gol, în fața mea, face sângele să-mi alerge mai repede prin vine. Până la urmă, cum arată un băiat gol? Mă enervează faptul că îmbujorarea mea este vizibilă. Apoi momentul s-a dus; mai trec câteva minute până reușește să coboare din cadă cu ajutorul meu. După aceea, prietenul meu rămâne așezat pe capacul closetului, iar eu mă îndrept către ușa băii. Abia acum observ că cineva a întredeschis-o și ne-a lăsat două uniforme militare noi. Sunt specifice trupelor terestre, cu nasturi cu efigia statului

Nevada. Ce straniu să fiu iar soldat republican. Dar iau uniformele.

Day schițează un zâmbet.

— Mersi. Ce bine e să fii curat!

Suferința pare să îi readucă în memorie cele mai groaznice amintiri din ultimele săptămâni. Toate emoțiile îi sunt vizibile pe chip. Acum zâmbetul i s-a înjumătățit. E ca și cum aproape toată fericirea lui Day a dispărut în noaptea în care l-a pierdut pe John, iar din ea nu a mai rămas decât o frântură pe care o păstrează, în cea mai mare parte, pentru Eden și Tess. În secret, sper că există o părticică și pentru mine.

— Întoarce-te cu spatele și îmbracă-te, îi spun. Și așteaptă-mă afară. O să mă mișc repede.

•

Ne întoarcem în sufragerie, cu o întârziere de șapte minute. Razor și Kaede ne așteaptă. Tess stă singură pe un colț al canapelei, cu genunchii aduși în dreptul bărbiei. Ne privește cu o expresie precaută. O secundă mai târziu, simt aromă de pui la cuptor, cu cartofi. Ochii îmi fug spre masă, de unde ne îmbie patru farfurii pline cu mâncare, aranjate frumos. Încerc să nu îmi trădez foamea, dar stomacul îmi chiorăie.

— Excelent, exclamă Razor, surâzându-ne; privirea lui întârzie asupra mea. Ce bine arătați amândoi!

Apoi se întoarce spre Day și clatină din cap.

— Am comandat să ni se aducă niște mâncare, dar, pentru că tu o să fii operat în următoarele ore, trebuie să ai stomacul gol. Îmi pare rău, știu că trebuie să-ți fie foame. June, te rog să te servești!

Și Day e cu ochii la mâncare.

— Minunat, mormăie el.

Mă alătur celorlalți la masă, în timp ce prietenul meu se întinde pe canapea, în cea mai confortabilă poziție în care poate sta. Dau să îmi iau farfuria și să mă duc să mă așez lângă el, dar Tess face asta înaintea mea și se cuibărește pe marginea canapelei, astfel încât spatele să i se lipească de Day. În timp ce mănânc în tăcere, la masă, împreună cu Razor și Kaede, arunc, din când în când, câte o privire spre canapea. Day și Tess discută și râd cu familiaritatea oamenilor care se știu de ani buni. Mă concentrez asupra mâncării, deși sărutarea din baie îmi arde încă buzele.

Am numărat în gând cinci minute până ce, în sfârșit, Razor ia o gură de băutură și se lasă pe spate. Îl urmăresc cu atenție, încă întrebându-mă de ce unul dintre liderii Patrioților, șeful unei grupări pe care întotdeauna am asociat-o ideii de brutalitate, e atât de politicos.

— Domnișoară Iparis, îmi spune el, cât de multe știi despre noul nostru Elector?

Scutur din cap:

— Mă tem că nu prea multe.

Lângă mine, Kaede pufnește pe nas, dar continuă să înfulece.

— Dar l-ai cunoscut, insistă Razor, scoțând la lumină lucrul pe care eu speram să-l țin ascuns. În seara aceea, la balul organizat pentru sărbătorirea capturării lui Day. Ți-a sărutat mâna. Corect?

Prietenul meu își întrerupe conversația cu Tess. Mă repliez în defensivă.

Razor însă nu pare să îmi sesizeze disconfortul.

— Anden Stavropoulos e un tânăr interesant, continuă el. Răposatul Elector îl iubea foarte tare. Acum că Anden e Elector, senatorii nu se simt tocmai în largul lor. Masele sunt furioase și nu le pasă nici cât negru sub unghie dacă Anden este altfel decât precedentul Elector. Indiferent de discursurile pe care le va ține ca să le facă pe plac, oamenii nu vor vedea în el altceva decât un individ bogat, care habar n-are cum să le aline suferințele. Sunt porniți împotriva lui, pentru că a permis hăituirea lui Day și execuția lui, pentru că nu a avut nicio obiecție împotriva politicilor tatălui său, nici împotriva faptului că a fost pusă o recompensă pe capul lui June... Și lista continuă. Defunctul Elector își controla armata cu o mână de fier. În Anden oamenii văd doar un prințișor care are șansa să acceadă la putere și să devină o copie a tatălui său. Acestea sunt slăbiciunile pe care vrem să le exploatăm și așa ajungem la planul nostru.

— Se pare că știi o grămadă de lucruri despre tânărul Elector. De asemenea, se pare că știi o grămadă de lucruri despre ceea ce s-a întâmplat la bal, îi răspund.

Nu pot să îmi mai reprim suspiciunile.

— Presupun că asta se datorează faptului că și tu ai fost invitat acolo în seara respectivă. Înseamnă că ești ofițer

republican, dar cu un grad nu suficient de înalt ca să fii primit în audiență la Elector.

Studiez covoarele bogate și catifelate din cameră și blaturile din granit.

— Ăsta e de fapt apartamentul tău de serviciu, nu?

Razor pare cumva deranjat de aprecierea privitoare la gradul său (ca de obicei, nu am intenționat ca vorbele mele să sune jignitor), dar trece repede peste acest lucru, râzând.

— Văd că față de tine nu voi putea să țin secrete. Ești o fată deosebită. Ei bine, numele meu adevărat este Andrew DeSoto. Sunt comandant și conduc trei dintre patrulele capitalei. Patrioții sunt cei care mi-au dat numele conspirativ. Mă ocup de organizarea misiunilor acestora de mai bine de zece ani.

Și Day, și Tess îl ascultă acum cu mult interes.

— Ești ofițer republican, repetă Day tulburat, fără să își ia ochii de la Razor. Un comandant din capitală. Hm… De ce îi ajuți pe Patrioți?

Razor încuviințează cu o mișcare din cap, așezându-și coatele pe masă și lipindu-și palmele una de cealaltă.

— Presupun că ar trebui să încep prin a vă da detalii cu privire la modul în care funcționează întreaga structură. Ea există de aproximativ treizeci de ani. La început, era un grup dezorganizat de rebeli. În ultimii cincisprezece ani, s-au mobilizat în încercarea de a crea o structură și de a-și defini cauza pentru care luptă.

— Din câte știu eu, venirea lui Razor a transformat totul, intervine Kaede. Liderii se schimbau tot timpul, iar fondurile erau mereu o problemă. Datorită legăturilor lui Razor cu Coloniile, am început să primim mai mulți bani ca niciodată.

Îmi amintesc că, într-adevăr, în ultimii doi ani, atacurile Patrioților din Los Angeles i-au dat lui Metias mai multă bătaie de cap decât de obicei.

Razor aprobă din cap cuvintele lui Kaede.

— Ne luptăm să unim Coloniile și Republica, să readucem gloria de altă dată a Statelor Unite.

Ochii îi scânteiază hotărâți.

— Și suntem dispuși să facem orice ca să ne atingem țelul.

Vechile State Unite… Day mi-a pomenit de ele când am fugit din Los Angeles, deși pe atunci eram încă sceptică în privința asta. Acum lucrurile nu mai stau așa.

— Cum funcționează organizația? îl întreb.

— Îi urmărim pe cei care au talentele și abilitățile de care avem nevoie și încercăm să-i recrutăm, îmi răspunde Razor. De obicei, știm cum să-i convingem, deși, în cazul unora, durează ceva mai mult.

Face o pauză ca să-și încline paharul în direcția lui Day.

— Sunt considerat unul dintre liderii Patrioților. Suntem doar câțiva cu statutul ăsta. Lucrăm din interior și pregătim misiunile rebelilor. Kaede, aici de față, e pilot.

Kaede flutură o mână, în timp ce continuă să bage în ea.

— Ni s-a alăturat după ce a fost exmatriculată de la Academia Forțelor Aeriene din Colonii. Chirurgul lui Day e medic, iar tânăra noastră Tess e medic în devenire. Mai avem și luptători, comisionari, spioni, hackeri, dame de companie… Pe tine, June, te-aș trece în rândurile luptătorilor, deși abilitățile tale te recomandă și pentru alte categorii. Iar Day, firește, e cel mai bun comisionar pe care l-am văzut vreodată.

Razor surâde și își termină băutura.

— Tehnic vorbind, voi doi ar trebui să inaugurați o categorie de sine stătătoare. A celebrităților. În felul ăsta o să ne fiți de cel mai mare folos și tocmai de aceea nu v-am aruncat înapoi în stradă.

— Ce frumos din partea ta, îi dă replica Day. Care e planul?

Razor face un gest către mine.

— Mai devreme, te-am întrebat cât de multe știi despre Electorul nostru. Azi mi-au trecut niște zvonuri pe la ureche. Se spune că Anden a fost foarte impresionat de tine la bal. Cineva l-a auzit întrebând dacă nu s-ar putea să fii transferată la o patrulă din capitală. Circulă chiar zvonul că voia să te instruiască pentru rolul de viitor Princeps al Senatului.

— Viitor Princeps?

Clatin din cap, copleșită de această perspectivă.

— Probabil că e doar un zvon. Nici măcar zece ani de instruire nu mi-ar fi de-ajuns ca să fiu pregătită pentru asta.

La auzul cuvintelor mele, Razor izbucnește în râs.

— Ce e un Princeps? intervine Day, iar în glasul lui se simte o undă de iritare. Nu toți suntem niște cunoscători atât de buni ai organizării ierarhice a Republicii.

— E liderul Senatului, îl lămurește Razor relaxat, fără să-l privească. E aghiotantul Electorului. Anticamera puterii și,

uneori, chiar mai mult. Așa s-a întâmplat adesea, după cei zece ani de instruire obligatorie. De altfel, mama lui Anden a fost ultimul Princeps.

Instinctiv, arunc o privire spre Day. Strânge din dinți, e crispat, iar aceste detalii îmi spun că ar prefera să nu știe ce părere are Electorul despre mine sau dacă mă vede drept viitoarea lui parteneră. Îmi dreg glasul.

— Zvonurile astea sunt exagerate, insist eu, pentru că discuția mă face să mă simt la fel de inconfortabil ca și Day. Chiar dacă ar fi adevărat, aș fi doar unul dintre candidații la funcția de Princeps și pot să vă garantez că ceilalți ar fi aleși dintre senatorii cu experiență. Dar cum ai de gând să te folosești de informația asta în planul tău privitor la asasinat? Crezi că o să…

Kaede mă întrerupe, râzând zgomotos.

— Te-ai roșit, Iparis, îmi spune. Îți surâde ideea că Anden s-a îndrăgostit de tine?

— Nu! exclam eu, un pic cam prea repede.

Simt cum începe să-mi ardă fața, deși sunt destul de sigură că e din cauza iritării pe care mi-o produce Kaede.

— La naiba, nu mai fi așa de arogantă! îmi spune. Anden e un tip arătos, care deține multă putere și are de unde alege… E normal să te simți flatată. Sunt convinsă că Day înțelege…

Razor mă scutește de un răspuns, încruntându-se la ea.

— Kaede! Te rog…

Fata se bosumflă și își îndreaptă din nou atenția asupra mâncării. Eu mă uit spre canapea. Day își ațintește ochii în tavan. După o scurtă pauză, Razor continuă:

— Nici măcar acum Anden nu poate să fie sigur că tot ce ai făcut împotriva Republicii a fost intenționat. Din informațiile pe care le are poate bănui că ai fost luată ostatică atunci când a evadat Day. Sau că ai fost forțată să i te alături lui Day. Există suficiente necunoscute în situația asta pentru ca el să insiste ca guvernul să te treacă în rândul persoanelor dispărute și nu în cel al trădătorilor, al celor căutați de autorități. Ideea e următoarea: Anden e interesat de tine și asta înseamnă că îl poți influența.

— Deci vrei să mă întorc de unde am venit? îl întreb.

Cuvintele mele răsună de parcă ar fi însoțite de ecou. Cu coada ochiului, o văd pe Tess foindu-se pe canapea, cu un aer nemulțumit. Buzele îi tremură din pricina cuvintelor nerostite.

Razor consimte cu o mișcare din cap.

— Exact. La început voiam să folosesc spioni din rândul patrulelor mele republicane ca să mă apropii de Anden, dar acum avem o alternativă mai bună. Pe tine. Tu îi vei spune Electorului că Patrioții vor încerca să-l ucidă, dar planul pe care i-l vei expune va fi fals. În timp ce toată lumea se va concentra asupra lui, noi vom iniția atacul conform planului real. Țelul nostru nu e doar să-l omorâm pe Anden, ci să ridicăm întreaga țară împotriva lui, astfel încât regimul republican să fie compromis chiar și în cazul în care planul nostru eșuează. Asta e ceea ce puteți face voi doi pentru noi. Am primit rapoarte conform cărora, în următoarele două săptămâni, noul Elector va veni pe front, ca să se pună la curent cu cele mai recente informații și să primească raportul coloneilor să-i Dirijabilul AR Dynasty va decola spre front mâine, la primele ore ale amiezii, și toate detașamentele mele se vor afla la bord. Day se va îmbarca împreună cu mine, Kaede și Tess. Noi vom organiza adevăratul complot, iar tu îl vei atrage pe Anden direct în cursă.

Razor își încrucișează brațele și ne așteaptă reacțiile.

În sfârșit, Day își regăsește vocea.

— Pentru June, o să fie extrem de periculos, spune el, îndreptându-se pe canapea. Cum poți să fii sigur că, după ce armata o va prinde, va fi dusă în fața Electorului? De unde știi că nu vor începe, pur și simplu, să o tortureze, ca să stoarcă informații de la ea?

— Ai încredere în mine! Știu cum să evit situația asta. N-am uitat nici de fratele tău… Dacă June reușește să intre în cercul apropiaților Electorului, e posibil să afle chiar ea unde se află Eden.

La auzul vorbelor ăstora, ochii lui Day se luminează, iar Tess îl strânge de umăr.

— Cât despre tine, Day, n-am mai văzut așa un catalizator al maselor cum ești tu. Știi că moda vopsirii unei șuvițe de păr în culoarea roșie a devenit, peste noapte, o adevărată declarație politică? chicotește Razor. Asta înseamnă să ai putere. Cred că ai acum la fel de multă influență ca Electorul. Poate chiar mai multă. Dacă reușim să găsim o cale să ne folosim de faima ta pentru a-i mobiliza pe oameni, la momentul asasinatului, Congresul va fi incapabil să mai oprească revoluția.

— Și ce anume ai de gând cu revoluția asta? îl chestionează Day.

Razor se apleacă în față, iar pe chip îi apare o expresie hotărâtă, ba chiar plină de speranță.

— Vrei să știi de ce m-am alăturat Patrioților? Din aceleași motive pentru care tu ai acționat împotriva Republicii. Ei știu cât de mult ai suferit, cu toții am văzut ce sacrificii ai făcut pentru familia ta și tot chinul pe care autoritățile Republicii ți l-au pricinuit. June, am văzut cât ai suferit și tu, continuă Razor, înclinând capul spre mine, iar eu mă crispez: nu vreau să mi se reamintească ce i s-a întâmplat lui Metias. Întreaga ta familie a fost distrusă de națiunea pe care cândva ai iubit-o. Am pierdut șirul celor care ni s-au alăturat din motive similare.

Day și-a întors iar privirea spre tavan din momentul în care Razor a adus vorba despre familia lui. Nu plânge, dar, când Tess îl ia de mână, își strânge palma în jurul degetelor ei.

— Lumea de dincolo de granițele Republicii nu e perfectă, dar acolo există într-adevăr libertăți și oportunități, iar tot ceea ce noi trebuie să facem este să lăsăm această lumină să ajungă și în țara noastră. Republica este în pragul transformării; e nevoie doar de un impuls.

Razor se ridică pe jumătate din scaun și își duce mâna la piept.

— Noi putem da acest impuls. Revoluția va duce la prăbușirea Republicii, iar noi, împreună cu Coloniile, putem pune stăpânire pe ea și o putem reclădi conform unui plan măreț. Statele Unite vor renaște. Oamenii vor trăi liberi. Day, frățiorul tău va crește într-o lume mai bună. Merită să ne riscăm viețile. Merită să murim pentru asta. Nu-i așa?

Îmi dau seama că vorbele lui Razor au atins o coardă sensibilă în sufletul lui Day, căci i-au adus în ochi o strălucire a cărei intensitate mă uimește.

— E ceva pentru care merită să mori, zice prietenul meu.

Și eu ar trebui să fiu entuziasmată. Însă, nu știu de ce, chiar și acum, gândul că Republica ar putea fi distrusă îmi induce o stare de greață. Poate că sunt încă îndoctrinată după atâția ani în care ideologia republicană mi-a fost băgată pe gât. Sentimentul însă persistă, însoțit de un val de rușine și de ură de sine.

Tot ce îmi era familiar a dispărut.

4. DAY

Doctorița își face apariția după miezul nopții, agitându-se pe mutește. Mă pregătește. Razor târăște o masă din sufragerie într-unul din dormitoarele mai mici, unde, în colțuri, sunt depozitate maldăre de cutii cu provizii de toate felurile – hrană, cuie, agrafe de hârtie, bidoane de apă, toate lucrurile la care te-ai putea gândi sunt acolo. Doctorița și Kaede întind pe jos o folie groasă de plastic. Apoi mă leagă de masă cu niște curele. După care sunt pregătite cu grijă instrumentele metalice. Piciorul mi-e expus. Sângerează. În tot timpul ăsta, June stă lângă mine și o privește pe doctoriță, ca și când supravegherea ei va preveni orice greșeală pe care cadrul medical ar putea s-o facă. Eu aștept nerăbdător. Fiecare clipă care trece mă aduce mai aproape de găsirea lui Eden. De fiecare dată când mă gândesc la el, vorbele lui Razor mă răscolesc. Nu știu ce să cred… Poate că ar fi trebuit să mă alătur Patrioților cu ani în urmă.

În calitatea ei de asistentă, Tess robotește eficient prin încăpere. După ce s-a spălat, își trage pe mâini o pereche de mănuși, apoi îi întinde doctoriței instrumentele, iar când nu are nimic de făcut, pur și simplu urmărește concentrată procedura. Izbutește s-o evite pe June. Din expresia ei îmi dau seama că e foarte tulburată, dar nu suflă o vorbă. De-a lungul cinei, cât a stat pe canapea lângă mine, am discutat foarte relaxați, dar acum ceva s-a schimbat între noi doi. Nu-mi dau seama ce anume. Dacă n-aș ști cum stau lucrurile, aș putea zice că Tess e îndrăgostită de mine. Dar ăsta e un gând așa de bizar, că mi-l îndepărtez rapid din minte. Tess e, practic, sora mea mai mică, fetița orfană din sectorul Nima…

Atât doar că nu mai e o fetiță. Acum identific pe chipul ei semne clare de maturizare: nu mai e așa de bucălată, obrajii parcă îi sunt mai supți, iar ochii nu mai sunt așa de mari pe cât îi știam. Mă întreb de ce n-am sesizat schimbările astea mai devreme. N-a fost nevoie decât de câteva săptămâni de despărțire pentru ca ele să-mi devină evidente. Probabil că sunt cam tare de cap…

— Respiră, aud lângă mine vocea lui June, care trage adânc aer în piept, ca pentru a-mi arăta cum se face.

Renunț să mai încerc să dezleg misterul care o înconjoară pe Tess și îmi dau seama că îmi țineam răsuflarea.

— Știi cât o să dureze? o întreb pe June.

Simțindu-mi tensiunea din voce, mă bate ușurel pe mână, ca să mă liniștească. Iar pe mine mă încearcă un sentiment de vină. Dacă n-aș fi fost eu, June ar fi acum în drum spre Colonii.

— Câteva ore, îmi răspunde.

Apoi tace, căci îl vede pe Razor luând-o deoparte pe doctoriță. Se face plata – apoi înțelegerea se încheie cu o strângere de mâini. Tess o ajută pe doctoriță să-și pună masca, după care îmi face semn că totul e în regulă. June coboară din nou ochii spre mine.

— De ce nu mi-ai spus că l-ai cunoscut pe Elector? o întreb în șoaptă. Vorbeai despre el ca despre un străin.

— Chiar e un străin pentru mine.

June așteaptă o secundă, ca și când s-ar gândi de două ori la ce urmează să spună.

— Pur și simplu n-am văzut ce sens avea să-ți zic asta. Nu-l cunosc de-adevăratelea și nu simt nimic pentru el.

Rememorez sărutul nostru din baie, apoi portretul noului Elector și mi-o închipui pe June mai matură, stându-i alături, în calitate de viitor Princeps al Senatului. La brațul celui mai bogat bărbat din Republică. Iar eu cine sunt? Un pungaș jegos, un vagabond cu două bancnote în buzunar. Și îmi închipui că o voi putea face pe fata asta să rămână cu mine după ce am petrecut doar câteva săptămâni împreună?! În plus, se pare că am pierdut din vedere faptul că June aparține unei familii de elită – că, pe vremea când eu scormoneam după resturi de mâncare prin tomberoanele din Lake, ea participa la petreceri simandicoase și banchete cu persoane din aceleași cercuri ca tânărul Elector. Să fie asta prima dată când mi-o imaginez în compania unor bărbați din elita republicană? Dintr-odată, mă simt ca ultimul fraier fiindcă i-am spus că o iubesc. De parcă aș putea să o fac să se îndrăgostească de mine ca și cum ar fi o fată de rând, de pe stradă. Oricum, ea nu mi-a spus că mă iubește.

Până la urmă de ce-mi pasă? N-ar trebui să sufăr așa de tare. Sau ar trebui? Oare nu există lucruri mai importante în legătură cu care să-mi fac griji?

Medicul se îndreaptă spre mine. June mă strânge de mână; nu îmi vine să-i dau drumul. June chiar este dintr-o altă lume, și totuși, a renunțat la tot pentru mine. Uneori iau asta ca pe un lucru de la sine înțeles, însă mă întreb cum de am tupeul să mă îndoiesc de ea, când nu se ferește de niciun pericol de dragul meu. Ar putea foarte ușor să mă părăsească. Dar nu o face. „Eu am ales drumul ăsta”, mi-a spus.

— Mersi, îi zic.

Asta e tot ce izbutesc să rostesc.

June se uită la mine, după care mă sărută ușor pe buze.

— Totul o să se termine cât ai clipi. Și apoi o să poți să escaladezi clădiri și să alergi pe ziduri la fel de repede ca înainte.

Mai întârzie o clipă, după care se ridică în picioare și le face semn din cap doctoriței și lui Tess. Apoi pleacă.

Închid ochii și trag aer în piept, cutremurându-mă. Doctorița se apropie. Din unghiul ăsta, nu o văd pe Tess. Ei, oricât de grea ar fi operația, nu poate să doară mai mult decât atunci când am fost împușcat în picior, nu?

Doctorița îmi acoperă gura cu o cârpă umedă. Încep să plutesc printr-un tunel lung și întunecos.

Scântei. Amintiri ce vin de departe.

Stau cu John la masa noastră mică din sufragerie. Suntem scăldați în lumina pâlpâitoare a trei lumânări. Eu am nouă ani. El, paisprezece. Masa se clatină la fel ca întotdeauna – unul dintre picioare e atins de putreziciune și aproape că nu trece lună în care să nu batem câte un cui sau câte o pană din carton dur în el ca să-i prelungim viața. În fața lui John stă deschisă o carte groasă. Concentrarea îl face să stea încruntat. Mai citește un rând, se încurcă la două cuvinte și, apoi, cu răbdare, trece la următorul rând.

— Pari foarte obosit, îi spun. Ar trebui să te duci în pat. Mama o să se supere dacă vede că nu te-ai culcat încă.

— Să terminăm pagina asta, murmură el, ascultându-mă doar pe jumătate. Asta dacă nu vrei tu să te duci în pat.

Mă îndrept de spate.

— Nu sunt obosit, mă încăpățânez eu.

Ne aplecăm împreună asupra paginilor, iar John citește următorul rând cu voce tare:

— În Denver, spune el rar, după... încheierea... construcției... Zidului de Nord, Electorul Primo... a... a...

— Anunțat, spun eu, ca să-l ajut.

— Anunțat... oficial... că e o infracțiune...

John se oprește aici câteva secunde, după care clatină din cap și oftează.

— Contra, intervin eu.

Fratele meu se încruntă, privind scrisul.

— Ești sigur? Nu poate să fie cuvântul corect. Bine atunci... Contra... Contra statului, să pătrunzi...

John se oprește, se lasă pe spătarul scaunului și se freacă la ochi.

— Ai dreptate, Danny, îmi șoptește. Poate că ar trebui să mă duc la culcare.

— Ce s-a întâmplat?

— Văd literele de parcă ar fi mânjite.

Fratele meu oftează și bate cu degetul în foaia de Hârtie.

— Mă ia cu amețeală.

— Hai! Ne oprim după rândul ăsta.

Și i-l arăt pe cel la care s-a oprit, apoi găsesc cuvântul care i-a dat bătăi de cap.

— În capitală, spun. Că e o infracțiune contra statului să pătrunzi în capitală fără să obții mai înainte un permis militar oficial.

John zâmbește reținut în timp ce îi citesc fraza cursiv.

— O să te descurci de minune la Examen, îmi spune el după ce termin. Și tu, și Eden. Dacă am reușit eu să scap de el, tu o să-l treci cu brio. Ai o minte brici, puștiule.

Ridic din umeri la auzul acestei laude.

— Nu sunt prea încântat de ideea de a merge la liceu.

— Ar trebui să fii! Măcar tu vei avea șansa asta. Și, dacă te descurci bine, e posibil ca Republica să te repartizeze și la o facultate și să te bage în armată. Iar lucrurile astea n-au cum să nu te încânte.

Brusc, cineva începe să bată la ușă cu putere. Sar de pe scaun și John mă împinge în spatele lui.

— Cine e? strigă el.

Bătăile devin și mai puternice, până când sunt nevoit să îmi astup urechile. Mama apare în sufragerie, ținându-l în brațe pe Eden, care e somnoros. Ne întreabă ce se întâmplă. John face un pas în față, spre intrare, ca și cum ar vrea să răspundă. Înainte să apuce să ajungă acolo, ușa se dă de perete și o patrulă a poliției dă buzna înăuntru. Prima e o fată cu părul lung, strâns în coadă, și cu o sclipire aurie în ochii negri. Numele său e June.

— Sunteți arestați, ne spune, pentru asasinarea gloriosului nostru Elector.

După care ridică arma și îl împușcă pe John. Apoi pe mama. Eu urlu cât mă ține gura, urlu de-mi vărs plămânii. Totul se face negru.

Durerea îmi străpunge tot corpul, ca o lamă. Acum am zece ani. Sunt din nou în laboratorul Spitalului Central din Los Angeles, încuiat împreună cu un știu câte alte persoane. Toți suntem legați pe câte o targă și orbiți de luminile fluorescente. Doctori cu măști pe față stau aplecați deasupra mea. Mijesc ochii ca să mă uit la ei. De ce mă țin treaz? Luminile sunt atât de puternice, încât simt că… mintea mi se scufundă într-un ocean de ceață.

Văd bisturiele din mâinile lor. Schimbă între ei cuvinte pe care nu le mai deslușesc. Simt ceva rece și metalic pe genunchi, după care, în următoarea secundă, spatele mi se arcuiește, iar eu dau să urlu. Dar din gură nu îmi iese niciun sunet. Vreau să le spun să nu îmi mai opereze genunchiul. Ceva îmi străpunge ceafa și durerea îmi aruncă în aer toate gândurile, aneantizându-le. Nu mai văd nimic altceva decât un alb orbitor.

Deschid ochii. Zac întins într-un subsol întunecos, unde mi se pare supărător de cald. Prin nu știu ce întâmplare nemaiauzită, sunt în viață. Îmi vine să plâng de durere, dar știu că trebuie să nu fac niciun zgomot. În jurul meu văd siluete întunecoase. Multe dintre ele sunt întinse pe jos, nemișcate. Peste tot mișună oameni în toată firea, îmbrăcați în halate medicale. Inspectează micile movile de pe podea. Aștept în tăcere, cu ochii întredeschiși, până când toți cei care se foiesc de colo-colo părăsesc încăperea. Mă ridic în picioare și îmi sfâșii un crac de la pantaloni ca să îmi bandajez genunchiul însângerat. Mă împleticesc prin beznă și pipăi pereții până când găsesc o ușă care dă afară, după care mă târăsc pe o alee dosnică. Pășesc la

lumină și, de data asta, June e acolo, curajoasă; îmi întinde o mână fermă, ajutându-mă.

— Haide, îmi șoptește, cuprinzându-mă cu brațul pe după mijloc. Mă țin strâns lipit de ea.

— Ne-am băgat împreună în chestia asta, nu?

Pornim pe stradă, lăsând în urmă laboratorul spitalului.

Dar toți oamenii de pe drum au părut ondulat, de un blond foarte deschis, ca al lui Eden și câte o șuviță roșie, care pur și simplu sare în ochi. Fiecare ușă pe lângă care trecem e marcată cu un X mare, desenat cu spray roșu și tăiat pe mijloc de o a treia linie. Asta înseamnă că lumea de aici e bolnavă. Că toți au contractat o formă mutantă a virusului. Rătăcim pe străzi zile întregi – așa mi se pare –, printr-un aer vâscos, de zici că e melasă. Caut casa mamei. Undeva departe, văd orașele sclipitoare din Colonii și parcă mi-ar transmite chemarea, promisiunea unei vieți mai bune. O să îi duc acolo pe John, pe mama și pe Eden. În sfârșit, vom scăpa din ghearele Republicii, vom fi liberi.

În cele din urmă, ajungem la ușa mamei, dar, când o deschid, sufrageria e pustie. Mama nu e acolo. Nici John. „L-au împușcat soldații”, îmi amintesc brusc. Privesc într-o parte, dar June a dispărut și acum sunt singur în prag. N-a mai rămas decât Eden. Care zace în pat. Când mă apropii de el suficient cât să mă poată auzi, deschide ochii și întinde mâinile spre mine.

Dar ochii frățiorului meu nu mai sunt albaștri. Sunt negri, fiindcă irisurile îi sângerează.

Mă întorc încet, încet de tot, din beznă. Jugulara îmi pulsează la fel ca atunci când îmi revin după una dintre migrenele mele. Știu că am visat, dar nu îmi mai amintesc altceva decât senzația stăruitoare de groază, ca și cum ceva înfiorător ar pândi în spatele unei uși închise. Sub cap, cineva mi-a îndesat o pernă. Din braț îmi iese un tub, care s-a desfășurat pe podea. Nu văd nimic clar. Mă chinuiesc să îmi limpezesc vederea, dar nu reușesc să disting decât marginea patului, covorul și imaginea unei fete care stă cu capul pe pat. Sau, cel puțin, cred că e o fată. O clipă, mi se pare că ar putea fi Eden, că poate l-au salvat Patrioții și l-au adus încoace.

Dă semne că se trezește. Acum văd că e Tess.

— Hei, îi șoptesc.

Mai mult bolborosesc decât vorbesc.

— Ce s-a întâmplat? Unde e June?

Tess mă ia de mână, se ridică în picioare și, în graba de a-mi răspunde, se poticnește:

— Te-ai trezit! Ești… Cum te simți?

— Toropit.

Încerc să-i ating fața. Încă nu sunt pe deplin convins că e aievea.

Tess privește în spate, spre ușa dormitorului, ca să se asigure că nu e nimeni acolo. Apoi ridică un deget în dreptul buzelor.

— Nu-ți face griji, îmi șoptește. N-o să te simți așa multă vreme. Medicul mi s-a părut destul de mulțumit. Curând, o să fii ca nou și atunci o să putem să pornim spre front, ca să-l omorâm pe Elector.

E șocant să auzi cuvântul „a omorî” zburând de pe buzele cuiva ca Tess. O fracțiune de secundă mai târziu, realizez că piciorul nu mă mai doare absolut deloc. Încerc să mă ridic ca să mă uit la el și Tess îmi așază perne la spate, ca să pot sta în fund. Cobor privirea spre picior. Aproape că îmi e frică să cercetez locul.

Tess se așază lângă mine și îmi desface feșele albe, care acoperă zona unde a fost rana. Sub bandaj sunt plăci lucioase de oțel. În locul genunchiului meu se află un altul, mecanic. Plăcile metalice îmi acoperă jumătate de coapsă. Fac ochii mari, contemplând angrenajul. În locurile unde metalul și pielea se întâlnesc, pe coapsă și pe gambă, simt că elementele se îmbină perfect. Există doar niște mici pete de roșeață și, pe margine, pielea e ușor inflamată. Ochii mi se umezesc.

Nerăbdătoare, Tess bate darabana cu degetele pe pături și își mușcă buza de sus.

— Ei? Ce simți?

— Nimic. Nu mă doare deloc.

Trec cu un deget nesigur peste metalul rece, încercând să mă obișnuiesc cu ideea că niște elemente străine mi-au fost inserate în picior.

— Doctorița a făcut treaba asta? Când voi putea să merg din nou? Chiar s-a vindecat așa de repede?

Tess se umflă un pic în pene.

— Eu am ajutat-o pe doctoriță. În următoarele douăsprezece ore nu trebuie să te miști prea mult. Ca să aibă timp unguentele să pătrundă în piele și să-și facă treaba.

Tess surâde, iar zâmbetul îi face să apară acele mici încrețituri din jurul ochilor, care îmi sunt atât de familiare.

— E o operație de rutină pentru soldații răniți pe front. E grozavă, așa-i? După asta, ar trebui să poți să-ți folosești normal piciorul, ba chiar mai bine decât înainte. Doctorița pe care am ajutat-o e celebră în spitalele de pe front, dar mai lucrează și pe lângă, la negru. Iar ăsta a fost un noroc. Cât a stat aici, mi-a arătat și cum să așez la loc brațul rupt al lui Kaede. Ca să se vindece mai repede.

Mă întreb câți bani au cheltuit Patrioții pe operația asta. Am mai văzut soldați cu astfel de proteze, care pot fi mici cât un pătrățel de oțel pe partea superioară a brațului sau cât un picior întreg. Nu poate să fie o operație ieftină și, judecând după cum arată piciorul meu, doctorița a folosit unguente de uz militar. Deja îmi dau seama cât de multă putere o să am în picior după ce mă voi recupera și că voi putea să mă deplasez mai rapid. Și astfel să-l găsesc mai curând pe Eden.

— Da, îi răspund lui Tess. E grozavă.

Îmi sucesc puțin gâtul ca să-mi focalizez privirea asupra ușii dormitorului, dar mișcarea mă amețește. De acum capul îmi bubuie de durere. De pe hol, aud niște voci.

— Ce fac ceilalți?

Tess se uită iar peste umăr, după care întoarce ochii la mine.

— Discută despre prima fază a planului. Eu nu particip la ea, deci stau pe tușă.

Mica mea prietenă mă ajută să mă întind. Urmează o tăcere ciudată. Încă nu m-am obișnuit cu noul ei aspect. Tess își dă seama că o privesc admirativ și, după o scurtă ezitare, îmi zâmbește jenată.

— După ce-o să se termine cu toată povestea asta, vreau să mergi cu mine în Colonii, da? zic eu.

Tess surâde. Tulburată, începe să îmi netezească păturile în timp ce eu vorbesc.

— Dacă totul va decurge conform planului Patrioților, iar steagul republican se va prăbuși, nu vreau să fim prinși în mijlocul haosului. Mă refer la Eden, la June, la tine și la mine. Ai înțeles, surioară?

Puseul de entuziasm al lui Tess se ofilește. Copila ezită.

— Nu știu ce să zic, Day, răspunde ea, aruncând iar o privire spre ușă.

— De ce? Ți-e frică de Patrioți sau ce?
— Nu… Până acum s-au purtat frumos cu mine.
— Atunci de ce nu vrei să vii? o întreb cu voce scăzută.
Puterile au început să mă lase din nou și nu prea pot ține piept ceții care începe să mă învăluie.
— Când eram în Lake, tot timpul ziceam că, dacă o să avem ocazia, o să fugim în Colonii. Tata mi-a spus că locul ăla îți oferă…
— … Oportunități și libertate, știu, mă întrerupe Tess, clătinând din cap. Doar că…
— … Că…?
Una dintre mâinile ei alunecă și se cuibărește într-a mea. E iar o copiliță, ca atunci când am găsit-o în sectorul Nima căutând prin tomberoane. Oare Tess de acum mai e același om? Nu mai are palmele acelea mititele, deși eu încă pot să i le cuprind cu totul într-ale mele. Mica mea prietenă își ridică ochii spre mine.
— Day… îmi fac griji pentru tine.
Mă uit la ea nedumerit.
— La ce te referi? La operație?
Tess clatină din cap încordată.
— Nu. Îmi fac griji pentru tine din cauza lui June.
Inspir adânc, așteptând-o să continue, și temându-mă de ceea ce va spune.
Vocea lui Tess capătă niște inflexiuni ciudate, pe care până acum nu i le cunoșteam.
— Păi… Dacă June merge cu noi… Adică știu cât de atașat ești de ea, dar, cu doar câteva săptămâni în urmă, ea era militar republican. N-ai văzut cum se uită uneori? Are o expresie de parcă i-ar fi dor de locul pe care îl ocupa în ierarhia Republicii, de parcă ar vrea să se întoarcă acolo sau ceva de genul ăsta. Dacă încearcă să ne saboteze planul sau se întoarce împotriva ta când suntem pe drum, spre Colonii? Patrioții își iau deja măsuri de siguranță…
— Încetează!
Sunt destul de surprins de cât de puternic și de iritat mi-a sunat vocea. Până acum, niciodată nu am mai ridicat tonul la Tess și îmi regret imediat impulsivitatea. Simt gelozia în fiecare cuvânt pe care îl rostește, am remarcat felul în care articulează numele lui June, de parcă îl scuipă, ca și când ar vrea să scape de obligația de a-l pronunța.

— Înțeleg că au trecut doar câteva săptămâni de când s-a întâmplat totul. Și e normal ca June să mai aibă momente de nesiguranță. Corect? Dar, cu toate astea, ea nu mai e credincioasă Republicii, iar pericolele ne pândesc și dacă rămânem fără ea, pe cont propriu. June are abilități pe care niciunul dintre noi nu le posedă. Pentru numele lui Dumnezeu, ea m-a scos din Batalla Hall! Poate să ne țină în siguranță.

Tess strânge din buze.

— Și ce părere ai despre planul pe care i l-au pregătit Patrioții? Cum rămâne cu relația ei cu Electorul?

— Ce relație?

Ridic slăbit mâinile, încercând să pretind că detaliul ăsta nu contează.

— Face parte din joc. Nici măcar nu-l știe prea bine.

Tess ridică din umeri.

— În curând o să-l știe, șoptește ea. Va trebui să se apropie de el suficient cât să poată să-l manipuleze.

Mica mea prietenă lasă ochii în jos.

— Vin cu tine, Day. Aș merge cu tine oriunde. Am vrut doar să-ți aduc aminte de... ea. În eventualitatea în care nu ai privit lucrurile și din perspectiva asta.

— Totul o să fie în regulă, izbutesc să spun. Ai încredere în mine.

În sfârșit, tensiunea s-a risipit. Chipul lui Tess se relaxează, recăpătând acea dulceață familiară, iar iritarea mea se evaporă la fel de repede pe cât s-a instalat.

— Întotdeauna ai avut grijă de mine, îi spun zâmbind. Mersi, surioară.

Tess râde.

— Cineva trebuie să vadă și de tine, nu?

Apoi îmi face semn către mânecile suflecate.

— Apropo, mă bucur că-ți vine uniforma. Împachetată, părea prea mare, dar se pare că e numai bună.

Și, pe neașteptate, se apleacă și mă sărută scurt pe obraz. Apoi, aproape în aceeași clipă, sare de pe pat. E roșie toată la față. Tess m-a mai sărutat pe obraz când era mai mică, dar asta e prima dată când am simțit ceva în plus în gestul ei. Încerc să îmi dau seama cum a reușit ca, în mai puțin de o lună, să depășească perioada copilăriei și să devină un om în toată firea.

Tușesc stânjenit. Între noi doi se stabilește o relație nouă, stranie.

Mica mea prietenă își retrage mâna. În loc să se uite la mine, își îndreaptă privirea spre ușă.

— Iartă-mă. Ar trebui să te odihnești. Trec pe la tine mai târziu, încearcă să te culci la loc.

Acum îmi dau seama că Tess trebuie să fi fost cea care ne-a lăsat uniformele în baie. Poate că m-a văzut sărutând-o pe June. Fac un efort să cântăresc situația, dar ceața mi-a cuprins mintea; încerc să-i spun ceva înainte să plece, dar ea a ieșit deja și a dispărut pe hol.

5. JUNE

ORA 05:45.

VENEZIA.
PRIMA ZI CA MEMBRĂ OFICIALĂ A ORGANIZAȚIEI PATRIOȚILOR.

Am ales să nu rămân în cameră în timpul operației; Tess, firește, a stat, ca să o asiste pe doctoriță. Imaginea lui Day zăcând inconștient pe masă, cu fața palidă, lipsită de expresie, mi-ar fi amintit prea mult de noaptea aceea în care stăteam aplecată peste trupul neînsuflețit al lui Metias, pe aleea de lângă spital. Prefer să nu îi las pe Patrioți să îmi vadă slăbiciunile. Așa că mă țin departe de ei; stau pe una dintre canapelele din sufragerie.

Păstrez distanța și ca să pot să mă gândesc cum trebuie la planul pe care Razor îl are pentru mine…

O să fiu arestată de soldații republicani.

O să găsesc o cale să obțin o întrevedere între patru ochi cu Electorul și o să îi câștig încrederea.

O să îi relatez falsul plan de asasinare; îmi voi obține astfel amnistierea pentru toate infracțiunile pe care le-am comis împotriva statului.

Apoi o să îl atrag către locul în care se va comite asasinatul.

Ăsta e rolul meu. Să mă gândesc la el e una; să reușesc să îl duc la bun sfârșit e alta. Îmi studiez mâinile și mă întreb dacă sunt pregătită să mi le mânjesc de sânge, dacă sunt pregătită să iau viața cuiva. Ce îmi spunea Metias întotdeauna? „Puțini oameni omoară din motive întemeiate, June”. Însă îmi amintesc și ce mi-a zis Day în baie. „Să scapi de persoana care conduce tot sistemul ăsta nenorocit mi se pare un preț mic de plătit pentru a porni o revoluție. Nu crezi?”

Republica l-a luat pe Metias de lângă mine. Mă gândesc la Examene, la minciunile care învăluie moartea părinților mei. La epidemiile provocate deliberat. Din blocul ăsta de lux, văd stadionul unde sunt susținute Examenele în Vegas. E în spatele zgârie-norilor, strălucind în depărtare. Puțini oameni omoară din

motive întemeiate, dar dacă e să existe un astfel de motiv, atunci ăsta ar trebui să fie, nu?

Mâinile îmi tremură ușor. Mi le împreunez ca să le liniștesc.

E liniște acum în apartament. Razor a plecat din nou (a ieșit la ora 03:32, îmbrăcat cu uniforma completă), iar Kaede moțăie la celălalt capăt al canapelei. E atât de liniște, că și cel mai mic zgomot ți-ar răni auzul. După o vreme, îmi îndrept atenția către ecranul micuț de pe perete. Are sonorul oprit, dar urmăresc desfășurarea obișnuită a știrilor. Avertismente de inundație, de furtună. Orele de sosire și de plecare ale dirijabilelor. Victoriile pe frontul împotriva Coloniilor. Uneori mă întreb dacă aceste triumfuri nu sunt și ele inventate de autoritățile Republicii, dacă noi câștigăm sau, de fapt, pierdem războiul. Titlurile continuă să curgă. Iată un anunț prin care populația e avertizată că orice civil prins că și-a vopsit o șuviță de păr în roșu va fi arestat pe loc.

Fluxul de știri se întrerupe. Când văd următoarea imagine, rămân încremenită: noul Elector e pe cale să susțină primul său discurs public.

Ezit, apoi arunc o privire spre Kaede. Pare că doarme dusă. Mă ridic, traversez tiptil camera și trec un deget peste ecran ca să-l dau un pic mai tare.

Sonorul e aproape de minimum, dar îmi e de ajuns ca să aud ce se spune. Mă uit cum Anden (sau, mai degrabă, Electorul Primo) pășește cu eleganță spre podium. Salută din cap obișnuitul grup de reporteri, acreditați de guvern, care se află în fața lui. Arată exact așa cum mi-l amintesc: e versiunea mai tânără a tatălui său. Poartă ochelari cu rame subțiri. Își ține capul sus, într-o poză aristocratică. E înveșmântat impecabil, în uniforma de gală, neagră, cu fir auriu și cu două rânduri de nasturi strălucitori.

— A venit clipa marilor schimbări. Hotărârea noastră este pusă la încercare mai mult ca niciodată, iar războiul cu inamicul a atins punctul de intensitate maximă, rostește el.

Vorbește de parcă tatăl lui n-ar fi murit, de parcă el ar fi fost dintotdeauna Electorul Primo.

— Am câștigat ultimele trei bătălii și am pus stăpânire pe trei dintre orașele din sudul Coloniilor. Ne aflăm la un pas de victorie și nu va mai trece mult până când Republica se va întinde până la Oceanul Atlantic. Acesta este, fără urmă de îndoială, destinul

nostru. Anden continuă, asigurând populația de forța militară a Republicii și promițând să revină cu anunțuri privitoare la schimbările pe care dorește să le facă. Cine știe cât din toate astea sunt adevărate? Vocea îi seamănă cu a tatălui său. Iar eu mă trezesc cucerită de sinceritatea pe care o simt în ea… Anden are douăzeci de ani. Poate că el chiar crede ceea ce spune sau poate că doar e foarte priceput în a-și ascunde îndoielile. Mă întreb ce simte în legătură cu moartea tatălui său și cum de e în stare, la astfel de conferințe de presă, să se stăpânească suficient cât să își joace rolul. Indubitabil, Congresul e dornic să-l manipuleze pe tânărul Elector, să tragă sforile din culise, să îl mute de colo colo pe acest băiat, ca pe o piesă pe tabla de șah. Dacă e adevărat ce mi-a spus Razor, probabil că se răfuiesc zilnic. Dacă refuză categoric să-i asculte pe senatori, înseamnă că Anden e la fel de avid de putere cum a fost și tatăl lui.

Care sunt mai exact diferențele dintre Anden și răposatul Elector? Ce crede el că ar trebui să devină Republica? Și, apropo, eu ce consider că ar trebui să se întâmple cu ea?

Reduc la zero sonorul ecranului și mă îndepărtez. „Nu te gândi prea mult la Anden ca persoană!” Nu pot să mă raportez la el ca la omul pe care urmează să îl ucid.

Într-un sfârșit, când primele raze ale răsăritului încep să se reverse în cameră, Tess iese din dormitor cu vestea că Day e treaz și vioi.

— Se simte bine, îi spune ea lui Kaede. Acum poate sta în capul oaselor și, în câteva ore, ar trebui să fie capabil să se miște prin casă.

Apoi dă cu ochii de mine, iar zâmbetul îi dispare.

— Ăăă… Poți să te duci la el, dacă vrei.

Kaede mijește un ochi, ridică din umeri și se culcă la loc. Eu îi întorc lui Tess cel mai prietenos zâmbet de care sunt în stare, după care trag aer adânc în piept și o iau către dormitor.

Day stă între perne și e acoperit până la piept cu o pătură groasă. Îmi închipui că e obosit, dar, când mă vede intrând, tot îmi face cu ochiul – un gest care îmi face inima să îmi tresalte de bucurie. Părul îi stă împrăștiat pe perne, ca un nimb strălucitor. În poală are câteva agrafe de hârtie îndoite, luate dintr-o cutie din colț (deci chiar s-a ridicat din pat!). Se pare că tocmai meșterea ceva din ele. Răsuflu ușurată când îmi dau seama că nu mai are dureri.

— Bună. Mă bucur să văd că trăiești.

— Și eu mă bucur să văd că trăiesc, îmi răspunde el.

Mă urmărește cu privirea în timp ce mă așez pe pat, lângă el.

— Am ratat ceva cât am pierdut contactul cu realitatea?

— Da. Ai ratat sforăielile lui Kaede dormind pe canapea. Pentru cineva care se ascunde de autorități, fata asta face cam multă gălăgie când doarme.

Day râde scurt. Mă minunez să-l văd atât de vesel, având în vedere starea lui de spirit din ultimele săptămâni. Privirea îmi alunecă spre locul unde, sub pătura, trebuie să fie zona operată.

— Cum e?

Day dă pătura la o parte. Dedesubt, acolo unde a fost rana, sunt plăci de metal lucios (oțel și aluminiu). Medicul i-a înlocuit genunchiul compromis cu unul protetic, așa că acum aproximativ o treime din piciorul lui e făcută din metal. Îmi amintește de soldații întorși de pe front, cu palme, brațe și picioare cu proteze cu plăci metalice care înlocuiesc pielea. Doctorița e probabil extrem de familiarizată cu rănile de război. E clar că relațiile pe care le are Razor ca ofițer au facilitat obținerea unor produse extraordinar de scumpe, precum unguentele folosite acum pentru Day. Îi întind prietenului meu palma deschisă, iar el își așază mâna într-a mea.

— Cum îl simți?

Day clatină din cap, ca și când nu i-ar veni să creadă.

— Nu simt nimic. Îmi simt tot piciorul mai ușor și nu mă mai doare deloc.

Un surâs șmecheresc îi înflorește pe față.

— De-abia de acum, iubito, o să vezi cu adevărat cum pot eu să mă cațăr pe clădiri. Gata cu genunchiul paradit care mă încetinea! Ce cadou minunat de ziua mea!

— Ziua ta? N-am știut. La mulți ani cu întârziere, îi spun zâmbind.

Ochii îmi fug la agrafele de hârtie risipite în poala lui.

— Ce faci acolo?

— Ăăă…

Day apucă unul dintre obiectele la care a tot meșterit și care arată ca un cerc metalic.

— Mi-am făcut și eu de lucru, ca să-mi treacă vremea.

Ridică micul cerc la lumină, apoi îmi ia mâna și îmi pune obiectul în palmă.

— E un cadou pentru tine.

Îl studiez cu mai multă atenție. E făcut din patru agrafe desfăcute, împletite cu grijă, una în jurul alteia, într-o spirală. Capetele sunt lipite, astfel încât agrafele să formeze un inel mititel. Forma e simplă. Ba chiar artistică. Citesc iubire și efort migălos în volutele metalului, în porțiunile acelea mici unde degetele lui Day au modelat sârma iar și iar, până când au curbat-o așa cum trebuia. Day a făcut inelul ăsta pentru mine. Mi-l pun pe deget și bijuteria alunecă ușor. E splendidă. Sunt emoționată, sunt atât de flatată, încât am rămas fără cuvinte. Nu îmi aduc aminte ultima dată când am primit un cadou meșterit de altcineva anume pentru mine.

Day pare dezamăgit de reacția mea, dar își ascunde decepția în spatele unui hohot de râs relaxat.

— Știu că voi, bogații, aveți tot felul de tradiții șic, dar, în sectoarele sărace, logodnele și gesturile de afecțiune cam așa se fac.

Logodnele? Simt că inima îmi tresare. Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Cu inele din agrafe de hârtie?

„O, nu!” Voiam doar să-mi exprim curiozitatea. Dar așa pățesc mereu: îmi dau seama prea târziu cât de sarcastice par vorbele mele.

Day roșește puțin, iar eu mă înfurii pe mine însămi pentru că am dat iar cu bâta-n baltă.

— Cu ceva făcut de mâna ta, mă corectează el într-o clipită.

Lasă ochii în jos, evident jenat, iar eu mă simt oribil pentru că l-am făcut să se simtă așa.

— Îmi pare rău că nu arată prea bine, șoptește Day. Aș vrea să fi putut să fac ceva mai frumos pentru tine.

— Nu, nu, îl întrerup, încercând să repar ce am spus mai devreme. Sincer, îmi place.

Îmi trec degetele peste inelul minuscul, cu privirile ațintite asupra lui, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui Day. „O crede, oare, că socotesc că inelul nu-i destul de bun pentru mine? Zi ceva, June! Orice!” Pe gură mi se revarsă un potop de vorbe:

— Agrafele sunt făcute din oțel galvanizat neplacat cu alt metal. Dar e un material bun, să știi, mai rezistent decât alte aliaje. E flexibil și nu ruginește. Și…

Mă opresc când remarc privirea dojenitoare a lui Day.

— Îmi place, îi repet.

„Ce răspuns idiot, June! Tot ce mai lipsește e să-i dai o palmă…” Mă simt și mai penibil când îmi amintesc că, de fapt, chiar l-am pocnit cu un pistol peste față. Ce romantic!

— Cu plăcere, îmi spune Day, îndesându-și în buzunar câteva agrafe pe care încă nu le desfăcuse.

Rămânem tăcuți un timp destul de îndelungat. Nu îmi dau seama ce și-ar fi dorit să-i spun, dar probabil că n-ar fi vrut să-i înșir proprietățile fizice ale agrafelor de hârtie. Nu știu ce să fac, dar mă trag mai aproape de el și îmi lipesc capul de pieptul lui. Pentru o clipă, Day pare luat prin surprindere, dar apoi, cu blândețe, mă ia în brațe. Așa, acum e mai bine. Închid ochii. Îmi trece o mână prin păr, iar gestul lui îmi dă fiori. Îmi îngădui să mă las furată de o clipă de reverie: îmi imaginez că Day îmi urmărește cu degetul linia bărbiei, apropiindu-și fața de a mea.

Însă Day se apleacă și îmi șoptește la ureche:

— Ce părere ai despre planul Patrioților?

Ridic din umeri, alungându-mi dezamăgirea. Ce idioțenie din partea mea să visez, într-un moment ca ăsta, la un sărut din partea lui Day!

— Ți s-a spus ce trebuie să faci?

— Nu. Dar sunt convins că va exista un anunț transmis la nivel național, ceva, prin care să se spună că sunt încă viu. În fond, se presupune că trebuie să fac agitație, să conduc masele spre revoltă, nu?

Day râde sec, dar chipul lui nu degajă veselie.

— Nu contează. Fac orice pentru a ajunge la Eden.

— Așa e.

Prietenul meu mă ridică, astfel încât să stăm față în față.

— Nu știu dacă ne vor lăsa să comunicăm între noi.

Vocea îi coboară atât de mult, încât de-abia dacă îl mai aud.

— Planul sună bine, dar dacă se întâmplă ceva…

— Sunt sigură că vor sta cu ochii pe mine, îl întrerup. Razor e ofițer republican. Dacă totul se duce de râpă, poate să găsească o cale să mă scoată de acolo. În ceea ce privește comunicarea dintre noi…

Preocupată, îmi mușc buza.

— O să găsesc eu ceva.

Day îmi atinge bărbia, trăgându-mă tot mai aproape de el, până când nasurile ni se ating.

— Dacă se întâmplă ceva, dacă te răzgândești, dacă ai nevoie de ajutor, să-mi dai de știre. Ai înțeles?

Cuvintele lui îmi dau fiori pe șira spinării.

— Bine, îi șoptesc.

Încuviințează, dând scurt din cap, apoi se trage într-o parte, sprijinindu-se pe perne. Eu oftez.

— Ești pregătită? mă întreabă.

Îmi dau seama că întrebarea ar fi trebuit să fie mai explicită, dar el nu mai adaugă nimic. „Ești pregătită să-l ucizi pe Elector?”

Mă străduiesc să surâd.

— Mai pregătită de-atât n-o să fiu niciodată.

Stăm așa o perioadă destul de lungă, până când lumina care se revarsă în cameră pe fereastră devine puternică și auzim jurământul de dimineață răsunând peste tot orașul. Aud ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se și vocea lui Razor. Pașii se apropie de dormitor.

Razor vâră capul pe ușă tocmai când mă îndrept de spate și mă ridic.

— Ce-ți face piciorul? îl întreabă pe Day.

Mina îi e la fel de calmă ca întotdeauna, iar ochii, în spatele lentilelor, sunt lipsiți de orice expresie.

Day îl salută cu o mișcare din cap.

— E bine.

— Excelent! exclamă Razor, cu un zâmbet empatic. Domnișoară Iparis, sper că ai avut ocazia să petreci suficient timp cu prietenul tău. Plecăm într-o oră.

— Am crezut că doctorița vrea să mă odihnesc…, începe Day.

— Scuze, i-o retează Razor. Avem un dirijabil de prins. Totuși, deocamdată, nu-ți forța prea mult piciorul.

6. DAY

Înainte să plecăm, Patrioții mă ajută să-mi schimb înfățișarea.

Kaede mă tunde, astfel încât acum părul îmi ajunge până la umeri, apoi îmi vopsește șuvițele blonde într-un șaten închis. Pentru asta folosește un soi de spray cu o substanță care, dacă va fi nevoie să renunț la ea, poate fi spălată cu o soluție specială. Razor îmi dă o pereche de lentile de contact căprui, care îmi ascund albastrul ochilor. Doar eu îmi dau seama că noua culoare e artificială, pentru că sesizez minusculele punctișoare purpurii care îmi împestrițează irisurile. Lentilele astea sunt un lux în sine. Căcăcioșii ăia de bogătani le folosesc ca să-și schimbe culoarea ochilor de amuzament. Tare bine mi-ar fi prins o pereche de lentile din astea când eram pe străzi. Kaede îmi adaugă o cicatrice falsă pe obraz, apoi îmi completează deghizarea cu o uniformă de cadet la aviație în primul an, un costum complet negru, cu dungi roșii în lungul fiecărui crac al pantalonilor.

În sfârșit, mă echipează cu o cască micuță, de culoarea pielii, și cu un microfon. Casca trebuie introdusă în ureche, microfonul trebuie poziționat pe partea interioară a obrazului.

Razor s-a tras la patru ace, purtând uniforma specifică ofițerilor republicani. Kaede și-a luat impecabila ținută de pilot, compusă dintr-un combinezon negru, cu însemne argintii, în formă de aripi pe mâneci, mănuși albe de aviator și ochelari de protecție. Nu degeaba Patrioții au trecut-o în rândurile piloților. După spusele lui Razor, Kaede e în stare să execute o manevră de întoarcere mai bine decât toți cunoscuții săi. Deci n-ar trebui să aibă nicio problemă în încercarea de a trece drept militar republican.

Tess a plecat deja. Acum o jumătate de oră, a fost luată de un soldat despre care Razor zice că face parte din organizația Patrioților. Tess e mult prea tânără ca să poată trece drept militar, indiferent de grad, și să ajungă pe AR Dynasty. Trebuie să își pună o cămașă simplă, maro, cu guler, și o pereche de pantaloni, îmbrăcămintea muncitorilor care alimentează sutele de cuptoare ale dirijabilului.

Și apoi, June…

De pe canapea, ea urmărește în tăcere transformarea mea. De la ultima noastră conversație, când eu încă mă recuperam la pat, n-a mai spus prea multe. În vreme ce noi, ceilalți, ne-am luat diverse alte ținute. June a rămas la fel, nemachiată, dar cu aceeași căutătură penetrantă. Părul îi e strâns la spate, într-o coadă lucioasă. E îmbrăcată în uniforma simplă de cadet dată de Razor cu o seară în urmă. De fapt, June arată la fel ca în fotografia din livretul militar. E singura dintre noi care nu e echipată cu cască și microfon. Din motive evidente. În vreme ce Kaede mă ajută să-mi schimb înfățișarea, încerc de câteva ori să îi surprind privirea lui June.

După mai puțin de o oră, o pornim pe bulevardul principal din Vegas în jeepul militar al lui Razor. Trecem pe lângă câteva dintre primele piramide, docurile Alexandria, Luxor, Cairo, Sphinx. Toate sunt nume culese din analele unei civilizații străvechi, de dinaintea Republicii. Sau, cel puțin, așa erau învățați copiii pe vremea când autoritățile încă îmi mai dădeau voie să merg la școală. În timpul zilei, piramidele arată altfel. Luminile de orientare sunt stinse, iar muchiile sunt cufundate în întuneric. Par niște morminte uriașe și negre, răsărite în mijlocul deșertului. Soldații intră și ies grăbiți pe ușile lor. Toată activitatea asta e bine-venită: ne e mai ușor să ne pierdem în mulțime. Mai verific o dată uniformele în care suntem îmbrăcați. Sunt autentice, impecabile. Tot nu reușesc să mă obișnuiesc cu ele, deși, tehnic vorbind, eu și June ne dăm drept soldați de săptămâni întregi. Gulerul mă zgârie pe gât, iar mânecile mi se par mult prea țepene. Nu știu cum se descurca June cu hainele astea tot timpul. Măcar îi place cum arăt în ele? E adevărat, umerii îmi par un pic mai lați.

— Nu mai trage de uniformă, îmi șoptește ea, când mă vede făcându-mi de lucru cu marginile hainei militare. Îi strici linia.

Se făcuse o oră de când nu-mi mai adresase niciun cuvânt.

— Și tu ești la fel de emoționată, îi răspund.

June pare ezitantă; întoarce capul într-o parte. Își ține fălcile încleștate, ca și când ar vrea să se abțină să spună ceva.

— Am vrut doar să te ajut, murmură ea.

După o vreme, îi găsesc mâna și i-o strâng. Îmi întoarce gestul.

În sfârșit, ajungem la Pharaoh, docul de aterizare unde așteaptă AR Dynasty. Razor ne spune să ne dăm jos din mașină, apoi ne ordonă să luăm poziția de drepți. Singura care nu se supune e June. Se oprește lângă Razor și se întoarce cu fața într-o parte, spre unul dintre trotuare. Îi urmăresc privirea.

O secundă mai târziu, un soldat se desprinde din mulțime și îi salută cu un gest din cap pe Razor, apoi pe June. Prietena mea își îndreaptă umerii, se ia după soldat și dispare în furnicarul străzii. S-a evaporat cât ai clipi. Oftez adânc, de parcă absența ei m-ar goli pe dinăuntru.

O s-o mai văd abia la sfârșitul operațiunii. Și asta dacă totul va merge bine. „Nu mai gândi așa. Totul o să fie bine”.

Intrăm împreună cu valurile de soldați care se vântură pe ușile docului Pharaoh. Interiorul e uriaș; dincolo de intrarea principală, tavanul se înalță până în vârful piramidei și se oprește la baza lui AR Dynasty, unde văd multe siluete minuscule care se îmbarcă printr-un labirint de rampe și pasarele. Pe lateralele piramidei, fiecare nivel e presărat cu șiruri de uși. Benzi lungi de texte curg pe afișajele de pe fiecare perete: o nesfârșită înșiruire de date privind orele de plecare și de sosire ale dirijabilelor. Lifturi urcă oblic pe cele patru fețe ale piramidei.

De acum, Razor ne lasă în urmă. În secunda următoare, o cotește prin mulțime și se topește în marea de uniforme. Kaede continuă să înainteze fără ezitare, dar suficient de lent, încât să rămână lângă mine. Abia dacă îi văd buzele mișcându-i-se, dar vocea i-o aud cu claritate în casca din ureche.

— Razor se va îmbarca împreună cu ceilalți ofițeri, dar noi nu putem să intrăm odată cu ceilalți militari fiindcă ne-ar verifica identitatea. Așa că opțiunea cea mai bună este să ne strecurăm înăuntru...

Ridic ochii spre baza dirijabilului, cercetând fiecare proeminență sau adâncitură de pe laterale. Îmi aduc aminte că am pătruns odată într-un dirijabil tras la sol și am furat două sacoșe de conserve. Și că am scufundat un dirijabil mai mic în lacul din Los Angeles, inundându-i motoarele. În ambele cazuri, a existat o cale simplă de a mă furișa înăuntru.

— Toboganul pentru gunoi, murmur prin microfonul din gură.

Kaede se întoarce scurt și îmi zâmbește aprobator.

— Ai vorbit ca un adevărat comisionar.

Ne croim drum prin mulțime până când ajungem la un lift, într-unul dintre colțurile piramidei. Aici ne amestecăm într-un grup mic din fața ușii. Kaede își închide microfonul ca să sporovăiască nițel cu mine. Eu am grijă să nu mă uit direct la niciunul dintre soldați. Mulți dintre ei sunt mai tineri decât mi-am închipuit, sunt aproape de vârsta mea, iar unii au deja handicapuri permanente compensate prin membre metalice, așa cum am și eu, sau vreo ureche lipsă ori o mână acoperită cu urme de arsuri. Mă uit din nou la Dynasty, de data asta suficient de mult timp cât să reperez toate gurile toboganelor de gunoi înșirate în lungul carenei. Dacă vrem să ne strecurăm în dirijabilul ăsta, va trebui să ne mișcăm rapid.

Curând, sosește liftul. Urcăm pe laterala clădirii, în diagonală – drum care-mi induce o stare de vomă –, după care, în vârf, așteptăm ca toată lumea să iasă. Noi rămânem ultimii. Restul persoanelor se împrăștie în stânga și în dreapta, pe culoarul care duce spre rampele de acces spre navă. Kaede se întoarce către mine.

— Noi mai urcăm un pic, îmi spune ea, făcându-mi semn din cap către o scară mai îngustă, aflată în capătul culoarului; treptele duc spre plafonul piramidei.

O studiez în tăcere. Kaede are dreptate. Scara asta ajunge la plafon (și probabil te scoate pe acoperiș). Toată suprafața plafonului e acoperită de un păienjeniș de schele metalice și de grinzi de susținere care se întretaie. De aici, partea din spate a navei proiectează pe plafon o umbră; zona asta este cufundată în întuneric. Dacă reușim să sărim de pe acest ultim rând de trepte și să ne cățărăm pe mulțimea de grinzi metalice, putem să ne îndreptăm către dirijabil la adăpostul umbrei, nevăzuți, și să pătrundem prin partea întunecată a carenei. În plus, aici, aparatele de ventilație fac gălăgie. Aceasta, împreună cu sunetele și forfota din interiorul bazei, ar trebui să mascheze zgomotele pe care le-am putea produce noi.

Sper doar ca noul meu genunchi să reziste la efort. Calc apăsat de două ori cu piciorul operat, ca să-l testez. Nu mă doare, dar simt puțină presiune acolo unde carnea se îmbină cu metalul, ca și când aderența dintre ele n-ar fi perfectă. Cu toate astea, nu mă pot abține să nu surâd.

— O să ne distrăm, nu? îi zic lui Kaede.

Cel puțin pentru moment, sunt în mediul care îmi place, mă ocup de lucrurile la care mă pricep eu cel mai bine.

Ne îndreptăm către scara ascunsă în umbră, apoi, pe rând, facem saltul scurt pe schelăria din apropiere, după care ne cățărăm pe grinzile metalice. Kaede e prima. Se chinuiește puțin din cauza brațului bandajat, dar, după câteva tentative, izbutește să se agațe ca lumea. Apoi e rândul meu. Mă salt fără efort pe grinzi și mă ascund în umbră. Deocamdată piciorul mă slujește bine. Kaede mă urmărește cu o privire încurajatoare.

— Mă simt foarte bine, îi șoptesc.

— Văd.

Ne deplasăm în liniște. Pandantivul îmi scapă din cămașă de câteva ori și sunt nevoit să îl îndes la loc în sân. Privesc din când în când în jos sau către dirijabil nivelul la care se află baza acestuia este plină de elevi militari de toate gradele, iar acum, că echipajul zborului precedent al lui Dynasty a coborât de pe navă, personalul care îl înlocuiește începe să se încoloneze în șiruri lungi la rampele de acces. Urmăresc cum fiecare este supus unei inspecții rapide, i se verifică identitatea și trece printr-un scanner corporal. Undeva jos, departe, alți cadeți se strâng lângă ușile lifturilor.

Mă opresc brusc.

— Care-i problema? se răstește la mine Kaede.

Ridic un deget. Privirile mi-au rămas pironite undeva jos, asupra unei figuri cunoscute, un personaj care își croiește drum prin mulțime.

Thomas.

Căcănarul ăsta ne-a urmărit tot drumul, încă de la Los Angeles. Din când în când se oprește ca să chestioneze câte un soldat – îi alege la întâmplare, după câte se pare. E însoțit de un câine de un alb imaculat, lucru care îți atrage atenția de la depărtare. Mă frec la ochi ca să mă asigur că nu am halucinații. Da, e tot acolo. Thomas continuă să facă slalom printre oameni. O mână o ține pe arma de la centură, iar în cealaltă are lesa ciobănescului uriaș, alb. Câțiva soldați vin înșiruiți în urma lui. Preț de o secundă, toate membrele îmi paralizează și, dintr-odată, nu îl văd decât pe Thomas ridicând arma și ațintind-o spre mama, pe Thomas snopindu-mă în bătaie în camera de interogatoriu din Batalla Hall. Mi se face negru înaintea ochilor.

Kaede își dă seama cine mi-a atras atenția și întoarce și ea capul către parterul clădirii. Vocea ei mă trezește la realitate:

— A venit după June. Mișcă-te!

Reîncep imediat să mă târăsc, deși tremur din tot corpul.

— După June? șoptesc la rândul meu.

Simt cum mă umplu de furie.

— Dintre toți oamenii de pe pământ, tocmai pe el v-ați găsit să-l puneți pe urmele lui June?

— Am avut un motiv întemeiat.

— Și care-i ăla?

Kaede oftează enervată.

— Thomas n-o să-i facă niciun rău.

„Rămâi calm, rămâi calm, rămâi calm”. Mă străduiesc să înaintez. Nu mai am de ales: trebuie să am încredere în Kaede. Să privesc înainte. Și să mă mișc. Mâinile îmi tremură și mă chinuiesc să mi le liniștesc, să îmi țin ura sub control. Gândul că Thomas o va atinge pe June e mai mult decât pot suporta. Dacă mă gândesc la asta, nu o să mai pot fi atent la nimic altceva.

„Rămâi calm!”

Dedesubtul nostru, patrula lui Thomas continuă să își croiască drum prin mulțime. Încet-încet, se îndreaptă către lifturi.

Ajungem la carena navei. De aici, văd șirul de soldați care așteaptă pe rampă să intre în dirijabil. În secunda asta, aud primul lătrat al ciobănescului alb. Thomas și soldații lui s-au adunat acum în dreptul unui ascensor. Același lift pe care l-am folosit și noi. Câinele latră fără oprire, dând din coadă, cu nasul îndreptat spre ușă. „Privirea înainte! Mișcă-te!”

Mă uit din nou la parter. Thomas stă cu o mână la ureche, unde probabil că are casca. Rămâne pe loc un minut, ca și cum s-ar chinui să înțeleagă ce i se spune. Brusc, strigă la oamenii lui și cu toții încep să se îndepărteze de ascensoare, înapoi în marea de soldați.

Cel mai probabil au găsit-o pe June.

Înaintăm prin umbrele plafonului piramidei, până când ajungem suficient de aproape de partea întunecată a carenei dirijabilului. Aceasta se întrevede cam la trei metri și jumătate distanță de noi. Nu există decât o singură scară de metal, care urcă vertical, pe laterala navei, până la punte. Kaede își schimbă poziția pe grinzile metalice, apoi se întoarce spre mine.

— Sari tu primul, îmi spune ea. Ești mai bun.

E momentul să acționez. Kaede își modifică poziția suficient cât să îmi permită să prind un unghi bun. Îmi verific poziția picioarelor, îmi iau avânt, sperând că genunchiul nu o să mai aibă de suferit, după care fac saltul cel mare. Mă izbesc de barele scării cu o bufnitură înfundată și strâng din dinți ca să nu urlu. Săgeți de durere îmi urcă și îmi coboară prin piciorul care nu s-a vindecat complet. Aștept câteva secunde, pentru ca durerea să se domolească, și abia apoi încep din nou să urc. Din partea asta, din spate, nu mai văd patrula, dar asta înseamnă, sper, că nici militarii nu ne pot vedea pe noi. Poate că au plecat de tot. În spatele meu, Kaede sare și ea și se lovește de scară câțiva zeci de centimetri mai jos de mine.

În sfârșit, ajung la gura toboganului. Mă arunc de pe scară și mă prind de buza toboganului. Mă împing în bezna dinăuntru. Durerea mă înjunghie din nou, dar piciorul îmi pulsează de energie. Pentru prima dată după multă vreme, îl simt din nou puternic. Îmi scutur mâinile de praf și mă ridic. Primul lucru pe care îl remarc înăuntrul toboganului e aerul rece. Probabil că echipajul răcește nava în vederea decolării.

Câteva clipe mai târziu, Kaede se saltă și ea înăuntru. Se schimonosește de durere și își tot masează brațul nevindecat. Deodată, mă împinge cu mâna în piept.

— Să nu te mai oprești așa, brusc, în mijlocul unei urcări, se răstește ea la mine. Trebuie să înaintezi tot timpul. Reacțiile de moment sunt un lux pe care nu ți-l permiți.

— Atunci nu-mi da motive pentru astfel de reacții, i-o întorc eu. De ce nu mi-ai spus că Thomas e cel care vine după June?

— Știu ce ai de împărțit cu căpitanul, vine replica lui Kaede.

Cercetează întunericul cu privirea și îmi face semn să începem să escaladăm toboganul.

— Razor a considerat că n-avea rost să-ți faci griji din cauza asta.

Sunt gata să ripostez, dar Kaede îmi aruncă o privire severă, ca avertisment. Izbutesc cu mari eforturi să-mi înghit furia. Îmi reamintesc de ce mă aflu aici. Fac asta pentru Eden. Dacă Razor consideră că June e mai în siguranță împreună cu Thomas, atunci așa să fie. Dar ce vor face republicanii cu ea, odată ce o vor captura? Dacă se întâmplă ceva, iar Congresul sau curțile de judecată iau o decizie pe care Razor nu a anticipat-o? Cum de poate el să fie așa de sigur că totul va merge ca uns?

Eu și Kaede escaladăm prin interiorul toboganului, până când ajungem la nivelul inferior al dirijabilului. Până la decolare, rămânem ascunși în spatele unei scări, într-o sală a motoarelor pustie. Pistoanele cu abur reînvie și simțim sub picioare presiunea navei, care se înalță, desprinzându-se de pistă. Din lateral, aud cablurile eliberate din strânsoare biciuind aerul, apoi vuietul aplauzelor echipei de la sol, care se bucură de o nouă decolare încununată de succes.

După o jumătate de oră, timp în care am avut vreme să mă calmez, ieșim din spatele scării.

— Hai s-o luăm pe-aici, îmi suflă Kaede când ajungem la o cămăruță de unde se deschid două căi de acces – una care duce la motoare și o alta care urcă până la puntea inferioară. Uneori fac inspecții-surpriză la intrările de pe puntea aia. E posibil să avem mai puține probleme în sălile motoarelor.

Se oprește, își lipește mâna de ureche și se încruntă, concentrată.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că Razor a ajuns, îmi răspunde ea.

Când pornim din nou, simt ceva durere în picior și mă trezesc că înaintez cu un ușor șchiopătat. Urcăm o altă scară, care duce la alte săli ale motoarelor. Pe drum, ne întâlnim cu doi soldați. Ajungem la un nivel marcat cu cifra șase și acolo scara se termină. Rătăcim pe holul ăsta o vreme, până ne oprim în fața unei uși înguste. Pe o tăbliță scrie „CĂTRE SĂLILE MOTOARELOR A, B, C, D”.

În dreptul ușii stă un singur paznic. Omul ridică ochii, ne vede și se îndreaptă de spate.

— Ce vreți? mârâie la noi.

Îl salutăm relaxați.

— Am fost trimiși să vorbim cu cineva, minte Kaede. Din personalul de la motoare.

— Da? Cu cine? zice paznicul, chiorându-se la Kaede disprețuitor. Tu ești pilot, nu? Ar trebui să fii pe puntea superioară. E inspecția.

Kaede e gata să protesteze, dar nu o las. Îmi compun o mină timidă. Spun singurul lucru care îmi trece prin minte și în legătură cu care omul probabil că nu o să aibă nicio întrebare.

— În regulă... Hai să vorbim ca de la soldat la soldat, bâigui eu, aruncând priviri piezișe către Kaede. Noi, ăăă... căutam un

loc bun ca să… înțelegi tu… Ne-am gândit că am avea noroc în camerele motoarelor. De săptămâni întregi încerc s-o fac pe fata asta să mă pupe, zic eu, făcându-i cu ochiul în semn de scuză. Iar operația la genunchi n-a făcut decât să mă încurce și mai mult.

Fac o pauză și șchiopătez ostentativ.

Dintr-odată, paznicul începe să rânjească și, surprins, izbucnește într-un hohot de râs. Îi place că are și el un rol în povestea asta deocheată.

— Ah, am înțeles, îmi spune el, uitându-se compătimitor la piciorul meu. E frumușică fata…

Râdem amândoi, iar Kaede intră și ea în rol și își dă ochii peste cap.

— Cum ai zis, îi spune ea în vreme ce omul ne descuie ușa, am cam întârziat la inspecție. N-o să stăm mult. În câteva minute suntem pe puntea superioară.

— Mult noroc, pușlamalelor, ne strigă paznicul când intrăm.

Îl salutăm iarăși cu gesturi leneșe.

— Aveam pregătită o explicație foarte bună, îmi șoptește Kaede din mers. Dar și tu te-ai descurcat de minune. Istorioara asta ai inventat-o așa, singur? zice ea, zâmbind amuzată și cântărindu-mă din priviri. Păcat că m-am pricopsit cu un aghiotant așa de pocit.

Ridic mâinile, prefăcându-mă că vreau să-mi apăr poziția.

— Păcat că m-am pricopsit cu așa o mincinoasă.

Ne deplasăm pe un coridor cilindric scăldat într-o lumină roșie, scăzută. Chiar și aici, jos, pe ecrane curg calupuri de știri și de date actualizate cu privire la zboruri. De asemenea, rulează și o listă cu toate destinațiile spre care se îndreaptă dirijabilele republicane aflate în cursă, cu toate datele tehnice și programul de decolare și aterizare. Se pare că, în clipa de față, douăsprezece nave se află în aer. Când trecem pe lângă unul dintre ecrane, caut cu ochii informațiile cu privire la AR Dynasty.

AERONAVA REPUBLICANĂ DYNASTY PLECARE: 08:51

ORA OCEANICĂ STANDARD, 01:13 DE LA DOCUL PHARAOH,

LAS VEQAS, NV/SOSIRE: 17:04 ORA DE GRANIȚĂ STANDARD, 01:13

LA DOCUL BLACKWELL, LAMAR, COLORADO

Lamar. Ne îndreptăm spre un oraș din nord, de pe front. Un pas mai aproape de Eden, îmi reamintesc. June o să se descurce. Misiunea o să se încheie curând.

Prima încăpere în care pătrundem e enormă – șiruri după șiruri de boilere gigantice și de guri de aerisire care șuieră; la fiecare utilaj în parte lucrează zeci de indivizi. Unii dintre ei verifică temperatura, alții aruncă în cuptoare ceva care seamănă cu un soi de cărbune alb. Toți sunt îmbrăcați cum era Tess înainte să se despartă de noi, în Venezia. Ne grăbim de-a lungul unor boilere, până când trecem de următoarea ușă. Încă o scară. Apoi ieșim pe puntea inferioară a dirijabilului.

AR Dynasty e o navă uriașă. Firește, am mai fost și înainte la bordul unor dirijabile. Când aveam treisprezece ani, m-am strecurat în cabina de comandă a AR Pacifica și am furat combustibil de la trei avioane de vânătoare cu reacție F-170, pe care apoi l-am vândut pe piața neagră pe bani frumoși. Însă niciodată nu am mai pătruns într-un dirijabil de asemenea dimensiuni. Kaede iese pe ușa din capătul scării, iar eu o urmez. Pășim pe o pasarelă de metal, care oferă o perspectivă asupra tuturor nivelurilor de deasupra noastră. Pretutindeni sunt soldați. Ne deplasăm împreună cu ei, având grijă să ne compunem o mină neutră. Aici, pe nivelul cel mai de jos, mai multe trupe în formație își fac antrenamentele. În lungul coridoarelor se înșiră uși și la fiecare a patra ușă, se află câte un ecran pe care rulează știrile. Deasupra ecranelor atârnă portretul noului Elector. S-au mișcat repede, nu?

Biroul lui Razor e unul dintre cele șase care se înșiră în lungul celei de-a patra punți. În ușă e încastrată emblema argintie a Republicii. Kaede bate de două ori. Când aude vocea lui Razor invitându-ne să intrăm, îmi face semn să o urmez, după care închide ușa cu grijă, în spatele ei, și ia poziție de drepți. Fac și eu la fel. În contact cu podeaua de lemn, bocancii scot niște sunete ca niște pocnituri. Se simte un miros slab de iasomie. Privind lămpile sferice, bogat ornamentate, de pe pereți, și portretul Electorului din spate, îmi dau seama cât de frig e aici. Razor stă lângă birou, cu mâinile la spate. E foarte elegant în uniforma de comandant. Discută cu o femeie îmbrăcată similar.

Îmi ia o secundă ca să îmi dau seama că este comandantul Jameson.

Și eu, și Kaede încremenim. După șocul prin care am trecut când l-am văzut pe Thomas, am presupus, pur și simplu, că, dacă Jameson se află undeva prin Vegas, atunci trebuie să fie la docul piramidal, monitorizând progresele căpitanului. Nicio secundă nu m-am gândit că ar putea fi la bordul dirijabilului. De ce merge pe front?

Razor ne face un semn din cap când eu și Kaede îl salutăm.

— Pe loc repaus, ne ordonă el și își întoarce atenția către Jameson.

Kaede e lângă mine; îi simt încordarea. Instinctele dobândite pe stradă intră în acțiune. Dacă partenera mea e agitată, asta înseamnă că Patrioții nu au știut că Jameson va fi aici. Ochii îmi fug la clanța ușii; mă văd răsucindu-mă, dând ușa de perete și aruncându-mă peste balustradă, spre puntea de dedesubt. Văd în minte planurile navei ca pe o hartă tridimensională. Dacă Jameson mă recunoaște, trebuie să fiu pregătit să o rup la fugă. Și trebuie să știu care e traseul salvator.

— Am fost sfătuită să fiu atentă, îi spune ea lui Razor.

Patriotul pare de un calm desăvârșit; umerii îi sunt relaxați, iar pe buzele lui apare un zâmbet destins.

— Și tu trebuie să fii atent, DeSoto, continuă ea. Dacă sesizezi ceva ciudat, vino la mine. O să fiu pregătită.

— Desigur, spune DeSoto și înclină capul respectuos spre Jameson, deși uniforma lui indică faptul că îi e superior în grad.

— Toate cele bune ție și Los Angeles-ului.

Cei doi schimbă un salut degajat, iar Jameson pornește către ușă. Încerc să rămân pe loc, deși totul mă îndeamnă să fug, să mă salvez.

Jameson trece pe lângă mine. Rămân liniștit cât timp mă studiază din cap până-n picioare. Cu coada ochiului, sesizez trăsăturile dure ale feței și tăietura subțire și sângerie a gurii. În spatele expresiei de pe chipul ei stă un gol glacial, un hău al emoțiilor, care îmi provoacă în egală măsură frică și ură. Apoi observ că încă are mâna bandajată. E rana nevindecată pe care i-am făcut-o când m-a ținut prizonier în Batalla Hall, când am mușcat-o aproape până la os.

„Știe cine sunt”, îmi spun. Pe spate începe să mi se prelingă o picătură de sudoare. E imposibil să nu știe cine sunt. Chiar la o privire fugară, cu toată deghizarea mea – părul tuns și închis la culoare, cicatricea falsă și lentilele de contact căprui –, tot mi-ar

ghici identitatea. Aștept să dea alarma. Tălpile îmi sunt încordate; sunt gata s-o iau la goană. Piciorul pe cale de recuperare îmi pulsează.

Dar acea fracțiune de secundă trece și privirea comandatului mă părăsește în clipa în care ajunge la ușă. Răsuflu ușurat.

— Soldat, ai uniforma șifonată, îmi strigă Jameson peste umăr, dezgustată. Dacă aș fi în locul domnului comandant DeSoto, să știi că ți-aș da, ca pedeapsă, douăsprezece ture de alergare.

Apoi o ia din loc și iese din încăpere. Kaede încuie ușa, umerii i se relaxează și o aud cum răsuflă ușurată.

— Frumos din partea ta, îi spune lui Razor, trântindu-se pe canapea.

Tonul îi e sarcastic.

Razor îmi face semn să iau loc.

— Trebuie să-ți mulțumim, Kaede, pentru arta cu care l-ai deghizat pe tânărul nostru prieten.

Kaede radiază de mulțumire la auzul complimentului.

— Îmi cer scuze pentru surpriza asta, însă doamna comandant Jameson a aflat de arestarea lui June și a vrut să fie la bordul navei în caz că mai apare și altceva, spune Razor și se așază la birou. Acum o să ia un avion înapoi, spre Vegas.

Mă simt slăbit. Odihnindu-mă pe canapea, alături de Kaede, nu mă pot abține să nu stau cu un ochi pe ferestre, în caz că Jameson se întoarce cu cine știe ce treabă. Geamurile sunt din sticlă sablată. Oare cineva de jos poate să ne vadă?

Kaede s-a relaxat deja și discută aprins cu Razor despre următorii noștri pași. La ce oră vom ateriza, când să ne regrupăm în Lamar, dacă soldații implicați în diversiunea din capitală sunt la locurile lor. Eu stau și mă gândesc la expresia lui Jameson. Dintre toți ofițerii republicani pe care i-am întâlnit (cu excepția lui Chian, poate), doar comandantul Jameson are o privire capabilă să mă înghețe până în fundul sufletului. Mă lupt să-mi reprim amintirea momentelor când a ordonat uciderea mamei și executarea lui John. Dacă Thomas a arestat-o pe June, ce-i va face Jameson prietenei mele? Oare Razor chiar poate să o protejeze? Închid ochii și încerc să-i trimit un gând bun lui June: „Ai grijă de tine. Vreau să te văd din nou după ce toate astea se termină”.

7. JUNE

Nu am puterea să îl mai privesc pe Day înainte să plec și să îl las în urmă. În timp ce tipul din organizația lui Razor mă conduce către intrarea în docul Pharaoh, decid să mă uit în altă parte. „Așa e cel mai bine”, îmi spun. Dacă misiunea va merge așa cum trebuie, atunci despărțirea va fi de scurtă durată.

Îngrijorările lui Day cu privire la siguranța mea încep acum să mă macine și pe mine. În ce mă privește, planul lui Razor sună bine, dar oricând poate să se întâmple ceva. Dacă, în loc să fiu dusă la Elector, sunt împușcată imediat ce sunt descoperită? Sau aș putea să fiu legată cu capul în jos, într-o cameră de interogatoriu, și să fiu bătută până leșin sau să sfârșesc moartă chiar azi, cu mult înainte ca Electorul să afle că am fost găsită. Un milion de lucruri ar putea să meargă prost.

„De-asta trebuie să mă concentrez”, îmi spun singură. Și nu pot să fac asta dacă mă uit în ochii lui Day.

Acum rebelul mă conduce în interiorul piramidei, în jos, pe o pasarelă lipită de unul dintre pereții laterali. Aici, înăuntru, e mult zgomot și haos. Sute de soldați mișună la parter. Razor mi-a spus că voi fi dusă într-un dormitor din cazarma de la etajul întâi, unde mă voi preface că m-am ascuns înainte de a încerca să mă strecor la bordul lui AR Dynasty. Când soldații republicani vor sparge ușa și vor da să mă prindă, va trebui să o rup la fugă. Mă voi strădui din toate puterile să scap.

Iuțesc pasul, potrivindu-mi-l după cel al ghidului. Ajungem la capătul pasarelei. Aici, o ușă securizată (un metru și șaptezeci de centimetri lățime, trei metri înălțime) conduce către coridoarele cazărmii de la primul etaj, lăsând în urmă nivelul principal al clădirii. Ghidul meu trece un card pe suprafața ușii. Aceasta scoate un bip, apoi se vede licărind o lumină verde și ușa se deschide.

— Când vor veni după tine, să le opui rezistență, îmi spune Patriotul cu o voce atât de scăzută, că abia îl aud.

Omul arată exact la fel ca toți ceilalți soldați: are părul lins, pieptănat peste cap și uniformă neagră.

— Fă-i să creadă că nu vrei să fii prinsă. Că voiai să te predai în Denver. Da?

Încuviințez din cap.

Ghidul își mută atenția de la mine. Studiază holul, uitându-se în sus ca să inspecteze tavanul. Pe coridorul acesta există un șir de camere de securitate, opt la număr, fiecare orientată către una dintre ușile dormitoarelor. Înainte să pătrundem în hol, soldatul scoate un cuțit de buzunar și îl folosește ca să își taie unul dintre nasturii strălucitori de pe haină. Se prinde de cadrul ușii, își poziționează câte un picior de o parte și de alta a tocului și se împinge în sus.

Eu mă uit în lungul coridorului. Momentan, de față nu mai e niciun alt soldat, dar dacă apare vreunul brusc, de după colț? Nu ar fi imposibil să mă captureze aici (în fond, ăsta și e scopul nostru), dar ce s-ar întâmpla cu ghidul meu?

Omul ridică mâna înspre prima cameră de securitate, apoi folosește cuțitul ca să răzuiască o parte din cauciucul care protejează firele. Când o bucățică de cauciuc se desprinde, lăsând la vedere firele de dedesubt, băiatul își înfășoară degetele în mâneca hainei și lipește nasturele de fire.

Izbucnește o jerbă de scântei lipsită de zgomot. Spre surprinderea mea, beculețele tuturor camerelor de securitate de pe coridor clipesc și se sting.

— Cum ai reușit să le întrerupi pe toate cu doar un..., dau eu să-l întreb, dar soldatul sare la loc pe podea și îmi face semn să mă grăbesc.

— Sunt hacker, îmi răspunde în șoaptă în timp ce alergăm. Am mai lucrat aici, în centrele de comandă. Am modificat puțin circuitele ca să ne putem folosi de ele.

Îmi zâmbește mândru, dezvelind niște dinți albi, regulați.

— Dar asta nu-i nimic. Stai să vezi ce-am făcut în Capitol Tower, în Denver...

Impresionant! Dacă Metias s-ar fi alăturat Patrioților, și el ar fi fost hacker. Dacă ar fi trăit.

Fugim pe coridor, până când ne oprim în fața unei uși. Dormitorul 4A. Aici, însoțitorul meu scoate un card de acces și îl trece peste panoul din dreptul ușii. Aceasta face clic și se întredeschide. Înăuntru sunt opt rânduri de paturi suprapuse și dulapuri de haine cufundate în întuneric.

Hackerul se întoarce spre mine.

— Razor vrea să aștepți aici, ca să fie sigur că vei fi capturată de soldații care trebuie. El vizează o anumită patrulă.

Sigur… Absolut logic… Asta îmi confirmă faptul că Razor nu vrea să fiu bătută măr. Lucru care cel mai probabil s-ar întâmpla dacă aș fi arestată de o patrulă republicană oarecare.

— Cine…?

Dar, înainte să apuc să termin de pus întrebarea, băiatul mă salută cu degetele lipite de cascheta militară.

— O să-ți urmărim misiunea pe camere. Mult noroc! îmi șoptește el.

După care pleacă. Fuge pe coridor și dispare după un colț. Nu îl mai văd.

Trag adânc aer în piept. Sunt singură. Acum trebuie să îi aștept pe soldați să mă aresteze.

Intru repede în dormitor și închid ușa. Înăuntru e beznă totală; nu e nicio fereastră și pe sub ușă nu pătrunde nici măcar un fir de lumină. Cu siguranță, e o ascunzătoare credibilă. Nu mă obosesc să înaintez mai mult în încăpere; știu deja configurația spațiului; rândurile de paturi și o baie comună. Pur și simplu mă lipesc de perete, chiar lângă ușă. E mai bine să rămân aici.

Întind mâna prin întuneric și prind clanța ușii. Folosindu-mă tot de mâini ca să măsor distanțele, determin la ce înălțime de pământ e clanța (un metru și zece centimetri). Probabil că aceeași distanță e și între clanță și partea de sus a tocului ușii. Mă gândesc la momentele când eram în fața ușii, pe coridor, și vizualizez spațiul dintre partea de sus a tocului și tavan. Cred că sunt mai puțin de șaizeci de centimetri.

Bun. Totul e în ordine. Mă lipesc iar de perete, închid ochii și aștept.

Apoi, undeva mai departe, pe hol, aud un hămăit.

Deschid ochii instantaneu. Ollie! I-aș recunoaște lătratul oriunde. Câinele meu încă trăiește. Printr-un miracol, e încă viu. Sunt cuprinsă de bucurie, dar și de nedumerire. Ce naiba caută Ollie aici?! Îmi lipesc urechea de ușă și ascult. Urmează câteva secunde de liniște. După care aud din nou lătratul.

Ciobănescul meu alb e aici.

Mintea îmi intră în alertă. Unicul motiv pentru care Ollie ar putea să fie în acest loc e că însoțește o patrulă. Și anume acea patrulă care mă caută. Un singur militar s-ar putea gândi să se folosească de propriul meu câine ca să îmi dea de urmă:

Thomas. Îmi reamintesc cuvintele hackerului. Razor a vrut să fiu capturată „de soldații care trebuie”. Avea în minte o anume patrulă.

Firește, patrula – de fapt, persoana – la care s-a gândit e Thomas.

Probabil că Thomas a primit ordin de la doamna comandant Jameson să mă găsească. Și se folosește de Ollie. Dintre toate patrulele, cea a lui Thomas e ultima pe lista celor care aș vrea să mă aresteze. Mâinile încep să îmi tremure. Nu vreau să îl revăd pe ucigașul fratelui meu.

Lătratul lui Ollie se aude din ce în ce mai tare. Și odată cu el ajung la mine primele sunete de pași și voci. Îl aud pe Thomas cum strigă la soldații lui. Îmi țin răsuflarea și recapitulez datele pe care le-am calculat.

Cei din patrulă sunt chiar dincolo de ușă. Vocile au amuțit, iar acum se aud clicurile armelor încărcate (par a fi puști din seria M, armamentul standard în armată).

Următoarele mișcări par să se succeadă cu încetinitorul. Ușa se întredeschide și înăuntru se revarsă lumina. Imediat, fac un salt mic și pun un picior pe clanță, chiar când ușa se deschide spre mine. În timp ce soldații intră cu armele ridicate, mă întind și mă prind de partea superioară a tocului ușii, folosind clanța ca punct de sprijin. Mă trag în sus. Fără niciun sunet, mă cocoț ca o pisică pe ușa deschisă.

Soldații nu mă văd. Probabil că nu pot distinge nimic în întunericul de aici. Îi număr într-o fracțiune de secundă. Thomas e în fruntea grupului, împreună cu Ollie (spre surprinderea mea, el nu are arma ridicată), iar în spatele lui se află patru soldați. Mai sunt și alții pe coridor, dar nu îmi dau seama câți.

— E aici, spune unul dintre ei, cu mâna lipită de ureche. Încă n-a reușit să se urce pe niciun dirijabil. Comandantul DeSoto tocmai mi-a confirmat că unul dintre soldații lui a văzut-o intrând.

Thomas nu scoate un cuvânt. Îl urmăresc cum se răsucește ca să studieze camera cufundată în beznă. Apoi privirea îi urcă spre partea superioară a ușii.

Ochii ni se întâlnesc. Sar și îl trântesc la pământ. Într-o clipă de furie oarbă, chiar sunt gata să îi frâng gâtul cu mâinile goale. Mi-ar fi așa de ușor…

Ceilalți soldați fac un zgomot infernal cu armele, dar, în haosul iscat, îl aud pe Thomas cum, cu voce gâtuită, le ordonă:

— Nu trageți! Nu trageți!

Apoi mă prinde de braț. Izbutesc să mi-l eliberez și, făcând slalom printre soldați, aproape că apuc să fug pe ușă, când un al doilea militar mă pune la pământ. După care cu toții tabără asupra mea, ca un iureș de uniforme. Îmi prind brațele și mă obligă să mă ridic în picioare. Thomas continuă să țipe la ei să fie atenți.

Razor a avut dreptate în privința lui. Thomas vrea să mă țină în viață pentru doamna comandant Jameson.

În cele de urmă, mă încătușează și mă țintuiesc cu atâta putere de podea, că nici nu mai pot să mă mișc. Aud vocea tremurândă a lui Thomas.

— Mă bucur să te revăd, domnișoară Iparis. Ești arestată pentru ultraj și violență contra unor ofițeri ai armatei republicane, pentru tulburarea ordinii în Batalla Hall și pentru părăsirea postului. Ai dreptul să nu spui nimic. Tot ce vei spune poate fi folosit și va fi folosit împotriva ta la proces.

Remarc că nu pomenește nimic de înlesnirea activității unui infractor. Trebuie să se prefacă în continuare că Day a fost executat de autorități.

Sunt ridicată în picioare și scoasă pe hol. Când ajungem în bătaia soarelui, mai mulți soldați aflați în trecere se opresc să se uite la noi. Oamenii lui Thomas mă împing, fără prea multe menajamente, pe bancheta din spate a unui jeep de patrulare aflat în așteptare, îmi leagă mâinile de portieră și una de alta în cătușe metalice. Thomas se așază lângă mine și își ațintește arma spre capul meu. Ridicol. Jeepul o pornește în goană pe străzi. Ceilalți doi soldați, aflați în partea din față a mașinii, mă urmăresc prin retrovizoare. Se comportă de parcă aș fi un soi de armă umană imprevizibilă – într-un fel, presupun că asta și sunt. Ironia întregii situații îmi provoacă râsul. Day face pe soldatul republican și e la bordul dirijabilului AR Dynasty, iar eu am devenit cel mai valoros prizonier din Republică. Am făcut schimb de roluri.

În timpul călătoriei, Thomas încearcă să mă ignore, dar eu nu îl scap din ochi nicio clipă. Pare obosit. Are buzele palide, iar ochii îi sunt încadrați de cearcăne închise la culoare. Bărbia îi e năpădită de țepi, ceea ce e surprinzător: în mod normal, Thomas

nu ar ieși în lume fără să se fi ras perfect. Probabil că doamna comandant Jameson l-a muncit până la epuizare pentru faptul că m-a lăsat să scap din Batalla Hall. Probabil că a fost și interogat.

Minutele continuă să treacă greu. Niciunul dintre soldați nu scoate o vorbă. Cel care conduce își ține ochii ațintiți asupra drumului. Nu se aude nimic altceva decât huruitul motorului și sunetele înăbușite ale străzii. Pun pariu că și ceilalți îmi aud bubuiturile inimii. Văd jeepul care se deplasează în fața noastră și zăresc din când în când prin luneta lui blana albă a câinelui, iar asta mă face incredibil de fericită. Ollie… Ce bine ar fi fost să se fi aflat aici, în mașină, cu mine.

— Îți mulțumesc că nu i-ai făcut rău lui Ollie, îi spun lui Thomas, întorcându-mă spre el.

Nu mă aștept să-mi răspundă. „Căpitanii nu stau de vorbă cu infractorii”, mi-ar spune chiar el. Dar, spre surprinderea mea, se uită în ochii mei. Se pare că, pentru mine, e dispus să încalce protocolul.

— Câinele tău s-a dovedit folositor.

E câinele lui Metias. Simt iar cum începe să clocotească furia în mine, dar mi-o reprim. Nu are niciun sens să mă înfurii din cauza unui lucru care nu mă ajută să îmi ating scopul. E interesant că l-a ținut pe Ollie în viață – ar fi putut să mă găsească și fără el. Ollie nu e câine polițist și nu a fost dresat pentru a lua urma. Nu a putut să le fie de niciun ajutor cât m-au urmărit prin țară; le e folositor doar când sunt în apropiere. Ceea ce înseamnă că Thomas l-a păstrat în viață din alte motive. Pentru că ține la mine? Sau… poate că ține încă la Metias. Gândul ăsta mă uimește. Când vede că nu îi răspund, Thomas își întoarce privirea. Urmează o altă tăcere lungă.

— Unde mă duci?

— Vei fi ținută în Penitenciarul High Desert până după interogatoriu, când curtea va decide unde vei merge.

A venit momentul să pun în aplicare planul lui Razor.

— După interogatoriu, îți garantez că magistrații mă vor trimite la Denver.

Unul dintre gardieni se încruntă la mine, dar Thomas ridică o mână.

— Las-o să vorbească, îi spune el. Tot ce contează este s-o ducem la destinație nevătămată.

Apoi îmi aruncă o privire. Mi se pare mai tras la față decât ultima dată când l-am văzut; până și părul, pieptănat cu grijă, cu cărare într-o parte, e acum mat și fără volum.

— Și de ce, mă rog?

— Dețin informații de care Electorul va fi foarte interesat.

Dă să spună ceva, ar vrea să mă chestioneze, să descopere ce secrete am în posesie. Dar asta ar reprezenta o încălcare a protocolului și deja a nesocotit niște reguli făcând conversație cu mine. Pare să se decidă să nu mai insiste.

— O să vedem ce-o să scoatem de la tine.

Îmi dau seama că e puțin cam straniu că mă trimite la o închisoare din Vegas. Ar trebui să fiu interogată și judecată în statul meu de reședință.

— De ce sunt ținută aici? îl întreb. N-ar trebui ca acum să mă aflu în drum spre Los Angeles?

Thomas privește tot înainte.

— Carantină, îmi răspunde el.

Mă încrunt.

— Cum? A ajuns acum și în Batalla?

Răspunsul lui îmi dă fiori pe șira spinării.

— Los Angeles-ul e în carantină. Cu totul.

PENITENCIARUL HIGH DESERT.

CAMERA 416 (6 X 3,50 METRI PĂTRAȚI).
ORA 22:24; ÎN ACEEAȘI ZI ÎN CARE AM FOST CAPTURATĂ.

Mă aflu la doar câțiva metri de Thomas. Ne separă doar o masă fragilă – mă rog, asta dacă nu-i pun la socoteală pe soldații care stau de pază lângă el. Aceștia se foiesc crispați de fiecare dată când mă uit la ei. Mă legăn puțin pe scaun, luptându-mă cu senzația de epuizare. Lanțurile care îmi țin mâinile prinse la spate zăngănesc. Gândurile îmi tot rătăcesc – îmi revine în minte ce mi-a spus Thomas despre Los Angeles, că orașul e cu totul în carantină. „Nu-i momentul să îți bați capul cu asta”, îmi spun, dar gândul nu-mi dă pace. Încerc să îmi imaginez Universitatea Drake marcată cu semnul care indică prezența bolii și străzile din sectorul Ruby pline de patrule antiepidemice. Cum e posibil așa ceva? Cum de tot orașul e în carantină?

Suntem în camera asta de șase ore și Thomas nu a scos-o la capăt cu mine. S-a tot învârtit în jurul cozii cu întrebările pe care mi le-a pus și răspunsurile pe care le-a căpătat; am procedat într-un mod atât de insidios, încât Thomas nici măcar nu și-a dat seama că am condus conversația cum am vrut decât după ce a mai irosit încă o oră cu mine. A încercat să mă amenințe că îl omoară pe Ollie. La care eu i-am răspuns că voi lua cu mine în mormânt toate informațiile pe care le dețin. Apoi a încercat să mă amenințe direct. La care i-am reamintit argumentul „voi lua cu mine în mormânt informațiile pe care le dețin”. După asta a vrut să pună în aplicare niște tehnici de manipulare mentală – niciuna nu i-a izbutit, nici măcar pe departe. Nu fac decât să îl tot întreb de ce e Los Angeles-ul în carantină. Sunt la fel de antrenată în tactici de interogare cum e și el, așa că nu obține decât rezultate nedorite cu mine. Nu a trecut încă la agresiuni fizice, așa cum a procedat cu Day. (Ăsta e un alt detaliu interesant. Nu contează cât de mult ține la mine; dacă superiorii îi vor ordona să folosească forța, Thomas o va face. Cum încă nu m-a rănit în niciun fel, înseamnă că Jameson i-a interzis asta. Ciudat...) Chiar și așa, îmi e clar că a început să își piardă răbdarea cu mine.

— Spune-mi, domnișoară Iparis, mi se adresează după o tăcere de câteva clipe, ce trebuie să fac ca să obțin de la tine ceva care chiar să-mi fie de folos?

Îmi păstrez o expresie neutră.

— Ți-am zis deja. Îți dau un răspuns dacă îmi îndeplinești o solicitare. Am informații pentru Elector.

— Nu ești în poziția de a negocia. Și nici nu poți s-o ții așa la infinit.

Thomas se lasă pe spătarul scaunului și se încruntă. Lumina fluorescentă îi proiectează umbre lungi sub ochi. Silueta lui înveșmântată în uniforma neagră cu roșu, de căpitan, e proiectată înfricoșător pe fundalul pereților albi și goi ai încăperii (nu sunt acolo decât două steaguri republicane și portretul Electorului). Și Metias avea tot o uniformă ca asta.

— Știu că Day trăiește, iar tu știi cum îl putem găsi. După câteva zile fără mâncare și apă, o să vorbești.

— Thomas, n-aș pune prea mare bază pe ce anume crezi tu că o să fac eu, îi întorc vorba. În ceea ce-l privește pe Day,

credeam că răspunsul e evident. Dacă ar fi în viață, atunci s-ar duce să-și salveze fratele mai mic. Orice fraier ar ghici asta.

Thomas încearcă să îmi ignore înțepătura, dar îi citesc iritarea pe față.

— Dacă e în viață, n-o să-și găsească niciodată fratele. Locul e secret. Nu am nevoie să știu unde vrea Day să meargă. Am nevoie să știu unde e.

— Nu contează. Oricum n-o să-l prinzi niciodată. N-o să se mai lase atras în capcană a doua oară cu aceleași trucuri.

Thomas își încrucișează brațele. Să fi trecut într-adevăr doar câteva săptămâni de când stăteam amândoi la masă, într-o cafenea din Los Angeles, luând cina împreună? Gândul la acel oraș îmi readuce în memorie știrea privitoare la carantină. Îmi imaginez cafeneaua pustie, acoperită cu anunțuri privind carantina.

— Domnișoară Iparis, îmi spune Thomas, așezându-și palmele deschise pe masă. Putem s-o ținem așa la infinit, poți să continui cu ironiile și să dai din cap până nu vei mai putea. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Ai șansa să te reabilitezi în fața autorităților Republicii. În ciuda a tot ceea ce-ai făcut, mi s-a comunicat, din partea superiorilor mei, că aceștia încă te consideră destul de valoroasă.

Deci e adevărat. Doamna comandant Jameson chiar este implicată. A dat ordin să nu fie folosită forța în timpul interogatoriului.

— Câtă amabilitate, îi răspund, iar cuvintele mele sunt încărcate de sarcasm. Sunt mai norocoasă decât Metias.

Thomas oftează, își lasă bărbia în piept și, exasperat, își masează rădăcina nasului. Rămâne așa câteva momente. Apoi le face semn soldaților.

— Toată lumea afară, le ordonă răstit.

Când aceștia au ieșit, lăsându-ne singuri, se răsucește spre mine și se apleacă înainte, punându-și brațele pe masă.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, îmi spune pe un ton scăzut. Sper că înțelegi, domnișoară Iparis, că sunt obligat să procedez așa.

— Unde e doamna comandant Jameson? Ea e cea care trage toate sforile, nu? Credeam c-o să vină și ea să mă interogheze.

Cuvintele mele nu-i provoacă nicio tresărire lui Thomas.

— Momentan se ocupă de situația din Los Angeles. Organizează carantina și raportează evoluția situației către Congres. Cu tot respectul, lumea nu se învârtește în jurul tău.

„... Se ocupă de situația din Los Angeles...” Cuvintele astea mă îngheață pur și simplu.

— Chiar atât de gravă e epidemia de acum? mă hotărăsc să-l mai întreb o dată pe Thomas, pironindu-mi privirea asupra feței lui. Los Angeles-ul e în carantină din cauza epidemiei?

El clatină din cap.

— Informația asta e strict secretă.

— Când va fi ridicată? Toate sectoarele sunt în carantină?

— Încetează! Ți-am spus: tot orașul e. Și, chiar dacă aș ști când va fi ridicată, tot n-aș avea niciun motiv să-ți spun.

Îmi dau seama instantaneu, după expresia lui, că, de fapt, ceea ce vrea să spună e: „Doamna comandant Jameson nu mi-a zis ce se întâmplă în oraș, așa că n-am nici cea mai vagă idee”. De ce să vrea Jameson să îi ascundă lucruri lui Thomas?

— Ce s-a întâmplat în oraș? insist, sperând să mai aflu și alte lucruri de la el.

— Asta nu e relevant pentru interogatoriu, îmi răspunde Thomas enervat, bătând darabana cu degetele pe celălalt braț. Situația din Los Angeles nu te mai privește, domnișoară Iparis.

— E orașul meu natal. Unde am crescut. Unde a murit Metias. Firește că situația de acolo mă privește.

Thomas tace. Ridică o mână ca să își dea părul negru de pe față. Ochii lui îi caută pe ai mei. Minutele trec.

— Despre asta e vorba, murmură în sfârșit.

Mă întreb dacă spune asta doar așa, pentru că a obosit după șase ore petrecute aici.

— Domnișoară Iparis, ceea ce s-a întâmplat cu fratele tău...

— Știu ce s-a întâmplat, îl întrerup.

Îmi tremură vocea de furie.

— Tu l-ai ucis. Tu l-ai vândut autorităților.

Vorbele astea mă dor atât de tare, că abia reușesc să le rostesc.

Expresia lui Thomas devine confuză. Tușește și se îndreaptă în scaun.

— Ordinul a venit direct de la doamna comandant Jameson și ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să nesocotesc un ordin direct

de-al ei. Știi asta la fel de bine ca mine, deși trebuie să recunosc că niciodată nu ți-ai dat silința să respecți treaba asta.

— Cum?! Și tu ai acceptat pur și simplu să-l dai pe mâna lui Jameson, doar pentru că a descoperit cum au murit părinții noștri?! Metias era prietenul tău. Ai crescut cu el. Doamna comandant Jameson nici nu s-ar fi uitat la tine, în secunda asta nu te-ai afla aici, la această masă, dacă Metias nu te-ar fi recomandat pentru patrula ei. Sau ai uitat?

Ridic vocea:

— N-ai putut să-ți riști nici măcar o fărâmă din confortul tău ca să-l ajuți?

— A fost un ordin direct, îmi repetă Thomas. Nu comentezi ce-ți ordonă doamna comandant Jameson. Ce nu înțelegi? Știa că Metias a intrat ilegal în baza de date privitoare la civilii decedați și în alte baze guvernamentale ultrasecrete. Fratele tău a încălcat legea, de multe ori. Doamna comandant Jameson nu putea să accepte ca un căpitan foarte respectat, din patrula pe care o conducea, să comită astfel de infracțiuni chiar sub nasul ei.

Mijesc ochii.

— Și de-asta l-ai ucis pe o stradă dosnică și apoi ai aruncat vina în cârca lui Day? Ai urma fără nicio apăsare ordinul superiorului, chiar dacă ți-ar cere să te arunci de pe o stâncă?

Thomas lovește cu mâna în masă cu atâta putere, că mă face să tresar.

— A fost un ordin parafat de autoritățile statului California! urlă el. Tu înțelegi ce-ți spun?! N-am avut o variantă mai bună.

În clipa asta, ochii i se măresc: n-ar fi vrut să spună asta, nu în forma asta. Și eu sunt șocată. Thomas continuă să vorbească, într-un ritm precipitat. Pare hotărât să șteargă amintirea vorbelor pe care abia le-a rostit. În ochi îi strălucește o lumină ciudată, care nu îmi dau seama de unde vine. Ce e cu el?

— Sunt soldat republican. Când am intrat în armată, am jurat să mă supun ordinelor superiorilor, indiferent care ar fi ele. Metias a făcut același legământ și l-a încălcat.

E ceva straniu în felul în care vorbește despre Metias, un soi de emoție secretă care mă nedumerește.

— Statul e bolnav, spun eu și trag aer adânc în piept. Iar tu ești un laș pentru că l-ai lăsat pe Metias la mila autorităților.

Thomas strânge din ochi de parcă l-aș fi înjunghiat. Îl studiez mai atentă, dar își dă seama că îl analizez și întoarce brusc capul, ascunzându-și fața în mâini.

Mă gândesc din nou la fratele meu, însă, de data asta, caut amintirile din acei mulți ani petrecuți în compania lui Thomas. Metias îl cunoștea pe Thomas de când erau copii, cu mult înainte să mă nasc eu. Tatăl lui era omul de serviciu de pe etajul nostru, lucra în ture. De fiecare dată când îl lua pe Thomas cu el, cei doi băieți se jucau împreună ore întregi. Le plăceau jocurile video de război, armele de jucărie. După care am apărut și eu în peisaj. Îmi amintesc multele conversații șoptite pe care Thomas și Metias le purtau în sufrageria noastră și faptul că aproape mereu erau împreună. Îmi aduc aminte punctajul pe care Thomas l-a obținut la Examen: 1365. Un scor grozav pentru un puști dintr-un sector sărac, dar mediu pentru cineva din Ruby. Metias a fost primul care a sesizat interesul lui Thomas pentru cariera militară. Așa că a început să își petreacă seri întregi învățându-l pe prietenul lui tot ce știa.

Fără ajutorul fratelui meu, Thomas nu ar fi intrat niciodată la Universitatea Highland, din sectorul Emerald.

În clipa în care îmi dau seama de asta, respirația îmi deveni agitată. Îmi amintesc cum întârzia Metias cu privirea asupra lui Thomas în timpul antrenamentelor. Întotdeauna am presupus că fratele meu îi studia postura, fiind atent la performanțele lui, în vederea îmbunătățirii execuției. Țin minte că Metias era răbdător și îi explica totul cu blândețe. Rememorez felul în care îl atingea pe umăr. Îmi amintesc seara în care am mâncat edame la cafeneaua aia, împreună cu Thomas și Metias, atunci când fratele meu a încetat să-l mai urmeze pe Chian. Era apoi felul în care, uneori, Metias își odihnea mâna pe brațul lui Thomas o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit. Mă gândesc la discuția pe care am avut-o cu fratele meu în ziua încorporării în armată, când el mă îngrijea. A râs: „N-am nevoie de prietene. Eu am o surioară de care trebuie să am grijă”. Și așa era. În facultate, se văzuse cu câteva fete, dar niciodată relațiile nu duraseră mai mult de o săptămână. Și întotdeauna Metias manifesta un dezinteres deferent în ce le privea...

Cât de clar era totul... Cum de nu mi-am dat seama până acum?!

Normal că Metias nu a vorbit niciodată cu mine despre asta. Relațiile dintre ofițeri și subordonați sunt strict interzise. Și sever pedepsite. Metias a fost cel care l-a recomandat pe Thomas pentru patrula doamnei comandant Jameson… Probabil că a făcut asta de dragul lui Thomas, cu toate că știa că, în felul ăsta, o relație între ei doi devenea imposibilă.

Toate gândurile astea năvălesc în mintea mea în doar câteva secunde.

— Metias era îndrăgostit de tine, spun în șoaptă.

Thomas nu îmi răspunde.

— Așa-i? E adevărat? Tu sigur ai știut-o.

Thomas tot nu îmi răspunde. Își ține fața îngropată în palme și repetă:

— Am făcut un jurământ.

— Stai puțin! Nu pricep…

Mă las pe spătarul scaunului și trag adânc aer în piept. Gândurile mi se amestecă în minte. Tăcerea lui Thomas îmi spune mult mai multe decât cuvintele pe care le-a rostit cu voce tare.

— Metias te-a iubit, zic rar; cuvintele îmi tremură pe buze. Și a făcut atâtea pentru tine. Și totuși, l-ai denunțat, continui eu și clatin din cap, căci nu îmi vine să cred. Cum ai putut?

Thomas își ridică fața din mâini. Nu înțelege la ce mă refer și o expresie confuză îi apare pe chip.

— Nu l-am denunțat.

Stăm și ne uităm unul la altul multă vreme. Până la urmă, îi șuier printre dinți:

— Atunci spune-mi ce s-a întâmplat.

Thomas rămâne cu ochii în gol.

— Administratorii care se ocupă de securitate l-au depistat când a intrat ilegal în sistem, folosindu-se de o breșă, atunci când a accesat baza de date privitoare la civilii decedați. Mi l-au raportat întâi mie. Am căzut de acord că-i voi transmite eu mesajul doamnei comandant Jameson. Mereu l-am prevenit pe Metias în privința accesărilor ilegale… Dacă te joci cu autoritățile de prea multe ori, până la urmă, te arzi. Trebuie să fii loial, să fii devotat. Dar el nu m-a ascultat niciodată. Niciunul dintre voi doi nu m-a ascultat.

— Deci i-ai păstrat secretul?

Thomas își îngroapă iar capul în mâini.

— Inițial, l-am întrebat pe Metias dacă e adevărat. A recunoscut. I-am promis că n-o să spun nimănui, dar, în adâncul sufletului, voiam s-o fac. Niciodată nu i-am ascuns nimic doamnei comandant Jameson.

Aici face o pauză de o secundă.

— S-a dovedit că tăcerea mea n-a avut nicio relevanță. Administratorii au decis să-i înainteze oricum mesajul doamnei comandant Jameson. Așa a aflat. Apoi mi-a ordonat să mă ocup de Metias.

Îl ascult șocată, fără să scot un cuvânt. Thomas n-a vrut să-l omoare pe Metias. Încerc să îmi imaginez un scenariu pe care să-l pot accepta. Poate că a încercat chiar să o convingă pe Jameson să atribuie misiunea asta altcuiva. Dar ea a refuzat și atunci Thomas a dus-o la îndeplinire.

Mă întreb dacă Metias și-a dezvăluit vreodată atracția față de Thomas și dacă Thomas, la rândul lui, a făcut și el vreun pas în acest sens. După cum îl cunosc pe Thomas, mă îndoiesc. Dar oare l-a iubit și el pe Metias? Nu uit că Thomas a încercat să mă sărute în noaptea aia, după balul prin care a fost sărbătorită capturarea lui Day.

— Balul, gândesc eu cu voce tare.

Thomas nu are nevoie de explicații ca să intuiască la ce mă refer.

— Când ai încercat să…

Nu termin fraza. Thomas continuă să stea cu ochii în podea. Chipul lui oscilează între inexpresivitate și durere. În cele din urmă, își trece o mână prin păr și bolborosește:

— Am îngenuncheat lângă Metias și l-am privit murind. Mâna mea a fost pe cuțitul ăla. Mi-a…

Aștept. Vorbele lui îmi provoacă o stare de amețeală.

— Mi-a spus să nu-ți fac niciun rău. Ultimele lui cuvinte au fost despre tine. Nu știu… La execuția lui Day, am încercat să găsesc o cale s-o opresc pe doamna comandant Jameson să te aresteze. Dar, June, tu te comporți în așa fel încât oamenilor le e atât de greu să te ajute… Încalci așa de multe reguli… La fel ca Metias… În noaptea aia, la bal – când te-am privit în ochi… se poticnește el, iar glasul i se stinge pentru un moment. Am crezut că pot să te apăr și că metoda cea mai nimerită pentru a te ține aproape de mine era să încerc să te seduc. Nu știu, repetă el cu

amărăciune. Până și lui Metias îi era greu să te protejeze. Ce șanse aveam eu să te apăr?

În seara execuției lui Day… Oare Thomas a încercat să mă ajute, atunci când m-a escortat în subsol, la locul de depozitare a electrobombelor? Dacă doamna comandant Jameson se pregătea să mă aresteze și Thomas a încercat să ajungă la mine primul? Cu ce scop? Să mă ajute să evadez? Nu înțeleg…

— Să știi că am ținut cu-adevărat la el, îmi spune Thomas, văzându-mă că tac.

Bravează și mimează un fals profesionalism. Și totuși, simt în glasul lui o urmă de tristețe.

— Dar, în același timp, sunt și soldat al Republicii. Am făcut ce a trebuit să fac.

Împing masa cât colo și mă arunc spre el, deși știu că sunt legată cu lanțuri de scaun. Thomas sare în spate. Cătușele mă împiedică să înaintez, cad în genunchi și încerc să-l prind de picior. Încerc să-l apuc cumva. „Ești bolnav. Ești nebun de legat”. Vreau să-l omor. Niciodată nu mi-am dorit ceva cu atâta tărie.

Nu, nu-i adevărat. Îl vreau pe Metias înapoi.

Paznicii de afară probabil că au auzit zgomotele, pentru că dau buzna înăuntru și, cât ai clipi, mai mulți soldați mă țintuiesc la pământ și îmi pun o pereche în plus de cătușe, dezlegându-mă totodată de scaun. Apoi sunt ridicată cu forța. Lovesc cu picioarele furioasă, rulând în minte toate tipurile de atac pe care le-am învățat în școală, chinuindu-mă disperată să mă eliberez. Thomas e așa de aproape. E doar la câțiva zeci de centimetri de mine.

Dar nu face decât să mă privească. Mâinile îi atârnă pe lângă corp.

— A fost cea mai ușoară moarte la care putea spera, îmi strigă el.

Mi se face greață, pentru că știu că are dreptate. Dacă Thomas nu l-ar fi doborât pe aleea aia, aproape sigur Metias ar fi fost torturat până și-ar fi dat sufletul. Dar nu îmi pasă. Sunt oarbă, sufocată de furie și perplexitate. Cum a putut Thomas să-i facă așa ceva unui om pe care îl iubea? Cum să încerci să justifici așa o faptă? Ce e în neregulă cu el?

Și-a scos Thomas această mască în lungile nopți petrecute singur, acasă, după moartea lui Metias? A dat oare jos armura soldatului și l-a lăsat pe omul dinăuntru să jelească?

Sunt târâtă afară din cameră, în lungul coridorului. Mâinile îmi tremură – mă lupt să îmi controlez respirația, să îmi potolesc cumva inima care a luat-o la goană, să ascund imaginea lui Metias într-un loc tainic al minții mele, unde să fie în siguranță. O mică parte din mine a sperat că m-am înșelat în privința lui Thomas. Că nu el a fost cel care mi-a ucis fratele.

În dimineața următoare, orice urmă de emoție a dispărut de pe chipul lui Thomas. Îmi aduce la cunoștință că, la Denver, curtea a aflat solicitarea mea de a-l întâlni pe Elector și a decis să fiu transferată la Penitenciarul Colorado State.

Plec spre capitală.

8. DAY

Aterizăm în Lamar, Colorado, la timp, într-o dimineață rece și ploioasă. Razor pleacă împreună cu detașamentul lui. Eu și Kaede așteptăm pe scara învăluită în beznă de la intrarea din spate a biroului său. Stăm acolo până când zgomotele se topesc și aproape tot echipajul navei a plecat. De data asta, nu mai există niciun gardian care să scaneze amprente sau să ne legitimeze, astfel că putem să mergem în urma ultimilor soldați și să ieșim direct pe rampa de debarcare. Ne amestecăm printre militarii din trupele care au venit aici să lupte pentru Republică.

Părăsim docul piramidal și intrăm în peisajul de un cenușiu absolut. Perdele de ploaie înghețată biciuiesc baza. Cerul e complet acoperit cu nori grei de furtună. Pe o parte a străzii de ciment se văd docuri de aterizare, un șir înfricoșător de piramide negre, uriașe, care, din cauza ploii, par alunecoase și strălucesc. Aerul are un miros stătut, de umezeală. Jeepuri pline cu soldați trec în ambele direcții, împroșcând noroi și pietriș pe trotuar. Soldații de aici au cu toții o dungă groasă, neagră, pictată peste ochi, de la o ureche la cealaltă. Trebuie să fie vreun obicei bizar caracteristic trupelor de pe front. Restul orașului ni se arată amenințător: zgârie-nori cenușii, care probabil servesc drept cazărmi, unii noi, cu fațadele netede-oglindă și ferestre cu geamuri fumurii, alții ciuruiți și în paragină, ca și când li s-ar fi administrat un regim constant pe bază de grenade. Câteva blocuri-turn sunt doar dărăpănături și cenușă, unele nu mai au decât un singur zid în picioare, înălțându-se ca ruina unui monument. Aici nu sunt clădiri terasate, nu există etaje înierbate, punctate cu turme de vite.

Grăbim pasul; ne-am ridicat gulerele țepene, încercând în zadar să ne apărăm de ploaie.

— Locul ăsta a fost bombardat, nu? murmur spre Kaede.

Dinții îmi clănțăne la fiecare cuvânt.

Kaede deschide gura, mimând în batjocură surpriza.

— Măi, dar tu chiar ești un geniu, nu-i așa?!

— Nu înțeleg.

Studiez ruinele care se conturează la orizont.

— Totuși, ce-i cu haosul ăsta? Doar luptele propriu-zise se duc mult mai departe.

Kaede se apleacă spre mine, astfel încât ceilalți soldați de pe stradă să nu ne audă.

— Coloniile au început să câștige teren în zona asta de frontieră de când – cât a trecut? – de când aveam eu șaptesprezece ani? În orice caz, de ani de zile. Cred că au avansat cam 160 de kilometri dincolo de zona unde Republica pretinde că se află granița statului Colorado.

După atât de mulți ani în care m-am aflat sub bombardamentul constant al propagandei republicane, e contrariant să aud pe cineva spunându-mi adevărul.

— Cum? Vrei să zici că, de fapt, Coloniile câștigă războiul? întreb pe un ton scăzut.

— Păi cam câștigă de ceva vreme. Să ții minte că de la mine ai auzit-o prima dată. Mai așteaptă câțiva ani, drăguță, și Coloniile o să-ți ajungă-n prag.

Se simte un oarecare dezgust în vorbele lui Kaede. Poate că încă mai are resentimente față de Colonii.

— Poți să crezi ce vrei, adaugă ea. Eu sunt aici doar pentru bani.

Nu mai spun nimic. Coloniile vor fi noile State Unite. Chiar să fie posibil ca, după toți anii ăștia de război, să se încheie totul până la urmă? Încerc să îmi imaginez o lume în care Republica nu există, nici Electorul, nici Examenele, nici epidemiile. O lume în care Coloniile sunt victorioase. Frate, ar fi prea frumos ca să fie adevărat! Prin viitoarea asasinare a Electorului, toate astea ar putea să devină realitate chiar mai curând. Sunt tentat să insist, să aflu mai multe de la Kaede, dar, înainte să apuc să deschid gura, ea îmi face semn să tac. Continuăm să ne deplasăm în tăcere.

Câteva străzi mai departe, cotim și, preț de mai mulți kilometri, urmăm un drum paralel cu calea ferată. În sfârșit, când ajungem la un alt colț de stradă, departe de cazărmi, ne oprim. Locul e cufundat în întunericul umbrelor proiectate de clădirile în ruină aflate în preajmă. Prin zonă mai trece câte un soldat.

— Acum pe front e o perioadă de acalmie, îmi șoptește Kaede, privind cu ochii mijiți în lungul șinelor de tren. Durează de câteva zile. Dar totul o să reînceapă curând. Vei fi foarte fericit

că ești cu noi; când o să plouă iar cu bombe, niciunul dintre soldații ăștia republicani nu va avea luxul de a se ascunde în subteran.

— În subteran?

Dar Kaede și-a mutat deja atenția asupra unui soldat care se îndreaptă spre noi, în lungul șinelor de tren. Clipesc ca să scap de apa din ochi și să reușesc să-l văd mai bine. Tipul e îmbrăcat la fel ca noi, într-o haină de cadet care acum e fleașcă, având o clapetă de stofă cusută diagonal, care-i acoperă o parte dintre nasturi, și câte o dungă argintie pe fiecare umăr. Pielea îi strălucește din pricina apei care șiroiește, iar părul ondulat, tuns scurt, i s-a lipit de scalp. Răsuflarea i se transformă în norișori albi. Când ajunge mai aproape, văd că are niște ochi de o culoare surprinzătoare: gri-deschis.

Omul trece pe lângă noi fără să ne salute, însă făcându-i lui Kaede un semn discret: două degete de la mâna dreaptă ridicate în formă de V.

Trecem peste liniile de cale ferată și străbatem așa mai multe străzi. Aici clădirile sunt mai apropiate unele de celelalte, iar străzile sunt atât de înguste, încât doi oameni unul lângă altul de-abia pot trece. Probabil că, la un moment dat, aici a fost zona unde locuiau civilii. Multe dintre ferestre sunt sparte, iar altele sunt acoperite cu zdrențe, înăuntru, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor, văd câteva siluete. În orașul ăsta, cine nu e soldat probabil că face ceea ce a făcut și tatăl meu – gătește, spală și îi îngrijește pe militari. Îmi închipui că, de fiecare dată când pleca pe front, în tura de serviciu, și tata tot în astfel de condiții mizere locuia.

Kaede mă trezește la realitate, trăgându-mă brusc pe una dintre aleile întunecate și înguste.

— Mișcă-te repede, îmi șoptește.

— Tu știi cu cine vorbești?

Fata mă ignoră. Îngenunchează lângă un zid, la baza căruia, pe pământ, e un grătar metalic. Apoi, cu mâna nevătămată, scoate un obiect mic și negru. Pe care îl trece cu o mișcare scurtă peste marginea grătarului. Trece o secundă. Grătarul se ridică de la sol, pe doi pivoți-balama. Se deschide fără niciun zgomot, dând la iveală o gaură neagră. Îmi dau seama că structura asta metalică a fost lăsată în mod intenționat să pară părăginită, deși, în realitate, a fost transformată într-o intrare

secretă. Kaede se lasă pe vine și sare înăuntru. Îi urmez exemplul. Bocancii îmi aterizează într-o apă puțin adâncă, iar grătarul de deasupra alunecă și se închide la loc.

Kaede mă ia de mână și mă conduce printr-un tunel. Miroase a rânced, a igrasie și a metal ruginit. Din plafon cad picături reci ca gheața, care îmi aterizează pe părul și așa ud. Nu facem decât câțiva pași și cotim la dreapta, iar bezna ne înghite cu totul.

— Cândva, în aproape toate orașele de pe front, existau kilometri întregi de tuneluri din astea, îmi șoptește Kaede în liniștea din subterană.

— Da? Pentru ce erau?

— Circulă zvonul că toate tunelurile astea erau pentru americanii din est, care încercau să se strecoare în vest, să scape de inundații. Asta înainte să înceapă războiul. Așa că fiecare tunel trece direct pe sub baricadele frontului, care separă Republica de Colonii.

Kaede face o mișcare cu mâna prin aer, gest pe care de-abia îl sesizez în întuneric.

— După ce a început războiul, ambele țări au început să le folosească în scopuri ofensive. Până la urmă, Republica a distrus toate intrările de pe teritoriul ei, iar Coloniile au făcut același lucru, la celălalt capăt. În secret. Patrioții au izbutit să sape și să reconstruiască cinci tuneluri. Noi o să-l folosim pe ăsta, din Lamar – aici face o pauză și arată spre plafon, de unde picură apă – și încă unul, din Pierra. Care e un oraș din apropiere.

Încerc să îmi închipui cum trebuie să fi fost pe vremuri când nu existau nici Republica, nici Coloniile, când toată zona mediană a Americii de Nord era ocupată de o singură țară.

— Și nimeni nu știe de existența tunelurilor de aici?

Kaede pufnește pe nas.

— Crezi că le-am mai folosi dacă Republica ar ști de ele? Nici măcar Coloniile n-au habar. Dar sunt excelente pentru misiunile Patrioților.

— Dar Coloniile vă finanțează?

La auzul întrebării mele, fata schițează un zâmbet.

— Cine altcineva ne-ar da destui bani ca să întreținem niște tuneluri ca astea? Eu încă nu i-am cunoscut pe finanțatorii noștri de acolo. Razor se ocupă de relațiile de genul ăsta. Dar banii

continuă să vină, deci probabil că sunt mulțumiți de ceea ce facem.

O vreme, continuăm să mergem fără să vorbim. Ochii mi s-au obișnuit suficient de mult cu întunericul ca să pot distinge stratul de rugină care acoperă pereții tunelului. Pârâiașe de apă creează tot felul de modele pe metalul pereților.

— Te bucuri că ei câștigă războiul? zic după câteva minute.

Nădăjduiesc că partenera mea mai are chef să vorbim despre Colonii.

— Practic te-au alungat din țară… În fond, de ce ai plecat?

Kaede râde cu amărăciune. Sunetul bocancilor noștri plescăind prin apă reverberează în lungul tunelului.

— Da, cred că mă bucur, îmi răspunde ea. Care ar fi alternativa? Să câștige Republica?! Spune-mi tu ce e mai bine. Dar tu ai crescut în Republică. Cine știe cum ți s-ar părea Coloniile… Ai putea crede că sunt un paradis.

— Există vreun motiv din cauza căruia n-ar trebui să cred asta? Tata îmi tot spunea povești despre Colonii. Zicea că acolo sunt orașe complet electrificate.

— Tatăl tău a lucrat pentru rezistență sau ceva de genu’ ăsta?

— Nu sunt sigur. Niciodată n-a vorbit pe șleau. Dar cu toții presupuneam că unele dintre lucrurile de care se ocupa nu erau cunoscute de autoritățile Republicii. Ne aducea tot felul de… zdrăngănele care aveau legătură cu Statele Unite. Chestii ciudate. Ne spunea cum, într-o zi, o să ne scoată pe toți din Republică.

Mă opresc puțin, pierdut printre aceste amintiri vechi. Pandantivul de la gât pare că atârnă greu acum.

— Nu cred c-o să aflu vreodată cu ce se ocupa.

Kaede clatină din cap.

— Eu am crescut pe coasta estică a Coloniilor, aproape de Atlanticul de Sud. Nu m-am mai întors acolo de ani de zile – sunt convinsă că apa a mai înaintat cel puțin câțiva metri. În orice caz, am intrat la una dintre academiile de aviație și am devenit unul dintre cadeții lor de top.

Dacă în Colonii nu se susțin Examene, mă întreb cum sunt aleși cei care sunt primiți în școli.

— Și? Ce s-a întâmplat?

— L-am omorât pe unu, îmi răspunde Kaede.

Îmi spune chestia asta cu cel mai firesc ton. În întuneric, Kaede se apropie de mine și, plină de îndrăzneală, îmi studiază fața.

— Ce-i? Hai, nu face pe… A fost un accident. Tipul era gelos că tuturor comandanților noștri de zbor le plăcea foarte tare de mine, așa că a încercat să mă arunce peste bord din dirijabil. M-am rănit la un ochi în încăierarea aia. Mai târziu, l-am găsit pe individ în vestiar și l-am pocnit de-a căzut lat.

Kaede pufnește cu dezgust.

— Ulterior s-a dovedit că l-am lovit prea tare la cap. Nu s-a mai trezit niciodată. După acest mic incident, care mi-a pătat reputația în rândul forțelor, sponsorul meu s-a retras. Dar nu din cauza asta. Nici pentru că-l omorâsem pe tipul ăla. Cine vrea pe post de angajat – vorbim despre un pilot de luptă, da?! – o tipă cu un ochi vătămat, chiar și după operație?

Fata se oprește și îmi indică ochiul drept.

— Marfa se stricase. Prețul mi-a scăzut vertiginos. Mă rog, după ce sponsorul s-a retras, Academia m-a dat afară. Sincer, a fost păcat. Am pierdut ultimul an de antrenament din cauza derbedeului ăluia nenorocit.

Nu înțeleg unii dintre termenii folosiți de Kaede – „forțe”, „angajați” –, dar decid să o întreb de ei cu altă ocazie. Sunt sigur că, încetul cu încetul, o să mai obțin de la ea și alte informații despre Colonii. Momentan, vreau să aflu mai multe despre oamenii pentru care lucrez.

— Și-apoi te-ai alăturat Patrioților?

Kaede face un gest nonșalant cu mâna și își întinde apoi brațele în față. Remarc din nou cât de înaltă este – umerii îi sunt la același nivel cu ai mei.

— Ideea e că Razor mă plătește. Iar uneori am ocazia să și zbor. Însă eu sunt aici pentru bani, puștiule. Cât timp îmi primesc mălaiu’, fac tot ce pot ca să pun umărul la reunirea Statele Unite. Iar dacă asta înseamnă să las Republica să se prăbușească, foarte bine. Dacă înseamnă că blestematele Colonii vor prelua puterea, iarăși: foarte bine. Să se termine cu războiul și să se pună pe picioare Statele astea Unite. Nu vreau decât ca oamenii să ducă iar niște vieți normale. Asta e tot ce mă interesează.

Nu pot să nu mă amuz puțin. Deși Kaede arborează un aer de indiferență, îmi e limpede că e mândră de apartenența la organizația Patrioților.

— Lui Tess se pare că-i place mult de tine, îi comunic. Deci presupun că ești de treabă.

Kaede râde din toată inima.

— Trebuie să recunosc că e o fată foarte dulce. Mă bucur că n-am omorât-o în lupta aia Schiz. O să vezi – nu există nici măcar un singur Patriot căruia să nu-i placă de Tess. Nu uita ca, din când în când, să-i dai un mic semn de afecțiune, da? Știu că ți s-au aprins călcâiele după June, dar Tess e îndrăgostită de tine până peste cap. Asta în cazul în care nu ți-ai dat seama…

Cuvintele ei fac să mi se cam șteargă zâmbetul de pe buze.

— Presupun că niciodată n-am privit-o în felul ăsta, răspund eu.

— Când te gândești prin câte a trecut, eu zic că merită puțină dragoste, nu?

Întind o mână și o opresc pe Kaede.

— Ți-a povestit despre trecutul ei?

Kaede se întoarce și se uită la mine.

— Ție nu ți-a spus niciodată povestea ei? face ea, sincer uimită.

— N-am reușit să scot nimic de la ea. Mereu a ocolit subiectul și, după o vreme, am încetat să mai încerc.

Kaede își regăsește calmul.

— Probabil că nu vrea să-ți fie milă de ea, îmi spune în cele din urmă. Tess era cea mai mică din cinci frați. La vremea respectivă, mi se pare că avea nouă ani. Părinții nu-și mai permiteau să-i hrănească pe toți, așa că, într-o seară, au lăsat-o pe afară, au încuiat ușa și n-au mai primit-o niciodată. Tess mi-a zis că a bătut la ușă zile întregi.

Nu pot să spun că sunt surprins de ceea ce aud. Republica face o treabă foarte proastă când vine vorba să se ocupe de copiii străzii, de orfani. Nimeni nu ne bagă în seamă. Măcar eu am avut un lucru de care să mă agăț: dragostea familiei mele. Dar Tess n-a avut parte nici de asta. Așa că nu e de mirare că, atunci când ne-am cunoscut, s-a lipit cu totul de mine. Probabil că eram singura persoană din lume căreia îi păsa de ea.

— N-am știut, șoptesc către Kaede.

— Ei, acum știi, spune ea. Așa că fii bun cu ea. Să știi că vă potriviți foarte bine.

Chestia asta o face să rânjească.

— Amândoi sunteți al naibii de optimiști. N-am mai întâlnit nicio pereche de oameni ai străzii care să fie atât de plină de voie bună.

Nu-i răspund. Evident, are dreptate – niciodată n-am stat să mă gândesc la asta, dar eu și Tess într-adevăr ne potrivim foarte bine. Ea înțelege în profunzime lumea din care vin eu. Chiar și în zilele cele mai proaste, Tess reușește să mă înveselească. E ca și cum ea ar proveni dintr-o familie fericită, ca și cum povestea ei ar fi alta decât cea pe care mi-a spus-o Kaede. Gândindu-mă la Tess, simt acum că mă învăluie o căldură relaxantă. Brusc, îmi dau seama cât de nerăbdător sunt să o reîntâlnesc. Suntem mereu împreună. Inseparabili.

Și apoi e June.

E suficient să-mi vină în minte numele ei și mi se taie respirația. Sunt aproape jenat de reacția mea. Oare eu și June ne potrivim? Nu. Asta e primul răspuns care îmi vine în minte.

Și totuși…

Conversația cu Kaede se destramă. Din când în când, arunc câte o privire peste umăr, pe jumătate sperând să văd o geană de lumină, pe jumătate dorindu-mi să nu văd nimic. Lipsa luminii înseamnă că tunelul nu trece pe sub toate gurile de canalizare din oraș, că nu e vizibil celor care se plimbă pe deasupra. Pământul de sub picioarele noastre pare înclinat. Coborâm din ce în ce mai adânc. Pe măsură ce tunelul se îngustează și pereții lui se strâng în jurul meu, mă străduiesc din ce în ce mai tare să-mi controlez respirația. Al naibii tunel… Ce n-aș da să fiu iar afară, la aer!

Durează o veșnicie, dar, până la urmă, o simt pe Kaede oprindu-se brusc. Acum ecoul sunetului pe care îl produc bocancii noștri prin apă sună diferit – cred că suntem în fața unei structuri solide. Poate un zid.

— Asta era pe vremuri un buncăr în care se refugiau fugarii, murmură ea. Din spatele lui, tunelul continuă și trece direct în Colonii.

Kaede încearcă să deschidă ușa cu ajutorul unei manete mici, din lateral. Când vede că nu reușește, ciocănește ușor la ușă, într-o succesiune complicată de câte zece și unsprezece bătăi.

Apoi strigă:

— Rachetă.

Așteptăm amândoi, tremurând.

Nimic. După o vreme, o bucată dreptunghiulară micuță glisează, deschizându-se. O pereche de ochi de un căprui deschis ca mierea clipește la noi prin deschizătură.

— Salut, Kaede. Dirijabilul a ajuns la timp, da? zice fata din spatele zidului, înainte să mijească ochii spre mine. Cine e prietenul tău?

— Day, îi răspunde Kaede. Și-acum termină cu toate prostiile astea și lasă-mă să intru. Am înghețat.

— Bine, bine. Verificam doar.

Ochii mă studiază din cap până în picioare. Sunt uimit că fata asta este capabilă să vadă ceva în întunericul din tunel. În sfârșit, vizeta dreptunghiulară se închide. Aud câteva bipuri și o a doua voce. O porțiune de perete glisează și se deschide, descoperind un coridor îngust, la al cărui capăt e o altă ușă. Înainte ca vreunul dintre noi doi să apuce să facă vreo mișcare, trei persoane apar din spatele peretelui culisant și își îndreaptă armele spre capetele noastre.

— Intră! latră cineva la noi.

E fata care a deschis vizeta. Facem așa cum ne-a cerut. Zidul se închide în spatele nostru.

— Codul săptămânii ăsteia? ne cere tot ea, spărgând cu zgomot un balon de gumă de mestecat.

— Alexander Hamilton, îi răspunde Kaede enervată.

Acum cele trei arme sunt ațintite doar asupra mea.

— Day, zici...? continuă fata și mai face rapid un balon de gumă. Sigur?

Îmi trebuie o secundă ca să înțeleg că a doua întrebare îi e adresată lui Kaede și nu mie. Partenera mea oftează exasperată și o lovește pe fată peste braț.

— Da, el e. Așa că încetează odată!

Armele sunt coborâte. Răsuflu ușurat și abia atunci îmi dau seama că mi-am ținut respirația. Fata care ne-a deschis ne face semn să ne îndreptăm către cea de-a doua ușă. Când ajungem acolo, tot ea trece peste partea stângă a ușii un obiect similar cu cel pe care îl are Kaede. Urmează alte câteva bipuri.

— Intrați, ne spune.

Apoi face un semn din cap spre mine.

— Dacă faci vreo mișcare bruscă, te împușc înainte s-apuci să clipești.

A doua ușă culisează și se deschide. Peste noi năvălește un val de aer cald. Pătrundem într-o încăpere de mari dimensiuni, plină de oameni, care se foiesc în jurul unor mese și înaintea unor ecrane montate pe pereți. Pe tavan sunt lumini electrice. În atmosferă se simte un miros slab, dar suficient de clar, de mucegai și cocleală. Sunt vreo 20-30 de persoane acolo și totuși camera nu pare aglomerată.

Pe peretele din spate e proiectată imaginea unei embleme. Îmi dau seama că e varianta schematizată a drapelului Patrioților: o stea mare și argintie, cu trei V-uri argintii dedesubt. S-au gândit bine să recurgă la o imagine proiectată. La nevoie, evacuarea spațiului se poate face rapid. Pe unele dintre ecrane rulează programul dirijabilelor, la fel ca la bordul lui AR Dynasty. Pe altele sunt transmise imagini de la camere de securitate montate în camerele ofițerilor, cadre largi cu străzile din Lamar sau cu punțile de comandă ale dirijabilelor aflate chiar acum deasupra frontului. Pe un alt ecran rulează chiar și niște filmulețe de propagandă ale Patrioților, menite să-i încurajeze. Mie îmi cam amintesc de reclamele Republicii; pe ecran scrie „Să reconstruim Statele Unite”, apoi „Țara celor liberi” și „Cu toții suntem americani”. Apoi, pe alte ecrane văd hărți cu partea continentală a Americii, pe care sunt risipite punctulețe multicolore. Alte două ecrane afișează hărți ale lumii.

Mă holbez la aceste ultime imagini. N-am văzut în viața mea o hartă a lumii. Nici nu știu dacă în Republică există așa ceva. Aici însă văd oceanele care îmbrățișează America de Nord, teritoriile insulare etichetate „America de Sud”, un mic arhipelag, „Insulele Britanice”, spații vaste de uscat ce poartă nume precum „Africa” și „Antarctica”, o țară denumită „China” (cu un pumn de punctișoare roșii, risipite chiar în ocean, dincolo de coasta ei).

Asta e lumea adevărată, nu cea pe care Republica le-o arată cetățenilor ei.

Toți cei din încăpere mă privesc. Întorc spatele hărții și aștept ca partenera mea să spună ceva. Kaede însă ridică din umeri și mă lovește cu palma pe spate. Haina, care e udă, scoate un pleoscăit.

— El e Day.

Oamenii așteaptă în tăcere, dar eu văd în ochii lor că, odată ce îmi aud numele, mă recunosc. Apoi cineva scoate un urlet ca de lup. Asta risipește tensiunea – urmează un cor de chicoteli și hohote de râs, apoi cei mai mulți se întorc la ceea ce făceau mai devreme.

Kaede mă călăuzește printre mesele dispuse haotic. Câteva persoane se strâng în jurul unui grafic, un alt grup despachetează niște cutii; alții nu fac decât să se relaxeze, vizionând reluări ale telenovelelor republicane. Doi Patrioți stau în fața unui ecran dintr-un colț al camerei; sunt prinși într-un joc video și se provoacă unul pe celălalt. În această întrecere, fiecare călărește câte o creatură albastră și țepoasă, pe care o controlează agitându-și mâinile în fața ecranului. Până și jocul trebuie să fi fost conceput special pentru Patrioți, căci toate obiectele din el sunt albastre și albe.

Un băiat chicotește când trec pe lângă el. Are o claie de păr vopsit blond, aranjat într-o creastă țepoasă. Tenul îi e de un arămiu închis. Are umerii lați, zdraveni, dar stă ușor aplecat, de parcă ar fi gata să atace în orice secundă. Din lobul unei urechi îi lipsește o bucată. Îmi dau seama că e tipul care a urlat ca lupul.

— Deci tu ești ăla care-a lăsat-o baltă pe Tess?

Tipul are o aroganță care mă irită. Se uită la mine disprețuitor.

— Nu știu de ce o fată ca ea stă cu un vagabond ca tine. Cele câteva nopți în pușcăriile Republicii te-au lăsat fără glas?

Fac un pas spre el și zâmbesc.

— Cu tot respectul, n-am văzut ca Republica să pună peste tot afișe cu mutra ta drăgălașă.

— Gura!

Kaede se vâră între noi și îl împunge pe băiat cu degetul în piept.

— Baxter, n-ar trebui să te pregătești pentru incursiunea de mâine noapte?

Tipul mârâie spre mine și pleacă.

— Tot nu pricep de ce ne încredem într-un tip devotat Republicii, mai bombăne el din mers.

Kaede mă bate pe umăr.

— Nu-l băga-n seamă pe țâncu' ăsta, îmi zice ea. Baxter nu-i cel mai mare fan al iubitei tale, June. Probabil c-o să-ți scoată

ceva peri albi, așa că încearcă să nu-l calci pe bătături, da? O să trebuiască să lucrezi cu el. Baxter e tot comisionar.

— Pe bune?

Nu m-aș fi așteptat ca un individ atât de musculos să fie suficient de rapid pentru a se afla printre comisionari – dar, pe de altă parte, e posibil ca forța să-l ajute să facă lucruri care mie nu-mi sunt la îndemână.

— Da. L-ai retrogradat în ierarhia comisionarilor, râde Kaede. Și odată ai dat peste cap o misiune a Patrioților din care făcea parte și el. Nici măcar nu ți-ai dat seama.

— Da? Ce misiune?

— Bombardarea mașinii administratorului Chian. La Los Angeles.

Oho! A trecut ceva vreme de la înfruntarea cu Chian. Habar n-am avut că Patrioții plănuiseră un atac în același timp.

— Ce ghinion! zic eu.

Pentru că Baxter a pomenit-o pe Tess, studiez chipurile celor din încăpere.

— Dacă o cauți pe Tess, a ajuns înaintea noastră. E cu ceilalți medici.

Kaede face un semn spre capătul camerei, unde se înșiră mai multe uși.

— Probabil e în salon, urmărind cum se coase o rană. Tess învață foarte repede.

Kaede mă duce în zona din spatele meselor. Trecem printre Patrioți și ne oprim în fața hărții lumii.

— Pun pariu că n-ai mai văzut niciodată așa ceva.

— Nu.

Mă uit la suprafețele de uscat, încă tulburat de ideea că există atât de multe țări dincolo de granițele Republicii. În școala primară, am învățat că acele părți ale lumii care nu sunt controlate de Republică sunt doar națiuni în ruină, care o duc de pe-o zi pe alta. Sunt chiar atât de multe țări în situația asta? Sau, de fapt, se descurcă de minune, ba chiar prosperă?

— La ce vă trebuie hărți ale lumii?

— Mișcarea noastră a născut fenomene similare pe tot restul globului, îmi răspunde Kaede, încrucișându-și brațele. Acolo unde oamenii sunt porniți împotriva guvernelor lor. Și e bine că hărțile ne reamintesc treaba asta.

Văzând că eu continui să analizez foarte concentrat harta, Kaede își trece mâna peste mijlocul Americii de Nord.

— Uite Republica pe care cu toții o cunoaștem și o iubim. Și aici sunt Coloniile.

Îmi arată o întindere de pământ mai mică și mai fărâmițată, care se învecinează cu Republica la granița de est. Studiez cercurile roșii care indică orașele din Colonii. New York City, Pittsburgh, St. Louis, Nashville. Oare toate sunt atât de strălucitoare cum mi-a zis tata?

Kaede îi dă înainte, mișcându-și brațul spre nord și spre sud.

— Între Canada și Mexic, precum și între Republică și Colonii, există câte o zonă demilitarizată. Și în Mexic sunt Patrioți. Iată ce a mai rămas și din America de Sud. Aici, cândva, era un continent uriaș. Acum mai sunt doar Brazilia – îmi arată o insulă mare, triunghiulară, aflată mult la sud de Republică – Chile și Argentina.

Cu un soi de veselie, fata continuă să-mi indice continentele și să îmi spună cum erau ele înainte. Țări precum Norvegia, Franța, Spania, Germania și Insulele Britanice făceau parte dintr-un spațiu mai amplu, denumit Europa. Restul europenilor, îmi explică ea, au fugit în Africa. Mongolia și Rusia nu sunt națiuni dispărute, așa cum ne învață Republica. Australia era, pe vremuri, o singură și masivă bucată de uscat. Vin apoi superputerile. Giganticele metropole plutitoare ale Chinei sunt construite pe apă; cerul de deasupra lor e în permanență negru.

— Hai Cheng, spune Kaede. Orașele mării.

Aflu că Africa nu a fost întotdeauna un continent înfloritor, cu tehnologie dezvoltată, așa cum e acum. Azi, în Africa sunt din ce în ce mai multe universități, zgârie-nori și refugiați internaționali. Iar Antarctica – incredibil! – era cândva un teritoriu nelocuit, complet acoperit cu gheață. Acum, asemenea Chinei și Africii, adăpostește cele mai importante centre tehnologice ale lumii, și atrage un număr important de turiști.

— Prin comparație cu ea, stadiul tehnologic al Republicii și al Coloniilor este jalnic, adaugă Kaede. Și mie mi-ar plăcea să vizitez într-o zi Antarctica. Se spune că e splendidă.

Partenera mea îmi mai zice că, demult, Statele Unite erau și ele o superputere.

— Dar a venit războiul și toate mințile luminate au pornit în căutarea unor teritorii cu altitudine mai mare. Antarctica a fost

cea care a determinat inundațiile. Lucrurile deja intraseră în declin... Soarele a luat-o razna și a topit toți ghețarii din Antarctica. Au fost niște inundații cum nici nu ne putem imagina. Milioane de oameni au murit din cauza schimbărilor de temperatură. Ăsta da spectacol, nu? Până la urmă, soarele și-a revenit, dar nu și clima. Toată apa aia dulce s-a amestecat cu apa de mare și, de-atunci, nimic n-a mai fost la fel.

— Autoritățile din Republică nu suflă o vorbă despre toate astea.

Kaede își dă ochii peste cap.

— Ei, hai! Dar la ce te aștepți de la statul republican? De ce să vorbească despre chestiile astea?

Îmi indică un ecran micuț, aflat în colț, care pare să ruleze buletine de știri.

— Vrei să știi cum se vede Republica din perspectiva unui străin? Poftim!

Când mă uit mai cu atenție la titlurile de pe ecran, îmi dau seama și că vocea de pe materialele de știri se exprimă într-o limbă pe care nu o cunosc.

— E în antarcticană, îmi explică fata când mă întorc spre ea cu o privire întrebătoare. Preluăm unul dintre canalele lor. Citește ce scrie.

Pe ecran se vede o imagine aeriană a continentului, iar peste porțiunea de uscat e scris numele „Republica Americii”. O voce feminină povestește ceva, iar în partea de jos a ecranului e o bandă pe care curge traducerea cuvintelor ei: „... să găsim noi modalități de negociere cu acest stat criminal, puternic militarizat, mai ales acum, când puterea a fost preluată complet de noul Elector. Azi, președintele african Ntombi Okonjo a propus Națiunilor Unite sistarea ajutorului acordat Republicii până când vor exista dovezi suficiente cu privire la încheierea unui tratat de pace între această țară ce duce o politică izolaționistă și statul vecin, de la granița sa de est...”

Izolaționistă. Militarizat. Criminal. Mă holbez la cuvintele de pe ecran. Pentru mine, Republica era o culme a puterii, o mașinărie militară de neoprit. Kaede mă conduce în altă parte. Remarcă expresia mea și începe să râdă.

— Brusc, Republica nu ți se mai pare așa de puternică, nu? Un stat fragil și de-o secretomanie nemaiîntâlnită, care se milogește ca să obțină ajutor internațional! Îți zic, Day: e nevoie

doar de o singură generație ca să speli pe creier un popor întreg și să-i convingi pe oameni că tot ce e real nu există.

Ne îndreptăm spre o masă pe care sunt două calculatoare subțiri. Deasupra unuia dintre ele stă aplecat un tânăr – același tip care, la șinele de cale ferată, i-a făcut lui Kaede semnul victoriei, individul acela cu ochii gri-deschis și tenul întunecat. Kaede îl bate pe umăr, dar el nu reacționează imediat. Mai tastează rapid câteva rânduri, după care se așază cu fundul pe masă. Mă surprind admirându-i fluiditatea mișcărilor. Sigur e comisionar. Tipul își încrucișează brațele la piept și, răbdător, așteaptă ca partenera mea să facă prezentările.

— Day, el e Pascao, liderul de necontestat al comisionarilor noștri. A fost foarte dornic să te întâlnească. Deși dornic e puțin spus.

Pascao îmi întinde o mână, privindu-mă insistent cu ochii lui spălăciți. Apoi îmi zâmbește.

— Îmi face plăcere să te cunosc, îmi comunică el agitat, aproape gâfâind.

Când îi întorc zâmbetul, se îmbujorează.

— Trebuie să-ți spun că am auzit foarte multe despre tine. Sunt cel mai mare fan al tău. Cel mai mare.

Cred că, în afară de un băiat din sectorul Blueridge, nu m-a mai măgulit nimeni într-o manieră atât de ostentativă.

— Mă bucur să întâlnesc un alt comisionar, îi răspund, strângându-i mâna. Sunt convins c-o să învăț ceva mișcări noi de la tine.

Când vede cât de tare m-am tulburat, tipul îmi zâmbește malefic.

— Ah, o să-ți placă sigur ce-o să urmeze. Crede-mă că n-o să-ți pară rău că ni te-ai alăturat. O să ducem întreaga Americă într-o eră nouă. Autoritățile Republicii nici n-o să știe ce le-a lovit.

Pascao se lansează într-o serie de gesturi exaltate: mai întâi, își desface brațele larg, apoi începe să-și miște mâinile de parcă ar desface noduri.

— În ultimele săptămâni, hackerii noștri au recablat sistemul din Capitol Tower, din Denver. Acum, nu avem altceva de făcut decât să schimbăm un fir de la oricare dintre megafoanele clădirii și, gata, emitem în toată Republica.

Tipul bate din palme o dată și pocnește din degete.

— Toată lumea o să te audă. Va fi o treabă de-a dreptul revoluționară, nu?

Pare versiunea mai elaborată a ce am făcut eu pe aleea de la locul cu zece secunde, când m-am întâlnit prima oară cu June, în încercarea de a obține antidotul pentru Eden. Atunci am recablat, așa, simplu, cum m-am priceput, sistemul care lega megafoanele de pe acea alee. Dar să recablezi toate megafoanele dintr-o clădire din capitala Republicii, astfel încât să poți emite în toată țara…?

— Sună amuzant, îi răspund. Și ce o să transmitem?

Pascao clipește surprins.

— Asasinarea Electorului, firește.

Ochii îi fug la Kaede, care încuviințează din cap și atunci băiatul scoate din buzunar un obiect mic și dreptunghiular. Îi deschide capacul.

— Va trebui să înregistrăm toate dovezile, până în cel mai mic detaliu. De când îl vom târî afară din mașină și până când îl vom umple cu gloanțe. Hackerii noștri vor fi gata să meargă la Capitol Tower, acolo unde au pregătit JumboTron-urile astfel încât să transmită imaginile cu asasinatul. Prin megafoane, ne vom anunța victoria în toată Republica. Și să-i văd eu că încearcă să ne oprească…

Sălbăticia planului îmi dă fiori pe șira spinării. Îmi amintește de felul în care autoritățile au înregistrat și difuzat execuția lui John – execuția mea – în toată țara.

Pascao se apleacă spre mine, îmi acoperă urechea cu palma și îmi șoptește:

— Și apropo, asta nici măcar nu-i chestia cea mai tare…

Se îndepărtează destul cât să-mi mai arunce un zâmbet uriaș, ce-i dezvelește toți dinții.

— Vrei să știi care-i chestia cea mai tare?

Mă crispez.

— Care?

Satisfăcut, băiatul își încrucișează brațele.

— Razor crede că tu ar trebui să fii cel care-l împușcă pe Elector.

9. JUNE

DENVER, COLORADO.

ORA 19:37.
-4 GRADE CELSIUS.

Ajung în capitală cu trenul (Gara 42B), în toiul unui viscol. Pe peron s-au strâns mulți oameni, veniți să mă vadă. Îi privesc prin geamul înghețat, în vreme ce trenul încetinește progresiv până se oprește. Deși afară e ger, civilii se bulucesc în spatele unor separatoare metalice. Se împing unii în alții de parcă în gară ar fi sosit Lincoln sau cine știe ce altă cântăreață celebră. E nevoie de două patrule militare din capitală ca să-i țină pe loc. Strigătele lor înăbușite ajung până la mine.

— Înapoi! Toată lumea să treacă în spatele separatoarelor. În spatele separatoarelor! Toți cei care au aparate de fotografiat asupra lor vor fi arestați pe loc.

E ciudat. Majoritatea civililor par a fi din rândul săracilor. Faptul că l-am ajutat pe Day probabil că mi-a construit o reputație bună în sectoarele-mahala. Mângâi firele subțiri de sârmă, agrafele de hârtie din care e împletit inelul pe care îl am pe deget. A devenit deja o obișnuință.

Thomas vine pe culoarul meu și se apleacă peste scaune ca să discute cu soldații de lângă mine.

— Duceți-o la ușă, le spune. Repede!

Își mută privirea asupra mea, îmi studiază ținuta (vestă galbenă de penitenciar, cămașă albă și subțire, cu guler). Se comportă ca și când discuția de azi-noapte din camera de interogatoriu nici nu a avut loc. Eu stau cu privirea în jos. Fața lui Thomas îmi induce o stare de greață.

— O să-i fie frig afară, le mai spune căpitanul oamenilor lui. Asigurați-vă că are o haină pe ea.

Soldații își ridică armele spre mine (Model XM-2500, rază de acțiune de 700 de metri, gloanțe inteligente, poate să tragă prin două straturi de ciment), apoi mă saltă în picioare. Pe parcursul călătoriei cu trenul, i-am privit insistent pe cei doi soldați, așa că acum probabil sunt cu nervii ferfeniță.

Cătușele îmi zornăie la încheieturi. Cu arme de genul ăsta, e suficient să mă nimerească fie și un singur glonț, oriunde în zona torsului, și aș muri probabil din cauza hemoragiei. Probabil că soldații își închipuie că am pus la cale cine știe ce plan prin care să le smulg o armă, atunci când nu sunt atenți. (Ridicolă bănuială, fiindcă, din pricina cătușelor, mi-ar fi imposibil să folosesc arma corect.)

Acum mă conduc în lungul culoarului, până în capătul vagonului, acolo unde alți patru soldați așteaptă lângă ușa care se deschide spre peron. O pală de vânt ne lovește în piept. Îmi țin respirația. Am mai fost o dată aproape de front, atunci, în unica misiune în care eu și Metias am mers împreună. Dar incursiunea respectivă a fost în Texasul de Vest, în timpul verii. Niciodată n-am mai pus piciorul într-un oraș îngropat în zăpadă. Thomas o ia în fața micii noastre procesiuni și îi face semn unui soldat, care îmi așază o haină pe umeri. O primesc recunoscătoare.

Mulțimea (aproximativ 90-100 de persoane) amuțește complet când îmi vede vesta galbenă-deschis. În timp ce cobor treptele, simt privirile lor sfredelindu-mă precum căldura dogoritoare dintr-o lampă cu infraroșii. Cei mai mulți oameni tremură de frig, sunt slabi și palizi, îmbrăcați cu haine zdrențuite, care e imposibil să le țină de cald pe o vreme ca asta, și încălțați cu pantofi plini de găuri. Nu pot să înțeleg… În ciuda frigului, oamenii ăștia tot au venit aici, la gară, ca să mă vadă pe mine coborând dintr-un tren – și cine știe de când așteaptă. Dintr-odată, mă simt foarte vinovată pentru că am acceptat haina.

Ajungem în capătul peronului și suntem pe punctul să intrăm în holul gării, când îl aud strigând pe unul dintre privitori. Mă răsucesc pe călcâie înainte ca soldații să apuce să mă oprească.

— Day trăiește? răcnește spre mine băiatul.

Probabil că e mai mare decât mine, abia ieșit din adolescență, dar e atât de slab și de scund că, dacă nu te-ai uita cu atenție la fața lui, ai putea crede că suntem de-o vârstă.

Ridic capul și îi zâmbesc. Apoi unul dintre paznici îl lovește peste față cu patul puștii, iar soldații mă înșfacă de brațe și mă trag cu forța. Mulțimea începe să vocifereze; aerul se umple instantaneu cu urlete. Din mijlocul vacarmului, aud câteva voci strigând:

— Day trăiește! Day trăiește!

— Mișcați-vă! latră Thomas.

Intrăm rapid în hol. Când ușa se închide în urma noastră, curentul de aer rece încetează brusc să se mai simtă.

N-am spus nimic, dar zâmbetul meu a fost suficient. Da. Day trăiește. Sunt convinsă că Patrioții vor aprecia efortul meu de a valida acest zvon în beneficiul lor.

Înaintăm prin gară până la cele trei jeepuri care ne așteaptă. Când părăsim gara, îndreptându-ne spre autostrada ascendentă, nu mă pot abține să nu casc gura la orașul care aleargă pe lângă fereastra mea. În mod normal, orice om are nevoie de un motiv întemeiat ca să vină în Denver. Nimeni, cu excepția localnicilor, nu are voie să intre în capitală fără o aprobare specială. Faptul că sunt aici și pot vedea câte ceva din oraș e ceva neobișnuit. Totul e sufocat sub o pătură de alb – dar, chiar și prin zăpadă, văd în zare conturul neclar al unui mare și întunecat zid, care înconjoară Denverul, precum un baraj gigantic ridicat în calea inundaților. Fortificația. Desigur, am citit despre zidul ăsta în timpul școlii primare, dar să îl văd cu ochii mei, e cu totul altceva. Zgârie-norii de aici sunt așa de înalți că dispar în greii nori iernatici. Fiecare terasă e acoperită cu un strat gros de zăpadă, marginile fiind susținute de uriașe grinzi metalice. Printre clădiri, zăresc frânturi din Capitol Tower. Din când în când, văd proiectoare care mătură aerul și elicoptere care se învârtesc în jurul zgârie-norilor. La un moment dat, trei avioane de luptă cu reacție trec pe deasupra noastră. Îmi acord o clipă ca să le admir (sunt modelul Reaper X-92, avioane experimentale, care, în afara capitalei, nu au intrat încă în producție; însă probabil au trecut de testele de funcționare dacă inginerii au încredere să le permită să survoleze centrul Denverului). Asemenea Vegasului, capitala e un oraș militar, dar e încă mult mai impresionantă decât mi-am închipuit.

Vocea lui Thomas mă trezește la realitate.

— Te ducem la Colburn Hall, îmi spune de pe locul din dreapta. Asta e o sală de recepții din Capital Plaza, locul unde se reunesc senatorii pentru dineuri. Electorul cinează frecvent acolo.

La Colburn? Din câte am auzit, e un loc de întâlnire foarte luxos. Mai ales dacă luăm în considerare și faptul că, inițial, trebuia să fiu dusă la închisoarea din Denver. Probabil că asta e

o informație nouă și pentru Thomas. Cred că nici el nu a mai pătruns vreodată în capitală, însă, ca un bun soldat ce este, nu pierde timpul căscând gura. Sunt nerăbdătoare să văd Capital Plaza – dacă e pe atât de mare pe cât mi-am imaginat-o.

— Acolo te va lăsa patrula mea și vei fi preluată de una dintre patrulele comandantului DeSoto.

„Patrulele lui Razor”, îmi spun.

— Electorul te va primi în sala regală din Colburn Hall. Îți sugerez să te comporți așa cum se cuvine.

— Mulțumesc pentru pont, îi răspund, zâmbind glacial, în oglinda retrovizoare, la sfatul lui. N-o să uit să-i fac o reverență.

În realitate însă, am început să am emoții. Electorul e acel om pe care de mică am fost învățată să îl venerez, cel pentru care credeam că nu voi ezita să îmi dau viața. Chiar și acum, după ce am aflat ce se întâmplă în Republică, încă simt acel sentiment de profund atașament chinuindu-se să iasă la suprafață. Ca o veche obișnuință care îți oferă liniște. Ce straniu. Când am auzit de moartea Electorului, n-am simțit așa. Și nici când am văzut primul discurs televizat al lui Anden. Sentimentul se manifestă acum când mai am doar câteva ore până îl voi întâlni pe Anden în persoană.

Și nu mai sunt copilul de geniu pe care îl prețuim atât. Nu mai sunt omul care eram când l-am întâlnit prima dată. Oare ce o să gândească Anden despre mine?

COLBURN HALL, SALA REGALĂ DE RECEPȚII.

În încăperea asta, totul are ecou. Stau singură, în capătul unei mese lungi din lemn de cireș, închis la culoare, o piesă de mobilier de trei metri și jumătate, cu picioare sculptate manual, bordură decorativă aurie, probabil pictată cu o pensulă fină, de precizie milimetrică. Spatele mi-e lipit de speteaza tapițată cu catifea roșie a scaunului. Departe, pe peretele opus, focul din șemineu face să se audă pocnete și trosnituri. Deasupra e atârnat un portret enorm al noului Elector. Opt lămpi din aur luminează de-o parte și de cealaltă a sălii. Soldații din patrulele capitalei sunt peste tot – 52 sunt înșirați în lungul zidurilor, unul lângă altul, iar alți șase stau în poziție de drepți în stânga și în dreapta mea. Afară e în continuare teribil de frig, dar aici e

destul de cald ca să pot purta rochia ușoară și ghetele din piele subțire pe care mi le-au dat servitorii. Părul – acum, spălat și aranjat – îmi cade drept și strălucitor până la jumătatea spatelui. A fost împodobit cu șiraguri de perle mici, de cultură (care valorează cel puțin 2000 de bancnote bucata). La început, le admir mângâindu-le ușor; apoi, îmi amintesc de sărmanii adunați pe peronul gării, în hainele lor zdrențuite, și atunci îmi îndepărtez degetele de păr, dezgustată de mine însămi. Un alt servitor m-a dat cu fard incolor, dar strălucitor pe pleoape, astfel că acum, în lumina scăzută a focului, sclipesc. Rochia de pe mine, de un alb catifelat, cu accente întunecate de gri, coboară în falduri de șifon până la podea. Corsetul de dedesubt mă împiedică să respir ca lumea. Fără doar și poate, e o rochie scumpă. 50 000 de bancnote? 60 000?

Singurele lucruri care fac notă discordantă în decor simt cătușele grele de metal care îmi leagă gleznele și încheieturile, țintuindu-mă de scaun.

Trece o jumătate de oră până când un alt soldat (îmbrăcat cu distinctiva haină neagră cu roșu a patrulelor din capitală) intră în sală. Ține ușa deschisă, ia poziție de drepți, cu privirea sus.

— Gloriosul nostru Elector Primo se află în clădire, anunță el. Vă rog să vă ridicați.

Se străduiește să dea impresia că nu se adresează nimănui în particular, dar eu sunt singura care stau așezată. Mă ridic din scaun cu un zăngănit de lanțuri.

Mai trec cinci minute. Apoi, tocmai când încep să mă întreb dacă va sosi totuși cineva, un tânăr pătrunde în liniște în sală, salutându-i din cap pe soldații de la ușă. Gardienii îi răspund pocnind din tocuri. Eu nu pot să salut din cauza cătușelor de la mâini, așa cum nici nu pot nici să mă înclin sau să fac o reverență ca lumea. Ca atare rămân neclintită, cu fața spre Elector.

Anden arată aproape la fel ca atunci când l-am întâlnit prima dată la bal – e înalt, are un aer aristocratic, sofisticat, părul negru îi e pieptănat cu grijă. E îmbrăcat cu o jachetă de seară de un gri antracit elegant, cu dungi aurii pe mâneci, lucru tipic piloților, și cu epoleți aurii pe umeri. Ochii verzi au însă o expresie solemnă, iar umerii îi sunt puțin încovoiați, ca și cum ar purta o povară nouă. Se pare că totuși moartea tatălui l-a afectat.

— Ia loc, te rog, îmi spune, întinzând în direcția mea o mână ascunsă într-o mânușă albă de aviator.

Vocea îi sună blând, dar suficient de puternic pentru a se face auzită într-o sală mare ca aceasta.

— Sper că te simți bine, domnișoară Iparis.

— Da. Vă mulțumesc.

Anden se așază și el în celălalt capăt al mesei, iar soldații revin la poziția de dinainte. Electorul continuă:

— Mi s-a transmis că ai solicitat o întrevedere cu mine, personal. Îmi închipui că nu te deranjează că porți hainele pe care ți le-am pus la dispoziție.

Aici face o pauză de o fracțiune de secundă, destul ca un zâmbet destul de timid să îi lumineze trăsăturile.

— M-am gândit că nu vei dori să cinezi într-o uniformă de pușcăriaș.

Simt în tonul vocii lui că mă ia cumva de sus, lucru care mă calcă pe nervi. Cum îndrăznește să mă îmbrace ca pe o păpușă? gândește o parte, indignată, din mine. În același timp, sunt impresionată de aerul lui de șef, de siguranța cu care și-a intrat în rol. A căpătat puterea brusc – și e vorba despre multă putere –, dar și-a asumat-o cu multă încredere în sine, iar asta face ca vechiul meu sentiment de loialitate să mă apese ca o povară. Nesiguranța de mai înainte pare să fi dispărut rapid. Omul ăsta a fost născut ca să conducă. „Se pare că Anden se simte atras de tine”, mi-a spus Razor. Așa că îmi las capul în jos și îl privesc pe sub gene.

— De ce vă purtați așa de bine cu mine? Credeam că acum sunt un dușman al statului.

— Mi-ar fi rușine să-l tratez ca pe un prizonier pe copilul de aur al Republicii noastre, îmi răspunde, îndreptând cu grijă furculițele, cuțitele și paharul de șampanie din fața lui, până când toate devin perfect aliniate. Nu ți se pare neplăcut aranjamentul acesta, nu?

— Absolut deloc.

Îmi rotesc din nou privirile prin încăpere, memorând poziția lămpilor, a decorațiunilor de pe pereți, locul în care se află soldații, armele pe care le au asupra lor. Fastul elaborat al acestei întâlniri mă face să realizez că Anden n-a comandat rochia și cina doar ca să flirteze cu mine. Vrea ca informația asta, despre cât de bine se poartă cu mine, să ajungă la

populație. Vrea ca oamenii să știe că noul Elector are mare grijă de salvatoarea lui Day. Dezgustul inițial începe să îmi pălească: acest gând nou mă intrigă. Înseamnă că Anden e cât se poate de conștient de faptul că are o imagine publică proastă. Poate speră să câștige sprijinul cetățenilor. Dacă așa stau lucrurile, atunci el se străduiește să facă un lucru de care precedentului Elector nu i-a păsat aproape deloc. Dar asta mă face să mă și întreb: dacă Anden caută sprijinul cetățenilor, cum se raportează atunci la Day? Cu siguranță că nu-i va câștiga pe oameni de partea sa anunțând că începe să-l hăituiască pe cel mai iubit infractor al Republicii.

Doi servitori aduc tăvi cu mâncare (o salată cu căpșune autentice și o friptură de burtă de porc, excelent rumenită, asezonată cu miez de palmier), în vreme ce alți doi ne așază fiecăruia în poală câte un șervet alb, impecabil, și ne toarnă șampanie în pahare. Servitorii aceștia fac parte din clasa superioară (au pasul sigur al membrilor elitei), deși probabil că au un statut inferior celui deținut de familia mea.

Apoi se întâmplă un lucru foarte curios.

Servitoarea care îi toarnă șampanie lui Anden apropie sticla prea mult de pahar. Acesta se răstoarnă, iar lichidul se varsă pe fața de masă, după care paharul se rostogolește și se sparge pe podea.

Servitoarea scoate un țipăt și se aruncă în genunchi, sprijinindu-se pe palme. Bucle roșcate i se desprind din cocul îngrijit; câteva șuvițe îi cad pe față. Remarc cât de delicate îi sunt mâinile – aproape perfecte. Cu siguranță e o fată din pătura de sus a societății.

— Îmi pare foarte rău, îmi pare foarte rău, repetă ea la nesfârșit. Chem să vi se schimbe imediat fața de masă și vă aduc un pahar nou.

Nu știu ce m-am așteptat să facă Anden. Să o mustre? Să o certe? Sau, măcar, să se încrunte la ea? Spre marea mea surpriză, el își împinge scaunul în spate, se ridică și îi întinde servitoarei o mână. Fata încremenește. Ochii căprui i se lărgesc, iar buzele îi tremură. Într-o singură mișcare, Anden se apleacă, îi ia ambele mâini într-ale lui și o ridică de jos.

— E doar un pahar cu șampanie, îi spune el cu blândețe. Să nu te tai.

Apoi îi face semn din mână unuia dintre soldații din apropierea ușii.

— O mătură și un făraș, te rog. Mulțumesc.

Soldatul încuviințează din cap, grăbit.

— Desigur, domnule Elector.

În timp ce fata fuge după un pahar nou și un om de serviciu vine să măture resturile celui spart, Anden se așază din nou, mișcându-se cu eleganța unui rege. Cu gesturi impecabile, ia o furculiță și un cuțit și taie o bucățică de porc.

— Spune-mi deci, agent Iparis, de ce ai vrut să mă vezi în persoană? Și ce s-a întâmplat în seara execuției lui Day?

Îi urmez exemplul, îmi iau furculița și cuțitul și tai o bucată de carne. Lanțurile în care îmi sunt prinse încheieturile au exact lungimea necesară cât să pot mânca. Ca și cum cineva și-ar fi bătut capul să le măsoare. Încerc să trec peste surpriza produsă de incidentul cu șampania și încep să-i debitez povestea pe care Razor a inventat-o pentru mine.

— Într-adevăr, l-am ajutat pe Day să scape de execuție, iar Patrioții m-au sprijinit. Dar, după ce treaba asta s-a terminat, nu mi-au mai dat drumul. Am crezut că, în sfârșit, am scăpat de ei, când soldații tăi m-au arestat.

Anden clipește leneș. Mă întreb dacă se încrede în vreun cuvânt din cele ce i le spun.

— În ultimele două săptămâni ai fost cu Patrioții? mă întreabă după ce am înghițit o bucățică de friptură.

Mâncarea e excelentă; carnea e atât de fragedă că, practic, ți se topește în gură.

— Da.

— Înțeleg.

Vocea lui Anden capătă o crispare născută din neîncredere. Se tamponează la gură cu șervetul de pânză, apoi așază tacâmurile pe masă și se lasă pe spate.

— Deci Day e în viață sau era, când ai plecat de la ei? Și colaborează cu Patrioții?

— Când am plecat, da. Nu știu care mai e situația acum.

— De ce s-a dat cu ei când, în trecut, i-a tot evitat?

Ridic puțin din umeri, încercând să mimez nedumerirea.

— Are nevoie de ajutor ca să-l găsească pe fratele lui, plus că le este îndatorat Patrioților pentru că i-au vindecat piciorul. După toate cele petrecute, se alesese cu o rană acolo…

Anden face o pauză cât să ia o gură mică de șampanie.

— De ce l-ai ajutat să evadeze?

Îmi flexez încheietura astfel încât cătușele să nu îmi lase semne pe piele. Lanțurile îmi zornăie zgomotos lovindu-se între ele.

— Pentru că nu el l-a omorât pe fratele meu.

— Pe căpitanul Metias Iparis…

La auzul numelui întreg al fratelui meu sunt cuprinsă de un val de durere. Oare noul Elector știe cum a murit Metias?

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Anden își pleacă puțin capul, un semn neașteptat de respect, care mă face să simt un gol în stomac.

— Știi, îmi amintesc că, atunci când eram mai tânăr, am citit ceva despre fratele tău, continuă el. Ceva despre notele lui de la școală despre cât de bine s-a descurcat la Examen și, mai ales, cât de bun era la calculatoare.

Înțep o căpșună, o mestec gânditoare, apoi o înghit.

— N-am știut că fratele meu avea un admirator atât de celebru.

— Nu eram propriu-zis admiratorul lui, deși Metias reușea să te impresioneze.

Anden ia noul pahar de șampanie și soarbe din lichid.

— Eram admiratorul tău.

„Ține minte, fă gesturi clare! Fă-l să creadă că ești flatată! Și atrasă de el”. Indubitabil, Anden este chipeș – așa că încerc să mă concentrez asupra acestui aspect. Lumina de la lămpile de pe pereți se reflectă în onduleurile sale, făcându-i părul să sclipească. Pielea măslinie are o strălucire caldă, aurie. Ochii îi sunt de culoarea frunzelor înmugurite, încetul cu încetul, simt că mă îmbujorez. „Bine, ține-o tot așa!” Anden are ceva sânge latin, dar ochii mari, ușor migdalați și delicatețea frunții îi dezvăluie trăsăturile asiatice. La fel ca în cazul lui Day. Dintr-odată, concentrarea mi se risipește și nu mai văd nimic altceva decât scena din Vegas, când eram în baie și Day mă săruta. Îmi amintesc pieptul lui gol, buzele lui pe gâtul meu, atitudinea lui sfidătoare hipnotizantă care, prin comparație, face ca prestanța lui Anden să pălească. Roșul îmbobocit din obrajii mei înflorește acum dogoritor.

Electorul își lasă capul pe un umăr și surâde. Eu trag adânc aer în piept și încerc să îmi recapăt calmul. Slavă Domnului că am izbutit totuși să obțin reacția dorită.

— Te-ai gândit la motivul pentru care autoritățile Republicii au fost atât de îngăduitoare, dată fiind acțiunea ta de trădare a statului? mă chestionează el, jucându-se cu furculița. Oricine altcineva ar fi fost deja executat. Nu și tu.

Aici se îndreaptă în scaun.

— Republica a fost cu ochii pe tine din clipa în care ai obținut scorul perfect, de 1500 de puncte, la Examen. Am aflat de notele tale și de performanțele de la antrenamentele de după-amiază de la Drake. Mai mulți congresmeni te-au nominalizat pentru a fi repartizată să urmezi o carieră politică înainte chiar să închei anul întâi la Drake. Dar, finalmente, s-au decis să te trimită în armată, pentru că ești în mod clar făcută pentru asta. În cercurile puterii ești o celebritate. Condamnarea ta pe motiv de lipsă de loialitate ar reprezenta o pierdere uriașă pentru Republică.

Oare Anden știe adevărul în legătură cu felul în care au fost uciși părinții mei și Metias? Că au plătit cu viața pentru lipsa lor de devotament? Oare autoritățile mă prețuiesc atât de mult încât ezită să mă execute în ciuda infracțiunii pe care tocmai am comis-o la care se adaugă legăturile mele de familie cu niște trădători?

— Cum de m-ați văzut prin campusul de la Drake? îl întreb. Nu-mi amintesc să fi auzit că ați vizitat universitatea.

Anden taie o bucată de miez de palmier.

— Ah, nu! N-aveai cum să afli așa ceva.

Mă încrunt întrebătoare.

— Ați fost… student la Drake în aceeași perioadă cu mine?

Electorul încuviințează din cap.

— Administrația a păstrat secretul asupra identității mele. Aveam șaptesprezece ani – eram în anul al doilea – când tu, la doisprezece ani, ai venit la Drake. Evident, cu toții am auzit o groază de lucruri despre tine și năzbâtiile tale.

Auzind asta, Anden zâmbește, iar ochii îi sclipesc malițios.

Fiul Electorului se plimba printre noi, studenții de la Drake, iar eu habar n-am avut. Mă cuprinde un val de mândrie la gândul că liderul Republicii m-a remarcat pe vremea când eram în

campus. Apoi scutur din cap, simțindu-mă vinovată că atenția lui îmi produce plăcere.

— Ei, sper că nu tot ce ați auzit despre mine a fost de rău.

Când râde, Anden face o gropiță mică în obrazul stâng. Iar râsul lui, în sine, e liniștitor.

— Nu. Nu tot.

Până și mie replica asta îmi smulge un surâs.

— Aveam note bune, dar sunt convinsă că secretara decanului e fericită că n-o să mai apar în biroul ei.

— Domnișoara Whitaker?

Anden clatină din cap. O clipă, renunță la atitudinea formală și lasă eticheta deoparte, se așază mai relaxat în scaun și face un gest circular cu furculița.

— Și eu am fost chemat în biroul ei, iar asta era amuzant pentru că ea nu avea nici cea mai vagă idee cine sunt. Am dat de necaz fiindcă m-am dus în sala de sport și am schimbat puștile grele, de antrenament, cu altele din burete.

— Dumneavoastră ați făcut asta?!

Îmi amintesc clar incidentul. Anul întâi, cursul de antrenament militar. Puștile din burete fuseseră realizate extrem de realist. Când studenții s-au aplecat să le ridice împreună, se așteptau ca armele să fie grele, așa că le-au apucat cu avânt și jumătate dintre ei au căzut pe spate. Amintirea asta îmi smulge un hohot sincer de râs.

— A fost extraordinar! Căpitanul de la instrucție s-a înfuriat la culme.

— Trebuia ca fiecare dintre noi să facem măcar o boacănă în facultate, nu?

Anden rânjește și bate darabana cu degetele în paharul de șampanie.

— Însă tu păreai să cauzezi cele mai multe probleme. Nu tu ai provocat la un moment dat evacuarea colegilor de la curs?

— Ba da. Istoria Republicii 3-0-2.

Puțin jenată, încerc să îmi masez gâtul, dar cătușele îmi împiedică gestul.

— Studentul din ultimul an care stătea lângă mine mi-a zis că nu sunt capabilă să țintesc maneta alarmei de incendiu cu arma lui de antrenament.

— Ah. Văd că întotdeauna ai făcut alegeri bune.

— Eram boboacă. Și destul de imatură, trebuie să recunosc asta.

— Te contrazic. Luând în considerare toate aspectele, aș spune că erai cu mult mai matură decât anii pe care îi aveai.

Anden zâmbește, iar eu mă îmbujorez iar.

— Ai siguranța de sine a unui om mai în vârstă. N-ai zice că ai cincisprezece ani. Am fost fericit să te cunosc, în sfârșit, în seara aia, la bal.

Oare ce se întâmplă e aievea? Eu stau mâncând și depănând amintiri din vremurile bune, din Academie, împreună cu Electorul Primo? Mi se pare ireal. Sunt uluită de cât de ușor îmi vine să discut cu el, să port această conversație despre lucruri care îmi sunt familiare, într-un moment în care viața mea e plină de ciudățenii. E o conversație în care pot spune orice fără să mă tem că aduc în mod accidental vreo ofensă la adresa statutului celui din fața mea.

Apoi, îmi aduc aminte de ce sunt, de fapt, aici. Iar mâncarea din gură capătă gust de cenușă. Toate astea sunt pentru Day. Resentimentele mă inundă, deși nu e corect să simt asta. Sau poate e? Mă întreb dacă sunt într-adevăr gata să omor pe cineva de dragul lui.

Un soldat bagă capul pe ușă. Îl salută pe Anden, apoi își drege glasul stânjenit, realizând că probabil l-a întrerupt pe Elector în mijlocul discuției cu mine. Anden îi surâde cu bunăvoință și îi face semn cu mâna să intre.

— Excelență, domnul senator Baruse Kamion vrea să vă vorbească, îl anunță soldatul.

— Spune-i domnului senator că sunt ocupat, îi răspunde Anden. O să-l contactez după cină.

— Mă tem că domnul senator insistă să discute cu dumneavoastră de urgență. E vorba de… Ăăă…

Soldatul se uită la mine, apoi grăbit, se duce să-i șoptească Electorului la ureche. Totuși, prind din zbor niște frânturi de frază:

— Stadioanele… Vrea să vă transmită… Mesaj… Ar trebui să vă încheiați cina imediat.

Anden ridică o sprânceană.

— Așa a spus? Ei bine, eu decid când îmi închei cina. Transmite-i acest mesaj domnului senator Kamion, când consideri oportun să o faci. Spune-i că următorul senator care

îmi va trimite un astfel de mesaj impertinent va răspunde în fața mea direct.

Soldatul îl salută cu aplomb, plin de sine la gândul că va transmite un astfel de mesaj unui senator.

— Da, domnule. Imediat.

— Care e numele tău? îl mai întreabă Anden, înainte ca omul să plece.

— Locotenent Felipe Garza, excelență.

Electorul surâde.

— Îți mulțumesc, domnule locotenent Garza. N-o să uit acest serviciu.

Soldatul încearcă să-și mențină mina impenetrabilă, dar citesc mândrie în ochii lui și un zâmbet gata să îi înflorească pe buze. Se înclină în fața lui Anden.

— Domnule Elector, mă onorați. Vă mulțumesc.

Apoi iese din sală.

Privesc fascinată scena. Razor a avut dreptate într-o privință: într-adevăr, între Senat și noul Elector există o stare de tensiune. Dar Anden nu e prost. A preluat puterea de mai puțin de o săptămână și deja procedează exact așa cum trebuie: încearcă să întărească loialitatea militarilor față de el. Mă întreb ce altceva mai face ca să le câștige încrederea. Armata Republicii a fost devotată trup și suflet precedentului Elector; de fapt, acest devotament a fost probabil lucrul care i-a dat atâta putere. Iar Anden e și el conștient de asta și acționează pe cât de iute poate. Obiecțiile Senatului sunt inutile în fața unei armate care-l susține fără nicio ezitare pe Elector.

„Dar armata nu-l susține pe Anden fără nicio ezitare”, îmi reamintesc. Pentru că Razor și oamenii lui tot militari sunt și ei. Trădătorii din rândul soldaților încep și ei să acționeze.

— Deci…

Anden își mai taie, tacticos, o bucată de friptură.

— M-ai adus până aici ca să-mi comunici că l-ai ajutat pe un infractor să evadeze?

O clipă, în sală nu se aude decât clinchetul făcut de furculița lui Anden lovind farfuria. În minte îmi răsună instrucțiunile lui Razor – lucrurile pe care trebuie să le spun, ordinea în care trebuie să fac asta.

— Nu… Am venit aici să vă comunic că se plănuiește asasinarea domniei voastre.

Electorul lasă jos tacâmul și ridică două degete subțiri în direcția soldaților.

— Lăsați-ne singuri!

— Domnule Elector, începe unul dintre ei, nu avem voie să facem asta.

Anden scoate un pistol de la brâu (un model negru, elegant, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum) și îl așază pe masă, lângă farfurie.

— E în regulă, căpitane. Voi fi în siguranță. Și acum, vă rog pe toți să ne lăsați singuri.

Femeia căreia Anden i s-a adresat cu numele gradului le face semn soldaților, iar aceștia se încolonează și ies din sală în tăcere. Pleacă până și cei șase care stăteau lângă mine. Am rămas singuri eu și Electorul. Ne despart doar cei trei metri și jumătate ai mesei de lemn de cireș.

Anden își pune ambele coate pe masă și-și împreunează degetele.

— Ai venit aici ca să mă avertizezi?

— Da.

— Dar am auzit că ai fost prinsă în Vegas. De ce nu te-ai predat?

— Veneam încoace, spre capitală. Voiam să ajung la Denver și abia apoi să mă predau, ca să am mai multe șanse să stau de vorbă cu dumneavoastră. Nu voiam să fiu arestată, la întâmplare, de o patrulă în Vegas.

— Și cum ai scăpat de Patrioți? mă întreabă Anden și îmi aruncă o privire ezitantă, sceptică. Unde sunt ei acum? Cu siguranță că te urmăresc.

Fac o pauză, cobor ochii în pământ și îmi dreg glasul.

— În noaptea în care am izbutit să scap, am sărit într-un tren care se îndrepta spre Vegas.

Rămânem amândoi tăcuți pentru o clipă, apoi Anden lasă furculița din mână și se șterge la gură, tamponându-se cu șervetul. Nu știu sigur dacă îmi crede povestea cu evadarea sau nu.

— Și ce planuri aveau cu tine dacă n-ai fi fugit?

„Nu oferi elemente clare!”

— Nu cunosc toate detaliile legate de ceea ce aveau de gând în ce mă privește. Însă știu că pun la cale un atac la una dintre opririle domniei voastre din turneul de îmbărbătare a trupelor de

pe front. Iar eu trebuia să îi ajut. Au pomenit trei locuri: Lamar, Westwick și Burlington. Anden, Patrioții au oameni pe poziții, aici, în cercul persoanelor apropiate de ție.

Știu că mi-am asumat un risc folosindu-i prenumele, dar încerc să mențin această nouă modalitate de abordare. El nici nu pare să sesizeze felul în care m-am adresat lui –, se apleacă peste farfurie și mă studiază.

— Cum de știi toate astea? mă chestionează. Și Patrioții sunt conștienți că tu știi? Day e și el implicat în povestea asta?

Clatin din cap.

— Eu nu trebuia să aflu nimic. Iar cu Day n-am mai vorbit de când am plecat.

— Ai putea spune că sunteți prieteni?

Ce întrebare bizară... Asta vrea Anden, să-l găsească pe Day?

— Da, îi răspund, încercând să nu mă las distrasă de amintirea lui Day mângâindu-mi părul. Day are motivele lui ca să rămână cu Patrioții, iar eu pe ale mele ca să plec. Dar, da, cred că da.

Anden îmi mulțumește cu o înclinare a capului.

— Ai spus că există oameni, printre apropiații mei, de care trebuie să știu. Cine sunt ei?

Las furculița din mână și mă aplec peste masă.

— Doi soldați din garda ta personală sunt cei care vor încerca să te omoare.

Anden se albește la față.

— Cei care mă păzesc sunt selectați cu mare grijă.

— Și cine îi selectează? îi replic, încrucișându-mi brațele pe piept.

Părul îmi alunecă peste un umăr. Cu coada ochiului, prind strălucirea perlelor.

— Nu contează dacă mă crezi sau nu. Dar verifică. Fie am dreptate și nu vei muri, fie greșesc și atunci eu voi muri.

Spre surprinderea mea, Anden se ridică din scaun, se îndreaptă de spate și pornește către mine. Se așază pe scaunul de lângă mine și se trage și mai aproape de mine. Clipesc, în timp ce el îmi studiază fața.

— June.

Vocea îi e atât de blândă, că acum e aproape o șoaptă.

— Vreau să am încredere în tine... Și vreau ca tu să ai încredere în mine...

Știe că-i ascund ceva. Își dă seama că altceva se află în spatele încercării mele de a-l înșela și vrea să știu și eu asta. Anden se apleacă spre masă și își vâră mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Când a murit tata, începe el, rostind fiecare cuvânt rar, de parcă ar intra pe un teritoriu primejdios, eram complet singur. Am stat lângă patul lui până și-a dat sufletul. Și totuși, sunt recunoscător că s-a întâmplat așa – n-am avut șansa asta și cu mama. June, știu cum e să rămâi singur pe lume.

Gâtul mi se contractă dureros. „Câștigă-i încrederea!” Ăsta e rolul meu, unicul motiv pentru care mă aflu aici.

— Îmi pare rău să aud asta, îi șoptesc. Și-mi pare rău pentru mama ta.

Anden înclină capul în semn că îmi acceptă condoleanțele.

— Mama a fost Princepsul Senatului. Tata n-a mai vorbit niciodată despre ea… dar mă bucur că acum sunt împreună.

Am mai auzit zvonuri despre fostul Princeps. Cum a murit mama lui Anden din cauza unei boli autoimune, imediat după naștere. Numai Electorul poate numi liderul Senatului – așa că, în ultimele două decenii, de la moartea ei, Republica nu a mai avut un Princeps. Încerc să fac uitată starea de bine pe care am încercat-o când am vorbit cu Anden despre Drake, dar e mai greu de făcut asta decât am crezut. „Gândește-te la Day!” Îmi spun singură cât de încântat a fost prietenul meu de planul Patrioților și de ideea unei noi Republici.

— Mă bucur că părinții tăi și-au găsit pacea. Chiar înțeleg ce înseamnă să-i pierzi pe cei pe care i-ai iubit.

Anden se gândește la ce am spus, ținându-și două degete apăsate pe buze. Are dinții încleștați. „A preluat rolul de conducător, dar e încă un copil”. Tatăl lui era o figură înspăimântătoare. Dar Anden? Nu e suficient de puternic ca să țină țara unită. Brusc, îmi amintesc primele nopți de după moartea lui Metias. Plângeam până în zori cu imaginea figurii neînsuflețite a fratelui mei în minte. Oare și nopțile lui Anden trec fără somn? Oare cum te simți când îți pierzi tatăl (indiferent cât de malefic a fost el) și trebuie să te ferești de ochii celorlalți pentru a-l jeli? Oare Anden l-a iubit pe tatăl lui?

Aștept în timp ce el mă privește. De mâncarea din farfurie am uitat demult. Par să fi trecut ore întregi până când Anden își lasă mâinile în jos și oftează.

— Nu e niciun secret că tata era bolnav de multă vreme. Când aștepți ca un om pe care îl iubești să moară… Ani de zile…

Aici tresare vizibil, devoalându-și durerea.

— Sunt convins că sentimentul e foarte diferit de acela pe care îl ai când decesul intervine… pe neașteptate.

Când rostește aceste ultim cuvânt, mă privește în ochi.

La început, nu sunt sigură dacă se referă la părinții mei sau la Metias – poate la toți trei –, dar felul în care o spune îmi înlătură îndoielile. Încearcă să îmi transmită că știe ce s-a întâmplat cu familia mea. Și că nu e de acord.

— Știu că ești tare pricepută când vine vorba de ipoteze. Unii chiar cred că mi-am otrăvit tatăl ca să-i iau locul.

E ca și cum ar încerca să discute cu mine codat. „Cândva ai presupus că Day l-a ucis pe fratele tău. Că moartea părinților tăi a fost un accident. Dar acum știi adevărul”.

— Cetățenii Republicii presupun că sunt dușmanul lor. Că sunt la fel ca tata. Cred că sunt o marionetă care, pur și simplu, a moștenit poziția de lider prin voința părintelui său.

După o scurtă ezitare, Anden întoarce ochii spre mine și mă privește cu o intensitate care îmi taie răsuflarea.

— Nu sunt. Dar dacă rămân singur… Dacă rămân singur, nu voi putea să schimb nimic. Dacă rămân singur, atunci sunt la fel ca tata.

Acum nu mă mai mir că a vrut să ia cina cu mine. Anden pune la cale ceva nemaivăzut. Și are nevoie de mine. Nu e sprijinit de cetățeni și nici de Senat. Are nevoie de cineva care să cucerească poporul pentru el. Și oamenii care pot influența masele suntem… eu și Day.

Turnura pe care a luat-o conversația mă nedumerește. Anden nu e – nu pare să fie – omul descris de Patrioți, o marionetă ivită în calea glorioasei revoluții. Dacă realmente vrea să câștige poporul de partea lui, dacă Anden spune adevărul… de ce Patrioții îl vor mort? Poate că îmi scapă ceva. Poate că în ce îl privește pe Anden există lucruri pe care Razor le știe, iar eu nu.

— Pot să am încredere în tine? mă întreabă el.

Așa cum stă el cu sprâncenele ridicate și ochii măriți, pot citi înflăcărarea pe chipul său.

Ridic ochii și îi întâlnesc privirea. Pot să am încredere în el? Nu sunt convinsă, dar, deocamdată, murmur răspunsul cel mai sigur:

— Da.

Noul Elector se îndreaptă de spate și își împinge scaunul de lângă masă. Încă nu îmi dau seama dacă mă crede.

— Ceea ce am vorbit să rămână între noi. Am să le spun gardienilor din jurul meu de avertismentul tău. Sper să-i găsim pe cei doi trădători.

Anden îmi zâmbește, apoi își lasă capul pe un umăr și surâde din nou.

— Dacă îi găsim, June, aș vrea să mai discutăm. Se pare că avem multe în comun.

Cuvintele lui îmi fac obrajii să dogorească.

Și, cu asta, întrevederea s-a încheiat.

— Te rog, nu te grăbi. Termină-ți masa. Când vei fi gata, soldații mei te vor duce din nou în apartamentul unde vei sta sub arest.

Șoptesc un mulțumesc. Anden se răsucește pe călcâie și iese din sală. Soldații reintră. Zgomotul reverberant produs de pașii lor destramă liniștea care domnea în acest spațiu cu doar câteva clipe înainte. Las capul în jos și mă prefac că mănânc cu îmbucături mici restul mâncării. Anden e un personaj mai complex decât mi-am închipuit inițial. Abia acum îmi dau seama cât de îngreunată mi-e respirația și ce tare îmi bate inima. Oare pot să am încredere în Anden? Sau să mă bizui pe Razor? Mă prind cu mâinile de marginea mesei ca să mă calmez. Indiferent care e adevărul, trebuie să îmi fac jocul cu multă prudență.

După cină, în loc să fiu dusă și închisă într-o celulă obișnuită, ajung într-un apartament curat și luxos, într-o cameră cu covor pe jos, cu o ușă dublă și groasă și un pat mare și moale. Nu există însă nicio fereastră. În afara patului, în încăpere nu există nicio altă piesă de mobilier, niciun obiect pe care să-l pot lua și să-l transform în armă. Singura decorațiune este omniprezentul portret al lui Anden, încastrat în tencuiala unuia dintre pereți. Localizez imediat camera de luat vederi: e un obiect mititel, aflat deasupra ușii, discret amplasat pe tavan. Dincolo de ușă, șase gardieni sunt pe poziție.

Toată noaptea moțăi agitată. Soldații schimbă turele. Dimineața devreme, unul dintre ei îmi bate în ușă, trezindu-mă.

— Până acum, totul e bine, îmi șoptește femeia-gardian. Nu uita cine e dușmanul.

Apoi iese din cameră și un alt soldat o înlocuiește.

Mă îmbrac în tăcere într-un halat călduros de catifea. Simțurile îmi sunt în alertă, iar mâinile îmi tremură aproape imperceptibil. Cătușele de la încheieturi zornăie ușor. Înainte nu eram sigură, dar acum știu că Patrioții îmi urmăresc fiecare pas. Soldații lui Razor au început să-și ocupe pozițiile în apropierea țintei. S-ar putea ca pe fata asta să nu o mai văd niciodată, însă de-acum studiez chipul fiecărui soldat din preajma mea, întrebându-mă care e devotat Republicii și care aparține grupării Patrioților.

10. DAY

Alt vis.

M-am trezit mult prea devreme. E dimineața zilei în care împlinesc opt ani. Lumina abia a început să se reverse în casă prin ferestre, alungând culorile întunecate ale nopții. Mă ridic în pat în capul oaselor și mă frec la ochi. Un pahar cu apă, pe jumătate gol, stă în echilibru pe marginea unei noptiere vechi. Într-un colț se află singura noastră plantă de interior, o iederă pe care Eden a adus-o acasă din cine știe ce groapă de gunoi. Lujerii i s-au întins pe podea, în căutarea soarelui. John sforăie zgomotos în colțul lui. Picioarele îi ies afară de sub o pătură peticită și atârnă peste marginea patului. Eden nu se vede pe nicăieri; probabil că e cu mama.

De obicei, dacă mă trezesc prea devreme, mă întind la loc în pat și mă gândesc la ceva liniștitor – îmi imaginez o pasăre sau un lac – și, până la urmă, mă relaxez suficient cât să mai ațipesc un pic. Dar azi îmi e imposibil să fac asta. Mă ridic pe marginea patului și îmi trag două șosete desperecheate.

În secunda în care pătrund în sufragerie, realizez că ceva e în neregulă. Mama doarme pe canapea, cu Eden în brațe și cu pătura trasă până la umeri. Însă tata nu e aici. Privirea îmi aleargă prin încăpere. Tocmai ce s-a întors aseară de pe front… În mod normal, rămâne acasă cel puțin trei-patru zile. E prea curând ca să fi plecat deja.

— Tata? șoptesc.

Mama se mișcă puțin și atunci tac.

Apoi aud sunetul înfundat al ușii cu plasă lovindu-se de toc. Ochii mi se măresc. Mă reped într-acolo și scot capul afară. Mă lovește o pală de aer rece.

— Tata? șoptesc din nou.

La început, nu văd pe nimeni. După care întrezăresc silueta tatii desprinzându-se din umbră. Tata.

O iau la fugă – nu îmi pasă că noroiul și pietrele pavajului îmi zgârie tălpile prin țesătura zdrențuită a șosetelor. Silueta aceea umbrită mai face câțiva pași, apoi mă aude și se întoarce. Pot vedea acum părul șaten-deschis al tatii, ochii lui înguști, de

culoarea mierii și barba scurtă. E înalt și postura lui degajă o eleganță înnăscută. Mama spune mereu că arată de parcă ar fi descins dintr-un vechi basm mongol. Iuțesc pasul.

— Tată, izbucnesc când ajung la el, în umbră.

El îngenunchează și mă ridică în brațe.

— Pleci deja? îl întreb.

— Îmi pare rău. Daniel, murmură el.

Vocea lui pare obosită.

— Am fost chemat înapoi pe front.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Deja?

— Trebuie să te întorci imediat în casă. Să nu te vadă polițiștii făcând o scenă.

— Dar abia ce-ai venit, încerc să protestez. Tu... Azi e ziua mea și...

Tata își pune mâinile pe umerii mei. În ochii lui citesc un avertisment, privirea lui îmi transmite, de fapt, toate acele lucruri pe care tata ar vrea să mi le poată spune cu voce tare: „Vreau să rămân. Dar trebuie să plec. Știi care e situația. Nu mai aduce vorba despre asta!” În locul acestor cuvinte îmi spune însă:

— Întoarce-te acasă. Daniel. Pup-o pe mama din partea mea.

Vocea începe să îmi tremure, dar îmi zic că trebuie să fiu curajos.

— Când o să te vedem iar?

— O să mă întorc curând. Te iubesc.

Îmi pune o mână pe creștet.

— Să mă aștepți, da?

Încuviințez din cap. Tata mai rămâne puțin lângă mine, apoi se ridică și pleacă. Eu mă întorc în casă.

A fost ultima dată când l-am văzut.

•

A trecut o zi. Stau singur, în patul care mi-a fost repartizat de Patrioți, într-unul din dormitoarele comune. Îmi studiez pandantivul de la gât. Părul îmi cade pe față, încât e ca și cum m-aș uita la pandantiv printr-un văl strălucitor. Mai devreme, înainte să merg la duș, Kaede mi-a dat o sticlă cu un gel care să îmi îndepărteze vopseaua din păr. „Pentru următoarea parte a planului”, mi-a spus ea.

Cineva ciocănește la ușă.

— Day?

Vocea sună înăbușit. Îmi trebuie o secundă ca să mă reorientez și să îmi dau seama că îi aparține lui Tess. Tocmai m-am trezit dintr-un coșmar legat de cea de-a opta mea zi de naștere. Încă văd totul ca și când ar fi fost ieri, iar ochii îmi sunt roșii și umflați de la plâns. Când m-am deșteptat, au început să-mi alerge prin minte imagini cu Eden legat pe o targă, urlând, în vreme ce asistenții injectează chimicale în el, și cu John stând, legat la ochi, în fața unui pluton de execuție. Și cu mama. Nu reușesc să opresc derularea acestor imagini și chestia asta mă înnebunește. Dacă îl găsesc pe Eden, ce fac? Cum naiba o să reușesc să-l scot din Republică? Trebuie să mizez pe faptul că Razor va putea să mă ajute să îmi recuperez fratele. Și, ca să îl găsesc, trebuie să am grijă ca Anden să moară.

Brațele mă dor pentru că toată dimineața, sub supravegherea lui Kaede și a lui Pascao, am învățat cum să trag cu pușca.

— Nu-ți face griji dacă nu-l nimerești pe Elector, mi-a zis Pascao, când exersam trasul la țintă; își plimba palma pe brațul meu, iar asta mă făcea să roșesc. Nu contează. Vor fi alții cu tine, care, indiferent de situație, îl vor curăța. Razor vrea doar imaginea ta ațintind arma asupra Electorului. Nu e perfect? Venit pe front să susțină discursuri de îmbărbătare a soldaților, e doborât de gloanțe chiar în mijlocul sutelor lui de trupe. Ah, ce ironie!

Apoi Pascao mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui caracteristice.

— Eroul poporului îl ucide pe tiran. Ce mai poveste va fi!

Da, chiar așa, ce mai poveste!

— Day? insistă Tess, din spatele ușii. Razor vrea să discute cu tine.

Ah, da! Tess e încă acolo și mă cheamă.

— Da, poți să intri.

Copila își vâră capul pe ușă.

— Salut, îmi spune. De când ești aici?

„Să fii bun cu ea”, mi-a zis Kaede. „Voi doi vă potriviți”. O întâmpin pe Tess cu un mic surâs.

— Habar n-am, îi răspund. Mă odihneam puțin. De vreo două ore poate?

— Razor te cheamă în sala principală. Avem niște imagini cu June. Am crezut că poate ai…

O transmisiune? Înseamnă că a reușit. E încă bine. Sar în picioare. În sfârșit, vești despre June – gândul că o voi vedea din nou (chiar dacă doar pe o cameră de monitorizare, imaginea fiind neclară și cu purici) și nerăbdarea mă amețesc.

— Vin imediat.

Pe holul mic, care duce către sala principală, mai mulți Patrioți o salută pe Tess. Ea îi zâmbește fiecăruia, râde și face glume inofensive cu ei, ca și când i-ar cunoaște de o veșnicie. Doi băieți o bat veseli cu palma pe umăr.

— Grăbiți-vă naibii, copii! Nu-l lăsați pe Razor să vă aștepte!

Ne întoarcem amândoi și o vedem pe Kaede, care trece în fugă pe lângă noi, îndreptându-se în direcția sălii principale. Se oprește totuși și o ia pe după umeri pe Tess, apoi îi ciufulește părul și o pupă în joacă pe obraz.

— Jur că ești cea mai înceată din toată gașca, scumpa mea.

Tess râde și o împinge de lângă ea. Fosta barmaniță îi face cu ochiul, după care o ia din nou la picior și dispare după colț, în sala principală. Mă uit după Kaede, puțin surprins de această manifestare de afecțiune venită din partea ei. Nu e unul dintre lucrurile la care să te aștepți din partea ei. Nu m-am mai gândit la asta, dar acum îmi dau seama cât de bine se pricepe Tess să lege prietenii, îi simt pe Patrioți cât sunt de relaxați în preajma ei. Și eu eram la fel de relaxat când eram împreună pe străzi. În mod clar, ăsta e punctul ei forte. Tess vindecă. Tess alină.

Apoi pe lângă noi trece Baxter. Când băiatul îi atinge brațul, Tess lasă ochii în jos. Îl văd cum o salută scurt din cap, pentru ca imediat să se uite urât la mine. După ce Baxter nu mai poate să ne audă, mă aplec spre Tess.

— Care-i faza cu el? o întreb.

Copila se rezumă la a ridica din umeri; apoi, mă mângâie cu mâna pe braț.

— Nu-l băga în seamă, îmi spune ea, repetând ce mi-a zis și Kaede, când am ajuns prima dată în tunel. E ciclotimic.

„Mie-mi spui”, gândesc eu posac.

— Dacă îți face necazuri, să mă anunți, murmur, ca răspuns.

Tess ridică iar din umeri.

— E-n regulă, Day. Mă descurc cu el.

Brusc mă simt puțin cam prost – mi-am oferit ajutorul de parcă aș fi fost un mândru prinț, călare pe un cal alb. Însă Tess are probabil zeci de noi prieteni gata să-i întindă o mână la

nevoie. Ca să nu mai pun la socoteală faptul că se poate descurca și singură.

Când ajungem în sala principală, un grup micuț s-a adunat deja în fața unuia dintre ecranele de mai mari dimensiuni de pe perete. Pe el rulează imagini preluate de pe o cameră de securitate. Razor e aproape în fața grupului, cu brațele încrucișate pe piept într-o postură relaxată. Pascao și Kaede sunt lângă el. Mă văd și mă cheamă spre ei.

— Day, spune Razor, bătându-mă pe umăr.

Kaede mă salută scurt din cap.

— Mă bucur să te văd aici. Ești bine? Am auzit că nu te-ai simțit prea bine azi dimineață.

Îngrijorarea lui îmi dă o stare de bine; îmi amintește de felul în care vorbea tata cu mine.

— Sunt bine, îi răspund. Sunt doar obosit după călătorie.

— E normal. A fost un zbor stresant.

Îmi face semn cu mâna înspre ecran.

— Hackerii noștri ne-au făcut rost de o înregistrare cu June. Partea audio e separată, dar o s-o auzi curând. M-am gândit c-ai vrea să vezi filmul chiar și așa.

Ochii mi s-au lipit de ecran. Imaginile sunt clare și pline de culoare, e ca și cum ne-am afla undeva sus, într-un colț al camerei. Văd o sală frumos împodobită, cu o masă elegant decorată și soldați înșiruiți în lungul pereților. Tânărul Elector stă într-unul dintre capetele mesei. June se află în celălalt capăt. E îmbrăcată într-o rochie splendidă, care îmi face inima să bată mai repede. Când am fost eu prizonier în Republică, am fost bătut măr și aruncat într-o celulă murdară. Încarcerarea lui June aduce, mai curând, cu o vacanță. Sunt ușurat pentru ea, dar, în același timp, sunt și puțin întristat. Chiar și după ce au trădat Republica, cei cu statutul lui June o duc bine, în vreme ce oameni ca mine suferă.

Toată lumea mă privește cu atenție în vreme ce urmăresc imaginile cu June.

— Mă bucur că îi e bine, spun cu fața spre ecran.

Sunt deja dezgustat de mine însumi pentru că m-am lăsat distras de gânduri atât de răutăcioase.

— A fost o mișcare inteligentă din partea ei să înceapă să discute cu Electorul despre anii petrecuți la Drake, îmi spune Razor, rezumându-mi discuția dintre June și șeful statului, în

timp ce imaginile curg. I-a plantat povestea. În continuare, îmi închipui că o vor supune unui test poligraf și atunci, dacă June o să fie destul de bună încât să-l treacă, o să avem cale liberă spre Anden. Următoarea fază a planului nostru, cea de mâine-seară, ar trebui să meargă ca unsă.

Dacă o să fie destul de bună încât să-l treacă. Speranțe înainte de vreme.

— Foarte bine, răspund, încercând ca expresia feței să nu-mi trădeze gândurile.

Înregistrarea se derulează și îl văd pe Anden ordonându-le soldaților să iasă din cameră, iar eu simt senzația de nod în gât, disconfort care tot crește în intensitate. Ăsta e un tip sofisticat, puternic și cu autoritate. Se apleacă spre June, fiind acum foarte aproape de ea, ca să îi spună ceva, apoi amândoi râd și sorb din șampanie. Mi-i pot imagina împreună. Se potrivesc.

— June chiar face o treabă bună, îmi spune Tess, dându-și părul după urechi. Electorul e complet vrăjit de ea.

Vreau să o contrazic, dar Pascao, plin de veselie, se bagă și el în discuție.

— Tess are perfectă dreptate – vezi cum îi strălucesc ochii? Îți zic eu: așa arată un bărbat sedus. S-a îndrăgostit până peste urechi de fata noastră. În câteva zile, ea o să-l joace pe degete.

Razor încuviințează din cap, dar entuziasmul lui e mai temperat.

— E-adevărat, adaugă acesta, dar trebuie să ne asigurăm că Anden n-o manipulează el pe June. Individul e un politician înnăscut. O să găsesc o cale să schimb câteva cuvinte cu June.

Mă bucur că Razor își păstrează, într-un moment ca ăsta, echilibrul și prudența. Însă acum trebuie să întorc spatele ecranului. Nicio secundă nu am luat în considerare posibilitatea ca Anden să fie capabil să o manipuleze pe June.

Nu îi mai ascult pe cei din jur, vocile acestora îmi par din ce în ce mai îndepărtate. Firește, Tess are dreptate; pot citi și eu dorința de pe chipul Electorului. Acum se ridică și se îndreaptă spre locul unde June stă, încătușată de scaun, apoi se apleacă ca să-i vorbească mai de aproape. Tresar. Cum ar putea cineva să îi reziste? June e perfectă din toate punctele de vedere. Îmi dau seama însă că nu sunt supărat din cauza atracției pe care Anden o simte față de ea, oricum el o să fie mort în curând, nu? Ce îmi produce o stare de rău e faptul că, pe înregistrarea asta,

râsul lui June pare sincer. Ca și cum ea se simte bine în compania lui. June poate vorbi de la egal la egal cu bărbați ca Anden, cu aristocrații. E făcută pentru tipul ăsta de viață caracteristic elitei republicane. Cum ar putea fata asta să fie vreodată fericită alături de cineva ca mine, de un om care nu are nimic în buzunare în afara unor biete agrafe de hârtie? Mă răsucesc pe călcâie și încep să mă îndepărtez de grup. Am văzut tot ce îmi doream.

— Așteaptă-mă!

Privesc peste umăr. Tess aleargă după mine, părul venindu-i pe față. Ajunge lângă mine alunecând ca pe gheață.

— Ești în regulă? mă întreabă, studiindu-mi expresia, în vreme ce o pornim pe hol, spre camera mea.

— O să fiu, îi răspund. De ce să nu fiu în regulă?! Totul decurge… perfect, adaug cu un zâmbet crispat.

— Bine. Știu. Voiam doar să fiu sigură.

Tess zâmbește făcând gropițe în obraji, iar eu mă mai înmoi privind-o.

— Sunt bine, surioară. Serios. Tu ești în siguranță, eu – la fel. Patrioții sunt pe drumul cel bun și mă vor ajuta să-l găsesc pe Eden. Nici n-am nevoie de mai mult.

La auzul cuvintelor mele, copila se luminează la față, iar colțurile buzelor i se ridică într-un surâs poznaș.

— Știi că lumea a început să vorbească despre tine?

Ridic din sprâncene înveselit.

— Chiar așa? Și ce zice lumea?

— Au început să circule zvonuri cum că ești bine și sănătos, iar ele se împrăștie cu rapiditate. Numai despre asta se vorbește. Numele tău a fost scris pe zidurile din toată țara, în unele locuri chiar și peste portretul Electorului. Îți vine să crezi? Pretutindeni izbucnesc proteste. Și oamenii îți scandează numele.

Energia lui Tess se mai domolește.

— Până și cei aflați în carantină, în Los Angeles. Bănuiesc că acum tot orașul e în carantină.

— Au închis Los Angeles-ul?

Chestia asta mă dă pe spate. Înainte am aflat că sectoarele cu nume de pietre prețioase au fost închise, dar niciodată nu am mai auzit de o carantină care să fie impusă la scară atât de mare.

— De ce? Din cauza epidemiilor?

— Nu din cauza epidemiilor.

Ochii lui Tess se măresc din pricina încântării.

— Din cauza revoltelor. Republica a anunțat oficial că a instituit carantina din cauza epidemiei, dar adevărul e că tot orașul a început să se revolte împotriva noului Elector. S-a răspândit zvonul că el caută să te prindă punând la bătaie forțele pe care le are la dispoziție, iar unii Patrioți le spun oamenilor că Anden a fost cel care a ordonat... Ăăă... Care a ordonat ca familia ta să...

Copila ezită și se înroșește la față.

— Mă rog, Patrioții vor să-l facă pe Anden să pară rău, mai rău decât taică-su. Razor zice că protestele din Los Angeles sunt o oportunitate extraordinară pentru noi. În capitală a trebuit să fie chemate mii de trupe suplimentare.

— E o oportunitate extraordinară, repet eu, amintindu-mi cum au înăbușit autoritățile ultimele proteste din Los Angeles.

— Da, și totul ți se datorează, Day. Tu ai generat mișcările astea – sau, mai bine zis, zvonul că trăiești. Ideea că tu ai evadat îi însuflețește pe oameni; ei sunt furioși din cauza felului în care ești tratat. Tu ești unicul om pe care Republica pare incapabilă să-l controleze. Lumea e atentă la tine, Day, cu toții așteaptă următoarea ta mișcare.

Înghit cu noduri, nevenindu-mi să cred ce aud. E imposibil. Republica n-ar permite ca revoltele să scape atât de mult de sub control – și asta într-unul dintre cele mai mari orașe din țară. Nu-i așa? Oare populația chiar a izbutit să copleșească armata locală din Los Angeles? Oamenii chiar se revoltă din cauza mea? „Așteaptă următoarea ta mișcare”. Să fiu al naibii dacă eu știu care ar trebui să fie următoarea mea mișcare! Eu nu încerc decât să îmi găsesc fratele – asta-i tot și nimic mai mult. Clatin din cap, chinuindu-mă să-mi reprim un val brusc de teamă. Am vrut să am puterea de a lupta împotriva Republicii... Asta am încercat să fac în toți anii ăștia, nu-i așa? Acum că am primit această putere... nu știu ce să fac cu ea.

— Da, sigur, reușesc să îngaim. Tu îți bați joc de mine? Sunt doar un vagabond din Los Angeles.

— Da. Unul celebru.

Zâmbetul contagios al lui Tess mă înveselește și pe mine. Când ajungem la ușa camerei mele, copila mă înghiontește în braț. Intrăm în dormitor.

— Hai, Day! Nu-ți mai amintești de ce au fost de acord Patrioții să te recruteze? Razor a zis că ai putea deveni la fel de puternic ca însuși Electorul. Toată lumea din țară știe cine ești. Și celor mai mulți oameni chiar le place de tine. Or asta e ceva de care să fii mândru, nu?

Mă duc spre patul meu și mă așez. Nici măcar nu sesizez imediat că Tess s-a tras și ea lângă mine.

Tăcerea mea o face să devină serioasă.

— La tipa asta chiar ții, nu? mă întreabă, netezind cu o mână cuvertura de pe pat. Nu e ca fetele cu care-ți făceai de cap în Lake.

— Poftim?

O secundă, sunt nedumerit. Tess crede că încă mă mai gândesc la faptul că Anden e îndrăgostit de June. Obrajii copilei s-au colorat într-o nuanță rozalie și, brusc, simt că mă ia cu călduri, senzație deranjantă ținând cont că noi suntem aici singuri. Tess mă țintuiește cu ochii ei mari. E limpede că e îndrăgostită de mine. Întotdeauna am știut cum să mă descurc cu fetele cărora li se aprindeau călcâiele după mine, dar acelea erau niște străine. Erau tipe care treceau prin viața mea, iar lucrul acesta nu avea niciun fel de consecințe. Tess e diferită. Nu știu cum să mă raportez la ideea că noi doi am putea să fim mai mult decât prieteni.

— Păi, ce vrei să zic? o întreb.

Din secunda în care vorbele îmi ies din gură, îmi vine să-mi ard una singur.

— Nu-ți mai face griji; sunt convinsă c-o să fie bine.

Copila scuipă ultimul cuvânt cu ciudă, după care tace din nou. Da, e clar că am zis ce nu trebuia.

— Să știi că nu m-am alăturat Patrioților fiindcă am vrut.

Tess se ridică de pe pat și mă privește cumva de sus. E crispată și își tot strânge și desface pumnii.

— M-am alăturat Patrioților din cauza ta. Fiindcă nu știam ce să mai fac după ce June te-a arestat. M-am gândit că poate o să reușesc să-i conving să te salveze, dar eu nu am puterea de a negocia pe care o are June. Ea poate să-ți producă orice

neajuns, iar tu tot o vei primi înapoi. June poate să facă orice împotriva autorităților republicane, iar ele tot o vor accepta.

Copila ridică tonul.

— Când June are nevoie de ceva, June obține. În schimb, lucrurile de care am eu nevoie nu contează nici cât negru sub unghie. Poate dacă aș fi copilul de aur al Republicii, atunci ai ține și la mine.

Cuvintele ei mă rănesc profund.

— Nu-i adevărat! exclam, ridicându-mă și prinzând-o de mâini. Cum poți să spui așa ceva?! Am crescut împreună pe străzi. Ai idee ce înseamnă asta pentru mine?!

Tess strânge din buze și își îndreaptă privirile în sus, străduindu-se să nu plângă.

— Day, începe ea din nou, te-ai întrebat vreodată de ce îți place așa de mult de June? Vreau să zic… Ăăă… Luând în considerare modul în care ai fost arestat și toate…

Scutur din cap.

— Ce vrei să spui?

Copila trage adânc aer în piept.

— Am mai văzut chestia asta undeva, cred că pe JumboTron-uri. Se vorbea despre prizonierii din Colonii, despre cum se ei îndrăgostesc de cei care-i țin captivi.

Mă încrunt. Imaginea acelei Tess pe care o cunosc începe să se destrame într-un nor de suspiciuni și gânduri negre.

— Crezi că-mi place de June fiindcă m-a arestat? Crezi că sunt chiar așa de dus cu capul?

— Day…, continuă Tess cu prudență. June te-a dat pe mâna autorităților.

Îndepărtez cu un gest brutal mâinile micii mele prietene.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Tess clatină din cap abătută. Ochii îi strălucesc din pricina lacrimilor.

— Ți-a omorât mama, Day.

Mă trag un pas mai departe de ea. Mă simt de parcă mi-ar fi dat o palmă peste față.

— Nu ea a omorât-o pe mama, îi replic.

— E ca și cum ar fi ucis-o cu mâna ei, șoptește copila.

Simt cum zidul de apărare din interiorul meu se ridică din nou, închizându-mă în cercul lui.

— Uiți că tot ea m-a și ajutat să evadez. M-a salvat. Ascultă, ești…

— Eu te-am salvat de zeci de ori. Dar dacă eu aș fi fost cea care te-ar fi dat pe mâna autorităților și familia ta ar fi murit din cauza asta, m-ai mai fi iertat?

Înghit în sec.

— Tess, nu știu dacă există vreun lucru pe care eu să nu ți-l pot ierta.

— Chiar dacă aș fi responsabilă de moartea mamei tale? Nu, nu cred că mi-ai fi ierta-o.

Tess își ațintește ochii asupra mea. Vocea i-a căpătat un ton dur, niște inflexiuni metalice.

— La asta mă refer. Pe June o tratezi diferit.

— Asta nu înseamnă că nu țin la tine.

Copila îmi ignoră replica și-i dă înainte.

— Dacă ar trebui să alegi între a mă salva pe mine sau pe June și n-ai avea nicio secundă de pierdut… ce-ai face?

Frustrarea se acumulează în mine și simt cum mă înroșesc la față.

— Pe care dintre noi ai salva-o?

Tess se șterge pe față cu mâneca în așteptarea răspunsului meu.

Oftez enervat. „Spune-i naibii adevărul!”

— Pe tine. În regulă? Te-aș salva pe tine.

Mica mea prietenă se înmoaie și, în clipa asta, dispare urâțenia pe care gelozia și ura i-o imprimau pe chip. Un strop de bunătate e suficient ca Tess să se transforme la loc într-un înger…

— De ce?

— Nu știu.

Îmi trec mâna prin păr, incapabil să îmi dau seama de ce nu pot să preiau controlul asupra dialogului.

— Fiindcă June n-ar avea nevoie de ajutorul meu.

Ce prostie, ce mare prostie! Probabil că nu aș fi putut să spun ceva mai rău de atât… Cuvintele mi-au zburat din gură pur și simplu, iar acum e prea târziu ca să le mai retrag. Și ăsta nici măcar nu e motivul adevărat. Aș salva-o pe Tess pentru că e Tess, pentru că nu îmi pot imagina că ar putea să i se întâmple ceva rău. Însă nu am răgazul de a-i explica. Copila se răsucește pe călcâie și începe să se îndepărteze de mine.

— Mulțumesc că ți-e milă, îmi aruncă.

Alerg după ea, dar, când o iau de mână, Tess și-o trage înapoi cu un gest violent.

— Îmi pare rău. Nu asta am vrut să zic. Nu de milă e vorba. Tess, eu…

— E în regulă, se răstește ea. E adevărul-adevărat, nu? Ei, o să te reîntâlnești cu June curând. Asta dacă nu cumva se hotărăște că mai bine rămâne alături de autoritățile Republicii.

Copila știe cât de dure sunt cuvintele pe care mi le aruncă, dar nu încearcă să-și îndulcească tonul.

— Știi că Baxter crede că o să ne trădezi? De-asta nu-i place de tine. Încearcă să mă convingă de treaba asta de când m-am alăturat lor. Nu știu… poate că are dreptate.

Mă abandonează acolo, pe hol. Simt vinovăția ca pe un cuțit care îmi taie carnea, de parcă m-ar diseca. Pe de altă parte, sunt furios: vreau să o apăr pe June și să îi enumăr lui Tess toate lucrurile la care fata asta a renunțat de dragul meu. Dar… are Tess dreptate? Oare nu mă amăgesc?

11. JUNE

Azi-noapte am avut un coșmar. Am visat că Anden l-a grațiat pe Day, ștergând toate infracțiunile pe care acesta le-a comis. Apoi i-am văzut pe Patrioți târându-l pe Day pe o stradă întunecată și trăgându-i un glonț în piept. Razor s-a întors spre mine și mi-a zis: „Asta e pedeapsa ta, domnișoară Iparis, pentru că ai colaborat cu Electorul”. M-am trezit brusc. Eram asudată și tremuram incontrolabil.

O zi și o noapte (mai exact, douăzeci și trei de ore) trec până când îl văd din nou pe Elector. De data asta, întâlnirea are loc într-o cameră poligraf.

În timp ce gardienii mă scot din clădire printr-un coridor, la capătul căruia ne așteaptă mai multe jeepuri, rememorez tot ce am învățat la Drake despre funcționarea detectoarelor de minciuni. Examinatorii vor încerca să mă intimideze; îmi vor întoarce slăbiciunile împotrivă-mi. Se vor folosi de moartea lui Metias, de aceea a părinților mei sau poate chiar de Ollie. Și, cu siguranță, de Day. Așa că, trecând prin acel coridor, mă concentrez asupra acestor slăbiciuni și pe fiecare o închid undeva, departe, într-o tainiță a minții. Le reduc la tăcere.

Străbatem capitala. Văd orașul îmbâcsit parcă de strălucirea indecisă și cenușie a acestei dimineți cu zăpadă. Soldați și muncitori merg grăbiți pe trotuare, prin fuioarele de lumină proiectate spre pavajul ud de lămpile stradale. JumboTron-urile de aici sunt gigantice, unele se înalță până la etajul al cincisprezecelea, iar megafoanele instalate pe clădiri sunt mai noi decât cele din Los Angeles: vocea crainicului nu e însoțită de paraziți și zgomote de fond. Trecem pe lângă Capitol Tower. Îi studiez pereții netezi, panourile de sticlă ce protejează fiecare balcon, astfel încât oricine ar susține un discurs de acolo ar fi perfect apărat. Vechiul Elector a trecut printr-un astfel de atac înainte de a fi instalate aceste panouri de sticlă – cineva a încercat să îl împuște tocmai la etajul al patruzecilea. După asta, Republica a ridicat rapid aceste bariere. Pe JumboTron-urile de pe Capitol Tower se văd dungi de umezeală care distorsionează

imaginea de pe ecrane, dar, chiar și așa, tot reușesc să citesc din mers unele dintre titluri.

Unul dintre ele, care îmi sună cunoscut, îmi atrage atenția.

DANIEL ALTAN WING EXECUTAT PE 26 DEC., DE UN PLUTON

De ce se mai difuzează încă știrea asta, când toate celelalte, din aceeași perioadă, au făcut demult loc altor informații mai recente? Poate că vor să-i convingă pe oameni că așa s-a întâmplat.

Un alt titlu apare pe ecran.

ELECTORUL URMEAZĂ SĂ ANUNȚE PRIMA LEGE DIN NOUL AN AZI, LA CAPITOL TOWER, DENVER

Vreau să mă opresc și să recitesc știrea, dar mașina gonește pe lângă ecrane, apoi călătoria se încheie. Portiera din dreptul meu se deschide. Niște soldați mă înșfacă de brațe și mă scot afară. Sunt instantaneu asurzită de strigătele mulțimii de privitori și de cele ale zecilor de reporteri federali, care își îndreaptă micile ecrane pătrate ale aparatelor de fotografiat în direcția mea. Când îi privesc pe oamenii care ne înconjoară, observ că, pe lângă cei care au venit aici doar ca să mă vadă pe mine, mai sunt și alții. Mulți alții. Protestează în stradă, urlă cuvinte denigratoare la adresa Electorului și apoi sunt târâți și luați pe sus de poliție. Câțiva flutură pe deasupra capetelor pancarte făcute de ei, chiar și atunci când sunt îndepărtați de gardieni.

„June Iparis e nevinovată!” scrie pe una dintre pancarte.

„Unde e Day?” se vede pe o alta.

Unul dintre paznici mă înghiontește ca să mă deplasez înainte.

— N-ai la ce te uita aici, se răstește omul la mine, împingându-mă să urc o serie lungă de trepte și să intru pe coridorul uriaș al unei clădiri guvernamentale.

În spate, zgomotul de afară se atenuează până când reverberațiile pașilor noștri sunt singurele lucruri care se mai aud. Nouăzeci și două de secunde mai târziu, ne oprim în fața

unei perechi de uși late, de sticlă. Apoi cineva scanează o cartelă subțire (cam șapte centimetri și jumătate pe doisprezece centimetri și jumătate, neagră, cu un strat lucios, reflectorizant și cu stema aurie a Republicii într-un colț) pe un ecran de acces și cu toții pătrundem într-o încăpere.

Camera-poligraf e cilindrică. Are un plafon ca o cupolă joasă și doisprezece pilaștri argintii în lungul pereților rotunjiți. Gardienii mă leagă, în picioare, într-un aparat; brațele și încheieturile îmi sunt prinse în brățări metalice. Apoi soldații îmi lipesc niște butoni metalici, reci (paisprezece, în total), pe gât, obraji, frunte, palme, glezne și labele picioarelor. Sunt așa de mulți militari aici, douăzeci, cu totul... Șase dintre ei, care reprezintă comisia de examinare, au banderole albe pe brațe și ochelari cu lentile verzi. Ușile sunt făcute dintr-o sticlă de o transparență perfectă pe care se află un simbol pe care îl vezi doar dacă te uiți cu mare atenție – un cerc tăiat pe jumătate, ceea ce înseamnă că sticla e blindată unidirecțional, astfel că, dacă aș reuși cumva să mă eliberez, soldații din afara încăperii ar putea să mă împuște, dar eu nu aș putea să trag în ei și nici să sparg ușile ca să evadez. În afara camerei îl văd pe Anden, care stă împreună cu doi senatori și douăzeci și patru de soldați. Tânărul Elector nu pare prea fericit. E prins într-o discuție cu senatorii, care încearcă să își ascundă aversiunea față de el în spatele zâmbetelor false, obediente.

— Domnișoară Iparis, mi se adresează examinatorul principal.

E o femeie, cu ochi de un verde foarte pal, păr blond și un ten alb ca de porțelan. Individa mă studiază calmă, pentru ca apoi să apese pe un aparat mic și negru, pe care îl ține în mâna dreaptă.

— Sunt doctorița Sadhwani. O să-ți punem o serie de întrebări. În calitatea ta de fost agent republican, sunt convinsă că știi la fel de bine ca mine cât de eficiente sunt aceste aparate. Vom detecta și cea mai neînsemnată tresărire a ta. Cel mai ușor tremurat al mâinilor. Categoric te sfătuiesc să ne spui adevărul.

Cuvintele ei reprezintă doar încercarea de a mă manipula înainte să înceapă testul. Vrea să mă convingă de eficacitatea fără greș a acestui detector de minciuni. Crede că, dacă mă voi teme mai tare de el, reacțiile mele vor fi mai clare. Mă uit în

ochii ei. „Respiră încet, normal. Ochii trebuie să-ți rămână relaxați; nu strânge din buze”.

— N-am nicio problemă, îi răspund, fiindcă n-am nimic de ascuns.

Doctorița își face de lucru examinând electrozii care mi-au fost lipiți pe piele, apoi proiecțiile feței mele care probabil că apar și pe ecranele din camera din spatele meu. Din cauza emoțiilor, ochii individei fug în toate direcțiile, iar picături minuscule de transpirație i-au acoperit partea superioară a frunții. Probabil că n-a mai testat niciodată un dușman al statului atât de faimos și, cu siguranță, n-a mai făcut asta în fața unui om atât de important precum Electorul.

După cum mă așteptam, doctorița Sadhwani începe cu întrebări simple, irelevante.

— Numele tău este June Iparis?

— Da.

— Când te-ai născut?

— Pe 11 iulie.

— Și ce vârstă ai?

— Cincisprezece ani, cinci luni și 28 de zile.

Tonul vocii mele n-are nicio inflexiune, nu degajă nicio emoție. De fiecare dată când răspund, fac o pauză de câteva secunde, timp în care îmi impun să nu respir profund, iar asta face ca inima să-mi bată mai repede. Dacă îmi monitorizează parametrii fizici, vor vedea fluctuații și pe parcursul întrebărilor de control. Le va fi mult mai dificil să își dea seama când mint cu adevărat.

— Ce școală primară ai urmat?

— Harion Gold.

— Și după aceea?

— Formulați întrebarea precis!

Doctorița Sadhwani tresare ușor, dar își revine.

— Prea bine, domnișoară Iparis, îmi răspunde, de data asta, cu o voce iritată. Ce liceu ai urmat după Harion Gold?

Mă uit spre persoanele care mă urmăresc de dincolo de sticlă. Senatorii îmi evită privirea și se prefac interesați de firele care se încolăcesc împrejurul meu, însă Anden mă privește direct, fără să clipească.

— Harion High.

— Pentru cât timp?

— Doi ani.

— Și apoi…

Izbucnesc pentru a-i face pe examinatori să creadă că am dificultăți în a-mi controla emoțiile (și, implicit, rezultatele testului).

— Și apoi am petrecut trei ani la Universitatea Drake, mă răstesc la ea. Am fost acceptată la doisprezece ani și am absolvit-o la cincisprezece ani, atât de bună am fost. Ți-am răspuns la întrebare?

Acum, tipa mă urăște de-a dreptul.

— Da, îmi răspunde ea scurt.

— Bun. Atunci să continuăm.

Examinatoarea strânge din buze și își coboară privirea către aparatul negru. Asta ca să nu se uite în ochii mei.

— Ai mai mințit vreodată? mă întreabă.

Trece la întrebări mai complicate. Îmi accelerez din nou respirația.

— Da.

— Ai mințit vreun membru al armatei sau vreun oficial guvernamental?

— Da.

Imediat după ce răspund la întrebarea asta, văd un val ciudat de steluțe undeva, la marginea câmpului meu vizual. Clipesc de două ori. Scânteierile dispar și imaginea lucrurilor din jur, a camerei, redevine clară. Ezit preț de o secundă, dar când doctorița sesizează asta și tastează ceva la aparat, mă străduiesc să revin la starea inițială, controlată, lipsită de emoție.

— L-ai mințit pe vreunul dintre profesorii de la Drake?

— Nu.

— L-ai mințit vreodată pe fratele tău?

Dintr-odată, camera se evaporă. E înlocuită de o imagine care tremură, cu o sufragerie familiară, scăldată în lumina caldă a după-amiezii. Imaginea devine tot mai clară. Un cățeluș alb doarme lângă picioarele mele. Un adolescent înalt, cu părul negru, stă alături de mine, cu brațele încrucișate pe piept. E Metias. Fratele meu se încruntă și se apleacă, odihnindu-și coatele pe genunchi.

— M-ai mințit vreodată, June?

Scena asta mă face să clipesc șocată. „Nimic nu e adevărat”, îmi spun. „Poligraful proiectează niște iluzii menite să mă destabilizeze”. Am mai auzit de astfel de mașini. Sunt folosite în spatele frontului. Aparatul are capacitatea de a simula și de a-ți induce imagini prin copierea abilităților creierului de a crea scene, proces prin care capeți senzația că tot ce vezi e aievea. Metias pare așa de real! E ca și cum aș putea să întind mâna și să îi dau părul negru după ureche sau să simt cum mâna mea micuță se cuibărește în palma lui mare. Aproape că îmi vine să cred că sunt acolo, în aceeași cameră cu el. Închid ochii, dar imaginea îmi rămâne înfiptă în minte, strălucitoare ca lumina zilei.

— Da, răspund.

Ăsta e adevărul. Ochii lui Metias se măresc a surpriză și a tristețe; apoi, fratele meu dispare, împreună cu Ollie și tot apartamentul. Am revenit în mijlocul camerei-poligraf cenușii. Stau în picioare, în fața doctoriței Sadhwani, care continuă să noteze lucruri. Ea face o mișcare aprobatoare din cap. Am răspuns corect. Încerc să îmi stăpânesc tremurul mâinilor, pe care le țin întinse pe lângă corp, cu pumnii strânși.

— Foarte bine, murmură individa o clipă mai târziu.

Cuvintele mele sunt reci ca gheața.

— Ai de gând să-l folosești pe fratele meu împotrivă-mi și pentru următoarele întrebări?

Sadhwani ridică ochii de pe notițe.

— L-ai văzut pe fratele tău?

Pare mai relaxată acum, iar sudoarea de pe frunte i s-a evaporat.

Așadar, examinatorii nu pot controla tipul viziunilor, nu știu ce văd eu. Dar pot să provoace apariția unor amintiri. Țin fruntea sus și ochii ațintiți asupra doctoriței.

— Da.

Întrebările continuă.

— Peste ce an ai sărit cât ai fost la Drake?

— Peste anul al doilea.

— Câte avertismente privitoare la purtarea ta ai primit cât ai fost la Drake?

— Optsprezece.

— Înainte de moartea fratelui tău, ai avut vreodată gânduri negative în ce privește Republica?

— Nu.

... Și așa mai departe. Realizez că tipa încearcă să-mi neutralizeze emoțiile, astfel încât să mă facă să las garda jos, iar ea să poată să îmi observe reacțiile fizice atunci când îmi va pune o întrebare relevantă. Metias îmi apare încă de două ori. De fiecare dată, inspir profund și mă forțez să păstrez aerul în plămâni timp de câteva secunde. Sunt chestionată asupra modului în care am scăpat de Patrioți și a scopului misiunii cu bombă. Repet ceea ce i-am spus lui Anden la cină. Până aici, totul e bine. Detectorul indică faptul că am spus adevărul.

— Day trăiește?

În clipa asta, Day se materializează în fața mea. Stă la doar câteva zeci de centimetri distanță. Albastrul ochilor lui e atât de clar, încât îmi pot contempla propria imagine oglindită acolo. Când mă vede, fața i se luminează cu un surâs relaxat. Brusc, simt că tânjesc după el, iar lucrul ăsta îmi dă senzația că mă prăbușesc. Nu e real. Totul e o proiecție. Îmi las respirația să se calmeze.

— De ce l-ai ajutat pe Day să evadeze, când știai că e căutat pentru atât de multe infracțiuni împotriva statului? Ai sentimente pentru el?

O întrebare periculoasă... Îmi păstrez cumpătul.

— Nu. Pur și simplu, n-am vrut să moară de mâna mea pentru o infracțiune pe care n-a comis-o.

Doctorița se oprește din scris și ridică spre mine din sprânceană.

— Ai riscat enorm pentru o persoană pe care n-o cunoșteai aproape deloc.

Mijesc ochii.

— Asta nu spune cine știe ce lucruri grozave despre tine. Poate că ar trebui să fii și tu în situația în care cineva e pe cale să fie executat pentru o greșeală comisă de tine.

Tipa nu reacționează la tonul meu caustic. Imaginea lui Day se disipează. Îmi mai pune niște întrebări de control, irelevante. După care zice:

— Tu și Day sunteți afiliați Patrioților?

Day îmi apare din nou. De data asta, se apropie de mine atât de mult încât părul lui fin ca mătasea, îmi mângâie obrajii. Mă trage spre el pentru un sărut apăsat. Imaginea se destramă și e înlocuită, subit, de o scenă nocturnă. E furtună. Day se

chinuiește să înainteze prin ploaie. Din picior îi picură sânge, lăsând în urma lui o dâră. Apoi cade în genunchi, în fața lui Razor. Și totul dispare. Mă străduiesc să îmi păstrez vocea egală.

— Am fost.

— Se va încerca asasinarea gloriosului nostru Elector?

La asta nu e nevoie să mint. Privirea mi se îndreaptă spre Anden, care înclină din cap, într-un gest pe care îl presupun a fi de încurajare.

— Da.

— Și Patrioții sunt conștienți că tu le cunoști planurile?

— Nu, nu sunt conștienți.

Sadhwani se uită spre colegii ei și, după câteva secunde, încuviințează din cap și se răsucește din nou spre mine. Detectorul indică faptul că am spus adevărul.

— Există soldați, în apropierea Electorului, care ar putea sprijini tentativa de asasinat?

— Da.

Urmează alte câteva secunde de liniște, vreme în care doctorița se consultă cu colegii în privința răspunsului meu. Din nou, încuviințează din cap. De data asta, se și întoarce cu fața către Anden și senatorii.

— Spune adevărul.

Anden îi răspunde tot cu o mișcare din cap.

— Bine, zice el.

Din cauza peretelui de sticlă, vocea i se aude înfundat.

— Vă rog să continuați.

Senatorii stau cu brațele încrucișate și cu buzele strânse.

Chestionarul doctoriței pare că nu se mai sfârșește. Mă învăluie într-un torent infinit de întrebări.

— Când va avea loc tentativa de asasinat?

— În timpul călătoriei pe care Electorul o va face către orașul Lamar, din Colorado, de pe front.

— Știi unde va fi Electorul în siguranță?

— Da.

— Unde ar trebui să meargă în loc?

— Într-un alt oraș de graniță.

— Day va lua și el parte la tentativa de asasinat?

— Da.

— De ce e și el implicat?

— Le e dator Patrioților, fiindcă i-au vindecat piciorul.

— Lamar, murmură doctorița Sadhwani, în timp ce tastează și alte lucruri în aparatul negru. Presupun că Electorul își va schimba ruta.

O altă parte a planului a fost încheiată.

În sfârșit, întrebările contenesc. Doctorița îmi întoarce spatele ca să discute cu ceilalți. Eu răsuflu și mă relaxez, sprijinită de poligraf. Sunt în camera asta de exact două ore și cinci minute. Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Anden. Tânărul Elector stă lângă ușa de sticlă, cu brațele încrucișate strâns pe piept. E înconjurat de soldați.

— Așteptați, le spune.

Examinatorii se opresc din deliberare și se uită înspre Elector.

— Mai am o ultimă întrebare pentru invitata noastră.

Doctorița Sadhwani clipește și flutură din mână spre mine.

— Desigur, domnule Elector. Vă rog.

Anden se apropie de sticla care ne separă.

— De ce mă ajuți?

Îmi trag umerii în spate și îl privesc în ochi.

— Pentru că vreau să fiu iertată.

— Ești devotată Republicii?

Un ultim potpuriu de amintiri îmi apare în față. Mă văd ținându-l de mână pe fratele meu, pe străzile din sectorul nostru, Ruby. Suntem împreună, amândoi cu brațele ridicate, salutând înspre JumboTron-uri, în timp ce recităm jurământul. Iată chipul lui Metias, zâmbetul lui, dar și expresia îngrijorată din ultima noapte în care l-am văzut. Uite și drapelele republicane de la înmormântarea lui. Mi se derulează prin fața ochilor însemnările online ale lui Metias – avertizările lui, mânia la adresa Republicii pe care cuvintele lui o degajau. Îl văd pe Thomas ațintind arma asupra mamei lui Day. Văd capul femeii lăsându-se brusc pe spate, în urma impactului cu glonțul. Se prăbușește. E vina mea. Îl văd pe Thomas prinzându-și capul în mâini în camera de interogatoriu, muncit de regrete, dar obedient incurabil, veșnic prizonier al faptei comise.

Nu mai sunt devotată Republicii. Sau mai sunt? Mă aflu aici, în capitală, ajutându-i pe Patrioți să îl asasineze pe noul Elector, iar celui care ocupă acea funcție i-am jurat cândva credință. O să-l omor și apoi o să fug. Știu că detectorul de minciuni o să-mi indice trădarea – sunt distrasă, consumată de conflictul dintre

necesitatea de a răscumpăra greșelile făcute față de Day și faptul că îmi displace profund ideea că voi lăsa Republica la mila Patrioților.

Corpul mi-e străbătut de un fior. Sunt doar niște imagini. Doar amintiri. Continui să tac până când bătăile inimii mi se domolesc. Strâng din pleoape, inspir profund și apoi deschid iar ochii.

— Da, răspund. Sunt devotată Republicii.

Aștept să văd o lumină roșie la detectorul de minciuni, să se audă vreun sunet de atenționare care să arate că mint. Dar nimic. Doctorița Sadhwani stă cu capul plecat și tastează în carnetul electronic.

— Zice adevărul, anunță ea în cele din urmă.

Am trecut testul. Nu-mi vine să cred… Aparatul indică faptul că am spus adevărul. E doar o mașină…

•

Mai târziu, pe seară, stau pe marginea patului cu capul în mâini. Cătușele îmi atârnă în continuare la încheieturi, dar altfel sunt liberă să mă mișc. Însă aud sunetul înfundat al conversațiilor ocazionale purtate în fața ușii mele. *Acele* gărzi sunt încă acolo.

Mă simt epuizată. Nu ar trebui să fiu așa de obosită, căci, de când am fost arestată, nu am depus niciun efort fizic. Dar întrebările doctoriței Sadhwani mi se învârtesc încă prin minte și, combinate cu lucrurile pe care mi le-a spus Thomas, mă tot bântuie. Îmi țin capul în mâini, în încercarea de a le ține la distanță. Undeva, în altă parte, autoritățile deliberează dacă să mă grațieze sau nu. Tremur puțin, dar știu că în cameră e cald.

„Semnele clasice ale instalării unei boli”, apare gândul sumbru. „Poate e vorba de virusul epidemiei”. Ironia unei astfel de situații mă întristează și mă înfricoșează în același timp. Dar sunt vaccinată. Probabil că e doar o răceală – în fond, Metias mi-a spus întotdeauna că sunt puțin mai sensibilă la schimbările de vreme.

Metias… Acum că sunt singură, îmi permit să mă îngrijorez. Ultimul meu răspuns, în timpul testului poligraf, ar fi trebuit să declanșeze un semnal de alarmă. Dar nu s-a întâmplat așa. Asta înseamnă că sunt încă devotată Republicii, chiar fără să îmi dau seama? Undeva, în adâncul sufletului, aparatul mi-a detectat dubiile legate de punerea în practică a planului de asasinat.

Dar, dacă decid să nu îmi îndeplinesc rolul, ce se va întâmpla cu Day? Va trebui să găsesc o cale prin care să-l contactez fără știrea lui Razor. Și-apoi? E clar că Day nu îl va privi pe Elector așa cum îl văd eu. În plus, nu am niciun plan de rezervă. „Gândește-te, June!” Trebuie să găsesc un plan alternativ, astfel încât niciunul dintre noi să nu moară.

„Dacă vrei să te răzvrătești”, mi-a spus Metias, „atunci fă-o din interiorul sistemului”. Întârzii asupra acestei amintiri, deși frisoanele nu mă lasă să mă concentrez cum trebuie.

Dintr-odată, aud forfotă în fața ușii. Percep sunetul tocurilor pocnindu-se regulamentar, indiciul evident că un oficial sau altul a venit să mă viziteze. Aștept în liniște. În sfârșit, văd clanța mișcându-se. În cameră intră Anden.

— Domnule, sunteți sigur că nu doriți câțiva soldați lângă dumneavoastră?

Anden doar clatină din cap și face un gest către militarii din fața ușii.

— Vă rog să nu vă faceți griji, le spune el. Doresc să port o discuție confidențială cu domnișoara Iparis. N-o să dureze mult.

Cuvintele lui îmi amintesc de acelea pe care le-am rostit chiar eu când l-am vizitat pe Day, în celula din Batalla Hall.

Soldatul îl salută scurt pe Anden și închide ușa, lăsându-ne singuri. Ridic ochii de-acolo de unde stau, pe marginea patului. Cătușele care îmi leagă mâinile scot zgomote metalice în liniștea încăperii. Electorul nu e îmbrăcat în obișnuita uniformă oficială; acum poartă o haină neagră, lungă până în pământ, cu o dungă roșie, verticală, pe piept. Restul veșmintelor sunt de o eleganță simplă (o cămașă neagră, cu guler, o vestă neagră și ea, cu șase nasturi strălucitori, pantaloni negri, bocanci negri de pilot). Părul îi lucește și e pieptănat cu grijă. La brâu are o singură armă, pe care însă, dacă m-aș hotărî să îl atac, nu ar putea să o scoată suficient de repede ca să mă împuște. Anden e sincer în încercarea lui de a-mi arăta că are încredere în mine.

Razor mi-a spus că, dacă voi găsi vreun moment propice, în care să pot să îl omor pe Anden singură, să o fac. Să profit de ocazie. Acum iată-l însă pe Anden, stând în fața mea, neașteptat de vulnerabil, iar eu nu schițez nici cel mai mic gest. Dacă aș încerca să îl ucid aici, aș avea zero șanse să îl mai văd vreodată pe Day sau să scap cu viață.

Anden se așază lângă mine, având grijă să mențină o anumită distanță între noi. Dintr-odată, mă simt jenată de aspectul meu. Stau cocoșată, frântă de oboseală; părul îmi e despletit și sunt îmbrăcată în hainele de noapte. Și, uite așa, în halul ăsta stau eu alături de frumosul prinț al Republicii. Totuși, îmi îndrept ținuta și înclin din cap cât de grațios pot. „Sunt June Iparis”, îmi reamintesc. „Nu îl voi lăsa să vadă ce haos e aici, în sufletul meu”.

— Am vrut să te anunț c-ai avut dreptate, începe Anden.

Simt sinceritate și căldură în vocea lui.

— Doi soldați din garda mea au dispărut în după-amiaza asta. Au fugit.

După cum era pus la cale vicleșugul, cei doi soldați au fugit. Oftez și întorc spre Anden o privire ușurată, pe care am exersat-o anterior. Asta pentru cazul în care Razor urmărește scena.

— Unde sunt acum?

— Nu știm sigur. Cercetașii noștri încearcă să dea de urma lor.

Anden își freacă scurt mâinile înmănușate.

— Comandantul DeSoto a adus o garnitură nouă de soldați care să ne însoțească.

Razor. Își plasează pe poziții propriii soldați, se apropie încet de pradă.

— Aș vrea să-ți mulțumesc pentru ajutorul tău, June, continuă Anden. Vreau să-mi cer scuze pentru că a trebuit să treci prin testul cu poligraful. Sunt convins c-a fost neplăcut pentru tine, dar era necesar. În orice caz, îți sunt recunoscător pentru răspunsurile oneste. O să mai rămâi aici, cu noi, câteva zile. Până vom fi siguri că pericolul reprezentat de planurile Patrioților a trecut. S-ar putea să mai avem unele întrebări pentru tine. După aceea, vom găsi o modalitate prin care se fii reintegrată în armata Republicii.

— Mulțumesc, îi spun, deși cuvintele mele sunt absolut goale.

Anden se apropie de mine.

— Am vorbit serios la cină, îmi șoptește el; cuvintele i se rostogolesc grăbite, dar buzele abia de i se mișcă.

E agitat. Brusc, devin și eu paranoică; duc un deget la buze și ridic spre el o privire plină de subînțelesuri. Anden mărește ochii, dar nu se îndepărtează. Îmi ridică bărbia cu delicatețe, apoi mă trage spre el ca și când ar vrea să mă sărute. Își oprește buzele chiar lângă ale mele, lăsându-le să-mi atingă

ușor partea de jos a obrazului. Simt furnicături pe șira spinării și, împreună cu ele, un sentiment de vinovăție.

— Ca să nu fim înregistrați pe camere, îmi șoptește Anden.

Asta e o modalitate mai sigură de a discuta în secret; dacă vreunul dintre gardieni ar băga capul pe ușă, ar crede că Electorul îmi fură un sărut nu că îmi șoptește ceva. Ar fi de preferat să se răspândească un astfel de zvon. Iar Patrioții ar considera că le urmez planul.

Simt pe față răsuflarea caldă a lui Anden.

— Am nevoie de ajutorul tău, îmi murmură el. Dacă ai fi achitată de toate infracțiunile comise împotriva Republicii și eliberată, ai putea să-l contactezi pe Day? Sau acum, că nu mai ești cu Patrioții, relația ta cu el s-a încheiat?

Îmi mușc buza. Felul în care Anden a rostit cuvântul „relație” pare să indice faptul că el crede că, la un moment dat, între mine și Day a fost ceva. Cândva.

— De ce vrei să-l contactez? îl întreb.

Cuvintele au fost zise pe un ton autoritar, și totuși stăpânit, ceea ce îmi dă de înțeles că nu suferă amânare, iar asta îmi face pielea de găină.

— Tu și Day sunteți cei mai iubiți oameni din Republică. Dacă m-aș alia cu voi, aș putea câștiga poporul de partea mea. Atunci, în loc să înăbuș revolte și să mă chinuiesc să țin țara unită, aș putea să mă concentrez pe realizarea schimbărilor de care Republica are nevoie.

Mă ia cu amețeală. Lucrurile se întâmplă prea brusc; totul e șocant. Preț de o clipă, nu reușesc să găsesc răspunsul potrivit. Anden își asumă un risc uriaș vorbindu-mi așa. Înghit în sec, cu obrajii încă în flăcări din cauza apropierii sale. Îmi schimb puțin poziția ca să pot să îi văd ochii.

— De ce am avea încredere în tine? îl întreb, cu o voce calmă. Ce te face să crezi că Day ar vrea să te ajute?

În ochii lui Anden se citește hotărârea.

— Am să schimb Republica, iar primul pas va fi acela de a-l elibera pe fratele lui Day.

Simt cum mi se usucă gura. Dintr-odată, îmi doresc ca discuția asta să fie purtată suficient de tare astfel încât Day să o poată auzi.

— O să-l eliberezi pe Eden?

— N-ar fi trebuit să fie luat prizonier. O să-l eliberez împreună cu toți ceilalți care sunt folosiți pe front.

— Unde e Eden? îi șoptesc. Când îl…

— În ultimele săptămâni, Eden a călătorit de-a lungul frontului. Tata l-a luat prizonier, împreună cu încă vreo douăsprezece persoane. Au devenit parte dintr-o nouă acțiune de război. În esență, sunt folosiți ca arme biologice umane.

Chipul lui Anden se întunecă.

— Eu o să pun capăt circului ăsta nebunesc. Mâine voi emite ordinul: Eden va fi adus de pe front și îngrijit în capitală.

Asta e ceva nou. Asta schimbă totul.

Trebuie să găsesc o cale prin care să îl anunț pe Day de eliberarea lui Eden. Înainte ca el și Patrioții să îl omoare pe singurul om care are puterea de a-l elibera… Care e cea mai bună metodă de a-l anunța? Patrioții trebuie că-mi urmăresc fiecare mișcare pe camerele de securitate, mă gândesc, lăsându-mi mintea să lucreze. Va trebui să îi transmit un semnal lui Day. Chipul lui îmi apare în gând. Vreau să alerg la el. Îmi doresc așa de tare să îi dau vestea asta bună…

Dar e o veste bună? Rațiunea mă avertizează să nu mă hazardez. E posibil ca Anden să mă mintă, totul ar putea fi o capcană. Dar dacă asta ar fi doar o nouă încercare de a-l aresta pe Day, atunci de ce nu ar recurge pur și simplu la amenințarea cu uciderea lui Eden? Asta l-ar scoate imediat pe Day din ascunzătoare. În schimb, Anden are de gând să îl elibereze pe Eden.

Electorul așteaptă răbdător cât timp eu tac.

— Am nevoie ca Day să aibă încredere în mine, îmi murmură el.

Îi înconjor gâtul cu brațele și îmi apropii buzele de urechea lui. Anden miroase a lemn de santal și a lână.

— Va trebui să găsesc o modalitate prin care să-l contactez și să-l conving. Dar dacă tu îl eliberezi pe fratele lui, atunci o să aibă încredere în tine, îi murmur la rândul meu.

— O să-ți câștig și ție încrederea. Vreau să crezi în mine. Eu cred în tine. Cred în tine de foarte multă vreme.

Anden rămâne tăcut preț de o clipă. Respirația i s-a accelerat și, dintr-odată, mă privește altfel. Impresia aceea de autoritate distantă a dispărut. În clipa asta, în fața mea se află doar un bărbat tânăr, un om oarecare, iar tensiunea dintre noi devine

prea mare. Într-o clipită, Anden își întoarce fața spre mine, iar buzele lui se lipesc de ale mele.

Închid ochii. Sărutarea lui e atât de ușoară! Abia dacă o simt și totuși nu mă pot abține să nu îmi doresc mai mult. Lângă Day, simt cum ceva ca un foc, ca o foame ne cuprinde – poate că e vorba chiar despre mânie, disperare adâncă și nevoie. În schimb, sărutarea lui Anden e doar delicatețe și grație rafinată. Purtare aleasă, putere și eleganță – asta îmi oferă el. Oare Day vede scena asta prin intermediul camerelor? Gândul ăsta se înfige ca un pumnal în mine.

Sărutul durează doar câteva secunde, apoi Anden se desprinde. Expir, deschid ochii și aștept ca imaginea celorlalte lucruri din jur să se limpezească. Anden a rămas prea mult aici, cu mine; dacă mai întârzie, gardienii de la ușă vor începe să se îngrijoreze.

— Te rog să mă ierți pentru tot deranjul, îmi spune el, cu o înclinare ușoară a capului, înainte de a se ridica în picioare și de a-și aranja haina.

Se ascunde iar în spatele formalismului, însă poziția corpului trădează o oarecare stânjeneală; dar aninat de colțurile gurii îi întârzie un mic surâs.

— Odihnește-te. Vom mai sta de vorbă mâine.

După plecarea lui Anden, încăperea s-a cufundat din nou într-o liniște profundă. Stau cu genunchii la gură. Buzele îmi ard din pricina atingerii lui. Îmi las mintea să proceseze tot ce el mi-a spus, în vreme ce degetele îmi cercetează insistent inelul făcut din agrafe de hârtie. Patrioții au vrut să ne alăturăm planului lor de a-l asasina pe tânărul Elector. Prin uciderea lui – pretind ei – am ațâța focul revoluției, care ne-ar elibera de sub tirania Republicii. Am putea readuce gloria vechilor State Unite. Dar ce înseamnă asta cu adevărat? Ce lucru pe care nu ni-l poate oferi Anden poate veni odată cu Statele Unite? Libertatea? Pacea? Prosperitatea? Se va transforma Republica într-o țară cu zgârie-nori frumos luminați și sectoare curate și bogate? Patrioții i-au promis lui Day că îl vor găsi pe fratele lui și că ne vor ajuta să evadăm în Colonii. Dar dacă Anden ar putea face toate lucrurile astea, cu hotărâre și cu ajutorul potrivit, dacă nu am mai avea nevoie să fugim în Colonii? La ce ar duce asasinatul ăsta? Anden nu e nici pe departe ca tatăl lui. De fapt, prima lui decizie oficială, în calitate de Elector, este să îndrepte o situație

generată de tatăl lui, să-l elibereze pe Eden, poate chiar să oprească experimentele cu epidemiile. Dacă îl menținem la putere, va schimba el țara în bine? Nu ar deveni Anden tocmai catalizatorul sperat de Metias, omul despre care vorbea în notele sale de jurnal?

Există însă o problemă mai mare, pe care nu reușesc deloc să o deslușesc. E imposibil ca, într-un fel sau altul, Razor să nu știe că Anden nu e un dictator, asemenea precedentului Elector. În fond, Razor are un grad suficient de înalt încât să fi aflat despre zvonurile privind natura rebelă a lui Anden. Mie și lui Day ne-a spus că membrii Congresului nu îl agreează pe noul conducător… dar niciodată nu ne-a spus care este motivul acestei opoziții.

De ce să vrea Razor să îl ucidă pe tânărul Elector care i-ar putea ajuta pe Patrioți să instituie o nouă Republică? În mijlocul acestui iureș de gânduri, o idee rămâne clară. Acum știu cu certitudine cui îi sunt devotată. Nu îl voi ajuta pe Razor să îl omoare pe Elector. Dar trebuie să-l avertizez pe Day, ca să nu continue cu planul Patrioților. Am nevoie de un semnal. Îmi dau seama că ar exista o cale de a comunicare, atâta vreme cât Day urmărește înregistrările cu mine împreună cu ceilalți Patrioți. Nu va ști de ce îi transmit semnalul, dar tot e mai bine decât nimic. Îmi aplec puțin capul, apoi ridic mâna pe care am inelul din agrafe de hârtie primit de la Day și îmi lipesc două degete de tâmplă. E semnalul pe care l-am ales atunci când am descins în Vegas.

Stop.

12. DAY

Mai târziu, în aceeași seară, mă îndrept spre sala principală și mă alătur celorlalți ca să aflu care e următoarea fază a misiunii. Razor s-a întors. Un grup mic, de patru Patrioți, continuă să lucreze într-un colț al încăperii. Din câte pot să îmi dau seama, majoritatea sunt hackeri. Analizează cum sunt montate megafoanele pe o clădire. Am început să recunosc anumite fețe. Unul dintre hackeri e chel și e robust ca un tanc, deși pare puțin cam scund. Un altul are un nas uriaș, plasat pe o față îngustă, între doi ochi ca niște semiluni. Mai e și o fată cu un ochi lipsă. Aproape toată lumea are câte o cicatrice. Îmi concentrez atenția asupra lui Razor, care, aflat în partea din față a sălii, se adresează mulțimii. Silueta i se decupează pe fondul luminos al ecranelor cu hărțile lumii care se află în spatele lui. Îmi întind puțin gâtul ca să văd dacă nu reușesc să o găsesc cumva pe Tess mișcându-se printre ceilalți din cameră. Vreau să o iau deoparte și să încerc să îmi cer scuze. Când, în sfârșit, o zăresc, văd că stă împreună cu alți medici aflați în pregătire. Într-o mână ține niște ierburi verzi; le explică, plină de răbdare, celor din jur, cum să le folosească. Sau, cel puțin, așa presupun. Mă hotărăsc să amân scuzele. Probabil că, momentan, Tess nu are nevoie de mine. Gândul ăsta mă întristează și îmi induce un sentiment ciudat de disconfort.

— Day!

În cele din urmă, Tess m-a observat și ea. Îi răspund rapid dând din mână.

Mica mea prietenă vine la mine. Apoi scoate din buzunar două pastile și o rolă mică de pansament curat. Mi le îndeasă pe toate în palme.

— Să ai grijă de tine în seara asta, da? îmi spune pe nerăsuflate, fixându-mă cu o privire fermă.

Nu se mai simte nici urmă din tensiunea care se instalase înainte între noi.

— Știu cum te comporți când începi să funcționezi pe adrenalină. Să nu faci cine știe ce nebunie.

Tess îmi indică din cap cele două pastile albastre din palma mea.

— O să te încălzească, dacă se face prea frig afară.

Tess se poartă atât de matur, încât ar putea să aibă ea grijă de mine – pot pune rămășag. Atenția ei îmi conferă o senzație de căldură.

— Mersi, surioară, îi răspund, vârând cadourile ei în buzunare. Hei, vreau...

Mă oprește cu o mână așezată pe brațul meu. Mă privește ca întotdeauna, cu ochii mari, iar eu încerc un sentiment atât de mângâietor, încât mă trezesc gândindu-mă că ar fi așa de bine dacă ar putea să meargă și ea cu mine.

— Nu contează. Doar... promite-mi c-o să fii prudent.

În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, m-a iertat deja. Oare lucrurile pe care mi le-a spus înainte le-a spus așa, la nervi? Oare e încă supărată pe mine? Mă aplec și o strâng scurt în brațe.

— Îți promit. Dar și tu să ai grijă de tine.

Tess mă strânge de mijloc în semn de răspuns, apoi, înainte să mai apuc să îmi cer scuze, se duce și se alătură din nou celorlalți medici tineri.

După plecarea ei, îmi mut iar atenția asupra lui Razor. Care arată spre un ecran ce difuzează imagini nu foarte clare ce înfățișează o stradă aflată în apropierea liniilor de cale ferate peste care eu și Kaede am trecut mai devreme. Doi soldați traversează ecranul în pas grăbit. Au gulerele ridicate ca să se protejeze de lapoviță. Și unul, și celălalt molfăie câte o empanada aburindă, care îmi lasă gura apă. Mâncarea din conserve a Patrioților reprezintă un lux, dar, frate, ce n-aș da pentru o plăcintă fierbinte cu carne!

— În primul rând, aș vrea să asigur pe toată lumea că planurile noastre decurg perfect, spune Razor. Agentul nostru a reușit să se întâlnească cu Electorul și i-a împărtășit falsul plan de asasinare.

Încercuiește cu degetul o zonă de pe ecran.

— Inițial, Electorul plănuise să viziteze și San Angelo, ca să ridice moralul trupelor, după care urma să se îndrepte încoace, spre Lamar. În schimb, acum se aude că va merge la Pierra. În locul gărzilor selectate inițial, va fi însoțit de câțiva dintre soldații noștri.

Razor mă privește fugitiv, apoi arată cu mâna spre ecran și tace.

O altă înregistrare o înlocuiește pe aceea neclară, cu scena liniilor de tren din Lamar. Acum vedem un dormitor. Primul lucru pe care îl sesizez e o siluetă zveltă, aflată pe marginea patului, cu genunchii ridicați la bărbie. June? Camera e așa de frumoasă… Cu certitudine, nu arată ca o celulă de închisoare, iar patul pare moale și are mai multe rânduri de pături. Aș fi dat orice să fi avut așa ceva în Lake.

Cineva mă prinde de braț.

— Salut! Aici erai, istețule!

Lângă mine e Pascao, cu veșnicul lui zâmbet lăbărțat pe întreaga față și cu ochii ăia de un gri deschis, care degajă entuziasm.

— Salut! îi răspund, dând din cap.

Îmi întorc privirea iar spre ecran. Razor a început să prezinte grupului datele generale privind următoarea fază a planului, dar Pascao mă trage iar de mânecă.

— Tu și cu mine și cu alți câțiva comisionari o să plecăm peste vreo două ore.

Ochii i se îndreaptă spre ecran, după care revin asupra mea.

— Ascultă! Razor vrea ca grupul meu să primească o prezentare mai detaliată decât cea pe care le-o face el celorlalți. Pe Baxter și pe Jordan tocmai ce i-am pus la curent.

Aproape că nu îl mai aud, fiindcă acum îmi e clar că silueta de pe pat e June. Trebuie să fie ea – după felul în care-și aruncă părul peste umeri și cercetează camera. E îmbrăcată în niște pijamale care par foarte confortabile, dar, cu toate astea, tremură de parcă în dormitor ar fi frig. Oare încăperea aia elegantă e celula ei? În minte îmi revin cuvintele lui Tess.

„Ai uitat, Day? June a omorât-o pe mama ta”.

Pascao mă trage iar de mână și mă obligă să îl privesc, apoi mă conduce în spate grupului.

— Ascultă-mă, Day, îmi șoptește el. În seara asta, în Lamar, o să sosească un transport. Cu trenul. Vor fi vagoane întregi cu arme, echipamente, mâncare și toate cele necesare soldaților de pe front. O să mai fie și un ansamblu întreg de echipamente de laborator. Noi o să furăm niște provizii și o să aruncăm în aer un vagon plin cu grenade. Asta e misiunea noastră din seara asta.

Acum June vorbește cu gardianul de lângă ușă, dar abia dacă reușesc să o aud. Razor și-a încheiat discursul și s-a prins într-o conversație cu doi Patrioți – ambii gesticulează, din când în când, înspre ecran și desenează ceva în palmă.

— Ce sens are să aruncăm în aer un vagon plin cu grenade? îl întreb pe Pascao.

— Asta e falsa tentativă de asasinat. Inițial, Electorul trebuia să vină în Lamar. Asta înainte să vorbească June cu el. Misiunea noastră din seara asta ar trebui să-l convingă, dacă nu e deja convins, că June i-a spus adevărul. Plus c-o să fie o ocazie excelentă să furăm câteva grenade.

Băiatul își freacă mâinile cu încântarea unui maniac.

— Mmmm. Nitroglicerină.

Ridic dintr-o sprânceană.

— Eu și alți trei comisionari o să rezolvăm partea cu trenul, dar avem nevoie de un comisionar special care să le distragă atenția soldaților și gardienilor.

— Cum adică special?

— Adică, îmi răspunde Pascao cu subînțeles, ăsta e motivul pentru care Razor s-a decis să te recruteze, Day. Asta e prima noastră ocazie să le arătăm celor din Republică că trăiești. De-asta te-a pus Kaede să-ți dai jos vopseaua din păr. Când se va afla c-ai fost văzut în Lamar, atacând un tren republican, oamenii o s-o ia razna. Celebrul tânăr delincvent acționează bine-mersi, chiar și după ce guvernul a încercat să-l execute? Dacă nici asta n-o să ațâțe spiritul de revoltă al oamenilor, atunci nimic n-o va face. Ăsta e scopul nostru: să creăm haos. Când vom face asta, populația va intra într-o asemenea stare de agitație, încât o să-și dorească revoluția mai mult decât orice altceva. E atmosfera perfectă pentru asasinarea Electorului.

Frenezia lui Pascao mă face să zâmbesc un pic. Să lupt împotriva Republicii? Pentru asta am fost născut.

— Dă-mi mai multe detalii, îi spun, făcându-i semn să continue.

Pascao se asigură că Razor continuă să discute planul cu ceilalți, apoi îmi face cu ochiul.

— Echipa noastră o să decupleze vagonul cu grenade la câțiva kilometri distanță de gară – când o să ajungem noi acolo, nu vreau ca la fața locului să fie mai mult de o mână de soldați care să păzească trenul. Ai grijă însă! În mod normal, pe lângă

liniile astea ferate nu sunt prea multe trupe, dar, în seara asta, o să fie altfel. După ce au aflat despre avertismentul lui June, cu privire la falsa tentativă de asasinat, autoritățile Republicii ne caută peste tot. Fii cu ochii-n patru după soldații aduși în plus. Trebuie să câștigi timpul de care avem nevoie. Și ai grijă ca gardienii să te vadă.

— În regulă. O să aveți timpul necesar.

Îmi încrucișez brațele și arăt spre el.

— Să-mi spui doar unde trebuie să ajung.

Pascao râde și mă bate cu putere pe spate.

— Grozav. Ești, de departe, cel mai bun comisionar dintre noi toți. O să scapi de soldații ăia fără probleme. Ne reîntâlnim peste două ore, lângă intrarea pe unde ai venit. O să ne distrăm de minune, decide băiatul și pocnește din degete. Ah, și nu-i da atenție lui Baxter! E doar supărat că primești un tratament special și din partea mea, și din partea lui Tess.

Imediat după plecarea lui Pascao, îmi întorc privirea spre ecran și studiez silueta lui June. Pe măsură ce înregistrarea se derulează, prind din zbor frânturi din discuția pe care Razor o poartă cu ceilalți Patrioți.

— ... atât cât să auzim ce se întâmplă, spune Razor. L-a dus unde trebuia.

Apare pe ecran imaginea lui June care pare că moțăie, cu genunchii ridicați până la bărbie. De data asta, înregistrarea nu are și sunet, dar nu stau să îmi bat capul cu treaba asta. Apoi văd pe cineva care intră în celula ei. Un bărbat tânăr, cu părul negru și o pelerină neagră, elegantă. E Electorul. Omul se apleacă și începe să-i spună ceva lui June, dar nu izbutesc să îmi dau seama ce anume. Când se apropie de ea, prietena mea se crispează. Simt cum mi se scurge sângele din vene. Toată trăncăneala și agitația din jurul meu se disipează. Electorul prinde între degete bărbia lui June și îi ridică fața către a lui. Își adjudecă un lucru despre care credeam că doar mie îmi e rezervat, iar asta îmi induce, dintr-odată, un sentiment copleșitor de pierdere. Îmi vine să urlu. Cu coada ochiului văd cum Electorul o sărută pe June. Mi se pare că durează o veșnicie. Privesc buimac cum, în sfârșit, cei doi se desprind unul de celălalt, iar Electorul iese din cameră, lăsând-o pe fată singură, ghemuită pe pat. La ce se gândește, oare, acum? Nu mai pot să privesc. Sunt pe punctul de a întoarce spatele

ecranului pentru a-l urma pe Pascao, vrând să plec din sala asta aglomerată și să las undeva în urmă lucrurile pe care le-am văzut.

Dar tocmai atunci ceva îmi atrage atenția. Ridic ochii spre ecran exact la timp ca să o văd pe June ducând două degete la tâmplă. Semnalul nostru.

E trecut de miezul nopții când eu, Pascao și alți trei comisionari ne pictăm câte o dungă neagră peste ochi, ne îmbrăcăm în uniformele negre ale celor de pe front și ne tragem șepcile militare pe cap. Apoi, pentru prima dată de la sosirea mea aici, ieșim din ascunzătoarea subterană a Patrioților. Soldați trec pe lângă noi din când în când, dar, după ce înaintăm mai mult și trecem de liniile de cale ferată, vedem și trupe comasate. Cerul e în continuare complet acoperit de nori și, în lumina slabă a lămpilor de pe străzi, se văd valurile diafane de lapoviță care se revarsă peste noi. Pavajul e alunecos din cauza burniței și a zăpezii care se topește, iar aerul miroase a rânced, a fum și a mucegai. Îmi ridic mai sus gulerul tare și înghit una din pastilele albastre de la Tess. Aș prefera să fiu din nou cu ea, în mahalalele umede ale Los Angeles-ului. Pipăi bomba cu praf ascunsă în haină, verificând dacă e încă uscată. Scena dintre June și Elector mi se desfășoară la infinit în minte.

Semnalul lui June era pentru mine. Care parte a planului nu vrea să o mai execut? Vrea să renunț la misiunea Patrioților și să fug? Dacă dezertez acum, ce se va întâmpla cu ea? Semnalul poate să însemne un milion de lucruri. Probabil chiar că ea s-a decis să rămână alături de autoritățile Republicii. Îndepărtez gândul ăsta, furios. Nu, June nu ar face așa ceva. Nici măcar dacă Electorul însuși o curtează? Oare asta ar determina-o să rămână?

Îmi amintesc și că înregistrarea nu a avut sunet. Toate celelalte pe care le-am văzut până acum au avut sunet foarte clar. Razor chiar a insistat ca volumul să fie dat la maximum. Oare Patrioții au scos partea audio? Îmi ascund ceva?

Pascao ne spune să ne oprim în bezna unei alei, nu departe de gară.

— Trenul sosește în cincisprezece minute, ne comunică el.

Răsuflarea i se transformă în abur.

— Baxter, Iris, voi doi veniți cu mine.

Fata pe care o cheamă Iris – înaltă și suplă, cu ochii înfundați în cap, aleargă de colo-colo – zâmbește, în schimb Baxter se uită urât la Pascao și strânge din dinți. Îl ignor și încerc să nu mă gândesc la ideile pe care vrea să i le vâre în cap lui Tess despre mine. Pascao face semn cu mâna spre cel de-al treilea comisionar, o fată mică de statură, cu codițe împletite de un roșu arămiu, care tot trage cu coada ochiului la mine.

— Jordan, tu o să ne indici care e vagonul care ne interesează.

Fata face un gest aprobator cu mâna.

Apoi Pascao se uită la mine.

— Day, îmi șoptește. Tu știi ce ai de făcut.

Duc două degete la cozoroc.

— Da, surioară.

Indiferent la ce se referă June, acum nu e momentul să îi las de izbeliște pe Patrioți. Tess se află tot în buncăr, iar Eden habar n-am unde e. În niciun caz, nu am de gând să îi pun pe amândoi în pericol.

— Să le dai de lucru soldaților, da? Fă-i să te urască!

— Asta-i specialitatea mea, răspund și fac semn cu mâna înspre acoperișurile în pantă și zidurile părăginite care se ridică deasupra noastră.

Pentru un comisionar, toate astea sunt ca un fel de tobogane uriașe, alunecoase din pricina gheții depuse. Îi mulțumesc în gând lui Tess – simt o căldură în vintre de la pastila albastră; are efectul unui castron cu supă fierbinte într-o seară înghețată.

Pascao îmi zâmbește larg.

— Bine atunci. Hai să le facem oamenilor o bucurie.

Îi privesc pe ceilalți cum se îndepărtează grăbiți în lungul șinelor de tren, prin perdeaua de lapoviță. Apoi mă adâncesc și mai tare în beznă și studiez clădirile. Toate sunt vechi și pline de găuri, oferind puncte de sprijin excelente. Pentru ca exercițiul să fie și mai distractiv, toate au grinzi metalice ruginite care se întretaie pe suprafața zidurilor. Etajele superioare ale unora dintre construcții sunt complet descoperite, expuse cerului nopții. Alte clădiri au acoperișuri înclinate, alcătuite din țigle. În ciuda situației, nu pot să nu mă bucur la gândul a ceea ce va urma. Construcțiile astea sunt paradisul unui comisionar.

O pornesc pe stradă, înspre gară. În față sunt cel puțin două grupe de soldați. Se poate ca, pe partea cealaltă, să mai fie și altele, pe care nu pot să le văd de aici. Unii dintre soldați sunt

aliniați în lungul șinelor de tren și așteaptă. Stau cu puștile ridicate. Dungile negre de pe ochi lucesc ude în ploaie. Îmi trec și eu mâna peste dunga de pe față. Apoi îmi îndes mai bine șapca militară pe cap. Să înceapă distracția!

Îmi găsesc un punct de sprijin bun pentru picior pe un perete și mă cațăr spre acoperiș. De fiecare dată când îl îndoi, gamba mi se freacă de proteza implantată în picior. Metalul e rece ca gheața, chiar și prin țesătura pantalonului. Câteva secunde mai târziu, stau în spatele unui coș de fum pe cale să se năruiască, la trei etaje deasupra solului. De aici văd, așa cum m-am așteptat, că există și un alt treilea grup de soldați, de cealaltă parte a gării. Mă îndrept spre capătul opus al clădirii, apoi încep să sar, fără zgomot, de pe o construcție pe alta, până când ajung pe un acoperiș înclinat. Acum sunt suficient de aproape ca să disting expresiile de pe fețele soldaților. Bag mâna în haină, mă asigur că bomba cu praf e încă destul de uscată, după care mă las pe vine și aștept.

Trec câteva minute.

Apoi mă ridic, scot bomba și o arunc cât de departe de gară pot.

Buuum! În secunda în care a atins pământul, bomba a explodat, ridicând un nor de praf uriaș, care înghite instantaneu toată zona și continuă să se rostogolească în valuri pe străzi. Aud strigătele soldaților din apropierea gării. Unul dintre ei urlă:

— Acolo! Trei străzi mai în jos!

„Dacă nu ziceai tu asta, nimeni nu și-ar fi dat seama!” Un grup pleacă de lângă gară și gonește spre locul unde norul de praf a învăluit străzile.

Mă las să alunec pe acoperiș. Câteva țigle se desprind, trimițând în aer valuri de particule mici de gheață, dar, cu toate țipetele și tropăielile de dedesubt, nici măcar eu nu prind nimic din zgomotul pe care îl fac. Pe acoperiș alunec ca pe patinoar. Cresc viteza. Lapovița mă plesnește peste obraji mai cu putere. Când ajung la marginea acoperișului, îmi iau avânt și sar. Văzut de jos probabil că par o fantomă.

Ating cu bocancii acoperișul clădirii alăturate, care se află chiar lângă gară. Soldații rămași acolo nu sunt deloc atenți. Se uită în lungul străzii, spre norul de praf. Fac un mic salt la capătul celui de-al doilea acoperiș, apoi mă prind de un felinar

stradal și alunec pe stâlpul acestuia până jos. Aterizez rapid, cu un scrâșnet înăbușit, pe pavajul acoperit cu fâșii de gheață.

— Urmați-mă! le strig soldaților.

Acum mă văd și ei pentru prima dată. Sunt un soldat oarecare, în uniformă neagră, cu dungă pictată peste ochi.

— A fost atacat unul dintre depozite. S-ar putea ca Patrioții să fi scos în sfârșit capul!

Le fac semn cu mâna ambelor grupuri rămase pe loc.

— Toată lumea! Ordinul comandantului! Repede!

Apoi mă răsucesc pe călcâie și o iau la goană în direcția opusă.

După cum mă așteptam, curând sunt urmat de sunetul bocancilor militărești. În niciun caz soldații ăștia nu ar îndrăzni să ignore ordinul comandantului, chiar dacă asta înseamnă să își părăsească temporar postul. Uneori nu poți să nu iubești disciplina de fier a republicanilor...

Continui să alerg.

Când i-am dus pe soldați la patru-cinci străzi depărtare, dincolo de norul de praf și de mai multe depozite, o cotesc brusc, pe un coridor îngust. Înainte ca militarii să apară și ei de după colț, fug drept către unul dintre zidurile aleii. Când sunt la câteva zeci de centimetri în fața lui, sar și mă împing cu picioarele în cărămidă. Ridic mâinile și mă prind de brâul de la primul etaj, după care, într-o fracțiune de secundă, mă trag în sus. Picioarele îmi aterizează stabil pe margine.

Când soldații năvălesc și ei pe alee, eu m-am topit deja în întunericul uneia dintre ferestrele de la etajul întâi. Îi aud pe primii soldați oprindu-se, apoi prind exclamațiile uimite ale camarazilor lor. „Acum ori niciodată”, îmi spun. Ridic mâna, îmi scot șapca de pe cap și îmi las părul blond-deschis să mi se reverse pe umeri. Unul dintre soldați ridică ochii suficient de rapid încât să mă vadă țâșnind ca o săgeată din cadrul ferestrei și dispărând, pe brâul primului etaj, după colțul clădirii.

— Ați văzut? Se aude țipătul unuia căruia clar nu-i vine a-și crede ochilor. Ăla a fost Day?

În timp ce eu îmi strecor labele picioarelor în spațiile dintre cărămizile vechi, urcând la etajul al doilea, tonul vocilor de dedesubt trece de la nedumerire la furie. Unul îi îndeamnă pe ceilalți să mă împuște. Strâng din dinți și sar la etajul al doilea.

Primele gloanțe ricoșează din perete. Unul lovește zidul la câțiva centimetri de mâna mea. Nu mă opresc, ci mă cațăr până la ultimul etaj și, într-o singură mișcare, mă salt pe acoperișul în pantă. Alte scântei lovesc cărămizile de sub mine. În depărtare văd gara: a sosit trenul. E pe jumătate ascuns în aburi. E oprit și e păzit doar de câțiva soldați, coborâți din vagoane.

Fug pe acoperiș și mă las să alunec pe cealaltă parte, după care execut un alt salt și zbor până pe următorul acoperiș. Dedesubt, unii dintre soldații au început să se grăbească înapoi, către tren. Poate că au înțeles, în sfârșit, că totul a fost o diversiune. Îmi dezlipesc ochii de gară abia când sar pe un alt acoperiș.

Sunt la două străzi distanță.

Apoi, o explozie. Un nor năprasnic, deschis la culoare, se ridică de undeva dinspre șine. Până și acoperișul unde sunt se cutremură. Impactul mă face să îmi pierd echilibrul și să cad în genunchi. Asta e explozia de care mi-a zis Pascao. O clipă, mă uit la infernul care s-a dezlănțuit și analizez situația. Mulți soldați se vor îndrepta spre locul respectiv. E periculos, dar, dacă treaba mea e să fac public faptul că n-am murit, atunci aș face bine să mă asigur că sunt văzut de cât mai multe persoane posibil. Mă ridic din nou și o rup și mai tare la fugă, îndesându-mi din fugă părul sub șapcă. Soldații de dedesubt s-au împărțit în două grupuri – unul se îndreaptă spre explozie, celălalt continuă să mă caute.

Deodată mă opresc. Soldații trec în goană pe lângă clădirea pe care mă aflu. Fără să mai pierd o secundă, mă las să alunec pe acoperiș până ajung atârnat cu mâinile de marginea jgheabului. Bag vârful bocancului în perete. Încă o dată. Și încă o dată. Apoi sar pe pavaj. Soldații probabil că de-abia au realizat că m-au pierdut, iar eu deja m-am cufundat în întunericul de la sol. Acum alerg în ritm constant în lungul străzii, ca orice alt soldat, în direcția trenului.

Lapovița s-a îndesit. Flăcările de după explozie iluminează cerul nopții, iar eu sunt suficient de aproape de tren ca să aud strigăte și tropăitul bocancilor. Oare Pascao și ceilalți au scăpat teferi? Grăbesc pasul. Alți soldați prind contur, descinzând din valul de lapoviță și mă alătur lor pe neobservate. Alergăm împreună în lungul trenului. Toți aleargă spre locul incendiului.

— Ce s-a întâmplat? strigă un paznic la un altul.

— Nu știu – am auzit că o scânteie a detonat încărcătura.

— Imposibil! Vagoanele sunt toate acoperite…

— Cineva să ia legătura cu comandantul DeSoto. E mâna Patrioților la mijloc. Trimite-ți-i vorbă Electorului. Au…

Și continuă să vorbească, dar eu nu mai aud. Încetinesc până când ajung la capătul diviziei, apoi mă strecor în spațiul strâmt dintre două vagoane. Toți soldații pe care îi văd se îndreaptă către incendiu. Alții se află în zona unde am detonat bomba cu praf, iar cei care m-au căutat sunt probabil și acum complet nedumeriți și scotocesc străzile pe care am alergat. Aștept până când sunt convins că nu mai e nimeni prin preajmă. Apoi mă strecor dintre vagoane și o iau la goană în lungul căii ferate pe partea opusă pe care se aflau soldații. Îmi las din nou părul liber. Acum nu mai trebuie decât să aleg momentul potrivit ca să-mi fac măreața intrare în scenă.

Pe fiecare dintre vagoanele pe lângă care trec sunt niște inscripții micuțe. Cărbune. Arme monitorizate. Muniție. Mâncare. Sunt tentat să mă opresc la acesta din urmă, pentru că o parte din mine nu a uitat cum a fost viața în Lake. Îmi spun că acum nu mai caut hrană pe străzi și că Patrioții au o cămară burdușită cu mâncare în cartierul general. Mă forțez să îmi continui drumul. Alte inscripții. Alte provizii pentru front.

Apoi trec pe lângă un simbol care mă obligă să mă opresc. Simt fiori în brațe și picioare. Alerg rapid înapoi ca să-l mai văd o dată, să nu cumva să mi se fi părut.

Nu. Uite-l! Gravat în metal. E un semn pe care l-aș recunoaște oriunde.

X-ul barat. Gândurile mi se amestecă. Văd simbolul pictat cu vopsea roșie, ca o rană pe ușa mamei mele. Apoi patrulele antiepidemice care intră din casă în casă în sectorul Lake. Pe Eden luat pe sus. E imposibil ca simbolul ăsta să însemne altceva decât că în tren se află fratele meu sau ceva care are legătură cu el. Orice lucru legat de planul Patrioților îmi zboară din minte. E posibil ca Eden să fie aici.

Îmi dau seama că ușile glisante ale vagonului sunt încuiate, așa că fac câțiva pași în spate și îmi iau avânt. Când ajung suficient de aproape, sar, fac trei pași rapizi pe peretele vagonului, mă prind cu mâinile de marginea de sus și mă salt deasupra lui.

În mijlocul acoperișului se află un chepeng metalic circular, care probabil că este folosit pentru a se pătrunde în interior. Mă târăsc pe burtă către el și-i pipăi cu degetele conturul. Găsesc patru încuietori. Încerc cu disperare să le desfac. Soldații se pot întoarce în orice secundă. Împing cu toată puterea în chepeng, până când se deschide puțin, destul cât să sar înăuntru.

Aterizez cu o bufnitură înfundată. E atât de întuneric încât, la început, nu văd nimic. Întind mâinile și ating ceea ce mi se pare a fi o suprafață circulară din sticlă. Încetul cu încetul, încep să întrezăresc lucrurile care mă înconjoară.

Stau în fața unui cilindru din sticlă, care e aproape la fel de înalt și de larg ca vagonul. Cilindrul are câte un capac din metal neted în partea de sus și la bază. Emite o lumină slabă, albastră. Înăuntru, pe podea, se află o siluetă micuță. Dintr-unul dintre brațe îi ies niște tuburi. Îmi dau seama instantaneu că e un băiețel. Are părul scurt și curat, o mare de onduleuri moi. E îmbrăcat într-o salopetă albă, care îl face să iasă în evidență pe fondul întunericului din vagon.

Bâzâitul foarte sonor care-mi răsună în urechi mă împiedică să aud orice altceva. E Eden. *E Eden.* El trebuie să fie. Am dat lovitura – nici nu îmi vine să cred ce baftă am. Frățiorul meu e chiar aici, l-am găsit în mijlocul pustietății, în necuprinsul teritoriului Republicii, și asta datorită unei extraordinare coincidențe. Pot să îl salvez. Putem să fugim în Colonii mai devreme decât aș fi crezut. Putem să fugim în noaptea asta.

Dau fuga la cilindru și încep să bat cu pumnul în sticlă, sperând, fără prea mare încredere, că se va sparge. Realizez însă că materialul are o grosime de cel puțin treizeci de centimetri și că, aproape sigur, e blindat. O clipă, nu-mi dau seama dacă băiatul dinăuntru aude zgomotul. Apoi văd totuși că deschide pleoapele. Ochii îi aleargă în toate părțile. Privirea îi e ciudată, nefocalizată. Apoi, încearcă să se concentreze asupra mea.

Îmi trebuie câteva minute bune ca să înțeleg că băiatul din fața mea nu e Eden.

Simt gustul amar al dezamăgirii. Copilul e așa de micuț și atât de apropiat ca vârstă de fratele meu, încât nu pot să nu mă las copleșit de imaginea feței lui Eden. Mai există și alții care au fost marcați ca având tulpina asta neobișnuită de virus? Da, normal că mai există. De ce să fie Eden singurul din țară?

O vreme, eu și băiatul rămânem așa, față în față. Cred că puștiul mă vede și totuși nu izbutește să își focalizeze privirea asupra mea; tot strânge din pleoape într-un fel care îmi amintește de miopia lui Tess. *Eden.* Mă gândesc la cum îi sângerau irisurile din pricina bolii... Judecând după modul în care băiatul ăsta se holbează la mine, îmi e limpede că e aproape orb. Simptom pe care îl are probabil și fratele meu.

Brusc, puștiul iese din transă și se târăște spre mine cât de repede poate. Își lipește amândouă mâinile de sticlă. Are ochii de un căprui pal, dar opac. Nu-i acel negru înfricoșător pe care îl aveau ochii lui Eden când l-am văzut ultima oară. Însă partea inferioară a irisurilor băiatului e de un mov închis. Din cauza sângelui. Oare asta înseamnă că el – și Eden, de asemenea – se vindecă, deci că sângele se retrage sau, din contră, că sângele îi invadează ochii? Ultima dată când l-am văzut, Eden avea ochii complet înecați în sânge.

— Cine-i acolo? întreabă puștiul.

Sticla face ca vocea să îi sune înfundat. Chiar și de la distanța asta atât de mică, tot nu reușește să își fixeze privirea asupra mea.

Revin la realitate.

— Un prieten, îi răspund răgușit. O să te scot de-aici.

Când aude asta, deschide ochii larg; pe fețișoară, îi înflorește instantaneu speranța. Mâinile îmi aleargă pe sticlă, căutând ceva, orice, de unde să pot deschide cilindrul ăsta nenorocit.

— Cum funcționează chestia asta? E sigur s-o deschid?

Băiatul bate disperat cu pumnii în sticlă. E îngrozit.

— Ajută-mă, te rog! strigă, cu o voce tremurândă. Scoate-mă de-aici. Te rog, scoate-mă de-aici!

Mi se rupe sufletul când îl aud. Așa o fi și Eden, înfricoșat și orb, așteptându-mă într-un vagon întunecat să îl salvez? Trebuie să-l scot de-aici pe băiatul ăsta. Mă lipesc de cilindru.

— Trebuie să-ți păstrezi calmul, puștiule. Bine? Nu intra în panică. Cum te cheamă? Din ce oraș e familia ta?

Pe fața copilului au început să se rostogolească lacrimi.

— Numele meu e Sam Vatanchi, iar familia mea e în Helena, Montana, spune băiatul și scutură din cap energic. Ai mei nu știu unde sunt. Poți să le spui că vreau să mă întorc acasă? Poți să...

Nu, nu pot. Nu-s bun de nimic. Îmi vine să sparg cu pumnii pereții metalici ai vagonului.

— O să fac tot ce-o să pot. Cum se deschide cilindrul ăsta? îl întreb iar. Nu e niciun pericol dacă îl deschid?

Copilul îmi face semne disperate spre partea opusă a cilindrului. Îmi dau seama că se chinuiește din răsputeri să își înfrângă teama.

— Bine, bine! spune, apoi se oprește puțin, încercând să se concentreze. Ăăă, nu e niciun pericol. Cred. În partea aia e un aparat unde ei introduc un cod, ceva. Aud sunetele tastelor și apoi tubul se deschide.

Alerg spre locul pe care mi-l arată. Mi se pare mie sau chiar se aude un zgomot slab de bocanci pe pavaj?

— E un soi de ecran de sticlă, îi comunic.

Pe toată suprafața ecranului scrie cu litere roșii ÎNCUIAT. Mă întorc spre băiat și ciocănesc în sticlă. Își întoarce privirea în direcția sunetului.

— Există vreo parolă? Cum o tastează?

— Nu știu!

Băiatul ridică brațele în aer; cuvintele i se îneacă într-un hohot de plâns.

— Te rog, doar…

La naiba! Îmi amintește așa de mult de Eden… Când îi văd lacrimile, mi se umezesc și mie ochii.

— Haide, insist, străduindu-mă să nu se simtă că glasul îmi tremură.

Trebuie să îmi păstrez controlul.

— Gândește-te. Mai există vreo posibilitatea să deschid chestia asta? În afara tastelor?

Băiatul clatină din cap.

— Nu știu! Nu știu!

Îmi închipui deja ce ar zice Eden, dacă ar fi în locul acestui puști. Mi-ar da niște detalii tehnice, ca un mic inginer ce este. Mi-ar zice ceva de genul: „E pe-acolo vreo muchie ascuțită? Încearcă să găsești un dispozitiv manual de deblocare!”

„Adună-te!” Îmi scot cuțitul pe care îl port tot timpul la centură. L-am văzut pe Eden demontând tot felul de chestii și reconfigurând circuitele și reconectând cablurile. Poate că ar trebui să încerc să fac același lucru.

Împing lama în fanta minusculă de sub marginea ecranului și, cu grijă, împing puțin. Când constat că nu se întâmplă nimic,

împing mai cu putere, până când lama se îndoaie. Asta nu mă ajută cu nimic.

— E prea strâmtă, bolborosesc singur.

Ce bine era dacă și June s-ar fi aflat aici, cu mine! Ea probabil că și-ar da seama într-o fracțiune de secundă cum funcționează chestia asta. Și eu, și băiatul rămânem tăcuți pentru o clipă. Apoi puștiul lasă bărbia în piept și închide ochii; știe că nu există nicio altă cale de a deschide cilindrul.

Trebuie să-l salvez. Trebuie să-l salvez pe Eden! Îmi vine să urlu.

Nu mi se pare. Chiar se aud niște soldați care se apropie. Probabil că verifică vagoanele.

— Sam, vorbește cu mine, îi spun copilului. Ești încă bolnav? Ce-ți fac ăștia?

El își șterge nasul. Lumina speranței a început deja să i se stingă pe chip.

— Cine ești tu?

— Cineva care vrea să te ajute, îi șoptesc. Cu cât îmi spui mai multe, cu atât îmi va fi mai ușor să rezolv problema asta.

— Nu mai sunt bolnav, îmi răspunde Sam grăbit, ca și când ar ști că nu mai avem mult timp la dispoziție, dar au zis că am ceva în sânge. Îi spun „virus latent".

Face o pauză de gândire.

— Îmi dau medicamente ca să nu mă îmbolnăvesc din nou.

Se freacă la ochii lui care nu văd nimic, implorându-mă, fără cuvinte, să îl salvez.

— De fiecare dată când se oprește trenul, îmi iau câte o probă de sânge.

— Știi cumva prin ce orașe ai trecut?

— Nu... Am auzit o dată numele Bismarck...

Sam nu încheie propoziția, căzând din nou pe gânduri.

— Și Yankton...?

Ambele sunt orașe din Dakota, din apropierea frontului. Mă gândesc la modalitatea pe care au ales-o ca să îl transporte. Probabil că cilindrul menține un mediu steril. Indivizii intră, iau o probă de sânge, iar sângele e apoi amestecat cu ceva ce activează virusul latent. S-ar putea ca tuburile pe care Sam le are în brațe să fie folosite doar ca să îl hrănească.

Cel mai probabil este folosit pe post de armă biologică împotriva Coloniilor. La gândul că fratele meu e purtat de colo-colo, în felul ăsta, simt că mă sufoc.

— Știi unde te duc de aici? îl întreb pe Sam.

— Nu. Eu… vreau doar să merg acasă!

Undeva pe front. Nu pot decât să îmi închipui câți alți oameni sunt plimbați așa, de-a lungul frontului. Mi-l imaginez pe Eden strâns ghem, într-unul dintre trenurile astea. Băiatul a început din nou să plângă, dar mă silesc să îl întrerup.

— Ascultă-mă! Ai auzit de un băiat pe care-l cheamă Eden? Ai mai auzit pe undeva pomenit numele ăsta?

Sam plânge și mai abitir.

— Nu… Nu știu… Cine…

Nu pot să mai stau. Cumva izbutesc să îmi iau ochii de la copil și fug la ușile glisante ale vagonului. Pașii soldaților se aud și mai tare – nu pot fi la o distanță mai mare de cinci-șase vagoane de mine. Arunc o ultimă privire spre Sam.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Simt că mor rostind cuvintele astea.

Puștiul începe iar să hohotească și să bată cu pumnii în sticla groasă a cilindrului.

— Nu!

Vocea i se îneacă.

— Ți-am spus tot ce știu. Te rog, nu mă lăsa aici!

Nu mai rezist să îl aud. Mă forțez să ridic piciorul pe zăvorul lateral al uneia dintre uși, astfel încât mă ridic și mă apropii suficient de mult de plafonul vagonului ca să mă prind cu mâinile de marginea chepengului circular. Mă salt la loc în aerul nopții, sub lapovița care îmi înțeapă ochii și mă plesnește cu ace de gheață peste față. Mă chinuiesc să îmi regăsesc calmul. Îmi e așa de rușine de mine însumi… Băiatul a încercat să mă ajute cu tot ce a putut, iar eu așa îl răsplătesc? Fugind, ca să îmi salvez viața?

Soldații care inspectează vagoanele sunt la vreo cincisprezece metri distanță. Închid chepengul și mă târăsc pe burtă pe acoperișul vagonului, până când ajung la marginea lui. Mă arunc și aterizez pe pământ.

Pascao apare din beznă. Ochii lui gri-deschis sclipesc în întuneric. Probabil că mă căuta.

— De ce mama naibii ești aici? îmi șoptește. Trebuia să faci tărăboi acolo, lângă locul exploziei, nu? Unde-ai fost?

Nu am starea necesară pentru a-i răspunde frumos.

— Nu acum! mă răstesc la el.

Începem să alergăm. E momentul să ne întoarcem în subterană. Totul se derulează rapid în jurul nostru, învăluit într-o ceață suprearealistă.

Pascao deschide gura să mai adauge ceva, dar, văzându-mi expresia, ezită, după care decide să o lase baltă.

— Ăăă…, începe el din nou, de data asta cu mai puțin aplomb, ei, te-ai descurcat destul de bine. Probabil că deja s-a dus vorba că ești în viață, chiar și fără să te mai dai în spectacol. Și cum ai alergat pe acoperișuri a fost extraordinar. O să vedem mâine dimineață cum va reacționa populația la faptul că ți-ai făcut apariția aici.

Văzând că nu-i răspund, Pascao își mușcă buza și nu mai adaugă nimic.

Nu am de ales. Trebuie să aștept până când Razor duce la îndeplinire planul cu asasinatul. Abia după aceea mă vor ajuta Patrioții să îl salvez pe Eden. Simt cum crește în mine un val de furie împotriva tânărului Elector. „Te urăsc. Te urăsc din tot sufletul și jur să bag un glonț în tine cu prima ocazia”. Pentru prima dată, de când m-am alăturat Patrioților, îmi dau seama că ideea asasinatului mă bucură. Voi face totul ca să mă asigur că autoritățile Republicii nu se vor mai atinge niciodată de fratele meu.

În haosul general provocat de incendiu și în hărmălaia produsă de soldați, ne strecurăm înspre partea opusă a orașului și ne pierdem din nou în noapte.

13. JUNE

Mai sunt mai puțin de două zile rână la adevărata tentativă de asasinat asupra Electorului. Treizeci de ore în care să opresc planul Patrioților.

Soarele tocmai a apus când Electorul, împreună cu șase senatori și cel puțin patru patrule (patruzeci și opt de soldați) urcă în trenul care pornește spre orașul Pierra, de pe front. Sunt și eu cu ei. E prima dată când călătoresc în calitate de pasageră și nu de prizonieră, așa că, în seara asta, sunt îmbrăcată cu colanți călduroși, de iarnă, cizme din piele moale (fără tocuri sau vârfuri metalice, care ar putea sluji drept arme) și o pelerină din lână groasă, cu glugă, într-o nuanță de roșu închis, brodată cu argintiu. Nu mai am cătușe la mâini. Anden s-a asigurat că primesc și mănuși (din piele moale, neagră cu roșu), astfel că, pentru prima dată de când am ajuns la Denver, degetele mele nu mai sunt înghețate. Părul mi-l port ca întotdeauna: curat, pieptănat pe spate și prins într-o coadă strânsă. Și totuși, în ciuda tuturor acestor facilități, simt o căldură ciudată în cap, iar mușchii mă dor. Toate felinarele de pe peronul gării sunt stinse și, în afara suitei Electorului, nu e nici țipenie de om. Ne urcăm în tren într-o liniște totală. Decizia bruscă a lui Anden de a-și devia drumul de la Lamar la Pierra este probabil un lucru cu care majoritatea senatorilor nu este la curent.

Paznicii mă conduc în propriul meu vagon – unul atât de luxos, încât îmi dau seama că mă aflu aici numai pentru că Anden a insistat. Vagonul are o lungime dublă față de cele standard (și o suprafață de aproximativ 275 de metri pătrați, cu șase perdele din catifea și omniprezentul portret al lui Anden, atârnat pe peretele din dreapta). Gardienii mă conduc până la masa din centru de sub care îmi trag un scaun pentru mine. Mă simt ciudat de detașată de tot ceea ce se întâmplă în jurul meu, ca și când nimic din toate astea nu ar fi cu-adevărat reale. Și totuși mă aflu exact acolo unde îmi era locul. Sunt o fată bogată, din elita republicană.

— Dacă aveți nevoie de ceva, anunțați-ne, îmi spune unul dintre soldați.

Adresarea îi e politicoasă, dar crisparea feței îi trădează nervozitatea pe care o simte în preajma mea.

Nu se mai aude niciun fel de sunet cu excepția huruitului discret al trenului pe șine. Evit să îi privesc fățiș pe soldați, dar, cu coada ochiului, îi urmăresc cu atenție. Oare în trenul ăsta se află vreun rebel ce trece drept militar republican? Și dacă da, bănuiesc ei că nu le mai sunt loială?

Așteptăm cu toții într-o tăcere grea. A început din nou să ningă, iar zăpada se adună la colțurile ferestrei. Sticla e decorată cu bucle de chiciură albă care-mi amintesc de funeraliile lui Metias, de rochia mea albă și de costumul alb, elegant, al lui Thomas, de crinii albi și de covoarele albe.

Trenul prinde viteză. Mă aplec spre fereastră până când obrazul aproape că mi se lipește de geamul rece. Urmăresc în tăcere cum ne apropiem de Fortificație, zidul înfricoșător care înconjoară Denverul. Chiar și prin întuneric, văd tunelurile de tren săpate în acestea; unele sunt ferecate, cu porți metalice masive, în vreme ce altele rămân deschise ca să permită trecerea garniturilor de marfa nocturne. Trenul nostru pătrunde zdruncinându-se într-unul dintre tuneluri. Presupun că garniturile care părăsesc capitala nu trebuie să se oprească pentru inspecții, mai ales când au primit aprobarea Electorului. Lăsând în urmă zidul enorm, văd apropiindu-se, din sens opus, un alt tren care încetinește pentru a se pregăti de inspecția de la punctul de control.

Ne continuăm drumul, topindu-ne în noapte. Zgârie-norii mâncați de ploaie din sectoarele-mahala trec în viteză prin dreptul ferestrelor, împreună cu de acum familiara imagine a felului în care oamenii trăiesc în periferiile urbane. Sunt mult prea obosită ca să mai bag în seamă detaliile. Mintea mea reia ceea ce mi-a spus Anden seara trecută, lucru care mă conduce iar la veșnica problemă: cum să îl avertizez pe Anden și, în același timp, să nu îl pun în pericol pe Day. Dacă îi dezvălui planul de asasinare lui Anden prea curând, Patrioții își vor da seama că i-am trădat. Trebuie să gândesc toți pașii astfel încât orice deviere de la planul lor să se producă fix înaintea tentativei de asasinat, atunci când voi putea să îl contactez cu ușurință pe Day.

Aș vrea să pot să îi spun lui Anden adevărul acum. Să îi spun totul și să termin cu chestia asta. Dacă n-ar fi fost Day, asta aș fi

făcut-o. Dacă n-ar fi fost Day, multe alte lucruri ar fi fost diferite. Mă gândesc la coșmarurile pe care le-am avut în ultima vreme, gândul care mă bântuie că Razor îl va împușca în piept pe Day. Simt pe deget greutatea inelului din agrafe de hârtie. Duc iar două degete la frunte. Dacă Day nu a prins primul meu semnal, sper că îl vede pe ăsta. Pentru gardieni, ăsta nu e un gest ieșit din comun; pare că încerc să mă odihnesc, sprijinindu-mi capul. Vagonul se leagănă și se apleacă într-o parte, iar pe mine mă ia cu amețeală. Poate că răceala asta care a început să mă prindă – asta dacă e, într-adevăr, o răceală și nu ceva mai serios – începe să-mi afecteze gândirea. Totuși nu solicit încă doctori sau medicamente. Medicamentele inhibă adevăratul sistem imunitar, așa că eu prefer să lupt cu boala prin mijloace proprii (pe vremuri, spre exasperarea lui Metias).

De ce mă gândesc atât de mult la Metias?

Vocea iritată a unui bărbat îmi distrage atenția de la gândurile mele rătăcitoare. Întorc privirea dinspre fereastră înapoi, spre interiorul vagonului. Se pare că e un bărbat mai în vârstă. Îmi îndrept spatele în scaun și prin gemulețul ușii vagonului meu, văd apropiindu-se doi indivizi. Unul este bărbatul pe care tocmai l-am auzit, un tip scund, bondoc, cu barba încărunțită și neîngrijită și cu un nas mic, borcănat. Celălalt e Anden. Mă chinuiesc să aud ce spun cei doi – la început, nu disting decât elemente disparate din conversația lor, dar, pe măsură ce se apropie, cuvintele le devin mai clare.

— Domnule Elector, vă rog… Vă spun asta pentru binele dumneavoastră. Actele de rebeliune trebuie să fie pedepsite drastic. Dacă nu reacționați cum o cere situația, nu va fi decât o chestiune de timp până când totul se va transforma într-o revoluție.

Anden îl ascultă răbdător pe individ, stând, cu mâinile la spate și capul puțin aplecat spre el.

— Vă mulțumesc pentru grijă, domnule senator Kamion, dar sunt hotărât. Acesta nu este momentul să răspundem în forță la agitația produsă în Los Angeles.

La auzul acestor vorbe, ciulesc urechile. Bărbatul mai în vârstă își deschide larg brațele într-un gest care exprimă iritarea.

— Puneți-i pe oameni la punct! E nevoie să faceți asta chiar acum, domnule Elector. Să arătați că sunteți hotărât.

Anden scutură din cap.

— Asta i-ar întărâta și mai mult, domnule senator. Să folosesc forța, acest lucru conducând la decese, înainte să am ocazia de a face cunoscute toate schimbările la care m-am gândit?! Nu! Nu voi da un astfel de ordin. Asta e voința mea.

Senatorul își freacă barba nervos, apoi pune o mână pe cotul lui Anden.

— Oamenii sunt deja porniți împotriva dumneavoastră, iar această atitudine indulgentă le va părea o dovadă de slăbiciune – nu doar din punct de vedere extern, ci și intern. Cei din Administrația Examenelor din Los Angeles se plâng deja de lipsa noastră de reacție – protestele i-au obligat să anuleze probele din mai multe zile.

Anden strânge din dinți, astfel că gura îi capătă o expresie hotărâtă.

— Cred că știți ce părere am eu despre Examene, domnule senator.

— Știu, îi răspunde bătrânul posac. Asta e o discuție de purtat cu altă ocazie. Dar dacă nu dați ordinele care să ne permită să punem capăt rebeliunilor, pot să vă garantez că atât Senatul, cât și patrulele din Los Angeles vor înainta plângeri vehemente.

Anden se oprește și ridică la el din sprânceană.

— Chiar așa? Îmi pare rău. Eu aveam impresia că Senatul și armata noastră știu exact câtă greutate au cuvintele mele.

Senatorul își șterge transpirația de pe frunte.

— Păi, firește... Sigur că Senatul va respecta dorințele dumneavoastră, domnule, eu am vrut doar să spun... Mă rog...

— Ajutați-mă să-i conving pe ceilalți senatori că acesta nu este momentul potrivit să ne năpustim asupra poporului.

Anden se oprește și se întoarce cu fața către celălalt bărbat, punându-i o mână pe umăr.

— Domnule senator, nu doresc să-mi fac dușmani în Congres. Vreau ca restul delegaților, colegii dumneavoastră, și Curtea Națională să-mi respecte deciziile, așa cum le-au respectat pe cele ale tatălui meu. Folosirea forței letale pentru a-i opri pe protestatari nu va face decât să alimenteze și mai mult ura poporului față de Stat.

— Dar, domnule...

Anden se oprește în fața ușii vagonului meu.

— Vom continua această discuție mai târziu. Sunt obosit.

Deși vocea lui se aude înfundat din pricina ușilor dintre noi, simt asprimea tonului.

Senatorul bolborosește ceva și își pleacă fruntea. Când Anden înclină capul, omul se răsucește și pleacă grăbit. Tânărul Elector îl urmărește, apoi deschide ușa vagonului meu. Gardienii îl salută.

Ne salutăm, la rândul nostru, din cap.

— June, am venit să-ți comunic termenii eliberării tale.

Electorul mi se adresează cu o politețe distantă, probabil un ecou al discuției glaciale purtate cu senatorul. Sărutul de aseară pare acum o halucinație. Chiar și așa, faptul că îl văd îmi induce un straniu sentiment de confort și mă surprind relaxându-mă în scaun ca și când m-aș afla în compania unui vechi prieten.

— Azi-noapte am aflat că a avut loc un atac în Lamar. Un tren a fost distrus într-o explozie. Era cel în care trebuia să mă aflu. Nu se știe cine sunt autorii, iar atacatorii nu au fost prinși, dar presupunem că a fost vorba de Patrioți. Avem echipe care îi caută chiar acum acolo.

— Mă bucur că v-am fost de folos, domnule Elector, îi răspund.

Mâinile mi se încleștează în poală și simt din nou voluptuoasa moliciune a mănușilor pe care le port. E, oare, în ordine faptul că eu mă simt în siguranță în acest vagon destinat elitei republicane în timp ce Day fuge și se ascunde cu Patrioții?

— Domnișoară Iparis, dacă-ți mai aduci aminte de alte detalii, te rog să ni le comunici. Te-ai întors acum în sânul Republicii; ești una de-a noastră și îți dau cuvântul că nu ai de ce să te temi. Odată ce vom ajunge la Pierra, cazierul îți va fi șters. Mă voi ocupa personal să-ți reprimești gradul deținut înainte, asta deși vei fi repartizată într-o altă patrulă.

Anden își duce o mână la gură și își drege glasul.

— Te-am recomandat pentru o echipă din Denver.

— Îți mulțumesc, îi șoptesc.

Noul Elector intră direct în capcana întinsă de Patrioți.

— Unii senatori consideră că am fost prea generoși cu tine, însă toată lumea e de acord că ești cea mai mare speranță a noastră de a-i găsi pe liderii Patrioților.

Anden se trage mai aproape și se așază în fața mea.

— Sunt convins că vor încerca să lovească din nou și vreau că tu să-mi conduci oamenii în acțiunile viitoare de interceptare.

— Sunteți mult prea bun, domnule Elector. Sunt onorată, îi răspund, înclinându-mi capul în semn de recunoștință. Dacă nu vă deranjează că vă întreb, va fi achitat și câinele meu?

Anden chicotește scurt.

— Câinele tău se află în capitală unde e bine îngrijit; va fi acolo când te vei întoarce.

Mă uit în ochii lui și îi susțin privirea câteva secunde. Pupilele i se dilată, iar obrajii i se îmbujorează ușor.

— Înțeleg de ce senatorii sunt nemulțumiți de atitudinea ta indulgentă, zic, finalmente. Dar e adevărat că nimeni nu poate să te păzească mai bine decât mine.

Am nevoie de un minut în care să fiu singură cu el.

— Însă trebuie să mai existe și un alt motiv pentru care ești atât de amabil cu mine. Nu-i așa?

Anden înghite în sec și ridică privirea spre propriul portret. Eu îmi îndrept ochii spre gardienii de lângă ușile vagonului. Ca și când ar ști ce gândesc, tânărul Elector le face un semn din mână, după care arată și spre camerele de supraveghere. Soldații pleacă și, o clipă mai târziu, luminițele roșii, intermitente, ale camerelor se sting. E pentru prima dată când nimeni nu ne privește. Suntem realmente singuri.

— Adevărul e, continuă Anden, că ai devenit foarte populară. Îți dai seama cât de prost va fi privită Republica dacă se află că autoritățile l-au condamnat pentru trădare pe cel mai mare geniu al țării sau că l-au retrogradat pentru lipsă de credință față de patrie. Și eu… Până și Congresul știe asta.

Îmi îndoi și îmi retrag mâinile în poală.

— Tu și Senatul tatălui tău funcționați după reguli morale oarecum diferite, comentez, meditând la conversația dintre Anden și senatorul Kamion, pe care am auzit-o cu doar câteva minute înainte. Sau, cel puțin, așa am înțeles.

Anden clatină din cap și zâmbește cu amărăciune.

— Asta ca să ne exprimăm delicat.

— Nu știam că Examenele îți sunt atât de dezagreabile.

Electorul încuviințează din cap. Nu pare surprins de faptul că i-am auzit discuția cu senatorul.

— Examenele reprezintă o metodă depășită de a-i selecționa pe cei mai buni, pe cei mai străluciți.

E ciudat să aud aceste cuvinte chiar din gura Electorului.

— De ce insistă atât de mult senatorii să le mențină? Care e interesul lor în toată treaba asta?

Anden ridică din umeri.

— E o poveste lungă. Atunci când au fost introduse de Republică erau... oarecum diferite.

Mă aplec în față. Nu am auzit niciodată vreo istorie privitoare de la țara mea care să nu fi fost cenzurată prin intermediul școlii sau al sistemului de informare publică. Iar acum Electorul însuși îmi va spune una.

— În ce sens erau diferite?

— Tatăl meu era... foarte carismatic.

Tonul lui Anden denotă un soi de prudență.

Răspunsul e straniu.

— Sunt convinsă că își avea propriile metode de convingere, replic, atentă să păstrez tonul neutru.

Anden stă picior peste picior; se lasă pe spătarul scaunului.

— Detest acest lucru în care s-a transformat Republica, îmi spune, rostind lent fiecare cuvânt, adâncit în gânduri. Dar nu pot să susțin că nu înțeleg de ce treburile stau așa. Tata a avut motivele lui pentru care a făcut ce a făcut.

Mă încrunt. Sunt nedumerită. Doar ce îl auzisem pledând pentru a nu se interveni împotriva protestatarilor, nu?

— Ce vrei să spui?

Anden deschide și închide gura ca și când ar încerca să găsească cuvintele potrivite.

— Înainte ca tata să devină Elector, Examenele erau voluntare.

Când mă aude trăgând aer în piept de surpriză, face o pauză.

— Aproape nimeni nu știe asta – s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Cândva, Examenele au fost voluntare. Informația asta e complet nouă pentru mine.

— De ce a schimbat lucrurile? mă interesez.

— Ți-am zis, e o poveste lungă. Cei mai mulți oameni nu vor ști niciodată care e adevărul cu privire la formarea Republicii, asta din motive întemeiate.

Tânărul Elector își trece mâna prin părul ondulat, apoi își sprijină cotul de pervazul ferestrei.

— Vrei să știi cum a fost?

Asta da întrebare retorică... În cuvintele lui Anden se simte singurătatea. Nu m-am mai gândit la asta, dar acum îmi dau seama că e posibil ca eu să fiu una dintre puținele persoane cu care omul ăsta a vorbit sincer. Mă aplec, dau aprobator din cap și aștept să continue.

— Republica s-a format în mijlocul celei mai groaznice crize din America de Nord – de fapt, din lume, începe el. Inundațiile distruseseră Coasta de Est a Americii și milioane de oameni din acea parte au dat năvală în vest. Statele noastre nu puteau primi un astfel de aflux de populație. Nu existau locuri de muncă. Nici mâncare și nici adăposturi. Țara întreagă o luase razna din cauza fricii și a panicii care îi cuprinseseră pe toți. Revoltele scăpaseră complet de sub control. Protestatarii îi scoteau cu forța din mașini pe soldați, pe polițiști, pe cei din forțele de menținere a păcii și îi băteau până îi omorau sau le dădeau foc. Toate magazinele erau jefuite, toate vitrinele erau făcute țăndări.

Anden trage adânc aer în piept.

— Guvernul federal a încercat din răsputeri să mențină ordinea, dar dezastrele care se succedau făceau ca eforturile să fie în van. Nu mai existau bani pentru gestionarea tuturor crizelor. Țara era în anarhie.

O perioadă în care Republica nu își putea controla populația? Imposibil... Îmi e foarte dificil să îmi închipui așa ceva. Asta până când îmi dau seama că Anden se referă probabil la guvernul vechilor State Unite.

— Apoi puterea a fost preluată de primul Elector. Era un tânăr ofițer din armată, doar cu câțiva ani mai mare decât sunt eu acum, un om suficient de ambițios încât să câștige sprijinul trupelor nemulțumite din vest. A proclamat independența Republicii, ca țară separată, desprinsă de Uniune, și a decretat legea marțială în vest. Soldații erau liberi să tragă în populație, iar ei, după ce-și văzuseră camarazii torturați și uciși pe străzi, au profitat din plin de avantajele oferite de proaspăta lor ascensiune la putere. Situația s-a transformat în ceva de genul „noi împotriva lor”, armata contra poporului.

Anden lasă ochii în jos, spre pantofii lui strălucitori, ca și când ar fi brusc cuprins de rușine.

— Mulți oameni au fost omorâți înainte ca soldații să câștige controlul asupra Republicii.

Nu pot să nu mă întreb ce părere ar fi avut Metias despre toate astea. Sau părinții mei. Ar fi fost de acord? Ar fi forțat lucrurile în felul ăsta, ca să înlăture haosul și să instaureze ordinea?

— Și Coloniile? Au profitat și ele de situația asta?

— În perioada respectivă, în jumătatea estică a Americii de Nord era și mai groaznic decât aici. Jumătate din teritoriul lor se afla sub ape. Când primul Elector al Republicii a închis granițele, oamenii de acolo n-au mai avut unde să se ducă. Așa că ne-au declarat război.

Anden se îndreaptă de spate.

— După toate astea, Electorul a jurat să nu mai lase niciodată Republica să se prăbușească, așa că, împreună cu Senatul, a acordat armatei un grad de putere nemaivăzut până atunci. Putere pe care armata continuă s-o aibă și azi. Tata și Electorii de dinaintea lui au avut grijă ca situația asta să fie perpetuată.

Anden clatină din cap și își freacă fața cu palmele înainte de a continua.

— Examenele trebuiau să încurajeze munca și sportivitatea, să producă mai mulți indivizi capabili să intre în armată – și asta s-a și întâmplat. Dar erau folosite și ca să-i îndepărteze pe cei slabi și pe rebeli. Încetul cu încetul, au început să fie folosite și pentru a contracara suprapopularea.

Pe cei slabi și pe rebeli... Mă trec fiorii. Day a fost trecut în cea de-a doua categorie.

— Deci știi ce se întâmplă cu copiii care pică Examenul? îl întreb. Chestia asta s-a făcut pentru controlul populației?

— Da.

Un fior străbate figura lui Anden când încearcă să îmi explice toate acestea.

— Inițial, Examenele aveau logică. Erau menite să-i atragă în rândurile armatei pe indivizii cei mai capabili și mai atletici. Cu timpul, au început să fie promovate în toate școlile. Asta însă n-a fost de-ajuns pentru tata... Voia ca doar cei mai buni să supraviețuiască. Cu alte cuvinte, despre toți ceilalți se credea că irosesc pur și simplu resursele și ocupă spațiul degeaba. Tata îmi spunea mereu că Examenele erau absolut necesare pentru ca Republica să prospere. A câștigat sprijinul Senatorilor când a făcut Examenele obligatorii, mai ales după ce, datorită acestei decizii, au început să fie câștigate tot mai multe bătălii.

Îmi țin mâinile atât de încleștate în poală încât au început să îmi amorțească.

— Așa... crezi că politicile tatălui tău au dat roade? îl întreb în șoaptă.

Anden își lasă capul în piept. Își caută cuvintele potrivite.

— Cum să-ți răspund la întrebarea asta? Politicile lui au dat roade. Au făcut armata mai puternică. Dar înseamnă asta că lucrurile pe care le-a făcut au fost corecte? Întrebarea asta nu-mi dă pace.

Îmi mușc buzele, înțelegând brusc confuzia din sufletul lui Anden, faptul că iubirea pentru tatăl lui intră în conflict cu viziunea lui asupra Republicii.

— Corectitudinea e o chestiune relativă, nu-i așa? îi spun.

Anden aprobă dând din cap.

— Într-un fel, nu contează cauzele sau dacă vreodată lucrurile astea au fost corecte. Treaba e că, de-a lungul timpului, legile au evoluat și au fost pervertite. Lucrurile s-au schimbat. Inițial, Examenele nu erau pentru copii și nu-i favorizau pe cei bogați. Epidemiile...

Ezită aici, apoi renunță cu totul la subiect.

— Poporul e mânios, dar senatorilor le este teamă să schimbe acele lucruri care ar putea să-i facă să piardă din nou controlul. Și, pentru ei, Examenele sunt o metodă de a consolida puterea Republicii.

Pe chipul lui Anden se citește o tristețe profundă. Remarc rușinea pe care o simte pentru faptul că el însuși este parte a moștenirii lăsate de tatăl lui.

— Îmi pare rău, îi spun cu voce scăzută.

Dintr-odată, îmi vine să îi ating mâna, să găsesc o cale ca să îl alin.

Anden schițează un zâmbet ezitant. Pot citi limpede dorința lui, slăbiciunea sa periculoasă, felul în care tânjește după mine. Dacă înainte aveam dubii în privința asta, acum sunt sigură. Întorc capul repede, parcă sperând că faptul de a privi un peisaj hibernal îmi va stinge fierbințeala din obraji.

— Spune-mi, murmură Anden. Ce-ai face tu dacă ai fi în locul meu? Care ar fi primul tău gest în calitate de Elector al Republicii?

Răspund fără nicio ezitare:

— Aș câștiga poporul de partea mea. Senatul n-ar mai avea niciun fel de putere asupra ta dacă ar simți amenințarea cu revoluția a populației. Ai nevoie ca oamenii să te susțină. Iar ei au nevoie de un lider.

Anden se lasă pe spătarul scaunului; o parte din lumina caldă a lămpilor din vagon se reflectă în haina lui și-l îmbracă într-un halou strălucitor. Ceva din conversația noastră i-a dat o idee; sau poate că s-a gândit de la bun început la asta.

— Ai fi un bun senator, June, îmi spune el. Ai fi un bun aliat al Electorului, iar poporul te iubește.

Mintea mea începe să lucreze în mare viteză. Aș putea să rămân aici, în Republică, și să îl ajut pe Anden. Să devin senatoare, când voi avea vârsta necesară. Să îmi recapăt viața pe care am avut-o. Să îl părăsesc pe Day, să îl las cu Patrioții. Știu cât de egoist e gândul ăsta, dar nu mă pot abține. „În fond, ce e greșit în a fi egoist?” mă întreb cu amărăciune. Aș putea să îi spun lui Anden, chiar acum, totul despre planul Patrioților... Să nu îmi mai pese dacă Patrioții află sau dacă îi vor face vreun rău lui Day din cauza asta... Și să mă reîntorc la o viață prosperă, sigură, îndestulată, trăită de pe poziția unui funcționar guvernamental de elită. Aș putea să omagiez amintirea fratelui meu schimbând încetul cu încetul țara din interior. Nu-i așa că aș putea face asta?

Oribil. Mă lepăd de această fantezie întunecată. Gândul de a-l părăsi pe Day astfel, de a-l trăda definitiv, de a nu-l mai ține în brațe, de a nu-l mai vedea absolut niciodată, mă face să strâng din dinți de durere. Preț de o secundă închid ochii și îmi amintesc blândețea mâinilor lui, cu bătăturile din palme. Și pasiunea lui neîmblânzită. Nu, nu aș putea să fac așa ceva niciodată. Știu asta cu o certitudine atât de mare încât mă înfricoșez. După toate sacrificiile pe care le-am făcut amândoi, merităm cu siguranță o viață împreună când toată povestea asta se va sfârși, nu? Merităm ceva. Să fugim în Colonii sau să reconstruim Republica? Anden își dorește ajutorul lui Day; putem să lucrăm împreună. Cum aș putea să întorc spatele luminii care se vede la capătul tunelului? Trebuie să mă întorc la el. Trebuie să-i spun lui Day totul.

Să încep cu începutul. Încerc să formulez cea mai bună cale prin care să îl avertizez pe Anden acum, când, în sfârșit, suntem singuri. Deocamdată nu pot să îi spun o groază de lucruri fără să

mă pun în pericol. Dacă îi dezvălui prea multe detalii, poate să acționeze într-un fel care să îi lase să înțeleagă pe Patrioți că i-am trădat.

Dar trebuie să încerc ceva. Măcar să îl fac să aibă încredere absolută în mine. Trebuie să-mi fie alături când voi sabota planul Patrioților.

— Ai încredere în mine?

De data asta chiar îi ating mâna cu palma.

Anden se crispează, dar nu își retrage mâna. Mă cercetează cu privirea, poate întrebându-se ce mi-a trecut prin minte când am închis ochii.

— Poate că și eu ar trebui să-ți pun aceeași întrebare, îmi răspunde el, cu un zâmbet ezitant pe buze.

Amândoi vorbim aluziv, referindu-ne la secretele noastre comune. Înclin din cap către el, sperând că mă va lua în serios.

— Atunci să faci ce-ți spun când ajungem la Pierra. Îmi promiți? Tot ce-ți spun.

Anden își lasă capul pe un umăr, încruntându-se a nedumerire. Apoi ridică din umeri și încuviințează tot din cap. Pare să înțeleagă că încerc să îi comunic ceva fără cuvinte. Când va veni momentul ca Patrioții să acționeze, nădăjduiesc că Anden își va aminti de promisiunea pe care mi-a făcut-o.

14. DAY

După atacul asupra trenului, eu, Pascao și ceilalți comisionari ne petrecem jumătate de zi la suprafață, pitiți pe alei dosnice sau pe acoperișurile unor clădiri abandonate, ferindu-ne de soldații care cercetează străzile din apropierea gării. Abia când soarele începe să apună prindem, în sfârșit, ocazia să ne întoarcem, unul câte unul, în adăpostul subteran al Patrioților. Nici eu și nici Pascao nu mai aducem vorba despre ce s-a întâmplat lângă tren. Jordan, comisionara timidă cu părul arămiu prins în codițe, mă întreabă de două ori dacă mă simt bine. Ridic din umeri și nu îi răspund.

Da, ceva nu e în regulă. Iar asta e foarte puțin spus.

Când ajungem înapoi în buncăr, toată lumea de acolo se pregătește pentru plecarea spre Pierra – unii distrug documente, în vreme ce alții șterg datele din calculatoare. Vocea lui Pascao e binevenită, fiindcă îmi distrage atenția.

— Bravo, Day, îmi spune el.

Stă la o masă, lipit de peretele din spate al adăpostului. Își desface haina și văd că a îndesat acolo zeci de pachete de grenade furate din tren. Apoi, cu grijă, începe să așeze fiecare pachet într-o cutie căptușită cu cartoane goale de ouă. Indică spre un ecran din colțul drept al peretelui din spate. Pe ecran rulează imaginea unei piețe de mari dimensiuni dintr-un oraș. Un grup de oameni s-a strâns în jurul a ceva ce a fost scris cu spray pe zidul unei clădiri.

— Fii atent!

Citesc ce e scris pe zid. Cuvintele „Day trăiește!” au fost mâzgălite pe clădire de cel puțin trei sau patru ori. Privitorii aclamă – unii au chiar pancarte făcute de ei, pe care stau scrise aceleași cuvinte.

Dacă gândul nu mi-ar zbura la Eden și la locul unde e ținut, la semnalul criptic al lui June și la Tess, atunci aș fi fericit văzând ce am realizat.

— Mersi, răspund, poate pe un ton puțin prea sever. Mă bucur că le-a plăcut isprava noastră.

Pascao îngână vesel o melodie, nesesizând tonul meu. Îmi spune:

— Du-te și vezi dacă nu poți s-o ajuți pe Jordan.

Pe hol, mă întâlnesc cu Tess. Merge împreună cu Baxter; îmi ia o secundă să îmi dau seama că el încearcă s-o ia pe după gât și că-i murmură ceva la ureche. Când mă vede, Tess îl împinge de lângă ea. Sunt pe cale să îi spun ceva micii mele prietene, când Baxter mă izbește cu putere în umăr, atât de tare încât mă împinge câțiva pași în spate, iar șapca îmi zboară de pe cap. Părul mi se revarsă pe umeri. Baxter rânjește la mine. Dunga neagră încă îi ascunde trăsăturile.

— Fă-mi loc, latră el la mine. Te crezi vreun șef pe-aici?

Strâng din dinți, însă ochii măriți ai lui Tess mă împiedică să reacționez. „Tipul e inofensiv”, îmi repet.

— Dă-te naibii din calea mea! îi zic arțăgos și-i întorc spatele.

În urmă, îl aud pe Baxter bolborosind ceva. E de ajuns însă ca să mă facă să mă răsucesc din nou cu fața la el. Mijesc ochii.

— Mai zi o dată!

Individul rânjește, își îndeasă mâinile în buzunare și ridică bărbia.

— Am zis că ești gelos că gagica ta își face de cap cu Electorul?

Reușesc cu greu să mă abțin. Dar, în clipa următoare, Tess rupe tăcerea și îl îmbrâncește pe Baxter cu amândouă mâinile.

— Hei, îi strigă ea. Lasă-l în pace, da? A avut o noapte grea.

Baxter mârâie ceva iritat. Apoi, fără niciun fel de menajamente, o împinge și el pe Tess.

— Și tu, fetițo, ești o idioată dacă te încrezi în tipul ăsta care, întâi de toate, iubește Republica.

Simt cum furia îmi crește. Niciodată nu m-am dat în vânt după bătăi; pe străzile din Lake, am încercat întotdeauna să mă țin departe de ele. Dar toată furia pe care am acumulat-o mi se revarsă în vine când îl văd pe Baxter punând mâna pe Tess, mă reped și îl pocnesc în maxilar cu toată forța.

Ticălosul se prăbușește peste una dintre mese și de acolo pe podea. Instantaneu, celelalte persoane aflate în apropiere izbucnesc în urale, formând ad-hoc în jurul nostru un cerc. Înainte ca Baxter să apuce să se ridice în picioare, sar asupra lui. Îl lovesc cu pumnul de două ori în față.

Individul mârâie. Dintr-odată, preia controlul prin avantajul greutății. Mă împinge cu destulă putere încât zbor în muchia unui birou de calculator, apoi mă ridică, mă înșfacă de haină și mă izbește de zid. Mă ridică de rămân cu picioarele în aer, după care îmi dă drumul și își repede pumnul în stomacul meu, lăsându-mă fără suflu.

— Nu ești unul de-al nostru. Ești de-al lor, șuieră la mine. Intenționat te-ai abătut de la programul misiunii de la gară?

Simt un genunchi repezit în coaste.

— Ei, o să te omor, împuțitule. O să te jupoi de viu.

Sunt prea înfuriat ca să mai simt durerea. Izbutesc să ridic un picior și să îl pocnesc în piept cât de tare pot. Cu coada ochiului, îi văd pe unii dintre Patrioți plasând rapid pariuri. O luptă Schiz improvizată. Preț de o clipă, Baxter îmi aduce aminte de Thomas și, dintr-odată, nu mai văd nimic altceva decât vechea mea stradă din Lake, pe Thomas cu arma ațintită asupra mamei și soldații care îl târăsc pe John și îl urcă într-un jeep. Apoi, alți militari, alți soldați care îl leagă pe Eden pe o targă. Care o arestează pe June. Care o rănesc pe Tess. Încep să văd roșu în fața ochilor. Mă reped din nou spre Baxter și mă pregătesc să îi trag un pumn în față.

El însă mă așteaptă. Îmi deviază brațul și se aruncă asupra mea cu toată greutatea. Mă lovesc rău cu spatele de podea. Baxter rânjește, apoi mă apucă de gât și se pregătește să mă izbească în obraz cu pumnul.

Brusc însă îmi dă drumul. Când își saltă greutatea de pe pieptul meu, inspir profund, apoi îmi iau fața în mâini căci simt cum izbucnește o migrenă agonizantă. De undeva, de deasupra, îi aud pe Tess și pe Pascao urlând la Baxter să mă lase în pace. Toți vorbesc unii peste alții. Unu… Doi… Trei… Număr în minte, sperând că acest mic exercițiu îmi va muta atenția de la durerea de cap. Cândva îmi era mult mai ușor să scap de migrenele astea. Poate că Baxter m-a lovit în cap și nici măcar nu mi-am dat seama.

— Ești bine?

Acum mâinile lui Tess sunt pe brațul meu. Fata trage de mine și mă ridică în picioare.

Sunt încă amețit din cauza migrenei, dar furia mi-a trecut. Brusc, devin conștient de o durere arzătoare în zona coastelor.

— Da, îi răspund cu o voce răgușită, cercetându-i fața. Te-a lovit?

Baxter mă privește urât, în vreme ce Pascao se chinuiește să îl potolească. Patrioții din jur s-au întors deja la treburile lor, probabil dezamăgiți că bătaia n-a durat mai mult. Cine o fi câștigătorul în ochii lor?

— Sunt în regulă, mă asigură Tess și își trece grăbită o mână prin părul tuns bob. Nu-ți face griji.

— Tess! ne strigă Pascao. Vezi dacă Day are nevoie de vreo peticeală. Trebuie să ne ținem de program.

Tess mă conduce pe hol, îndepărtându-ne de sala comună. Intrăm într-una dintre camerele buncărului care a fost transformată într-o sală improvizată de spital, apoi închidem ușa. Suntem înconjurați de rafturi burdușite cu o mulțime de recipiente, pastile și cutii cu fese. În mijloc e o masă, iar pe lângă ea rămâne foarte puțin spațiu. Mă sprijin de ea, în vreme ce Tess își suflecă mânecile.

— Te doare ceva? mă întreabă ea.

— Sunt bine, îi repet, dar, chiar în secunda în care rostesc cuvintele, mă strâmb de durere și apăs cu mâna în zona coastelor.

— Dă-mi să văd, îmi cere Tess cu fermitate.

Mă bate peste braț ca să mi-l iau de acolo, după care începe să îmi descheie cămașa. Tess m-a mai văzut la bustul gol (nici nu mai știu de câte ori a fost nevoită să-mi trateze rănile), dar acum între noi se instalează o stare de stânjeneală apăsătoare. Obrajii îi ard când își plimbă mâna peste pieptul meu, peste burtă și când mă palpează cu degetele în laterale.

Inspir scurt când atinge un punct dureros.

— Da, acolo m-a pocnit cu genunchiul.

Tess îmi cercetează figura.

— Ai stare de vomă?

— Nu.

— Nu trebuia să faci asta, îmi spune ea în timp ce își vede de treabă. Spune „a”.

Deschid gura cum mi-a cerut. Îmi tamponează nasul cu tifon, îmi inspectează ambele urechi, apoi iese grăbită pentru câteva clipe din cameră. Se întoarce cu un pachet cu gheață.

— Uite! Ține asta pe locul dureros.

Fac cum mi-a spus.

— Ai devenit foarte pricepută.

— Am învățat multe de la Patrioți, îmi răspunde.

Când se oprește din inspectarea pieptului meu, suficient timp ca să-și ridice ochii spre mine, Tess îmi susține privirea.

— Lui Baxter, pur și simplu, nu-i place… că ești atras de o fostă membră a armatei republicane, murmură ea în continuare. Dar nu te mai enerva așa din cauza lui, da? N-are sens să mori din atâta lucru.

Îmi amintesc cum și-a pus individul brațul în jurul gâtului lui Tess; mă cuprinde iar furia și simt nevoia să o protejez pe mica mea prietenă așa cum făceam când eram pe străzi.

— Hei, surioară, îi zic cu blândețe. Îmi pare foarte rău pentru ce ți-am spus. Despre… Știi tu.

Tess se înroșește și mai tare.

Mă chinuiesc să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu ai tu nevoie să-ți port eu de grijă, îi spun râzând jenat, apoi îi dau un bobârnac în nas. Adică, tu mereu te agiți din cauza mea. Întotdeauna eu am avut nevoie de ajutorul tău mai mult decât ai avut tu nevoie de al meu.

Tess se apropie de mine și își lasă ochii în jos cu timiditate, un gest care mă face să uit pe moment de toate necazurile mele. Uneori uit cât de plăcut este devotamentul constant al micii mele prietene, uit că ea e umărul pe care pot să mă sprijin chiar și în cele mai grele momente. Deși zilele petrecute în Lake erau o luptă continuă, în clipa asta mi se par atât de simple. Mă surprind dorindu-mi să putem reveni acolo, să împărțim firimituri și resturi de mâncare găsite prin gunoaie. Dacă June ar fi fost aici, ce s-ar fi întâmplat? Probabil ar fi sărit și ea la bătaie cu Baxter. Și probabil că, la fel ca întotdeauna, s-ar fi descurcat cu mult mai bine decât mine. S-ar fi descurcat fără ajutorul meu.

Mâna lui Tess întârzie pe pieptul meu, dar nu pentru că mi-ar mai verifica vânătăile. Devin conștient de cât de aproape de mine e mica mea prietenă. O văd cum ridică iar ochii spre mine, ochii ei mari, de un căprui ce pare lichid, care, spre deosebire de privirea lui June, sunt așa de ușor de citit. În minte îmi răsare din nou imaginea lui June sărutându-l pe Elector. E ca un pumnal răsucit în inimă. Înainte să apuc să mă scutur de acest gând, Tess se apleacă și își lipește buzele de ale mele. Creierul meu se golește complet, într-atât sunt de surprins. Un fior scurt îmi aleargă prin corp.

În starea de amorțeală în care mă aflu, o las pe Tess să prelungească sărutul.

Mă desprind de ea. Palmele îmi sunt acoperite de o transpirație rece. Ce-a fost asta? Ar fi trebuit să anticipez gestul lui Tess și să îl Împiedic. Îi cuprind umerii în mâini. Când îi văd suferința din privire, înțeleg ce mare greșeală am făcut.

— Nu pot, Tess.

Mica mea prietenă pufnește iritată.

— Ce? Acum ești însurat cu June?

— Nu. Dar…

Cuvintele mi se risipesc triste, lipsite de forță.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta… Cel puțin, nu acum.

— Da' de faptul că June îl sărută pe Elector ce părere ai? Cu asta cum rămâne? Chiar ai de gând să-i fi atât de devotat unei fete care nici măcar nu e a ta?

June, mereu June… O clipă o urăsc și mă întreb dacă nu cumva totul ar fi fost mai bine dacă nu ne-am fi întâlnit.

— Aici nu e vorba de June, îi răspund. Ea joacă un rol, Tess.

Mă îndepărtez de ea până când ajungem să fim la vreo treizeci de centimetri unul de altul.

— Nu sunt pregătit pentru ca un astfel de lucru să se întâmple între noi. Tu ești cea mai bună prietenă a mea. Nu vreau să te induc în eroare; nici măcar eu nu știu prea bine de capul meu.

Tess își ridică brațele a indignare.

— Când bântuiam pe străzi sărutai fete la întâmplare, fără să clipești. Iar acum nu vrei nici măcar să…

— Tu nu ești una dintre fetele de pe stradă, mă răstesc la ea. Ești Tess.

Copila îmi aruncă o privire scurtă, apoi își revarsă toată frustrarea asupra buzei, pe care și-o mușcă atât de tare încât îi dă sângele.

— Nu te înțeleg, Day.

Fiecare cuvânt al ei mă lovește țintit.

— Nu te înțeleg absolut deloc, dar tot am să încerc să te ajut. Tu chiar nu vezi cum scumpa ta June ți-a schimbat viața?

Închid ochii și îmi apăs tâmplele cu palmele.

— Încetează.

— Crezi că ești îndrăgostit de o fată pe care o cunoști de mai puțin de-o lună, de o fată care e responsabilă de moartea mamei tale? De moartea lui John?

Ecouri ale discuției purtate în încăperea din buncăr.

— La naiba, Tess. N-a fost vina ei…

— N-a fost? scuipă ea cuvintele. Day, mama ta a fost împușcată din cauza lui June! Și tu te comporți de parcă ai iubi-o? Eu n-am făcut altceva decât să te ajut – sunt alături de tine din ziua în care ne-am cunoscut. Crezi că mă port copilărește? Ei, nu-mi pasă… N-am zis niciodată nimic de toate celelalte fete cu care ai fost, dar nu suport să te văd alegând o fată care n-a făcut altceva decât să te rănească. Și-a cerut June scuze pentru ce s-a întâmplat, s-a străduit să-ți câștige iertarea? Ce se întâmplă cu tine?

Văzând că tac, îmi pune o mână pe braț.

— Deci? O iubești? mă întreabă pe un ton mai scăzut. Și ea te iubește pe tine?

Dacă o iubesc? I-am spus asta lui June atunci, în baie, în Vegas și am vorbit serios. Dar ea nu mi-a spus că mă iubește, nu? Poate că ea niciodată nu a simțit la fel ca mine… Poate că mă îmbăt cu apă rece.

— Nu știu. Bine? îi răspund.

Tonul meu sună mai mânios decât sunt cu adevărat.

Tess tremură. Acum înclină capul, după care, în tăcere, îmi ia pachetul de gheață și îmi închide nasturii cămășii la loc. Hăul dintre noi se mărește. Mă întreb dacă voi mai putea vreodată să trec peste această prăpastie ce ne separă.

— N-ar trebui să mai ai probleme, îmi comunică prietena mea pe un ton egal, întorcându-mi spatele.

În fața ușii se oprește, rămânând cu spatele spre mine.

— Crede-mă, Day, ți-o spun pentru binele tău: June o să-ți frângă inima. Mi-e deja clar. O să ți-o facă țăndări.

15. JUNE

TRIBUNALUL OLAN, DIN PIERRA.

UNDEVA ÎN JURUL OREI 09:00.
-1 GRAD CELSIUS AFARĂ.

În sfârșit, a sosit ziua asasinării lui Anden, iar eu am trei ore la dispoziție înainte ca Patrioții să facă prima mișcare.

Ieri-seară, am primit o nouă vizită din partea aceluiași gardian care mi-a transmis data trecută mesajul Patrioților.

— Ai făcut treabă bună, mi-a șoptit fata la ureche, în timp ce eu stăteam întinsă în pat, perfect trează. Mâine vei fi achitată de Elector și de senatorii lui și, la Tribunalul Olan din Pierra, vei fi eliberată. Și-acum ascultă-mă cu atenție! Când o să terminați tot ce aveți de făcut la tribunal, jeepurile Electorului vă vor duce pe toți înapoi, la baza militară din Pierra. Patrioții vor aștepta pe traseu.

Fata a făcut o pauză să vadă dacă am întrebări. Dar eu n-am făcut decât să privesc în continuare drept înainte. Bănuiam oricum ce voiau Patrioții să fac – să îl despart pe Anden de soldații care îl păzesc. Pentru ca apoi ei să îl scoată din mașină și să îl împuște. Asasinatul va fi înregistrat, după care anunțat întregii Republici prin intermediul megafoanelor și JumboTron-urilor recablate, de pe Capitol Tower, din Denver.

Când a văzut că nu zic nimic, tipa și-a dres glasul și a continuat pe un ton grăbit:

— Fii atentă la o explozie care va avea loc pe drum. Când o auzi, fă-l pe Anden să ordone convoiului să pornească pe un drum diferit! Asigură-te că Electorul e despărțit de soldații din garda lui! Zi-i să aibă încredere în tine! Dacă ți-ai făcut treaba ca lumea, o să facă așa cum îi spui.

Mesagera mi-a zâmbit scurt.

— Odată ce jeepul lui Anden va fi separat de restul mașinilor, lasă totul în seama noastră.

Restul nopții l-am petrecut într-o stare de agitație.

Acum, în timp ce sunt escortată în clădirea principală a tribunalului, studiez aleile și acoperișurile celorlalte clădiri din

lungul străzii, căutând să surprind spioni rebeli și întrebându-mă dacă printre aceștia se află și vreunul cu ochi de un albastru deschis. Azi, Day trebuie să fie printre Patrioții de aici. În mănușile negre, mâinile îmi sunt reci și transpirate. Să zicem că mi-a văzut semnalul – oare și-a dat seama ce am vrut să spun? Va înțelege să lase baltă ce face și să fugă? Îndreptându-mă către marea intrare arcuită a tribunalului, memorez, din obișnuință, nume de străzi și lucruri – amplasarea bazei militare, poziția spitalului din Pierra, care se vede în depărtare. Parcă îi simt pe Patrioți ocupându-și pozițiile. E așa o pace în jur, deși clădirile de aici sunt pline de oameni, iar drumurile sunt înguste… Atât soldații, cât și civilii (majoritatea săraci, fiind dintre aceia desemnați să se îngrijească de trupe) se agită zgomotos în stradă. O parte dintre soldații în uniformă ne urmăresc cu privirea un pic cam prea insistent. Le rețin fețele. Trebuie să existe Patrioți care să ne urmărească. În interiorul tribunalului e destul de frig încât răsuflarea să mi se transforme în aburi și să tremur non-stop. (Tavanul e la o înălțime de cel puțin șase metri, iar podelele sunt – judecând după sunetul pașilor – din lemn sintetic polizat care nu e prea bun la conservarea căldurii pe timp de iarnă.)

— Cât o să dureze? îl o întreb pe unul dintre paznicii care mă escortează la locul meu, aflat în fața sălii de judecată.

Cizmele (din piele călduroasă și impermeabilă) bocănesc pe podele într-un fel enervant. În ciuda hainei la două rânduri cu care sunt îmbrăcată, tremur în continuare.

Cea căreia m-am adresat își pleacă fruntea, stânjenită.

— Nu mult, domnișoară Iparis, îmi răspunde femeia cu o politețe exersată. Electorul și senatorii se află în faza finală a deliberărilor. Probabil că o să mai dureze încă o jumătate de oră.

De fapt, e interesant. Pentru că însuși Electorul mă va achita azi, gardienii nu știu sigur cum să se comporte. Să mă flancheze ca pe un infractor? Sau să se pună bine cu mine, ca și când aș fi un agent cu grad înalt într-una din patrulele capitalei?

Așteptarea se prelungește. Mă simt ușor amețită. Azi, mai devreme, mi s-au dat niște medicamente pentru că, până la urmă, i-am spus lui Anden ce simptome am. Nu m-au ajutat cu nimic. Simt în continuare senzația aceea de căldură care îmi învăluie capul și am dificultăți în a contabiliza trecerea timpului.

În sfârșit, după ce am numărat douăzeci și șase de minute (cu o marjă de eroare de trei sau patru secunde), Anden apare intrând pe ușa din capătul cel mai îndepărtat al sălii. În spatele lui se află un grup de oficialități. E limpede că nu toată lumea e fericită; unii dintre senatori au rămas mai în urmă; își țin buzele strânse a nemulțumire. Printre ei, îl recunosc pe senatorul Kamion, bărbatul cu care Anden s-a certat în trenul cu care am venit aici. Părul încărunțit al omului e azi ciufulit de-a binelea. Mai e și o senatoare pe care o recunosc datorită știrilor pe care le-am urmărit ocazional: O'Connor, o femeie grasă, cu un păr roșu fără volum și o gură ca de broască. Pe ceilalți nu îi știu. În afara senatorilor, Anden mai este flancat și de doi jurnaliști. Unul își ține privirea în jos, scriind rapid, pe o tabletă micuță, în vreme ce al doilea se chinuiește să își păstreze reportofonul suficient de aproape de Anden.

Când grupul ajunge în dreptul meu, mă ridic în picioare. Senatorii care se ciorovăiau între ei amuțesc. Anden îi salută din cap pe gardienii mei.

— June Iparis, Congresul te-a achitat de toate infracțiunile comise împotriva Republicii, cu condiția să servești în continuare națiunea pe cât de bine poți. Ne-am înțeles, domnișoară Iparis?

Încuviințez din cap. Chiar și această mișcare ușoară mă amețește.

— Da, domnule Elector.

Tipul cu tableta de lângă Anden notează frenetic. Ecranul pâlpâie sub degetele care îi zboară pe tastatura virtuală.

Anden remarcă apatia mea. Își dă seama că starea nu mi s-a îmbunătățit.

— Vei intra într-o perioadă de eliberare condiționată, după cum am fost sfătuit de Senatori. În acest timp, vei fi atent supravegheată, până când cu toții vom fi de acord că poți reveni în serviciul activ. Vei fi repartizată la una dintre patrulele din capitală. Vom discuta la care dintre ele după-amiază, după ce ne vom instala la baza din Pierra.

Anden ridică din sprâncene și întoarce capul spre stânga și spre dreapta.

— Domnilor senatori? Aveți ceva de adăugat?

Ei rămân tăcuți. Dar, unul dintre ei vorbește, mascându-și prost disprețul.

— Agent Iparis, sper că înțelegi că încă nu ai scăpat basma curată. Vei fi urmărită în fiecare secundă. Ar trebui să consideri decizia noastră ca fiind un act de imensă clemență.

— Vă mulțumesc, domnule Elector, răspund, salutând scurt, cu mâna la tâmplă. Vă mulțumesc, domnilor senatori.

— Noi îți mulțumim pentru ajutor, zice Anden, înclinându-se ușor.

Țin capul plecat ca să nu fiu nevoită să îl privesc în ochi, să citesc dublul sens al vorbelor lui. Îmi mulțumește pentru ajutorul pe care se presupune că i l-am dat pentru a-i salva viața, dar și pentru sprijinul pe care ni-l solicită mie și lui Day.

Undeva afară, Day se află pe poziție alături de ceilalți. Gândul ăsta îmi induce o stare de frică, însoțită de senzația de vomă.

Grupul nostru este escortat înapoi de soldați, către ieșirea din clădire, către mașini. Pășesc cu mare atenție, străduindu-mă din răsputeri să îmi păstrez concentrarea. Nu e momentul să dau greș din cauză că mă simt rău. Îmi țin ochii ațintiți spre ieșire. De la ultima călătorie cu trenul, am ajuns la concluzia că asta ar fi varianta care ar putea să funcționeze. E vorba despre răsturnarea planurilor Patrioților, despre ce pot face ca să împiedic reîntoarcerea la baza militară principală din Pierra.

Sper să funcționeze. Nu cred că îmi pot permite vreo greșeală.

Când mai am trei metri până la ușă, mă împiedic. Mă corijez imediat și îmi continui drumul, dar mă împiedic din nou. În spatele meu, se aud murmurele senatorilor. Unul dintre ei se răstește:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi Anden e lângă mine, îi văd fața deasupra mea. Doi dintre gardieni înaintea lui.

— Domnule Elector, i se adresează unul dintre ei, vă rog să rămâneți în spate. Ne ocupăm noi de treaba asta.

— Ce s-a întâmplat? îi întreabă Anden întâi pe soldați, apoi pe mine. Ești rănită?

Nu îmi e prea greu să mă prefac că sunt pe cale să leșin. Lumea din jurul meu se cufundă în beznă, apoi revine în lumină. Mă doare capul. Ridic ochii și mă uit direct la Anden. Apoi mă prăbușesc la pământ.

În jurul meu izbucnesc strigăte surprinse. Ciulesc urechile când aud vocea Electorului peste toate celelalte. Le spune exact ce am sperat:

— Duceți-o la spital. Imediat.

Și-a adus aminte de ultimul sfat pe care i l-am dat, de lucrul pe care i l-am zis în tren.

— Dar, domnule Elector..., protestează același soldat care i-a tăiat calea mai devreme.

Vocea lui Anden capătă un ton neînduplecat.

— Comentezi ordinul, soldat?

Mâini puternice mă ajută să mă ridic în picioare. Trecem de ușă și ieșim în lumina unei dimineți înnorate. Strâng din ochi și privesc împrejur, continuând să caut figuri suspecte. Gardienii care mă susțin sunt oare Patrioți sub acoperire? Mă uit la ei pe furiș, dar expresiile le rămân neclintite. Adrenalina îmi aleargă prin vene – am acționat. Patrioții știu că am deviat de la planul lor, dar nu au cum să știe dacă am făcut asta intenționat. Important e că spitalul se află în direcția opusă drumului care duce la baza din Pierra, acolo unde Patrioții stau pregătiți și așteaptă. Anden o să meargă după mine. Patrioții nu vor avea vreme să se repoziționeze.

Și dacă restul rebelilor vor ști ce am făcut, atunci Day ar trebui să afle și el. Închid ochii și sper că prietenul meu îmi va urma exemplul. Încerc să-i trimit un mesaj pe calea gândului. „Fugi. Când afli că m-am abătut de la plan, fugi cât poți de repede”.

Un gardian mă saltă pe bancheta din spate a unuia dintre jeepurile aflate în așteptare. Anden și soldații lui urcă în automobilul din fața noastră. Senatorii, uimiți și cumva revoltați, se îndreaptă spre propriile mașini. Mă forțez să-mi șterg de pe față surâsul, în timp ce zac fără vlagă pe banchetă și privesc pe fereastră. Motorul pornește și mașina demarează. Prin parbriz, văd jeepul lui Anden deschizându-ne drumul, îndepărtându-ne de tribunal.

Apoi, chiar când dau să mă felicit pentru strălucitul meu plan, realizez că mașinile se îndreaptă tot către baza militară. În niciun caz nu merg în direcția spitalului. Bucuria din mine se evaporă. Și e înlocuită de teamă.

Unul dintre gardieni mei remarcă și el anomalia.

— Hei, șofer, îi strigă el iritat soldatului de la volan. Ai greșit drumul. Spitalul e în partea stângă a orașului.

Apoi oftează.

— Să-l cheme cineva prin stație pe șoferul Electorului. Suntem…

Șoferul îi face semn să tacă și, concentrat, își lipește mâna masivă și îndesată de ureche, după care, încruntat, ne aruncă o privire.

— Negativ. Tocmai am primit ordin să urmăm ruta inițială. Comandantul DeSoto spune că domnul Elector vrea ca domnișoara Iparis să fie dusă la spital mai târziu.

Încremenesc în scaun. Înseamnă că Razor l-a mințit pe șoferul lui Anden – mă îndoiesc sincer că Electorul l-a lăsat să dea un astfel de ordin șoferilor. Razor își urmează planul; ne va forța, prin toate mijloacele, să urmăm ruta deja stabilită. Nu mai contează din ce cauză. Continuăm să mergem direct către baza din Pierra… direct spre Patrioții care ne așteaptă.

16. DAY

În sfârșit, a sosit și ziua asasinării Electorului. Vine ca un uragan înfricoșător care va schimba totul, cu tot ce am anticipat și cu toate lucrurile de care m-am temut. Am anticipat moartea Electorului. M-am temut de semnalul lui June.

Sau poate că lucrurile stau fix invers.

Nici acum nu știu ce trebuie să înțeleg. Sunt într-o stare de agitație, iar eu ar fi trebuit să fiu din ce în ce mai entuziasmat. Neliniștit, bat darabana la infinit pe mânerul cuțitului. „Ai grijă. June”. Ăsta e unicul gând cert care mi se învârtește prin minte. „Ai grijă, pentru binele tău și pentru al nostru”.

Stau în echilibru și insesizabil privirilor din stradă pe pervazul unei ferestre în ruină, la etajul al treilea dintr-o clădire ca un schelet îmbătrânit. La curea am prinse două grenade și un pistol. La fel ca restul Patrioților, sunt îmbrăcat într-o haină neagră, republicană, așa că, de la depărtare, par un soldat. Peste ochi mi-am trasat din nou dunga neagră. Singurul lucru care ne deosebește de soldații adevărați e o bandă albă pe brațul stâng (și nu pe brațul drept). De aici, văd liniile de cale ferată care trec chiar în lungul unei străzi învecinate, tăind Pierra în două. În dreapta mea, pe o alee micuță, trei clădiri mai jos, se află intrarea în tunelul Patrioților din Pierra. Buncărul subteran e acum pustiu. Sunt singur, în clădirea asta abandonată, deși sunt destul de sigur că Pascao mă poate vedea de la înălțimea unde se află, de pe acoperișul de peste drum. Zgomotul surd al inimii mele poate fi auzit de la kilometri distanță.

Încep să mă gândesc, pentru a suta oară, la motivul pentru care June vrea să oprească asasinatul. Oare a descoperit ceva ce Patrioții îmi țin secret? Sau a făcut ceea ce Tess a bănuit: ne-a trădat? Încăpățânat, îmi alung gândul ăsta din cap.

June nu ar face asta niciodată. Nu după ce i-au făcut autoritățile fratelui ei.

Poate că vrea să oprească asasinatul pentru că s-a îndrăgostit de Elector. Închid ochii când în minte îmi răsare imaginea lor

sărutându-se. Imposibil… June, cea pe care o cunosc eu, să fie atât de sentimentală?

Toți Patrioții și-au ocupat pozițiile. Comisionarii pe acoperișuri, pregătiți cu explozibilele; hackerii la o stradă distanță de intrarea în tunel, gata să înregistreze și să difuzeze asasinarea Electorului; luptătorii poziționați în lungul străzii de dedesubt, îmbrăcați în soldați sau civili, pregătiți să îi elimine pe militarii care îl păzesc pe Elector.

Grupul format din Tess și alți doi medici s-a risipit, fiind gata să-i ducă pe răniți în tunel. Tess se ascunde pe strada îngustă, din partea stângă a clădirii unde mă aflu eu. După asasinat, va trebui să fim pregătiți să fugim, iar ea e prima pe care o s-o recuperez.

Și eu… Conform planului, June ar trebui să îl îndepărteze pe Elector de cei care îl păzesc. Când îi vom vedea jeepul lui trecând în viteză, de unul singur, Comisionarii îi vor bara datorită exploziilor orice cale pe unde s-ar putea salva. Apoi eu voi coborî în stradă. După ce Patrioții îl vor scoate pe Anden afară din mașină, îl voi împușca.

E miezul zilei, dar norii pictează lumea din jurul meu într-un cenușiu rece, de rău augur. Mă uit la ceas. Are setată o alarmă pentru ora când jeepurile Electorului sunt așteptate să apară în viteză de după colț.

Cincisprezece minute până când va începe nebunia.

Tremur. Oare Electorul chiar va fi mort peste cincisprezece minute de mâna mea? Oare planul ăsta chiar o să funcționeze? Și, după ce se va termina totul, când mă vor ajuta Patrioții să îl găsesc și să îl salvez aia pe Eden? Când i-am povestit lui Razor că l-am văzut pe băiatul ăla din tren, el mi-a dat un răspuns prin care să-mi arate că mă înțelege și mi-a zis că a început deja să caute să afle unde e Eden. Tot ce pot face e să-l cred. Mă străduiesc să îmi creionez imaginea statului prăbușit într-un haos total, după asasinarea Electorului difuzată public, pe toate JumboTron-urile națiunii. Dacă oamenii au început să se revolte deja, nu pot decât să îmi închipui cum vor reacționa când mă vor vedea împușcându-l pe Elector. Și-atunci ce se va întâmpla? Oare Coloniile vor profita de situație și vor invada Republica, rupând frontul care a ținut separate cele două țări atât de multă vreme?

Un guvern nou. O nouă ordine. Tremur, stăpânind energia care clocotește în mine.

Firește, ăsta e scenariul care nu ține cont de semnalul lui June. Încerc să-mi flexez degetele; am palmele umede din cauza unei transpirații reci. Să dea naiba dacă știu ce se va întâmpla cu adevărat azi...

Paraziții fâșâie în casca din ureche. Deslușesc câteva cuvinte disparate rostite de Pascao:

— ... străzile Orange și Echo – liber...

Vocea îi devine mai clară.

— Day?

— Sunt aici.

— Cincisprezece minute. Scurtă recapitulare. Jordan e responsabilă cu prima explozie. Când convoiul de jeepuri al Electorului ajunge pe strada ei, o să arunce grenada. June va despărți mașina Electorului de celelalte. Arunc și eu grenada, iar ei o vor coti direct pe strada ta. O arunci și tu pe a ta, când vezi convoiul. Trebuie să încolțești mașina – după care cobori în stradă. Ai înțeles?

— Da. Am înțeles, îi răspund. Doar grăbește-te naibii și ocupă-ți poziția.

Așteptarea asta îmi induce o stare de greață, îmi aduce aminte de seara în care am așteptat ca patrulele antiepidemice să ajungă la ușa mamei mele. Până și momentele alea mi se par mai bune decât cel de acum. Atunci familia mea trăia încă, iar eu și Tess eram prieteni. Inspir de mai multe ori profund, expirând lent apoi. În mai puțin de cincisprezece minute am să văd convoiul Electorului – și pe June – intrând pe strada asta. Urmăresc cu degetele conturul grenadei prinse la curea.

Trece un minut, apoi încă unul.

Trei minute. Patru. Cinci. Fiecare minut se târăște mai încet decât precedentul. Respirația mi se precipită. Oare ce va face June? Are dreptate? Dar dacă greșește? Cred că sunt pregătit să îl ucid pe Elector. În ultimele zile am tot dus muncă de lămurire cu mine însumi pe tema asta și ideea a început chiar să mă incite. Mai pot eu să îl salvez, să salvez viața unei persoane la care nu pot să mă gândesc fără să nu mă înfurii? Oare sunt pregătit să îmi murdăresc mâinile cu sângele lui? Ce știe June și eu nu știu? Ce să o fi determinat să creadă că Electorul merită într-adevăr să fie salvat?

Opt minute.

Apoi, brusc, Pascao revine.

— Așteptați. Avem o întârziere.

Mă crispez imediat.

— De ce?

Urmează o pauză prelungă.

— E ceva în neregulă cu June, șoptește Pascao. A leșinat când să iasă din tribunal. Da' nu te panica – Razor zice că e bine. Resetăm ceasurile adăugând două minute de întârziere. Ai înțeles?

Mă ridic puțin din poziția în care stau pe vine. June s-a pus în mișcare. Îmi dau seama de asta instantaneu. Ceva nu-mi dă pace, un fel de avertisment datorat unui al șaselea simț, care îmi spune că, indiferent care a fost planul meu în privința Electorului, el o să se schimbe în funcție de ceea ce va face în continuare June.

— De ce a leșinat? întreb.

— Nu știu. Spionii spun că se pare că o luase amețeala sau ceva de genul ăsta.

— Și acum și-a revenit?

— Se pare că mergem înainte cum am stabilit.

Îi dăm înainte? Oare planul lui June a eșuat? Mă ridic, fac câțiva pași și apoi mă ghemuiesc din nou. Ceva e în neregulă aici. Dacă mergem înainte cu planul inițial, o voi vedea totuși pe June sosind cu același jeep, așa cum m-am așteptat până acum – și împotriva voinței ei? Își vor da Patrioții seama că a încercat să se abată de la planul lor? Presimțirea neagră nu mă părăsește, indiferent cât de mult încerc să o ignor. Ceva este în mod clar în neregulă.

Mai trec încă două minute agonizante. Din cauza nervozității, am rupt o bucată mare de vopsea de pe mânerul cuțitului. Degetul mare îmi e acoperit de particule negre.

La câteva străzi distanță, explodează prima grenadă. Pământul se cutremură, clădirea se scutură și un nor de praf mă învăluie. Mai mult ca sigur și-a făcut apariția jeepul Electorului.

Părăsesc punctul de observație de pe marginea ferestrei și o pornesc pe scări, către acoperiș. Merg aplecat, având grijă să nu fiu zărit. De aici, văd mai bine de unde se ridică fumul produs de prima explozie și aud strigătele surprinse ale soldaților aflați în apropiere. Sunt cam la trei străzi distanță. Când pe stradă

năvălesc mai mulți militari, mă întind pe țiglele sparte de pe acoperiș. Indivizii urlă ceva ininteligibil – pun pariu că își cheamă întăriri la locul unde a explodat bomba. Prea târziu. Până să ajungă ei acolo, mașina Electorului va ajunge la colțul unde am planificat noi să fie.

Scot una dintre grenade și o țin cu grijă în mână, reamintindu-mi cum funcționează, reamintindu-mi că, dacă o arunc la timp, voi nesocoti avertismentul lui June.

— E o grenadă de impact, mi-a explicat Pascao. Explodează în secunda în care atinge pământul. Apeși siguranța, scoți cuiul, o arunci și te adăpostești.

Undeva, în depărtare, o altă explozie zguduie orașul și un alt nor de fum se ridică în aer. Ăsta a fost Baxter; acum e pe alee și se ascunde.

E la două străzi distanță. Electorul se apropie.

O a treia explozie răsună. Asta e mult mai aproape – probabil că jeepul e pe strada alăturată. Mă proptesc bine pe picioare căci pământul se cutremură din cauza impactului. Îmi vine rândul. „June”, mă gândesc. „Unde ești?” Dacă ea va face o mișcare neașteptată, cum o să procedez? Îl aud în cască pe Pascao. Pare agitat.

— Pregătește-te, îmi spune.

Însă văd ceva care mă determină să uit tot ce le-am promis Patrioților că voi face. Portiera celui de-al doilea jeep se deschide brusc și afară se rostogolește o fată cu părul lung, negru, prins într-o coadă strânsă. Se rotește de câteva ori, apoi, cu oarecare efort, se ridică în picioare. Se uită în sus, spre acoperișuri, și își flutură brațele în aer disperată.

E June. E aici. Acum nu mai am niciun dubiu: ea nu vrea să îl separ pe Elector de militarii care îl păzesc.

Vocea lui Pascao revine.

— Urmează planul, îmi șuieră el. Nu-i da atenție lui June! Urmează planul, mă auzi?

Nu știu ce se întâmplă cu mine – un fior îmi coboară pe șira spinării. Jumătate din mine strigă: „Nu! June, nu poți să te oprești acum. Vreau ca Electorul să moară! Îl vreau pe Eden înapoi!”

Dar iat-o pe June, fluturându-și brațele în mijlocul unei străzi pline de pericole, riscându-și viața ca să mă avertizeze. Indiferent ce motiv are, trebuie să fie unul bun. Trebuie. Ce să

fac? „Ai încredere în ea”, spune ceva din adâncul meu. Închid ochii și plec capul.

Fiecare secundă care trece face diferența între viață și moarte.

„Ai încredere în ea”.

Brusc, sar în picioare și încep să alerg pe acoperiș. Furios, Pascao îmi urlă ceva în cască. Îl ignor. În timp ce vehiculele trec pe lângă clădirea pe care mă aflu, trag cuiul grenadei și o arunc pe stradă cât de departe pot. Chiar acolo unde Patrioții vor să îndrepte convoiul.

— Day! răsună vocea disperată a lui Pascao. Nu… ce faci…?!

Grenada aterizează pe pavaj. Îmi acopăr urechile și instantaneu, în clipa în care explozia cutremură pământul, sunt aruncat jos. Jeepurile frânează brusc chiar în fața deflagrației; cel al Electorului încearcă să ocolească molozul, dar unul dintre cauciucuri îi explodează și îl obligă să se oprească. Am blocat complet strada pe care ar fi trebuit să se deplaseze, acolo unde Patrioții îl așteaptă pe Elector. Și celelalte mașini sunt tot acolo, întregul convoi.

Acum June a luat-o la goană către jeepul lui Anden. Dacă încearcă să îl salveze, atunci n-am timp de pierdut. Sar iar în picioare, mă arunc peste marginea acoperișului și mă prind cu mâinile de jgheab. Încep să alunec. Dar jgheabul se desprinde și mă dezechilibrează, însă mă arunc de pe el și mă prind de pervazul unei ferestre din apropiere. Aterizez cu picioarele pe brâul primului etaj de unde sar și mă rostogolesc.

Pe stradă e un haos total. Printre urlete și fum, văd soldați republicam care aleargă spre jeepuri, în vreme ce soldații din restul mașinilor se grăbesc să ajungă la Elector. Unii dintre Patrioții deghizați ezită, nedumeriți de explozia nesincronizată provocată de mine. E prea târziu acum să mai separe mașina Electorului de celelalte – pur și simplu, în zonă sunt prea mulți soldați. O groază de militari roiesc pe stradă. La rândul meu, mă simt deconcertat și sunt cumva la fel de uimit ca și ei. Încă nu știu de ce acționez împotriva a tot ceea ce am plănuit să fac.

— Tess! strig.

Mica mea prietenă e chiar acolo unde trebuie să fie. Stă împietrită în umbra clădirii mele. Ajung la ea și o prind de umeri.

— Ce se întâmplă? îmi strigă ea, dar eu nu fac decât s-o răsucesc pe picioare.

— Intrarea în tunel, da? Nu întreba nimic!

Și îi fac semn în direcția buncărului Patrioților, unde ar fi trebuit să ne ascundem după asasinat. Tess deschide gura, iar figura ei este împietrită de frică, însă face ce i-am spus: o ia la fugă la adăpostul umbrelor proiectate de clădire și dispare.

O altă explozie cutremură strada în spatele meu. Probabil că grenada a fost aruncată de unul dintre comisionari. Deși nu îl mai pot duce pe Elector în locul desemnat anterior, încearcă totuși să blocheze mașinile pentru o ultimă încercare. Probabil că Patrioții sunt peste tot. Mă vor ucide, literalmente, pentru ceea ce am făcut. Eu și Tess trebuie să ajungem neapărat la tunel, înainte ca foștii noștri camarazi să ne găsească.

Încep să alerg spre June tocmai când ea ajunge la jeepul Electorului. Înăuntru e un bărbat cu păr negru, ondulat. June urlă la el, cu mâinile lipite pe geam. Undeva se aude o altă explozie, care o face pe prietena mea să cadă în genunchi. Mă arunc deasupra ei, în vreme ce molozul și pietrișul cad peste noi din toate direcțiile. O bucată de ciment mă lovește în umăr, făcându-mă să mă cutremur de durere. E clar că Patrioții vor să recupereze timpul pierdut, însă întârzierea i-a costat deja scump. Dacă nu mai au altă șansă, sunt convins că nu vor mai transmite imagini cu asasinatul și, în loc de asta, vor arunca în aer jeepul Electorului. Alți soldați republicani invadează strada. De acum sigur m-au reperat. Sper că Tess a ajuns în siguranță în ascunzătoare.

— June!

Fata pare amețită și uimită, dar apoi mă recunoaște. Nu avem vreme de amabilități.

Un glonț trece razant pe deasupra noastră. Mă chircesc și o acopăr din nou cu corpul, unul dintre soldații din apropierea noastră e împușcat în picior. „Pentru numele lui… Fie ca Tess să ajungă în siguranță la intrarea în tunel”. Mă răsucesc și, prin fereastra mașinii, observ ochii măriți ai Electorului. Deci ăsta e tipul care a sărutat-o pe June: e înalt, arătos și bogat. Va susține toate legile date de tatăl lui. E băiatul-rege, simbol al Republicii: războiul cu Coloniile care a dus la boala lui Eden; legile care mi-au aruncat familia în mahalale, care au dus la moartea apropiaților mei, legile care m-au condamnat la moarte pentru că nu am trecut un nenorocit de examen când aveam zece ani.

Tipul ăsta e Republica însăși. Ar trebui să-l omor în secunda asta.

Apoi însă mă gândesc la June. Dacă ea cunoaște un motiv pentru care ar trebui să îl apărăm de Patrioți și consideră că pentru acest motiv merită să își riște viața – și pe a mea –, atunci o să mă încred în ea. Dacă refuzam, aș fi retezat orice legătură cu ea pentru totdeauna. Aș putea să trăiesc cu această decizie? Gândul ăsta mă îngheață până în măduva oaselor. Arăt cu mâna în lungul străzii, spre explozie, și fac ceva ce nu am crezut că voi face niciodată.

— Dați înapoi jeepurile! le strig soldaților. Baricadați strada! Apărați-l pe Elector!

Apoi, în clipa în care militarii ajung la Anden, le strig disperat:

— Scoateți-l pe Elector din mașina asta! Duceți-l de-aici! Vor arunca mașina în aer!

June mă trage în jos când un alt glonț se înfige în pământ lângă noi.

— Haide! răcnesc la ea.

Mă urmează. În spatele nostru, zeci de soldați republicani au sosit la fața locului. Surprind imaginea Electorului coborând din mașină; apărat de soldați, e luat de acolo în grabă. Gloanțele zboară prin aer. Oare l-a nimerit unul în piept? Nu, doar în braț. După care liderul Republicii dispare, ascuns într-o mare de soldați.

E salvat. O să scape cu viață. La gândul ăsta, aproape că mi se taie respirația: nu știu dacă ar trebui să fiu fericit sau furios. După toate pregătirile pe care le-am făcut, asasinarea Electorului a eșuat din cauza mea și a lui June. Ce-am făcut?

— Ăla e Day! strigă cineva. Trăiește!

Nu îndrăznesc să mă mai întorc. O strâng mai tare de mână pe June și amândoi fugim, ocolind dărâmăturile și fumul.

Dăm nas în nas cu primul Patriot. Baxter. Când ne vede, individul rămâne nemișcat o secundă, apoi o înșfacă pe June de braț.

— Tu! latră el.

June e însă mult prea rapidă pentru el. Înainte să apuc să scot pistolul de la brâu. June i-a și scăpat din mână. Baxter dă iar să ne prindă – dar, până să avem vreme să facem vreo mișcare, altcineva îl pocnește de îl aruncă la pământ. Dau cu ochii de privirea incandescentă a lui Kaede.

Fata își agită brațele disperată spre noi.

— Fugiți! ne strigă. Înainte să vă găsească restul!

Pe chip i se citește un șoc profund – e și ea uluită că planul Patrioților s-a dus pe apa sâmbetei? Știe că eu și June purtăm o parte din vină? Trebuie să știe. Atunci de ce s-a întors și ea împotriva Patrioților? Kaede fuge și ea. O urmăresc cu privirea o fracțiune de secundă. Cum era de așteptat, Anden nu se vede pe niciunde, iar soldații republicani au început și ei să răspundă cu focuri de armă, îndreptate spre acoperișuri.

„Anden nu se vede pe niciunde”, îmi trece prin minte. Oare tentativa de asasinat a eșuat în mod oficial?

Continuăm să alergăm până când ajungem de cealaltă parte a locului exploziei. Dintr-odată, peste tot în jurul nostru sunt Patrioți; unii gonesc înspre soldați, în căutarea șansei de a-l împușca pe Elector, iar alții gonesc spre tunel. Fug după noi.

O altă explozie zguduie strada – cineva a încercat zadarnic să îl oprească pe Elector cu o nouă grenadă. Poate că au izbutit până la urmă să îi arunce în aer jeepul. Unde e Razor? Ne vrea pe noi morți acum? Îmi imaginez figura lui calmă, paternă, chip care trebuie să fie acum negru de furie.

În sfârșit, ajungem pe aleea îngustă care duce la tunel. Suntem doar cu câțiva pași înaintea Patrioților care ne urmăresc îndeaproape.

Tess e acolo, pitită în întuneric și lipită de zid. Îmi vine să urlu. De ce nu a intrat în tunel, de ce nu a pornit-o spre ascunzătoare?

— Înăuntru, acum! îi comand. Nu trebuia să mă aștepți.

Dar Tess nu se mișcă din loc. Stă în fața noastră, cu pumnii strânși. Ochii îi fug de la mine la June și înapoi. Alerg la ea, o prind de mână și o trag după noi, către unul dintre grilajele metalice micuțe, care se aliniază la baza peretelui clădirii.

Aud deja primele zgomote produse de Patrioții din urma noastră. „Te rog. Doamne”, mă rog eu în gând. „Te rog, fă ca noi să fim primii care ajung în ascunzătoare”.

— Vin, anunță June, cu ochii fixând un loc undeva în josul aleii.

— Să-ncerce doar să ne prindă.

Îmi trec palmele cu febrilitate peste grilajul metalic, apoi îl desfac.

Patrioții sunt aproape. Mult prea aproape.

Mă ridic în picioare.

— Dați-vă la o parte, le spun lui Tess și June.

Apoi, scot o a doua grenadă de la brâu, trag cuiul și o arunc spre capătul aleii. Ne aruncăm cu toții la pământ și ne acoperim capetele cu mâinile.

Buuum! O explozie asurzitoare. Asta ar trebui să îi mai încetinească, dar văd deja câteva siluete care apar printre bucățile de dărâmături și se îndreaptă spre noi.

June aleargă, alături de mine, spre intrarea în tunel. O las să sară prima înăuntru, apoi mă întorc spre Tess și îi întind mâna.

— Hai, Tess! îi spun. N-avem mult timp la dispoziție.

Ea îmi privește mâna întinsă și face un pas în spate. În secunda aia, lumea din jurul nostru pare să încremenească. Tess nu o să meargă cu noi. Pe fetișoara ei se citesc, într-un amalgam, furie, șoc, vinovăție și tristețe.

Încerc din nou.

— Haide! îi strig. Te rog, Tess, nu pot să te las aici.

Privirea ei mă sfredelește.

— Îmi pare rău, Day, îmi răspunde ea, cu răsuflarea întretăiată. Pot să-mi port și singură de grijă. Așa că nu încerca să vii după mine.

Apoi mica mea prietenă își desprinde ochii de la mine și o ia la fugă înapoi, către Patrioți. Se întoarce la ei? Mă uit după ea, amuțit, cu mâna încă întinsă. Rebelii sunt îngrozitor de aproape acum.

Cuvintele lui Baxter… Individul a avertizat-o în tot timpul ăsta că-i voi trăda. Și asta am făcut. Exact ce a zis individul ăla că voi face. Iar acum Tess trebuie să trăiască cu gândul ăsta. Am dezamăgit-o atât de crunt!

Cea care mă salvează e June.

— Day, sari! strigă ea la mine, aducându-mă din nou la realitate.

Mă forțez să-i întorc spatele lui Tess și să sar în tunel. Bocancii îmi pleoscăie când aterizez în apa puțin adâncă, dar rece ca gheața. Chiar atunci îi aud pe primii Patrioți ajungând la noi. June mă înșfacă de mână.

— Mișcă! îmi șuieră ea.

Gonim prin tunelul acesta întunecat. În spatele nostru, aud pe cineva sărind și începând apoi să alerge după noi. Apoi încă unul. Vin cu toții.

— Mai ai vreo grenadă? îmi strigă June în timp ce fugim.

Duc mâna la curea.

— Una.

Iau ultima grenadă și îi scot cuiul. Dacă o folosim, nu mai avem cale de întoarcere. Am putea să rămânem blocați aici, sub pământ, o veșnicie, dar nu avem de ales, iar June știe asta.

Urlu un avertisment în spatele nostru și azvârl grenada. Patriotul cel mai apropiat de noi mă vede ce fac și se oprește abrupt. Apoi începe să zbiere la ceilalți să se întoarcă. Noi continuăm să fugim.

Suflul exploziei ne ia pe sus, zburăm prin aer. Eu mă izbesc de pământ cu putere, alunecând prin apa rece câteva secunde până să mă opresc. Urechile îmi țiuie; îmi apăs tare tâmplele cu palmele, în încercarea de a scăpa de acel sunet. N-am însă noroc. O migrenă îmi face creierul să explodeze, înecându-mi toate gândurile. Din cauza durerii, strâng din ochi. Unu, doi, trei…

Secundele parcă se târăsc. Capul îmi pulsează ca și cum ar fi lovit de mii de ciocane. Mă chinuiesc să respir.

Apoi, din fericire, durerea începe să mă lase. Deschid ochii în beznă – pământul nu se mai zgâlțâie și, cu toate că încă îi aud în urma noastră, cuvintele sunt înăbușite, ca și cum ar veni de dincolo de o ușă groasă. Mă ridic cu grijă în fund. June stă sprijinită de peretele lateral al tunelului și își masează brațul. Amândoi ne întoarcem cu fața către direcția din care am venit.

Cu doar câteva secunde în urmă, acolo era un tunel, acum zace un morman de ciment și de moloz care a astupat golul.

Am reușit. Și totuși, sufletul mi-e pustiu.

17. JUNE

Când aveam cinci ani, Metias m-a dus și văd mormintele părinților noștri. Era pentru prima dată de la înmormântare când mergea acolo. Cred că nu suporta să-și reamintească faptele. Celor mai mulți dintre civilii din Los Angeles – mulți provenind chiar din pătura de sus a societății – li se repartiza un spațiu de nouă sute de centimetri pătrați, în blocul-turn care juca rolul de cimitir local, și o cutie de sticlă opacă pentru a depozita cenușa fiecărui apropiat decedat. Însă Metias îi mituise pe oficialii de la cimitir și obținuse, pentru mama și tata, un spațiu de trei mii șase sute de centimetri pătrați și două pietre de mormânt din cristal gravat. Am stat înaintea acestor pietre de mormânt, îmbrăcați în hainele noastre albe și ținând florile albe. Tot timpul, eu l-am privit pe Metias. Încă îmi amintesc expresia lui – își ținea dinții încleștați –, părul pieptănat cu grijă și obrajii umezi și strălucind din cauza lacrimilor. Amintirea cea mai pregnantă este expresia ochilor lui plini de tristețe, prea bătrâni pentru un băiat de șaptesprezece ani.

La fel arăta și Day când a aflat de moartea fratelui său, John. Și acum, când înaintăm prin tunelul subteran care ne scoate din Pierra, are aceiași ochi.

Petrecem cincizeci și două de minute (sau cincizeci și unu? Nu sunt sigură. Îmi simt capul ușor și fierbinte, ca de la temperatură) alergând prin umezeala și întunericul tunelului. O vreme, mai auzeam încă strigătele venind din partea cealaltă a muntelui de ciment care ne desparte de Patrioți și de soldații republicani. Dar, până la urmă, pe măsură ce goneam prin tunel, sunetele s-au stins, fiind înlocuite de tăcere. Patrioții probabil că au fost nevoiți să fugă ca să scape de trupele proaspăt sosite. Poate că soldații încearcă să excaveze dărâmăturile și să elibereze tunelul. Nu știm cum stau lucrurile, așa că ne continuăm înaintarea.

E liniște acum. Singurele sunete pe care le percepem sunt cele ale respirației noastre sacadate, ale bocancilor plescăind prin bălțile noroioase și ale picăturilor reci ca gheața care cad din plafon pe gâturile noastre. Alergăm, iar Day mă ține strâns

de mână. Degetele îi sunt reci și, din cauza umezelii, par ca de cauciuc. Nu-mi desprind mâna din ele. E atât de întuneric aici că abia dacă îi deslușesc silueta în fața mea.

„Oare Anden a supraviețuit atacului?” mă întreb. „Sau Patrioții au reușit să-l ucidă?” Întrebarea îmi face urechile să vâjâie. Ultima dată când am jucat rolul de agent dublu, cineva și-a pierdut viața din cauza mea. Anden a avut încredere în mine și, din pricina asta, azi ar fi putut să moară – poate chiar a murit. Se pare că ăsta e prețul pe care îl plătesc oamenii când drumul lor se intersectează cu al meu.

Ideea asta face să răsară un alt gând în mintea mea. De ce n-a coborât Tess cu noi? Asta îmi vine să întreb dar, în mod ciudat, de când am intrat în tunel, Day nu a mai pomenit-o. S-au certat, asta știu. Sper că Tess e bine. Oare a ales să rămână cu Patrioții?

În sfârșit, Day se oprește în fața unui zid. Aproape că mă prăbușesc peste el și, brusc, sunt inundată de un val de ușurare amestecată cu panică. Ar trebui să rezist la alergări mai lungi, dar sunt epuizată. Oare asta e o fundătură? Să se fi prăbușit tunelul și acum ambele ieșiri să fie blocate?

Însă Day pune mâna, prin întuneric, pe suprafața zidului.

— Putem să ne odihnim aici, îmi șoptește el; sunt primele cuvinte pe care le-a scos de când suntem în subterane. Am stat în condiții similare în Lamar.

Razor a pomenit odată despre tunelurile de evacuare ale Patrioților. Day își trece palma peste marginea ușii. În cele din urmă, găsește ceea ce căuta: un mic mâner pivotant, care iese dintr-o nișă subțire, de treizeci de centimetri. Prietenul meu trage de mâner dintr-un capăt până în celălalt. Ușa se deschide cu un declic.

La început, locul în care pătrundem pare doar o gaură neagră. Deși nu văd nimic, ascult atentă ecoul pașilor noștri. Bănuiesc că încăperea are un tavan jos, probabil cu doar câțiva zeci de centimetri mai înalt decât cel al tunelului (trei, poate 3,35 metri înălțime) și când pun palma pe unul dintre ziduri îmi dau seama că e drept, nu curbat. Suntem într-o cameră dreptunghiulară.

— L-am părăsit, murmură Day.

Îl aud cum apasă un buton, iar spațiul e imediat inundat de lumină artificială.

— Să sperăm că nu e nimeni aici.

Camera nu e mare, dar în ea ar încăpea confortabil douăzeci sau treizeci de persoane, poate chiar și o sută, dacă s-ar înghesui. Pe peretele din spate sunt două uși, care se deschid spre coridoare întunecate. De-a lungul zidurilor sunt ecrane groase, ieșite din uz, cu un design mai stângaci decât cel al aparatelor similare din instituțiile Republicii. Mă întreb dacă au fost instalate de Patrioți sau dacă reprezintă vestigii ale tehnologiilor depășite, aflate aici din vremea în care tunelurile au fost săpate.

Cu pistolul în mână, Day explorează primul hol spre care dă încăperea, în vreme ce eu îl verific pe cel de-al doilea. Aici sunt două încăperi mai mici, cu câte cinci rânduri de paturi suprapuse. În capătul îndepărtat al holului e o ușă micuță care face din nou legătura cu tunelul întunecat și nesfârșit. Pun pariu că și holul lui Day dă spre tunel. Plimbându-mă de la un pat la altul, îmi trec mâna pe peretele pe care oamenii și-au scrijelit numele și inițialele. „Asta-i calea spre salvare. J.D. Edward”, a scris cineva. „Singura scăpare e moartea. Maria Márques”, spune o altă însemnare.

— Liber? întreabă Day din spatele meu.

Încuviințez din cap.

— Liber. Cred că deocamdată suntem în siguranță.

Day oftează, își relaxează umerii, după care, obosit, își trece o mână prin părul încâlcit. Nu au trecut decât câteva zile de când l-am văzut ultima dată, dar, nu știu de ce, mi se pare că a trecut mult mai mult timp. Mă duc la el. Ochii lui îmi cercetează fața, ca și când atunci și-ar da seama că sunt și eu acolo. Probabil că are un milion de întrebări să îmi pună, dar nu face decât să ridice mâna și să îmi dea într-o parte o șuviță de păr. Nu știu dacă mă simt amețită din cauza bolii sau a emoției. Aproape că uitasem ce efect are atingerea lui asupra mea. Vreau să mă pierd în acea senzație de candoarea pe care Day o aduce cu sine, să mă hrănesc din sinceritatea lui simplă, din sufletul său vulnerabil pe care și l-a pus pe tavă.

— Hei, murmură el spre mine.

Ne strângem în brațe cu putere, închid ochii și mă lipesc de corpul lui, scăldându-mă în răsuflarea lui caldă care îmi atinge gâtul. Day își trece mâinile prin părul meu, apoi mă mângâie pe spate, ținându-mă strâns, ca și când i-ar fi teamă să îmi dea drumul. Se desprinde de mine atât cât să îmi poată vedea ochii.

Se apleacă de parcă ar vrea să mă sărute... dar, nu știu din ce motiv, renunță și mă strânge din nou la piept. E atât de bine când mă ține în brațe. Și totuși...

Ceva s-a schimbat.

Ne ducem în bucătărie (douăzeci de metri pătrați, judecând după numărul de plăci de gresie de pe podeaua pătrată), găsim două conserve cu mâncare și sticle cu apă, ne cocoțăm și ne ghemuim pe mese, îngăduindu-ne o pauză. Day tace. Împărțim o conservă cu paste înecate în sos de tomate. De-abia aștept să-l aud vorbind, dar el tot nu scoate niciun cuvânt. Îmi dă impresia că se gândește. La planul eșuat? La Tess? Sau poate că nu se gândește la nimic, ci e în continuare în stare de șoc. Tac și eu. Aș prefera să aflu de la el, să nu-i induc presupunerile mele.

— Ți-am văzut semnalul de avertizare pe una din înregistrările de securitate, îmi spune el în cele din urmă, după șaptesprezece minute. N-am înțeles în amănunt ce voiai să fac, dar m-am prins care era ideea.

Sesizez că nu pomenește nimic de faptul că m-am sărutat cu Anden, deși sunt convinsă că a văzut și asta.

— Mersi.

Vederea mi se întunecă pentru o secundă și clipesc repede ca să mi-o limpezesc. Poate că mai am nevoie de medicamente.

— Îmi... pare rău că te-am pus într-o situație dificilă. Am încercat să fac jeepurile s-o ia pe un alt drum în Pierra, dar nu mi-a mers.

— De-acolo întârzierea produsă de leșinul tău, nu? Mi-a fost frică să nu fi pățit ceva.

Câteva clipe, mestec gânditoare. Mâncarea ar trebui să mi se pară gustoasă, dar nu îmi e deloc foame. Ar trebui să îi spun imediat de eliberarea lui Eden, însă tonul lui Day – care pare să prevestească o furtună – mă reține. Oare Patrioții au putut să audă toate conversațiile mele cu Anden? Dacă da, atunci e posibil ca Day să fi aflat deja.

— Razor ne minte cu privire la motivul pentru care îl vrea pe Elector mort. Nu știu încă de ce, dar chestiile pe care ni le-a zis pur și simplu nu se leagă.

Fac o pauză, întrebându-mă dacă Razor nu a fost deja reținut de oficialitățile republicane. Dacă nu, atunci asta se va întâmpla curând. Până la sfârșitul zilei, autoritățile ar trebui să își dea seama că Razor le-a ordonat în mod expres șoferilor de pe

jeepuri să rămână pe traseul inițial, direcționându-l astfel pe Anden în ambuscadă.

Day ridică din umeri și se concentrează asupra mâncării.

— Cine știe ce anume fac ei și Patrioții acum?

Mă întreb dacă spune asta fiindcă se gândește la Tess. Felul în care copila l-a privit înainte să sărim în tunel… Mă hotărăsc să nu-l chestionez în legătură cu ce s-o fi întâmplat între ei. Și totuși, în mintea mea se naște imediat o imagine – Day și Tess, pe o canapea împreună, relaxați, ca atunci când ne-am întâlnit prima dată cu Patrioții în Vegas. Iar Day își odihnește capul în poala ei. Apoi Tess se apleacă și își așază buzele pe buzele lui. Din cauza disconfortului, simt cum mi se strânge stomacul. „Dar Tess n-a venit cu noi”, îmi spun singură. Ce s-a întâmplat între ei? Mi-o închipui pe Tess certându-se cu el din cauza mea.

— Deci, zice Day, pe un ton egal, spune-mi ce-ai descoperit în legătură cu Electorul de te-ai decis c-ar trebui să-i trădăm pe Patrioți.

Așadar, Day nu știe de Eden. Pun apa pe masă și strâng din buze.

— Electorul l-a eliberat pe fratele tău.

Day își oprește mâna cu furculița în aer.

— Poftim?

— Anden i-a dat drumul la o zi după ce ți-am transmis semnalul. Eden se află la Denver, sub protecție federală. Anden regretă ce le-au făcut autoritățile membrilor familiei tale… Și vrea să ne recâștige încrederea. Mie și ție.

Mă întind după mâna lui Day, dar el își retrage brusc brațul. Îmi scapă un oftat dezamăgit. Nu am știut sigur cum va primi Day această veste, dar o parte din mine a sperat că, pur și simplu, va fi… fericit.

— Anden este total împotriva politicilor fostului Elector, continui să-i explic. Vrea să renunțe la Examene și la experimentele cu virusuri.

Ezit. Day continuă să fixeze cu privirea conserva cu paste; ține furculița în mână, dar nu mai mănâncă.

— Vrea să facă o mulțime de schimbări radicale, dar, înainte de toate, trebuie să câștige bunăvoința poporului. Practic, m-a implorat să-l ajutăm.

Expresia lui Day se schimbă.

— Asta-i tot? De asta ai decis tu să dai naibii planul Patrioților? mă întreabă el cu amărăciune. Pentru ca Electorul să mă mituiască în schimbul sprijinului meu? După părerea mea, tot ce mi-ai zis pare o glumă sinistră. De unde știi că ți-a spus adevărul, June? Ai vreo dovadă că l-a eliberat pe Eden?

Pun o mână pe brațul lui. Asta e exact reacția de care m-am temut, dar Day are tot dreptul să fie suspicios. Cum să îi vorbesc lui Day despre intuiția mea în legătură cu felul în care gândește Anden sau despre sinceritatea pe care am citit-o în ochii lui? Știu că tânărul Elector l-a eliberat pe Eden. Știu asta. Însă Day nu a fost cu mine, în încăperea aia. El nu îl cunoaște pe Anden. Nu are niciun motiv să aibă încredere în el.

— Anden e altfel. Trebuie să mă crezi, Day. L-a eliberat pe Eden nu doar pentru că are nevoie de ajutorul nostru.

Cuvintele lui Day sună rece și distant.

— Te-am întrebat: ai vreo dovadă?

Oftez, luându-mi mâna de pe brațul lui.

— Nu. Nu am nicio dovadă.

Day pare să revină la realitate și își înfige iar furculița în mâncarea din conservă, însă cu atâta forță, încât aceasta se îndoaie.

— Te-a păcălit. Și tocmai pe tine! Republica n-o să se schimbe niciodată. Acum, Electorul ăsta nou e tânăr, prost ca noaptea și plin de sine. Tot ce își dorește e ca oamenii să-l ia în serios. Ar zice orice ca să obțină asta. Dar, după ce lucrurile se vor liniști, o să-și dea arama pe față. Îți garantez. Nu e cu nimic diferit de taică-său – e doar un tâmpit bogat și care minte cum respiră.

Mă irită faptul că Day își închipuie că sunt așa de naivă.

— Tânăr și plin de sine? repet eu și îl împing ușor, încercând să detensionez atmosfera. Asta-mi amintește de altcineva...

Cândva, replica asta l-ar fi făcut să râdă, dar acum Day nu face decât să se uite urât la mine.

— Am văzut un băiat în Lamar, îmi comunică el. Era de aceeași vârstă ca fratele meu. O clipă, chiar am crezut că e Eden. Era transportat de colo-colo într-un tub de sticlă uriaș, de zici că era parte dintr-un experiment științific. Am încercat să-l scot de-acolo, dar n-am putut. Sângele băiatului e folosit pe post de armă biologică, pe care Republica vrea s-o lanseze în Colonii. Asta e ceea ce-i face frumușelu' tău de Elector fratelui meu. Tu tot mai crezi că l-a eliberat?

Mă întind și îi acopăr palma cu mâna mea.

— Congresul l-a trimis pe Eden pe front înainte ca Anden să devină Elector. Anden l-a eliberat zilele trecute. El…

Day mă ignoră. Figura lui afișează o expresie în care se amestecă frustrarea și confuzia. Își suflecă mânecile cămășii până la coate.

— De ce crezi așa de mult în tipul ăsta?

— Ce vrei să spui?

Simt cum mânia lui crește din ce în ce mai tare.

— Vreau să spun că tu ai fost singurul motiv pentru care nu am spart fereastra mașinii Electorului tău și nu i-am tăiat gâtu' cu cuțitul. Pentru c-am știut că tu trebuie să ai un motiv întemeiat. Acum însă mi se pare că tu nu faci decât să crezi tot ce spune fără nicio dovadă din partea lui. Unde ți-e rațiunea?

Nu îmi place felul în care îl numește pe Anden „Electorul meu" – e ca și cum eu și Day am fi încă în tabere opuse.

— Îți spun adevărul, îi șoptesc. Și-apoi, ultima dată când ai procedat așa, parcă nici tu nu erai un criminal…

Day se întoarce cu spatele la mine și bolborosește ceva ce nu reușesc să pricep. Îmi încrucișez brațele la piept.

— Ții minte când am avut încredere în tine, deși tot ceea ce știam până atunci îmi spunea că-mi ești dușman? Ți-am acordat credit și am sacrificat totul pe baza acestei credințe. Iar acum îți spun că asasinarea lui Anden nu va rezolva nimic. El este persoana de care Republica are nevoie cu-adevărat – cineva din interiorul sistemului, cu destulă putere ca să schimbe lucrurile. Ți-ai putea-o ierta vreodată dacă ai ucide un astfel de om? Anden e bun.

— Și ce dacă e bun? îmi dă el replica glacial.

Strânge blatul mesei cu atâta putere, încât i se albesc buricele degetelor.

— Bun, rău – ce contează? El e Electorul.

— Tu chiar crezi asta?

Day clatină din cap și începe să râdă amar.

— Patrioții încearcă să pornească o revoluție. De asta are nevoie țara, nu de un nou Elector, ci de niciun Elector. Republica e distrusă și nu se mai poate reface. Trebuie să lăsăm Coloniile să preia conducerea.

— Nici măcar nu știi cum e în Colonii.

— Știu că acolo trebuie să fie mai bine decât în iadul ăsta, se răstește Day.

Îmi dau seama că nu e furios doar pe mine; pare un copil, iar asta mă enervează.

— Știi de ce am acceptat să-i ajut pe Patrioți? zic eu, prinzându-l de braț, iar pe sub mânecă, simt o cicatrice; când îl ating, Day se crispează.

— Pentru că am vrut să te ajut. Tu crezi că totul e din vina mea, nu? Că din vina mea s-au făcut experimente pe fratele tău. Că din vina mea a trebuit să-i părăsești pe Patrioți. Că din vina mea Tess a refuzat să vină cu noi.

— Nu..., spune Day, frângându-și mâinile de frustrare. Nu totul e din vina ta. Iar Tess... în privința ei, e clar că vina îmi aparține.

Pe chip i se citește o durere reală – în clipa asta, nu îmi dau seama din cauza cui suferă. S-au întâmplat atât de multe. În mod curios, simt un junghi de invidie, iar sângele îmi năvălește în obraji, dar, instantaneu, mă cuprinde rușinea. Nu e corect din partea mea să fiu geloasă. În fond, Day o cunoaște pe Tess de ani de zile, de mult mai multă vreme decât mă știe pe mine. Cum să nu se simtă atașat de ea? În plus, Tess e dulce, altruistă, iar prezența ei are darul de a te alina. Eu nu sunt așa. Firește, știu de ce Tess l-a abandonat. Din cauza mea.

Studiez chipul prietenului meu.

— Ce s-a întâmplat între tine și Tess?

Day se holbează la zidul din fața noastră, adâncit în gânduri. Trebuie să îi ating piciorul cu piciorul meu ca să îl fac atent.

— Tess m-a sărutat, zice el. Și crede că am trădat-o... pentru tine.

Obrajii mi se îmbujorează din nou. Închid ochii, forțându-mă să îmi scot din minte imaginea lor sărutându-se. Asta-i o prostie. Nu-i așa? Tess îl cunoaște pe Day de ani de zile – are tot dreptul să-l sărute. Pe mine nu m-a sărutat Electorul? Și mi-a plăcut, nu? Dintr-odată, Anden mi se pare undeva, departe, la milioane de kilometri distanță, ca și cum nu ar mai reprezenta nimic pentru mine. În clipa asta, nu mai văd nimic altceva decât pe Day și Tess împreună. E ca și cum cineva m-ar fi lovit în stomac. Suntem în mijlocul unui război. Nu fi melodramatică!

— De ce mi-ai spus asta?

— Ai fi preferat să fi rămas un secret?

Day pare rușinat și strânge din buze.

Nu știu de ce, dar băiatul ăsta nu are nicio problemă în a mă face să mă simt ca o proastă. Încerc să mă prefac că treaba asta nu mă deranjează.

— Tess o să te ierte.

Cuvintele mele, menite să pară înțelepte și liniștitoare, sună a gol. Când eram arestată, am trecut de testul cu detectorul de minciuni fluierând – de ce îmi e atât de dificil să gestionez situația asta?

După o vreme, Day îmi spune pe un ton mai potolit:

— Ce părere ai despre el? Sincer?

— Cred că e onest, îi răspund, impresionată de cât de calmă par.

Sunt fericită că discuția a intrat pe un alt făgaș.

— Cred că e ambițios și plin de compasiune, deși asta îl face să fie mai puțin eficient. Cu siguranță, nu e dictatorul brutal, în care spuneau Patrioții că se va transforma. E tânăr și are nevoie ca poporul să fie de partea lui. Și are nevoie de ajutor, dacă e să schimbe lucrurile.

— June, am scăpat la mustață de Patrioți. Ce încerci să-mi spui acum? Că ar trebui să-l ajutăm pe Anden și mai mult decât l-am ajutat deja? Că ar trebui să continuăm să ne riscăm viețile pentru străinul ăsta bogat, pe care abia dacă-l cunoști?

Mă surprinde căutătura plină de ură care îi însoțește cuvintele. Mă simt de parcă Day m-ar insulta și pe mine.

— Ce legătură are clasa socială cu chestia asta?

Acum și eu sunt iritată.

— Tu chiar vrei să zici că ai fi fericit să-l vezi mort?

— Da. Aș fi fericit să-l văd mort, îmi răspunde Day scrâșnind din dinți. Și aș fi fericit să-i văd morți pe toți cei din guvernarea asta, dacă asta mi-ar aduce familia înapoi.

— Parcă n-ai fi tu. Moartea lui Anden nu va rezolva situația, insist eu.

Cum aș putea să-l fac să-și dea seama de asta?

— Nu poți să-i pui pe toți în aceeași categorie, Day. Există oameni care lucrează pentru Republică, care nu sunt malefici. Ce zici de mine? Sau de fratele și de părinții mei? Există oameni buni în rândurile oficialităților, iar ei sunt cei care pot să deschidă calea unor schimbări de durată în Republică.

— Cum poți să iei apărarea autorităților după tot ce ți-au făcut? Cum de să nu visezi la prăbușirea Republicii?

— Ei bine, nu-mi doresc asta! îi răspund supărată. Vreau s-o văd schimbându-se în bine. La început, Republica a avut motivele ei pentru care i-a controlat pe oameni…

— Heeei! Stai puțin! strigă Day, ridicând mâinile.

Ochii îi strălucesc de furie cu o intensitate pe care până acum n-am mai văzut-o.

— Mai zi-mi chestia asta o dată! Te provoc! La început, Republica a avut motivele ei? Acțiunile Republicii sunt rezonabile?

— Nu știi tot adevărul despre formarea Republicii. Anden mi-a povestit cum țara s-a născut din anarhie și că oamenii au fost cei care…

— Deci acum crezi ce-ți spune el? Vrei să-mi zici că e vina oamenilor că Republica e așa cum e? ridică Day tonul. Că tot rahatul ăsta ni l-am făcut cu mâna noastră? Așa se justifică faptul că guvernul îi torturează pe săraci?

— Nu, nu încerc să justific asta…

Nu știu de ce, dar acum acele date istorice privitoare la Republică nu mai par la fel de credibile ca în momentul în care mi le expunea Anden.

— Și-acum crezi că Anden poate să ne pună pe drumul cel bun cu ideile lui cretine? Că băiatul ăsta de bani gata o să ne salveze pe toți?

— Nu-i mai zice așa! Ideile lui sunt cele care ar putea să ne salveze, nu banii lui. Banii nu înseamnă nimic când…

Day ridică un deget în aer înspre mine.

— Să nu-mi mai spui asta niciodată! Banii înseamnă totul.

Obrajii mi se îmbujorează.

— Nu-i adevărat.

— Asta pentru că tu n-ai dus niciodată lipsa lor.

Tresar. Vreau, cu disperare, să îi răspund, să îi explic că nu asta am vrut să zic. Banii nu mă definesc nici pe mine, nici pe Anden, pe niciunul dintre noi. De ce nu am putut să zic asta? De ce e Day singura persoană din lume în fața căreia am dificultăți în a-mi susține coerent punctul de vedere?

— Day, te rog…, încep eu, dar el sare de pe masă.

— Știi ceva?! Poate că Tess a avut dreptate în privința ta.

— Poftim? mă răstesc și eu la el. În legătură cu ce să fi avut Tess dreptate?

— Poate că te-ai schimbat puțin în ultimele săptămâni, dar, în adâncul tău, ai rămas tot un soldat republican. Un soldat republican pur-sânge. Le ești încă devotată criminalilor ălora. Ai uitat cum au murit mama și fratele meu? Ai uitat cine ți-a ucis familia?

Îmi sare și mie muștarul. Tu refuzi în mod deliberat să te pui în locul meu ca să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă? Mă dau jos de pe masă și mă postez în fața lui.

— Eu nu uit niciodată nimic. Sunt aici de dragul tău, am renunțat la tot pentru tine. Cum îndrăznești să-mi amesteci familia în povestea asta?

— Tu mi-ai amestecat familia în povestea asta! îmi strigă el. În toată povestea asta! Tu și Republica ta mult-iubită!

Day își deschide larg brațele.

— Cum îndrăznești tu să aperi Republica, cum îndrăznești tu să te împaci cu felul în care acționează autoritățile? Pentru tine e foarte ușor să spui toate astea, nu? Când ți-ai trăit toată viața într-unul din palatele alea – pentru că asta sunt din blocurile alea turn... Bag mâna-n foc că nu te-ai mai grăbi să le găsești lucrurilor ăstora un sens dacă ți-ai fi petrecut viața scormonind prin gunoaie, în mahalale ca să ai ce mânca. Sau n-am dreptate?

Sunt atât de furioasă și de rănită că abia mai respir.

— Nu e cinstit, Day. N-am ales să mă nasc bogată. N-am vrut niciodată să-i fac vreun rău familiei...

— Ei, dar ai făcut-o!

Încep să tremur și să mă prăbușesc sub privirea lui neîmblânzită.

— Tu i-ai condus pe soldați până la ușa familiei mele. Din cauza ta sunt morți.

Day îmi întoarce spatele și iese ca o furtună din bucătărie. Rămân pe loc, singură, în liniștea care s-a lăsat brusc. Pentru prima dată în viață, nu știu ce să fac. Nodul din gât amenință să mă sufoce. Ochii îmi înoată în lacrimi.

Prietenul meu își închipuie că eu îl cred orbește pe Elector, în loc să fi rămas rațională. Că nu pot să fiu de partea lui Day și, în același timp, credincioasă statului. Ei bine, mai sunt încă loială? Oare n-am răspuns corect la întrebarea asta când am fost în

camera-poligraf? Sunt geloasă pe Tess? Geloasă pentru că ea e un om mai bun decât mine? Și urmează acel gând care e atât de dureros, că abia dacă pot să îl îndur, indiferent cât de mult m-au înfuriat cuvintele lui: Day are dreptate. Nu pot să neg. Eu sunt motivul pentru care a pierdut tot ceea ce contează pentru el.

18. DAY

N-ar fi trebuit să urlu la ea. Am făcut un lucru groaznic și știu asta.

Dar, în loc să îmi cer scuze, o pornesc iar prin adăpost și mai verific încă o dată camerele. Mâinile încă îmi tremură; creierul încă mi se mai luptă cu valul de adrenalină. Am spus tot... Țineam în mine acele cuvinte de săptămâni întregi. Le-am rostit cu voce tare și nu mai am cum să dau înapoi. Ei, și ce dacă? Mă bucur că știe ce gândesc. Trebuia să știe. Să spună că banii nu înseamnă nimic... Chestia asta i-a scăpat așa, cu naturalețe. Sunt asaltat de amintirile tuturor momentelor în care am fi avut nevoie de tot felul de lucruri, în care totul ar fi fost mai bine dacă am fi avut mai mulți bani. De pildă, într-o după-amiază dintr-o săptămână foarte proastă, m-am întors acasă, de la școală, mai devreme și l-am găsit Eden, care avea atunci patru ani, scotocind prin frigider. S-a speriat când a văzut că ajunsesem acasă. În mână ținea o cutie goală de tocană de vită. Dimineață, cutia fusese jumătate plină – resturile prețioase de la masa din seara precedentă, pe care mama le învelise cu grijă cu folie și le pusese în frigider pentru cina din ziua următoare. Când Eden m-a văzut holbându-mă la cutia goală din mâna lui, i-a dat drumul pe podeaua din bucătărie și a izbucnit în plâns.

— Să nu-i spui mamei, te rog, m-a implorat.

Am alergat la el și l-am luat în brațe. M-a prins de cămașă cu mânuțele lui de copilaș și și-a îngropat fața în pieptul meu.

— N-o să-i spun, i-am șoptit. Promit.

Țin minte și acum cât de subțiri îi erau brațele. Mai târziu, în cursul serii, când mama și John au sosit în sfârșit acasă, i-am zis mamei că am cedat și am mâncat resturile de tocană. Ea mi-a dat o palmă zdravănă și mi-a spus că sunt destul de mare ca să știu că așa ceva nu se face. John mi-a ținut un discurs de om dezamăgit. Dar cui i-a păsat? Nu m-a deranjat deloc.

De furie, trântesc o ușă de pe coridor. Și-a făcut June vreodată griji din cauză că a furat jumătate de cutie de tocană de vită? Dacă ar fi fost săracă, ar mai fi putut să mai ierte pe autoritățile statului cu atâta ușurință?

Pistolul pe care mi l-au dat Patrioții îmi atârnă greu de curea. Asasinarea Electorului le-ar fi oferit Patrioților oportunitatea de a submina regimul. Noi am fi fost scânteia care ar fi aprins butoiul cu pulbere, dar, din cauza noastră – de fapt, din cauza lui June –, scânteia s-a stins. Și pentru ce? Ca să avem prilejul de a vedea cum Electorul ăsta devine la fel ca tatăl lui? Îmi vine să râd la gândul că Anden l-ar elibera pe Eden. O minciună tipic republicană! Iar acum sunt la fel de a-l salva, am pierdut-o pe Tess și am revenit de unde am plecat. Adică sunt un proscris.

Așa va fi mereu, nu?

Peste o jumătate de oră, când mă întorc în bucătărie, June nu mai e acolo. Probabil că a ieșit pe unul dintre coridoare, ca să studieze toate crăpăturile din ziduri.

Deschid toate sertarele din bucătărie, golesc un sac de pânză și, sortând diversele tipuri de mâncare, le așez în sac. Orez. Porumb. Supe de cartofi și ciuperci. Trei cutii de biscuiți. (Ce drăguț: totul se duce dracului, dar măcar am cu ce să-mi umplu burta!) Iau și câteva sticle de apă de fiecare și apoi închid sacul. Deocamdată e suficient. În curând, va trebui să plecăm și cine știe cât de lung mai e tunelul sau când vom mai ajunge la un adăpost. Trebuie să ne continuăm drumul spre Colonii. Poate că, odată ajunși în partea cealaltă, oamenii de acolo vor fi dispuși să ne ajute. Sau poate că, din contră, vom fi nevoiți să ne ascundem. În fond, noi suntem cei care am pus capăt tentativei de asasinat finanțată de Colonii. Oftez din toată inima. Aș vrea să fi avut mai mult timp la dispoziție să stau de vorbă cu Kaede, să aflu cât mai multe despre cum e de cealaltă parte a frontului.

Cum se face că toate planurile noastre s-au transformat într-un dezastru?

În ușa bucătăriei se aude un ciocănit slab. Mă răsucesc și o văd pe June stând în prag, cu brațele la piept. Și-a desfăcut nasturii jachetei republicane; vesta și cămașa de dedesubt îi sunt șifonate. E mai îmbujorată decât de obicei, iar ochii îi sunt roșii, ca și când ar fi plâns.

— Circuitele electrice de-aici nu sunt alimentate din Republică, îmi comunică ea.

Dacă într-adevăr a plâns, atunci asta nu se simte în vocea ei.

— Cablurile merg către celălalt capăt al tunelului, unde noi încă n-am ajuns.

Mă întorc la stocurile de conserve.

— Și? mormăi către ea.

— Asta înseamnă că alimentarea e făcută din Colonii, nu?

— Presupun că da. Așa ar fi logic, nu?

Mă îndrept de spate și strâng bine la gură cei doi saci pe care i-am pregătit.

— Asta măcar înseamnă că tunelul nu se înfundă. Să sperăm că duce în Colonii. Când o să fim gata de plecare, ne vom putea lua după cabluri. Dar, mai întâi, cred că ar trebui să ne odihnim puțin.

Sunt pe punctul să ies din bucătărie, trecând pe lângă ea, când June își drege glasul și continuă.

— Hei, cât ai stat cu ei, te-au învățat Patrioții ăia un pic cum să te bați?

Clatin din cap.

— Nu. De ce?

June se întoarce cu fața spre mine. Ușa de la intrarea în bucătărie e strâmtă, așa că umerii ei îi ating pe ai mei. Pe brațe mi se face pielea de găină. Mă irită că, în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, June încă are efectul ăsta asupra mea.

— Când să pătrundem în tunel, am observat că, atunci când te-ai bătut cu Patrioții, îți balansai partea de sus a corpului folosindu-te de brațe... ceea ce nu e foarte eficient. Ar trebui să folosești șoldurile și picioarele pentru acest tip de mișcare.

Critica ei mă calcă pe nervi, deși a rostit cuvintele pe un ton ciudat de ezitant.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Dar când, dacă nu acum?

June se sprijină de cadrul ușii și îmi arată cu mâna intrarea în adăpost.

— Dacă dăm nas în nas cu niște soldați?

Oftez și ridic brațele o secundă.

— Dacă ăsta e felul tău de a-ți cere scuze după o ceartă, atunci să știi că nu te prea pricepi. Ascultă! Îmi pare rău că m-am înfuriat mai devreme.

Ezit, amintindu-mi propriile cuvinte. Nu îmi pare rău. Dar, dacă îi spun asta acum, nu o să rezolv nimic.

— Lasă-mă doar câteva minute și-o să mă simt mai bine, adaug eu.

— Haide, Day! Ce-o să se întâmple când o să-l găsești pe Eden și-o să trebuiască să-l aperi?

În felul ei voalat, chiar încearcă să își ceară scuze. Ei! Măcar încearcă, cu toate că nu-i iese. Câteva clipe, mă uit la ea încruntat.

— Bine, îi răspund în cele din urmă. Arată-mi câteva mișcări, soldat. Ce ași ai în mânecă?

June schițează un zâmbet, apoi se îndreaptă către mijlocul sălii principale din adăpost. Acum stă exact lângă mine.

— Ai citit vreodată *Arta Luptei,* de Ducain?

— Par eu genul care să fi avut timp liber să citească?

June mă ignoră, iar mie începe imediat să îmi pară rău din cauza lucrurilor spuse.

— Ei, tu te miști deja ușor pe picioare și ai un echilibru impecabil, îi dă ea înainte. Dar nu-ți folosești aceste atuuri când ataci. E ca și când te-ai panica. Uiți complet de avantajul vitezei și de centrul de greutate.

— Care centru? încep eu, dar ea mă lovește ușor pe exteriorul gambei cu vârful bocancului.

— Stai pe partea anterioară a labelor picioarelor. Iar deschiderea picioarelor trebuie să fie cât lățimea umerilor. Imaginează-ți că îți ții picioarele pe niște șine, unul dintre ele fiind plasat ceva mai înainte.

Sunt puțin surprins. June a studiat cu atenție felul în care atac, deși, în general, asta s-a întâmplat când eram în mijlocul haosului. Are dreptate. Până acum, nici măcar nu am realizat că, atunci când mă iau la bătaie cu cineva, instinctele privitoare la păstrarea echilibrului îmi dispar pur și simplu. Așa că fac cum mi-a spus.

— Bun. Și acum?

— Păi, în primul rând, lasă bărbia în jos.

Îmi atinge mâinile și mi le ridică, astfel că acum unul dintre pumni îmi e mai aproape de obraz, iar celălalt e în așteptare, poziționat tot în dreptul feței, dar mai sus. Își plimbă palmele în lungul brațelor mele, verificându-mi postura. Simt furnicături pe piele.

— Cei mai mulți oameni se lasă pe spate, își ridică bărbia și o scot la înaintare, îmi explică ea; fața ei e lângă a mea.

Îmi atinge o singură dată bărbia cu degetul.

— Și tu faci la fel. Poziția asta invită la knock-out.

Încerc să mă concentrez asupra posturii, ridicând ambii pumni.

— Cum lovești? întreb.

June îmi atinge delicat bărbia, apoi marginea frunții.

— Ține minte: totul ține de precizia cu care lovești, nu de putere. Dacă lovești în punctele potrivite, poți să-l dobori pe unul mult mai mare ca tine.

Nici nu îmi dau seama când trece o jumătate de oră. June mă învață tot felul de figuri, una după alta – cum să țin umărul ridicat ca să îmi protejez bărbia, cum să îmi surprind oponentul cu garda lăsată prin intermediul unor mișcări de învăluire, care să-l inducă în eroare, cum să-l pocnesc în partea superioară sau în cea inferioară a corpului, cum să mă las pe spate și să lovesc apoi cu picioarele, cum să fac o eschivă rapidă. Și cum să țintesc punctele vulnerabile – ochii, gâtul și așa mai departe. Mă reped și lovesc cu toată forța. Când încerc să o iau prin surprindere, June îmi scapă ca apa printre degete. Are mișcări fluide și nu stă locului o clipă. Într-o secundă ea e deja în spatele meu, răsucindu-mi brațul în sus.

În sfârșit, June îmi pune piedică și mă țintuiește la podea. Mi-a blocat încheieturile.

— Vezi? îmi spune. Te-am păcălit. Tu tot timpul te uiți în ochii oponentului – dar, din cauza asta, vederea ta periferică are de suferit. Dacă vrei să știi cum îmi mișc brațele și picioarele, trebuie să te concentrezi asupra pieptului meu.

Când aud asta, ridic din sprânceană.

— Eu zic să nu continui! spun și las imediat ochii în jos.

June râde și se îmbujorează puțin. Ne oprim pentru o clipă. Mâinile ei continuă să mă țină imobilizat la podea, ținându-și picioarele peste abdomenul meu. Amândoi respirăm greoi. Acum pricep de ce a propus acest antrenament improvizat: am obosit – exercițiile au scos din mine toată furia. Deși nu o spune, îi pare rău; citesc asta pe chipul ei, în arcuirea dramatică a sprâncenelor și în tremurul buzelor ei, dat parcă de cuvintele nerostite. Imaginea asta îmi înmoaie încăpățânarea, dar nu cu totul. Bine, nu îmi pare rău pentru ce i-am spus mai devreme, dar, în același timp, știu că nici eu nu sunt corect. Am pierdut multe lucruri, dar June a pierdut și ea în aceeași măsură. Era bogată și a renunțat la tot ca să îmi salveze viața. A jucat un rol în moartea familiei mele, dar... Îmi trec o mână prin păr, căci de acum mă simt de-a dreptul vinovat. Nu pot să dau vina pe ea pentru tot ce s-a întâmplat. Și, într-un moment ca ăsta, nu pot

să fiu singur, fără niciun aliat, fără nimeni spre care să mă întorc.

June se clatină.

Mă ridic pe coate.

— Te simți bine?

Ea scutură din cap, se încruntă și dă să ridice din umeri ca și când nu ar fi nimic.

— Da. Cred c-am contractat un virus sau ceva de genu' ăsta. Nu-i ceva grav.

O studiez în lumina artificială. Acum, că sunt atent la tenul ei, îmi dau seama că e mai palidă decât de obicei și că obrajii îi par mai îmbujorați din pricina asta. Mă ridic mai mult, forțând-o să alunece de pe mine. Apoi îi pun o mână pe frunte. Mi-o retrag imediat.

— Ești fierbinte!

June începe să protesteze, pretinzând că e slăbită din cauza antrenamentului. Se clatină, dar își regăsește echilibrul sprijinindu-se într-o mână.

— O să fiu în regulă, bolborosește spre mine. Oricum, ar cam trebui să plecăm.

Și eu care m-am înfuriat pe ea, uitând de toate prin câte a trecut. Prostul proștilor! Îmi trec un braț pe după spatele ei, iar celălalt pe sub genunchi și o ridic. June se prăbușește la pieptul meu. Fierbințeala frunții ei în contact cu pielea mea rece mă surprinde.

— Trebuie să te odihnești.

O duc într-una dintre camerele cu paturi suprapuse, îi scot cizmele, o așez cu grijă pe un pat și o acopăr cu păturile. June clipește, privindu-mă.

— N-am vorbit serios mai devreme.

Are ochii încețoșați, dar emoția e încă prezentă.

— Despre bani. Și… n-am…

— Nu mai vorbi.

Îi netezesc firele de păr rătăcite pe frunte. Dacă a contractat vreo boală gravă cât a fost arestată? Poate chiar virusul epidemic?… Dar June face parte din clasa superioară. Ar fi trebuit să se fi vaccinat. Sper.

— Mă duc să-ți găsesc ceva medicamente, bine? Închide ochii.

June clatină din cap, nemulțumită, dar nu încearcă să mă contrazică.

După ce am răsturnat totul cu susul în jos prin adăpost, reușesc să găsesc un flacon de aspirină nedesfăcut și mă întorc la patul lui June. Îi dau două pastile. Când începe să tremure din nou, mai iau două pleduri de pe alte paturi din cameră și o acopăr cu ele, dar lucrul ăsta nu pare să o ajute.

— E în regulă. Mă descurc, îmi șoptește ea, tocmai când dau să plec în căutarea altor pături. Nu contează câte mai pui pe mine, trebuie doar să-mi scadă temperatura.

Ezită, apoi întinde o mână căutând-o pe a mea.

— Poți să stai aici?

Vocea ei slăbită mă îngrijorează mai mult decât orice altceva. Mă urc în pat, mă întind lângă ea, peste pături, și o trag spre mine. June schițează un zâmbet, apoi închide ochii. Când îi simt rotunjimile corpului lipite de mine sunt inundat de un val de căldură. Niciodată nu m-am gândit să spun despre ea că e de o frumusețe delicată, fiindcă, pur și simplu, ăsta nu e un termen care să i se potrivească lui June... Dar aici, acum că e bolnavă, realizez cât de fragilă poate fi. Obrajii rozalii, buzele mici și catifelate, ochii mari, închiși, mărginiți de curba genelor negre. Nu îmi place să o văd așa de delicată. Undeva, există amintirea disputei încinse pe care am purtat-o, însă acum trebuie s-o uit. Certurile n-ar face decât să ne încetinească. Ne vom ocupa mai târziu de diferențele de opinie dintre noi.

Încetul cu încetul, ațipim amândoi.

Ceva mă trezește brusc din somn. Un sunet ca un bip. Îl ascult o vreme, buimac, încercând să determin de unde vine, după care mă târăsc jos din pat, fără să o trezesc pe June. Înainte să ies din cameră, mă aplec și îi pun din nou mâna pe cap. Nu e mai bine. Are broboane de sudoare pe frunte, deci probabil că, la un moment dat febra i-a cedat, dar acum a crescut la loc.

Sunetul mă conduce în bucătărie, unde văd un bec care luminează intermitent deasupra ușii pe unde am pătruns în adăpost. Dedesubt strălucesc niște cuvinte de un roșu amenințător:

PERSOANE CARE SE APROPIE – 120 METRI

Înghet de frică. Cineva înaintează prin tunel către adăpost – poate Patrioții sau, cine știe, soldații republicani. Nu îmi dau seama care ar fi varianta cea mai proastă. Mă răsucesc pe

călcâie și alerg acolo unde am depozitat sacii cu mâncare și apă. Scot mai multe conserve dintr-unul. Când îl simt că devine suficient de ușor, îmi trec brațele prin șnururile ambilor saci, ca și când ar fi o raniță, apoi dau fuga la patul lui June. Fata se trezește cu un geamăt stins.

— Hei, îi șoptesc, încercând să par calm și să îi dau senzația de siguranță.

Mă aplec și o mângâi pe păr.

— Trebuie să plecăm. Vino-ncoace.

Dau păturile la o parte, păstrând doar una, cu care să o înfășor: o încalț cu cizmele și apoi o ridic în brațe. June se zbate o clipă, ca și când i-ar fi teamă că o să cadă, dar eu o strâng și mai tare la piept.

— Ușurel, îi murmur cu gura lipită de părul ei. Am eu grijă de tine.

O simt cum se relaxează în îmbrățișarea mea, într-o stare de semiconștiență.

Părăsim adăpostul și o pornim din nou prin bezna tunelului. Bocancii îmi pleoscăie prin băltoace și noroi. Respirația lui June e superficială și precipitată, iar pielea îi arde din cauza febrei. În urma noastră, sunetul alarmei își pierde din intensitate și, după ce cotim de câteva ori, se reduce la un bâzâit înfundat. Mă aștept să aud pași în spatele nostru, însă, curând, dispare și bâzâitul alarmei și astfel continuăm să ne deplasăm în liniște. Mi se pare că au trecut deja ore întregi – deși June îmi bolborosește că am plecat „de patruzeci și două de minute și treizeci și trei de secunde”. Îmi târșâi picioarele avansând.

Porțiunea asta de tunel e mult mai lungă decât prima și e slab luminată, de lămpi pâlpâitoare, plasate din loc în loc. Mă opresc în cele din urmă, prăbușindu-mă pe o bucată de pământ uscat. Sorb niște apă și niște supă din conservă (cred că e supă – nu văd mai nimic în întunericul ăsta, așa că am scos capacul primei cutii de tablă pe care am pus mâna). June are frisoane, dar mă așteptam la asta. E frig aici, în tunel. Atât de frig încât îmi văd răsuflarea transformându-se în fuioare firave de abur. Trag pătura mai bine în jurul lui June, mai pun o dată mâna pe fruntea ei, apoi încerc să-i dau să bea puțină supă. O refuză.

— Nu mi-e foame, îmi șoptește.

Când își mută capul și și-l lipește de pieptul meu, îi simt fierbințeala frunții prin cămașă.

O strâng de mână. Brațele îmi sunt atât de amorțite, că până și gestul ăsta mi se pare dificil.

— Bine. Dar o să bei un pic de apă, da?

— Da.

June se lipește și mai mult de mine și își lasă capul în poala mea. Aș vrea să găsesc o cale să o încălzesc.

— Tot ne mai urmăresc?

Mijesc ochii și privesc spre adâncul întunecat al tunelului.

— Nu, o mint. I-am lăsat în urmă de mult. Tu doar liniștește-te, nu-ți face griji! Dar încearcă să nu adormi.

Ea încuviințează din cap. Degetele ei cercetează ceva. Când mă uit mai atent, îmi dau seama că e vorba despre inelul din agrafe de hârtie. Îl mângâie ca și când obiectul ăsta i-ar da putere.

— Ajută-mă! Spune-mi o poveste.

Ochii lui June sunt de-acum pe jumătate închiși, deși îmi dau seama că se chinuiește să îi țină deschiși. Vorbește atât de stins că trebuie să mă aplec spre gura ei ca să o aud.

— Ce fel de poveste? o întreb, hotărât să nu o las să își piardă cunoștința.

— Nu știu.

Își mișcă puțin capul ca să își întoarcă fața spre mine. După un moment de tăcere, îmi spune somnoroasă:

— Povestește-mi despre primul tău sărut. Cum a fost?

Întrebarea ei mă nedumerește – nu am mai cunoscut nicio fată căreia să îi placă să-i vorbesc despre celelalte tipe din viața mea. Dar îmi dau seama că acum e vorba de June, că ar putea să se folosească de forța geloziei pentru a lupta cu somnul. Stau acolo în întuneric și nu mă pot abține să nu surâd. A naibii de isteață mai e!

— Aveam doisprezece ani, îi murmur. Iar ea – șaisprezece.

Ochii lui June devin mai vioi.

— Le cam aveai cu vrăjeala.

Ridic din umeri.

— Probabil. Pe vremea aia, eram mai stângaci. De câteva ori, am fost la un pas de moarte. În orice caz, ea muncea pe chei, în sectorul Lake, împreună cu taică-său. M-a prins când am încercat să fur mâncare din lăzile lor. Am convins-o să nu mă dea pe mâna poliției. A fost de acord, cu condiția să merg cu ea pe o alee ascunsă, de pe țărm.

June încearcă să râdă, dar hohotul ei se transformă într-o criză de tuse.

— Și-acolo te-a sărutat?

Zâmbesc.

— S-ar putea spune și așa.

După replica laconică, June izbutește să ridice întrebător dintr-o sprânceană. Iau asta ca pe un semn bun. Măcar e trează sută la sută. Mă aplec și mai mult și aproape că îmi lipesc buzele de urechea ei. Răsuflarea mea îi mângâie perișorii fini.

— Prima dată când te-am văzut, când ai intrat în ringul ăla Schiz, să te bați cu Kaede, mi-am zis că ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Aș fi putut să stau să te privesc o veșnicie. Și prima dată când te-am sărutat pe tine…

Amintirea asta mă copleșește și acum, iar asta mă surprinde. Rememorez totul, până la ultimul detaliu, lucru care aproape că reușește să-mi îndepărteze din minte imaginea recurentă a Electorului trăgând-o pe June către el.

— Ei, cred că, de fapt, ăla a fost primul sărut din viața mea.

Deși e întuneric, văd semnele unui mic surâs care își face loc pe chipul ei.

— Da. Chiar că le ai cu vrăjeala.

Mă încrunt privind-o, cu o expresie ofensată.

— Iubito, te-aș minți eu vreodată?

— Nici să nu încerci. Mă prind pe loc.

Dialogul nostru pare relaxat, ca și când nu am avea nicio grijă, însă amândoi simțim tensiunea din spatele fiecărui cuvânt. Efortul de a încerca să uităm, de a reprima trăiri… Consecințele lucrurilor pe care niciunul dintre noi nu le mai poate șterge.

Mai rămânem așa câteva minute. Adun apoi toate catrafusele, o iau pe June în brațe cu grijă și pornesc din nou prin tunel. De acum, brațele îmi tremură și fiecare respirație sună zgomotos. În față nu se întrevede nici urmă de adăpost. În ciuda umezelii și a frigului din tunel, asud de parcă aș fi în miezul unei veri din Los Angeles. Mă opresc din ce în ce mai des, până când, în cele din urmă, mă prăbușesc sprijinindu-mă de peretele de lângă un alt petic de pământ uscat.

— Doar să mă odihnesc puțin, o asigur pe June, în timp ce îi dau puțină apă. Cred că nu mai avem mult.

Așa cum îmi zicea și mai devreme, June își dă imediat seama că o mint.

— Nu putem să mergem mai departe, îmi spune cu vocea pierită. Hai să ne odihnim. Altfel, în stilul ăsta, nu mai reziști nici măcar o oră.

Nu îi iau în seamă vorbele.

— Tunelul ăsta trebuie să aibă un capăt. Mai mult ca sigur am depășit frontul. Ceea ce înseamnă că de acum suntem pe teritoriul Coloniilor.

Fac o pauză. În clipa în care cuvintele mi-au zburat de pe buze, am înțeles care e, de fapt, situația, iar asta mi-a dat fiori pe șira spinării. „Teritoriul Coloniilor”.

Ca la un semn, de undeva, de dincolo de tunel, de deasupra noastră, se aude un sunet. Amuțesc. Amândoi ascultăm o vreme și, curând, sunetul revine – e un zgomot ca un huruit sau de vâjâit. Din cauza stratului de pământ de deasupra, se aude înfundat. Provine de la un obiect de mari dimensiuni.

— Să fie oare un dirijabil? mă întreabă June.

Sunetul se stinge, nu însă înainte de a trimite în tunel un curent de aer glacial. Ridic ochii. Eram prea obosit ca să sesizez asta, dar acum zăresc fâșia subțire, dreptunghiulară, de lumină. O cale spre suprafață. De fapt, sunt chiar mai multe. Se înșiră pe plafon din loc în loc; probabil că mergem pe sub ele de o bucată bună de timp. Mă forțez să mă salt în picioare. Ridic o mână și îmi plimb degetul pe marginea fantei. Ating un metal neted, înghețat. Încerc să îl împing.

Metalul se mișcă din loc. Împing în el mai tare și îl văd cum se deplasează în lateral. Deși e noapte, lumina care pătrunde în tunel e mai puternică decât aceea de care am avut parte în ultimele ore și mă trezesc strângând din pleoape. Îmi ia o secundă până înțeleg că pe față îmi cade ceva rece și ușor.

Dau din mână ca să alung acel lucru, dar realizez repede despre ce e vorba: sunt fulgi de zăpadă. Inima începe să-mi bată mai repede. După ce împing bucata de metal cât de mult pot, îmi dau jos de pe mine haina militară cu însemnele republicane. Nu ar fi deloc amuzant să fiu împușcat de soldați tocmai când am ajuns pe tărâmul făgăduinței.

După ce mă dezbrac și de cămașă și de vestă, sar și mă prind cu mâinile de buza deschizăturii. Brațele îmi tremură. Mă salt afară până la brâu ca să văd unde suntem. E un soi de pasaj întunecat. În jur nu e nimeni. Sar înapoi și îi iau mâinile lui June într-ale mele. Ea însă începe din nou să moțăie.

— Nu adormi, îi șoptesc, strângând-o în brațe. Poți să te ridici singură.

June desface pătura de pe ea. Îngenunchez și o ajut să-și pună picioarele pe umerii mei. Se clatină, respiră greoi, dar izbutește să se salte afară. O urmez cu pătura strânsă la subraț și, dintr-un salt, ajung și eu la suprafață.

Suntem pe o alee îngustă, cufundată în întuneric, care seamănă cu cele de unde am plecat. Preț de o secundă, mă întreb dacă nu cumva, cine știe cum, ne-am întors în Republică. Asta chiar că ar fi ceva! După o vreme, îmi dau seama că nu mai suntem în Republică. Solul e bine nivelat și pavat. Acum e acoperit, pe alocuri, cu zăpadă. Zidurile sunt complet îmbrăcate cu afișe viu colorate reprezentând soldați zâmbitori și copii veseli. În colțul fiecărui afiș e un simbol pe care îl recunosc după câteva secunde. O pasăre aurie, ca un șoim. Cu un frison de emoție, realizez cât de bine seamănă cu aceea care e imprimată pe pandantivul meu. June observă și ea afișele. Din pricina febrei, are ochii măriți și privirea tulbure. Respirația i se transformă în fuioare de aburii. De jur-împrejurul nostru sunt niște construcții ce par a fi barăci militare. Și acestea sunt acoperite, de sus până jos, cu aceleași postere viu colorate. De o parte și de cealaltă a aleii se înșiră lămpi stradale, poziționate într-o ordine riguroasă. Probabil că de aici se alimentează cu energie electrică tunelul și adăposturile subterane. Un vânt rece ne aruncă în față și mai multă zăpadă.

— Day… acolo! îmi spune June cu respirația tăiată, strângându-mă de mână.

Lipită de mine, tremură incontrolabil, însă nu îmi dau seama dacă din cauza frigului sau a ceea ce vedem.

În fața noastră, umplând spațiile dintre barăcile militare, se vede un oraș: zgârie-nori înalți, strălucitori se ridică spre cer prin nori joși și prin ninsoare. Fiecare clădire strălucește în luminile albastre care se revarsă prin aproape toate ferestrele de la fiecare etaj. Pe acoperișuri sunt aliniate avioane de vânătoare cu reacție. Întregul peisaj scânteiază. Mâna mea o strânge pe cea a lui June. Rămânem nemișcați. Preț de o secundă, suntem incapabili de orice gest. E exact ca în descrierile tatii. Am ajuns într-unul dintre orașele strălucitoare din Coloniile Americii.

19. JUNE

Metias îmi spunea mereu că atunci când mă îmbolnăvesc, fac tot ce îmi stă în puteri ca să îmi revin.

Știu că e frig, dar nu îmi dau seama câte grade sunt. Știu că e noapte, dar nu îmi dau seama cât e ceasul. Știu că eu și Day am izbutit, cumva, să trecem granița și să pătrundem în Colonii, dar sunt mult prea obosită ca să îmi dau seama în care dintre Statele lor am intrat. Mâna lui Day îmi susține ferm talia, dar eu îl simt cum tremură din pricina efortului depus cât m-a purtat în brațe. Îmi șoptește cuvinte încurajatoare, ca să nu mă opresc din mers.

— Încă puțin doar, îmi spune. Trebuie să existe spitale aproape de front.

Îmi tremură membrele din cauza efortului de a mă ține pe picioare, însă nu concep să leșin tocmai acum. Stratul subțire de zăpadă scârțâie sub încălțările noastre în vreme ce înaintăm. Privirile ne sunt ațintite asupra orașului strălucitor din fața noastră.

Clădirile au de la patru până la sute de etaje înălțime. Unele dintre ele dispar în norii joși. Cumva, panorama îmi e familiară, dar sunt și lucruri noi. Zidurile sunt decorate cu steaguri străine, în formă de coadă de rândunică și colorate în albastru-marin și auriu. Construcțiile au decorațiuni sub formă de arce. Avioane de vânătoare cu reacție sunt aliniate pe toate acoperișurile. E vorba despre niște modele absolut diferite de cele folosite în Republică. Au o structură ciudată, aripile făcând unghi ascuțit cu partea din față a aparatelor de zbor, iar asta face ca avioanele să semene cu niște tridente. Pe aripi, toate au pictate în auriu imaginea acelei păsări înfricoșătoare și un simbol pe care nu îl știu. Nu degeaba am auzit mereu că armata Coloniilor dispune de forțe aeriene mai importante decât acelea ale Republicii. Avioanele astea sunt mai noi decât cele cu care sunt eu obișnuită și, judecând după locul unde sunt trase, pe acoperișuri, înseamnă că sunt capabile de decolări și aterizări verticale. Acest oraș din apropierea frontului pare foarte pregătit să se apere.

Și oamenii. Sunt peste tot. Soldați și civili umplu străzile. Mișună înfofoliți în hainele cu glugi care să-i apere de zăpadă. Trecând pe sub strălucirea neoanelor, fețele lor capătă nuanțe verzui, portocalii și mov. Sunt prea epuizată ca să îi cercetez cum trebuie, dar sesizez totuși un lucru: toate articolele lor vestimentare – bocanci, pantaloni, cămăși, jachete – afișează o varietate de embleme și de cuvinte imprimate pe ele. Sunt șocată de numărul mare de reclame de pe ziduri – acestea se întind cât vezi cu ochii. Uneori sunt atât de apropiate unele de altele, încât ascund în totalitate pereții care le găzduiesc. Reclamele astea promovează absolut totul, între care și lucruri pe care nu le-am mai văzut și de care n-am mai auzit niciodată. Școli sponsorizate de corporații? Crăciun?

Trecem pe lângă o vitrină în care sunt expuse o serie de ecrane miniaturale. Pe fiecare dintre ele rulează știri și înregistrări video. „SOLDURI!” scrie în vitrină. „REDUCERI DE 30% PÂNĂ LUNI!” Unele dintre programele difuzate îmi par familiare, sunt cu știri de pe front și conferințe politice. „DESCON CORP ÎNREGISTREAZĂ O NOUĂ VICTORIE PENTRU COLONII LA GRANIȚA DINTRE DAKOTA ȘI MINNESOTA. SPĂRTURI DE ZID DIN REPUBLICĂ DISPONIBILE LA VÂNZARE CA SUVENIRE”! Alte canale transmit filme – în Republică filmele pot fi văzute doar în cinematografele din sectoarele bogate. Pe majoritatea ecranelor rulează reclame. Spre deosebire de anunțurile propagandei din Republică, acestea parcă încearcă să convingă populația să cumpere lucruri. Mă întreb cum e guvernul unei astfel de țări. Sau poate că în Colonii nici măcar nu există guvern.

— Tata mi-a zis odată că orașele din Colonii pur și simplu strălucesc când le privești de la distanță, îmi spune Day.

În timp ce mă ajută să înaintez prin furnicarul de oameni, ochii îi fug de la o reclamă în culori intense la alta.

— Orașul ăsta e exact ca în descrierile lui. Doar că eu nu pot să pricep reclamele astea. Nu ți se par ciudate?

Încuviințez din cap. În Republică, reclamele au un anumit model grafic, stilul guvernamental specific, care nu se schimbă în funcție de loc. Aici, reclamele nu respectă niciun cod al culorilor. Sunt o amestecătură de neoane și de flash-uri luminoase. Ca și când nu ar fi concepute de un guvern central, ci de o serie de organizații mai mici, independente.

Una dintre reclame prezintă imaginea video a unui ofițer zâmbitor în uniformă. Vocea de pe coloana sonoră spune: „Departamentul de Poliție Tribune. Trebuie să raportați o infracțiune? Aveți nevoie doar de un avans de cinci sute de bancnote!” Dedesubtul ofițerului, cu litere micuțe, stau scrise cuvintele: „DEPARTAMENTUL DE POLIȚIE TRIBUNE ESTE O FILIALĂ A DESCON CORP”.

O altă reclamă anunță: „URMĂTOAREA VERIFICARE NAȚIONALĂ NFA* SPONSORIZATĂ DE CLOUD – 27 IAN. AVEȚI NEVOIE DE AJUTOR CA SĂ TRECEȚI DE VERIFICARE? NOILE CAPSULE MEDITECH JOYENCE SUNT ACUM DISPONIBILE ÎN TOATE MAGAZINELE!” Dedesubt, un alt asterisc micuț e urmat de textul: „NFA, NIVELUL DE FERICIRE AL ANGAJATULUI”.

A treia reclamă mă face să mă opresc ca să o cercetez. Ne înfățișează rânduri de copilași, toți îmbrăcați în haine identice, afișând cele mai mari zâmbete pe care le-am văzut vreodată. Pe ecran apare textul: „GĂSEȘTE-ȚI FIUL PERFECT, FIICA PERFECTĂ SAU ANGAJATUL PERFECT. MAGAZINELE SWAPSHOP FRANCHISE SUNT FILIALE ALE EVERGREEN ENT”. Mă încrunt, nedumerită. Poate așa își administrează Coloniile orfelinatele sau alte instituții de gen. Nu?

În timp ce continuăm să înaintăm, observ că în colțul din dreapta jos al tuturor reclamelor există un lucru care nu se schimbă. E un simbol uriaș: un cerc împărțit în patru, în fiecare sfert aflându-se câte un alt simbol micuț. Dedesubt, cu literele mari, stă scris:

COLONIILE AMERICII
CLOUD. MEDITECH. DESCON. EVERGREEN
UN STAT LIBER E UN STAT CORPORATIST

Dintr-odată, simt suflarea caldă a lui Day pe urechea mea.

— June, îmi șoptește el.

— Ce s-a întâmplat?

— Ne urmărește cineva.

Un alt detaliu pe care ar fi trebuit să îl sesizez prima. Am pierdut șirul lucrurilor pe care nu le-am observat la timp.

— Poți să-i vezi fața?

— Nu. Dar după siluetă, e o fată, îmi răspunde el.

Aștept câteva secunde, apoi risc și arunc o privire. Nu văd nimic altceva decât o mare de oameni. Indiferent cine a fost, fata respectivă a dispărut deja în mulțime.

— Probabil c-a fost doar o alarmă falsă, murmur. O simplă fată din Colonii.

Dezorientat, Day cercetează în sus și în jos strada cu privirea, apoi ridică din umeri. Nu m-ar surprinde dacă ar începe să ni se năzărească tot felul de chestii. Mai ales în peisajul ăsta, împânzit de lumini noi, strălucitoare, stranii și de reclame fluorescente.

Chiar în clipa în care ne mutăm atenția la loc asupra străzii, suntem abordați de o tipă: are cam un metru șaptezeci și trei, obrajii ofiliți și tenul bronzat într-o nuanță arămie, câteva șuvițe de păr negru i se ivesc de sub căciula de iarnă. În mână are o tabletă. Individa poartă un fular (lână sintetică, judecând după textura uniformă) înfășurat strâns în jurul gâtului. Mici cristale de gheață îi stau aninate de material sub bărbie, acolo unde aburul expirat a înghețat. Pe mânecă are cusute cuvintele „SUPRAVEGHETOR STRADAL”, chiar deasupra unui alt simbol ciudat.

— Nu apăreți. Corp? bolborosește tipa spre noi.

Ochii îi rămân fixați asupra tabletei, care afișează o imagine ca o hartă și niște puncte mișcătoare. Fiecare punct pare să corespundă unei persoane aflate pe stradă.

Probabil că femeia se referă la faptul că nu apărem pe ecranul tabletei. Apoi realizez că, pe stradă, sunt multe alte persoane ca ea, toate îmbrăcate cu aceeași haină de un albastru închis.

— Corp? repetă ea enervată.

Day e pe cale să-i răspundă, dar îl opresc.

— Meditech, zic repede, amintindu-mi cele patru nume de pe reclamele pe care le-am văzut.

Cu o expresie dezaprobatoare, femeia tace, analizându-ne de sus până jos hainele (cămăși cu guler, care acum sunt murdare, pantaloni negri și bocanci).

— Probabil sunteți noi, spune ca pentru sine, introducând ceva pe tabletă. Înseamnă că sunteți foarte departe de locul unde trebuia să vă aflați. Nu știu dacă vi s-a făcut încă orientarea, dar Meditech o să vă taie zdravăn din bani dacă întârziați.

Apoi ne tratează cu un zâmbet fals și se lansează într-un discurs straniu de optimist.

— Sunt sponsorizată de Cloud Corp. Opriți-vă în Piața Centrală Tribune ca să cumpărați cel mai nou sortiment de pâine produs de noi!

Gura i se închide la loc, revenind la expresia posacă de dinainte. Tipa o ia la picior. Mă uit după ea și o văd cum se oprește la o altă persoană de pe stradă, în fața căreia începe aceeași reprezentație.

— E ceva în neregulă cu orașul ăsta, îi șoptesc lui Day când ne urnim din loc.

Brațul său tensionat mă ține strâns.

— De-asta n-am întrebat-o de cel mai apropiat spital, răspunde el.

Iar mă cuprinde amețeala.

— Ține-te tare! Găsim noi o soluție.

Încerc să îi răspund, însă abia dacă mai văd pe unde merg. Day îmi spune ceva, dar nu înțeleg niciun cuvânt. Îl aud de parcă aș fi cufundată sub apă.

— Ce-ai zis?

Lumea a început să se învârtească în jurul meu. Genunchii îmi cedează.

— Am zis că poate… Să oprim pe cineva… Spital…

Simt cum mă prăbușesc. Îmi încrucișez brațele și mă ghemuiesc; m-am strâns de parcă aș fi o minge, iar asta îmi dă o senzație de protecție. Undeva, deasupra mea, frumoșii ochi albaștri ai prietenului meu se întorc spre mine. Day își pune mâinile pe umerii mei, dar e ca și cum s-ar afla la milioane de kilometri distanță. Încerc să spun ceva, dar am senzația că gura mi-e plină cu nisip. Mă cufund în întuneric.

O sclipire aurie cu gri. Mâna răcoroasă a cuiva pe fruntea mea. Dau să o ating, dar, în secunda în care degetele mele îi ating pielea, mâna se topește. Nu mă pot opri din tremurat – e inimaginabil de frig aici.

Când izbutesc, în sfârșit, să deschid ochii, îmi dau seama că sunt întinsă pe un pătuț simplu, alb, cu capul în poala lui Day. Prietenul meu își ține o mână pe talia mea. O clipă mai târziu, realizez că Day se uită la o altă persoană care se află în aceeași încăpere cu noi. De fapt, la alte trei persoane. (Oamenii ăștia sunt îmbrăcați cu uniforma distinctivă a soldaților coloniști de pe front: jachetă bleumarin cu guler larg, nasturi aurii și epoleți, cu dungi galbene și albe pe poale și șoimul caracteristic brodat cu

aceeași culoare pe fiecare mânecă.) Îmi scutur capul. Felul în care analizez lucrurile e cam vag. Mă concentrez așa de greu acum…

— Prin tuneluri, spune Day.

Luminile din tavan mă orbesc. Până acum nu le-am observat.

— De cât timp sunteți în Colonii? întreabă unul dintre bărbați.

Are un accent ciudat. Și o mustață deschisă la culoare, pleoștită și părul soios. Lumina asta îi dă o culoare bolnăvicioasă tenului său.

— Ai face bine să spui adevărul, băiete. DesCon nu tolerează mincinoșii.

— În seara asta, abia am ajuns, îi răspunde Day.

— Și de unde veniți? Lucrați pentru Patrioți?

Chiar dacă sunt amețită, știu că asta e o întrebare periculoasă. Coloniștii nu vor fi prea fericiți dacă află că noi suntem cei care le-au stricat planurile privitoare la Elector. Poate că încă n-au aflat ce s-a întâmplat. Razor ne-a zis că trimite informări Coloniilor sporadic.

E clar că Day își dă și el seama de pericolul reprezentat de întrebare căci evită răspunsul.

— Am venit aici singuri.

Face o pauză, apoi îl aud continuând cu un ton precipitat:

— Vă rog, arde din cauza febrei. Duceți-ne la un spital și vă spun orice vreți. N-am bătut atâta drum ca s-o văd cum moare într-o secție de poliție.

— Spitalu’ o să te coste, fiule, îi răspunde bărbatul.

Day îmi pipăie unul dintre buzunare și apoi scoate din el micul ghemotoc de bancnote. Văd că nu mai are arma. Probabil i-a fost confiscată.

— Avem patru mii de bancnote repu…

Hohotele soldaților îl întrerup.

— Băiete, cu patru mii de bancnote republicane nu-ți poți lua niciun castron cu supă, îl lămurește unul dintre ei. Și oricum amândoi o să așteptați aici până când o să vină comandantul nostru. După care veți fi trimiși la centrul de detenție pentru prizonierii de război, pentru interogatoriul standard.

La centrul de detenție pentru prizonieri de război… Din nu știu ce motiv, cuvintele astea îmi aduc aminte de ziua aia, de la care a trecut mai bine de un an, când Metias m-a luat cu el în misiune, pentru a-l urmări pe prizonierul ăla de război colonist,

care evadase. Am tot cutreierat statele Republicii până l-am omorât în Yellowstone City. Îmi amintesc sângele lui pe pământ, sângele lui îmbibând uniforma albastră. Intru în panică și ridic mâna ca să îl apuc pe Day de guler. Ceilalți bărbați din cameră scot sunete de surpriză. Aud mai multe clicuri metalice.

Brațul lui Day se strânge și mai tare în jurul meu, într-un gest protector.

— Ușurel, îmi șoptește el.

— Cum o cheamă pe fată?

Prietenul meu se întoarce din nou spre soldați.

— Sarah, le răspunde mințind. Nu reprezintă nicio amenințare, e doar foarte bolnavă.

Militarii spun ceva care îl înfurie pe Day, însă lumea mea explodează într-un haos de culori. Alunec din nou într-o stare în care sunt pe jumătate conștientă, pe jumătate în delir. Aud voci puternice, apoi scârțâitul unei uși grele. După care nu mai aud nimic pentru mai mult timp. Uneori mi se pare că îl văd pe Metias, stând în colțul secției și uitându-se la mine. Alteori, Metias se transformă în Thomas și nu mă pot decide dacă, văzându-l, ar trebui să simt furie sau suferință. Uneori recunosc mâinile lui Day atingându-le pe ale mele. Prietenul meu îmi spune să mă liniștesc, că totul o să fie bine. Viziunile dispar.

Probabil că au trecut ore până când, încep să aud iar, cumva înfundat, frânturi dintr-o discuție.

— … din Republică?

— Da.

— Tu ești Day?

— Eu sunt.

Aud oameni care se agită, apoi niște murmure care vor să arate că nu le vină să creadă.

— Nu, îl recunosc, tot repetă cineva. Îl recunosc, îl recunosc. El e.

Alte zgomote produse de foiala celor din jur… Apoi îl simt pe Day cum se ridică, iar eu mă prăbușesc în cearșafurile reci de pe pătuțul de sub mine. Îl duc în altă parte. L-au luat.

Vreau să mă agăț de gândul ăsta, însă delirul meu febril mă copleșește și alunec din nou în întuneric.

•

Sunt în apartamentul meu din sectorul Ruby. Stau cu capul pe o pernă umedă de transpirație. Trupul îmi e acoperit cu o pătură

subțire și scăldat în lumina aurie a soarelui de după-amiază. Ollie doarme undeva aproape. Labele lui de pui, disproporționat de mari în raport cu corpul, i se odihnesc leneșe pe dalele răcoroase de marmură. Îmi dau seama că lucrurile nu se leagă: eu am aproape șaisprezece ani, iar Ollie ar trebui să aibă nouă. Probabil că visez.

Un prosop ud îmi atinge fruntea. Mă uit în sus și îl văd pe Metias stând lângă mine. Îmi așază cu grijă prosopul pe frunte, astfel încât apa să nu îmi curgă în ochi.

— Bună, Buburuză, îmi spune el zâmbind.

— N-o să întârzii la ce ai tu de făcut? îi șoptesc.

Am senzația sâcâitoare că Metias nu ar trebui să fie aici. Ca și când ar întârzia undeva.

Fratele meu se mulțumește să clatine din cap, astfel că mai multe șuvițe de păr negru îi alunecă pe față. Soarele îi aprinde ochii cu sclipiri de aur.

— Păi, nu pot să te las singură aici, nu?

Râde și sunetul ăsta mă umple cu atât de multă bucurie, încât am impresia că o să explodez.

— Acceptă situația: nu mai scapi de mine. Și-acum mănâncă-ți supa! Nu-mi pasă cât de scârboasă ți se pare.

Iau o gură de supă. Jur că aproape îi simt gustul.

— Chiar o să stai aici, cu mine?

Metias se apleacă și mă sărută pe frunte.

— O să stau cu tine o veșnicie, puștoaico, până când o să te saturi să mă tot vezi.

Surâd.

— Mereu ai grijă mine. Când o să mai ai timp și pentru Thomas?

La auzul cuvintelor mele, Metias ezită, apoi începe să chicotească.

— Nu pot să ascund nimic de tine, nu?

— Să știi c-ai fi putut să-mi spui de voi doi.

Simt o durere când rostesc cuvintele astea, dar nu sunt complet sigură din ce motiv. Mi se pare că am uitat ceva important.

— Nu aș fi spus nimic nimănui. Ți-a fost frică doar că doamna comandant Jameson ar putea să afle și să vă despartă, să vă trimită pe tine și pe Thomas în patrule diferite?

Metias lasă capul în jos și stă adus de umeri.

— N-am avut niciodată un motiv pentru care să vorbesc despre asta.

— Îl iubești?

Îmi amintesc că visez și că orice mi-ar spune Metias nu reprezintă decât proiecția gândurilor mele. Și totuși, mă doare când Metias își coboară privirea și îmi răspunde, cu o scurtă aprobare din cap.

— Am crezut că da, zice el și abia dacă îl aud.

— Îmi pare așa de rău, îi șoptesc, iar fratele meu se uită la mine cu ochii plini de lacrimi.

Încerc să ridic mâinile și să îl cuprind cu brațele pe după gât. Dar imaginea se schimbă, lumina scade și, brusc, zac într-o cameră întunecoasă, văruită în alb, pe un pat care nu e al meu. Imaginea lui Metias se destramă. Day e cel care mă îngrijește acum. Fața îi e încadrată de acel păr strălucitor ca lumina. Îmi aranjează din nou prosopul de pe frunte și mă studiază.

— Bună, Sarah, îmi spune.

Folosește numele fals pe care l-a inventat pentru mine.

— Nu-ți face griji. Ești în siguranță.

Clipesc din cauza schimbării bruște a cadrului.

— În siguranță?

— Am fost ridicați de poliția din Colonii. După ce-au aflat cine sunt, ne-au dus la un spital micuț. Se pare că toată lumea de aici mă știe, iar asta e în avantajul nostru.

Day îmi zâmbește timid.

Însă de data asta sunt atât de dezamăgită să îl văd, sunt atât de tristă că l-am pierdut din nou pe Metias în adâncurile viselor mele, încât sunt nevoită să îmi mușc buza ca să nu izbucnesc în plâns. Îmi simt mâinile teribil de slăbite. Probabil că nu aș fi fost capabilă să îl îmbrățișez pe fratele meu și, pentru că nu am făcut-o, nu am izbutit să îl împiedic să dispară.

Zâmbetul lui Day se stinge. Îmi simte durerea. Întinde o mână și mă atinge cu degetele pe obraz. Chipul lui e atât de aproape, atât de radios în lumina blândă a serii. Cu puterile care mi-au mai rămas, mă ridic puțin și îl las să mă strângă la piept.

— Ah, Day, șoptesc cu buzele-mi ascunse în părul lui și cu vocea tremurând③-mi din cauza hohotelor de plâns reprimate. Îmi e dor de el! Mi-e așa de dor de el! Și-mi pare rău, îmi pare așa de rău pentru tot!

Repet cuvintele astea la nesfârșit, cuvintele pe care i le-am spus lui Metias în vis, cuvintele pe care i la voi spune lui Day pentru tot restul vieții.

El mă strânge și mai tare în brațe. Mă mângâie pe păr și mă leagănă ușor, ca pe un copil. Mă agăț de el cu disperare. Răsuflarea mi-e întretăiată. Mă pierd în fierbințeală, tristețe și singurătate.

Metias a plecat din nou. E atât de departe mereu…

20. DAY

Trece o jumătate de oră până când June reușește să adoarmă la loc, după ce o asistentă din Colonii i-a injectat în ea nu știu ce medicamente. Iar a plâns din cauza fratelui ei. E ca și cum ar fi alunecat într-un hău ca și cum ar fi căzut în sine însăși, cu inima-i rănită la vedere. Ochii ei negri și plini de energie par acum… înfrânți. Tresar. Sigur, știu exact ce înseamnă să îți pierzi fratele mai mare. Privesc mișcările globilor ei oculari sub pleoapele închise. Probabil că June s-a cufundat într-un alt coșmar, iar eu nu o pot ajuta cu nimic. Așa că fac și eu ce a făcut ea întotdeauna pentru mine – îi netezesc părul, îi sărut fruntea umedă, obrajii și buzele. Nu pare să fie de niciun folos, dar eu continui chiar și așa.

E o atmosferă destul de liniștită aici, la spital. Există însă niște sunete care mi-au creat în minte un soi de zgomot de fond: de la luminile din tavan se aude un soi de zumzet înfundat, iar de afară, de pe străzi, un fel de agitație stinsă. La fel ca în Republică, pe ecranul montat pe perete sunt difuzate știri de pe front. Dar știrile (la fel ca străzile) sunt pline de reclame la lucruri al căror rost nu-l înțeleg. Trece un timp, iar eu renunț să mai urmăresc programul. Mă tot gândesc cum îl alinta mama pe Eden, când s-a îmbolnăvit, cum îi șoptea vorbe liniștitoare și îi mângâia chipul cu bietele ei mâini bandajate. Îmi amintesc cum John venea la patul lui cu câte un castron cu supă.

„Îmi pare așa de rău pentru tot”, mi-a spus June.

După câteva minute, un soldat deschide ușa salonului nostru și se îndreaptă spre mine. E aceeași fată, care, mai devreme, și-a dat seama cine sunt și ne-a adus la spitalul ăsta cu nouăsprezece etaje. Acum se oprește în fața mea și se înclină scurt. Ca și când aș fi vreun ofițer sau ceva de genul ăsta. La fel de surprinzător e și faptul că nu mai e niciun militar în încăpere. Oamenii ăștia probabil că nu ne consideră pe mine și pe June o amenințare. Nu suntem încătușați, iar la ușă nu există nici măcar un gardian. Oare știu că noi suntem cei care am făcut ca tentativa de asasinare a Electorului să eșueze? Dacă ei, coloniștii, îi finanțează pe Patrioți, mai devreme sau mai târziu,

cu certitudine că vor afla. Sau poate că nu știu că eu și June am colaborat cu rebelii. În fond, Razor ne-a introdus în joc destul de târziu.

— Presupun că starea prietenei tale s-a stabilizat, nu?

Ochii fetei se îndreaptă spre June. Nu fac decât să încuviințez din cap. E mai bine ca nimeni să nu își dea seama că June e, de fapt, copilul de aur al Republicii.

— Dată fiind situația ei, adaugă fata, va trebui să rămână aici până când va fi în stare să se deplaseze singură. Tu poți să stai aici, cu ea, sau, dacă dorești, DesCon Corp ar fi încântată să te sponsorizeze cu o cameră în plus.

DesCon Corp – un alt termen colonist pe care nu îl pricep. Însă departe de mine gândul de a începe să pun întrebări cu privire la sursa generozității lor. Dacă aici sunt destul de celebru, încât, în spital, să fiu tratat ca o vedetă, atunci de ce aș cârti?

— Mersi, îi răspund. Am să rămân aici.

— Atunci îți vom aduce un pat, mă asigură ea, făcând semn spre spațiul liber din cameră. Vom reveni mâine-dimineață să vedem ce faceți.

Îmi reiau veghea la căpătâiul lui June. Când îmi dau seama că femeia-militar e tot aici, o privesc ridicând din sprâncene. Fata se înroșește.

— Pot să te mai ajut cu ceva?

Ea ridică din umeri, încercând să pară degajată.

— Nu. Doar… Deci tu ești Daniel Altan Wing?

Îmi rostește numele ca și când ar căuta maniera cea mai potrivită de a-l pronunța.

— Evergreen Ent tot publică articole despre tine în tabloidele lor. Rebelul din Republică, Fantoma, Jokerul – cred că-ți inventează câte o nouă poreclă și-ți atribuie câte o altă înfățișare în fiecare zi. Au zis că ai evadat de unul singur dintr-o închisoare din Los Angeles. Hei, chiar ai fost iubitul cântăreței ăleia, Lincoln?

Ideea mi se pare atât de cretină, încât nu mă pot abține să nu râd. Nu știam că oamenii din Colonii sunt la curent cu ce fac cântăreții de curte, propagandiștii selectați de guvernul republican.

— Lincoln e nițel cam trecută pentru mine, nu crezi?

Veselia mea risipește tensiunea din încăpere, așa că fata începe și ea să râdă.

— Păi, săptămâna asta ești. Săptămâna trecută, Evergreen Ent a anunțat că ai fentat gloanțele trase de plutonul de execuție republican și că ai scăpat cu viață.

Tipa izbucnește iar în râs, dar eu amuțesc.

Nu, n-am fentat niciun glonț. L-am lăsat pe fratele meu mai mare să le încaseze în locul meu.

La vederea expresiei de pe chipul meu, râsul fetei se stinge jenat. O aud apoi cum își drege glasul.

— În ceea ce privește tunelul prin care ați venit, l-am blocat. E al treilea pe luna asta. Din când în când, refugiați republicani ajung aici la fel ca voi, iar locuitorii din Tribune s-au cam săturat să se ocupe de ei. Oamenilor nu le place să vadă că tot felul de civili din teritoriul inamic se instalează în orașul lor. De obicei, îi trimitem pe refugiați înapoi, peste linia frontului.

Soldatul oftează.

— Pe vremuri, toate teritoriile astea erau Statele Unite ale Americii. Știi asta, nu?

Dintr-odată, simt greutatea pandantivului pe care îl port la gât.

— Știu.

— Știi și de inundații? Apele au înaintat rapid și în mai puțin de doi ani, au acoperit toate teritoriile joase, din sud. Locuri despre care republicanii ca tine probabil că nici n-au auzit... Louisiana s-a dus. Florida, Georgia, Alabama, Mississippi, Carolina de Nord și cea de Sud, pierdute și ele. Totul s-a întâmplat așa de repede că, dacă n-ar fi vârfurile unor clădiri, răsărind departe, din ocean, ai putea să crezi că nici n-au existat vreodată.

— Și de-asta ați venit voi încoace?

— În vest era mai mult pământ. Ai idee câți refugiați erau? Apoi Vestul a ridicat un zid, ca să-i împiedice pe estici să mai dea buzna în statele lor, pentru a contracara suprapopularea. Zidul pornea din partea de sus a hărții, din Dakota de Nord, trecând prin cea de Sud și ajungând până în Texas.

Fata își izbește cu pumnul palma celeilalte mâini.

— Așa că a trebuit să săpăm tuneluri ca să ajungem în vest. Pe vremuri, în perioada de vârf a emigrației, existau mii de tuneluri. După care a izbucnit războiul. Când Republica a început să folosească tunelurile astea ca să lanseze atacuri-surpriză asupra noastră, le-am blocat pe toate. Războiul durează de-

atâta timp așa încât cei mai mulți oameni nici nu-și mai amintesc că miza luptei e teritorială. Însă, când apele și-au stabilizat, în sfârșit, nivelul, situația de aici s-a echilibrat și ea. Și-așa au apărut Coloniile Americii.

Tânăra rostește cuvintele astea umflându-și mândră pieptul.

— Războiul n-o să mai dureze mult, de o bucată bună de vreme câștigăm toate luptele.

Îmi amintesc ce mi-a spus Kaede, când am ajuns în Lamar: Coloniile câștigă războiul. La momentul ăla, nu m-am gândit prea mult la treaba asta – în fond, cât contează o astfel de afirmație susținută de un singur om? Sau un astfel de zvon? Dar acum soldatul ăsta îmi spune același lucru cu aerul că acesta e adevărul-adevărat.

Amândoi rămânem tăcuți când agitația din afara clădirii devine mai zgomotoasă. Înclin capul într-o parte. De când am ajuns aici, mulțimi de oameni au tot venit și au tot plecat de la spital, însă nu mi-am bătut capul cu asta. Acum însă mi se pare că îmi aud numele.

— Știi cumva ce se întâmplă afară? o întreb pe fată. Putem s-o mutăm pe prietena mea într-o cameră unde să fie mai liniște?

Tânăra își încrucișează brațele.

— Vrei să vezi cu ochii tăi ce-i cu toată agitația asta?

Îmi face semn să mă ridic și să o urmez.

Strigătele de afară au devenit furtunoase. Când soldatul deschide ușa de la balcon și amândoi ieșim în aerul nopții, sunt întâmpinat de o pală de vânt glacială și de un cor de urale. Lumini pulsatile mă orbesc; preț de o secundă, nu pot să fac nimic altceva decât să mă sprijin de balustrada de metal și să contemplu scena. E foarte târziu în noapte și totuși, sub fereastra noastră, cred că sunt sute de oameni, care ignoră zăpada ce se așterne din belșug. Toți ochii sunt ridicați spre mine. Multe persoane au pancarte improvizate. „Bine ai venit la noi!” scrie pe una dintre ele.

„Fantoma trăiește”, se poate citi pe o alta.

„Să învingi Republica!” scrie pe o a treia. Sunt zeci de pancarte. „Day, colonist de onoare!”, „Bine ai venit în Tribune, Day!”, „Casa noastră e casa ta!”

Oamenii ăștia știu cine sunt.

Fata-soldat arată cu mâna spre mine și zâmbește mulțimii.

— El e Day! le strigă.

O altă explozie de urale. Eu încremenesc locului. Ce ar trebui să faci când o grămadă de oameni îți strigă numele de parcă ar fi înnebunit pe loc? Nu am nici cea mai vagă idee. Așa că le fac cu mâna. Iar asta face ca strigătele să crească în intensitate.

— Ești o vedetă aici, aud glasul fetei peste zgomotul străzii.

Tânăra pare să fie mult mai interesată de acest aspect decât sunt eu.

— Ești singurul rebel pe care Republica nu izbutește să pună mâna. Crede-mă, mâine-dimineață, o să apari pe prima pagină a tuturor ziarelor. Cei de la Evergreen Ent o să moară de nerăbdare să te intervieveze.

Însoțitoarea mea continuă să vorbească, dar eu nu mai aud ce spune. Atenția mi-a fost atrasă de una dintre persoanele cu pancarte. E o fată cu fularul înfășurat în jurul gurii și gluga trasă pe cap, astfel încât o parte din față îi e ascunsă.

Însă îmi dau seama că e Kaede.

Simt că mă ia amețeala. Instantaneu, îmi aduc aminte de alarma cu lumina roșie, intermitentă, care ne-a avertizat pe mine și June că de ascunzătoarea noastră se apropia cineva. Îmi amintesc și de persoana care mi s-a părut că ne-a urmărit pe străzile din Colonii. Să fi fost Kaede? Să însemne asta că Patrioții sunt și ei aici? Kaede ține ridicată o pancartă care aproape că se pierde printre restul.

Pe ea scrie: „Trebuie să te întorci. Acum”.

21. JUNE

Visez din nou. Sunt sigură de asta pentru că Metias e și el aici și știu că ar trebui să fie mort. De data asta sunt însă pregătită, îmi țin emoțiile în frâu.

Eu și Metias mergem pe străzile din Pierra. De jur-împrejurul nostru, soldați republicani aleargă printre grămezi de moloz și explozii, dar, pentru noi doi, toate lucrurile se desfășoară în liniște, la relanti, ca și cum am privi un film proiectat cu încetinitorul. Un potop de noroi și schije de la grenade ricoșează din trupurile noastre fără să ne rănească. Mă simt invincibilă sau invizibilă. Una sau alta ori poate amândouă.

— Ceva nu-i în regulă aici, îi spun fratelui meu.

Ridic ochii spre acoperișuri, apoi îi cobor din nou spre haosul de pe străzi. Unde e Anden?

Metias se uită la mine, încruntându-se gânditor. Merge cu mâinile la spate, cu eleganța pe care orice căpitan trebuie să o aibă, iar ciucurii aurii de pe uniformă zornăie blând, lovindu-se între ei.

— Îmi dau seama că te deranjează ceva aici, îmi răspunde el, scărpinându-și bărbia nerasă.

Spre deosebire de Thomas, Metias a fost mereu mai degajat când venea vorba despre regulile militare privitoare la aspectul personal.

— Spune-mi ce anume.

— Scena asta..., îi explic, arătând cu mâna în jurul nostru. Tot planul ăsta... Ceva nu-i în ordine.

Metias pășește peste o grămadă de bucăți de ciment.

— Ce anume nu-i în ordine?

— Cu el e ceva aiurea.

Și ridic mâna spre un acoperiș. Nu știu de ce, dar Razor stă acolo, la vedere, și urmărește tot ce se întâmplă. Stă cu brațele încrucișate la piept.

— Ceva nu-i în ordine cu el.

— Păi, Buburuză, ia vezi ce nu-i în ordine, mă îndeamnă fratele meu.

Număr pe degete.

— Când m-am urcat în jeepul din spatele mașinii Electorului, ordinul primit de șoferi era clar. Electorul le spusese să mă ducă la spital.

— Și apoi?

— Apoi Razor le-a ordonat să rămână pe ruta luată în calcul în planul privitor la asasinat. A ignorat cu totul comanda Electorului. Probabil că i-a spus lui Anden că eu am insistat să fie urmat traseul inițial. E singurul care l-ar fi făcut pe Anden să accepte schimbarea ordinului.

Metias ridică din umeri.

— Ce înseamnă asta? Pur și simplu, că Razor a vrut să forțeze lucrurile și să-și ducă planul la bun sfârșit?

— Nu. Dacă asasinatul avea loc, toată lumea ar fi știut cine a ignorat ordinul Electorului. Toată lumea ar fi știut că Razor a fost cel care a ordonat jeepurilor să continue pe drumul stabilit inițial.

Îl prind pe Metias de braț.

— Republica ar fi știut că Razor a încercat să-l ucidă pe Anden.

Fratele meu strânge din buze.

— De ce s-ar pune Razor într-o situație atât de previzibil periculoasă? Ce altceva a mai fost nelalocul lui?

Mă întorc din nou la haosul instaurat aici, pe stradă, unde totul se desfășoară cu încetinitorul.

— Păi, încă de la început, Razor a putut să-i strecoare pe Patrioți extrem de ușor în apartamentul din Vegas. I-a introdus și i-a scos pe rebeli din dirijabil atât de ușor… Parcă ar fi avut capacități supraomenești de a-i se ascunde.

— Poate că și are, îmi replică Metias. În fond, e susținut de Colonii, nu?

— Asta așa e.

Frustrată, îmi trec o mână prin păr. În starea asta de vis în care mă aflu, degetele îmi sunt amorțite, așa că nu simt șuvițele atingându-mi pielea.

— N-are nicio logică. Ar fi trebuit să fi anulat planul de asasinare. După ce eu le-am stricat ploile, Razor ar fi trebuit să-l oprească. Ar fi trebuit ca Patrioții să se întoarcă în adăposturi, să regândească strategia și abia apoi să încerce o nouă lovitură. Poate într-o lună sau două. De ce să-și riște Razor poziția, dacă asasinatul era în pericol de a eșua?

Metias îl privește pe un soldat republican care trece în fugă pe lângă noi. Băiatul ridică ochii spre Razor, care salută de pe acoperiș.

— Dacă adversarii, Coloniile, se află în spatele lui Razor, zice fratele meu, și știu cine e Day, nu crezi că și tu, și el ar fi trebuit să fiți duși imediat să discutați cu cel aflat la conducere acolo?

Ridic din umeri. Mă gândesc la momentele pe care le-am petrecut în compania lui Anden. La legile lui noi, radical diferite de cele anterioare, la viziunea lui progresistă. Apoi îmi amintesc de tensiunile dintre el și Congres, dintre el și senatori.

În clipa asta, visul se risipește. Deschid ochii brusc. Mi-am dat seama ce mă deranjează atât de tare în ceea ce-l privește pe Razor.

Coloniile nu îl susțin. De fapt, Coloniile nu au nici cea mai vagă idee ce pun la cale Patrioții. De asta nu a vrut Razor să renunțe la încercarea de a-l asasina pe Anden. Sigur că nu s-a temut că autoritățile Republicii vor afla că lucrează cu Patrioții.

Pentru că ele l-au angajat pe Razor să îl ucidă pe Anden.

22. DAY

După ce eu și soldatul ne-am întors de pe balcon, lăsând în urmă mulțimea din fața spitalului, m-am asigurat că avem gardieni la ușă („În cazul în care vreun admirator ar da buzna înăuntru”, a zis fata-soldat, înainte să plece), apoi am mai solicitat niște pături și medicamente pentru June. Nu voiam să mă mai ridic și să o văd pe Kaede stând în continuare sub balcon. Încetul cu încetul, strigătele de afară au început să se potolească. Până la urmă, strada s-a cufundat în tăcere. Acum suntem complet singuri, cu excepția gardienilor de la ușă.

Totul e pregătit, dar eu nu mă clintesc de lângă June. În cameră nu există niciun lucru de care să mă pot folosi pe post de armă. Dacă diseară vom fi nevoiți să fugim, n-am decât să sper că nu va trebui să ne luptăm cu nimeni. Și că nimeni nu ne va observa dispariția până dimineață.

Mă ridic și mă duc spre balcon. Afară, zăpada ce se așternuse a fost mânjită de noroiul bocancilor. Firește, Kaede nu mai e acolo. O vreme, admir peisajul din Colonii, tot gândindu-mă la pancarta ei.

De ce îmi transmite Kaede să mă întorc în Republică? Încearcă să mă atragă într-o capcană sau să mă avertizeze? Pe de altă parte, dacă voia să ne facă rău, de ce l-a pocnit pe Baxter lăsându-ne să plecăm când eram în Pierra? Kaede chiar ne-a zorit să o luăm din loc înainte să fim prinși de restul Patrioților. Mă întorc spre June, care doarme în continuare. Respirația i-a devenit acum mai regulată, iar roșeața din obraji s-a mai estompat în ultimele ore. Cu toate astea, nu îndrăznesc să o deranjez.

Alte câteva minute trec încet, târându-se parcă. Aștept. Oare Kaede va mai face vreo mișcare? Până acum toate lucrurile care ni s-au întâmplat s-au succedat rapid, așa că acum mi se pare nefiresc să aștept aici, blocat în camera asta. Brusc, am prea mult timp.

Se aude o lovitură în ușa balconului. Sar în picioare. Poate că s-a rupt o creangă dintr-un copac sau a căzut o țiglă de pe

acoperiș. Aștept, în stare de alertă. O vreme, nu se mai întâmplă nimic. Apoi vine o pocnitură în geam.

Mă ridic de pe patul lui June, mă duc spre ușa balconului și, precaut, arunc o privire afară. Nimeni. Ochii îmi coboară spre pardoseala balconului. Acolo, la vedere, sunt două pietricele. De una din ele e legat un bilet.

Descui ușa balconului, o întredeschid și înșfac biletul. O încui la loc și despăturesc hârtia. Cuvintele au fost scrise în grabă:

„*Vino afară. Sunt singură. Urgență. Sunt aici să te ajut. Trebuie să vorbim. K*.”

„Urgență”. Mototolesc biletul în pumn. Ce consideră ea a fi urgență? Cam totul poate fi descris astfel acum, nu? E adevărat că ne-a ajutat să fugim, dar asta nu înseamnă că sunt dispus să am încredere în ea.

Nu mai trece un minut până când încă o piatră lovește ușa. De data asta, în bilet scrie:

„*O să regreți dacă nu vorbești cu mine acum. K*.”

Citind amenințarea, mă apucă nervii. Kaede are puterea de a ne da pe mâna autorităților pentru că le-am stricat planurile Patrioților. Rămân locului, recitind biletul. „Doar pentru câteva minute”, îmi spun singur. „Da. Doar atât cât să văd ce vrea. După care mă întorc”.

Îmi iau haina, trag aer adânc în piept și fac un pas către ușa balconului. Trag zăvorul fără zgomot. Mă strecor afară, pe balcon, și un vânt rece mă lovește în față. Mă las pe vine și trag ușile după mine. Dacă va vrea să-i facă rău lui June nu va putea să intre fără să facă zgomot, iar asta îi va alerta pe paznici. Trec peste balustrada laterală, mă răsucesc și mă prind cu mâinile de margine. Mă las în jos până ajung suspendat la jumătatea distanței dintre primul etaj și parter. Apoi îmi dau drumul.

Bocancii îmi aterizează în zăpada pufoasă cu un scrâșnet. Mai arunc o ultimă privire către marginea balconului de la etajul întâi, memorez localizarea spitalului, apoi îmi îndes părul în gulerul hainei și mă lipesc de zid.

La ora asta, străzile sunt pustii și tăcute. Aștept într-o parte, lângă clădire, preț de un minut și abia apoi mă desprind de zid.

„Haide, Kaede”. Aerul îmi iese din piept în mici vălătuci de abur. Ochii mei cercetează toate colțurile și colțișoarele dimprejur, căutând să identifice eventualele amenințări. Sunt însă singur. „Ai vrut să ne întâlnim? Păi, uite-mă!”

— Vorbește, șoptesc, în timp ce pășesc în lungul clădirii.

Mă uit după patrule, dar pe stradă nu e țipenie de om.

Dintr-odată, mă opresc. Pe una dintre aleile din apropiere ghicesc o umbră, o siluetă care stă pe vine. Mă crispez.

— Vino, spun suficient de tare încât persoana să mă audă. Știu că ești acolo.

Kaede se materializează din umbră și mă cheamă cu un gest.

— Să facem câțiva pași, îmi cere în șoaptă. Repede!

Și o ia la picior pe o alee îngustă, ascunsă în spatele unui șir de tufișuri încărcate cu zăpadă. Mergem pe aleea asta până când se intersectează cu o stradă mai lată, pe care Kaede o cotește brusc. Mă grăbesc să o prind din urmă. Cercetez cu ochii fiecare colțișor. Identific toate punctele pe unde aș putea să mă cațăr la etaj, în clădirile de acolo, în cazul în care cineva ar încerca să mă atace prin surprindere. Mi s-a zburlit părul pe ceafă.

Kaede încetinește până când ajungem să ne deplasăm unul lângă altul. Poartă aceiași pantaloni și bocanci pe care i-a avut și mai devreme, în timpul tentativei de asasinat, dar și-a înlocuit haina militară cu o pelerină din lână și un fular. S-a spălat pe față, ștergându-și cu totul dunga neagră de pe ochi.

— În regulă! Spune-mi repede ce vrei, îi zic. Nu vreau s-o las pe June prea mult singură. Ce cauți aici?

Am grijă să păstrez între noi o distanță apreciabilă, ca nu cumva fetei să îi vină ideea să îmi facă vreo bucurie cu un cuțit sau ceva de genul ăsta. Se pare că a venit neînsoțită, dar mă asigur totuși că ne deplasăm pe străzi mai mari, unde, la nevoie, pot să scap. Câțiva muncitori trec grăbiți pe lângă noi, luminați de reclamele de pe clădiri. Ochii lui Kaede sunt de o nervozitate aiuritoare, expresie care nu-i este deloc caracteristică.

— N-am putut să urc până în salonul tău, îmi explică ea.

Fularul din jurul feței îi înăbușă cuvintele, așa că, enervată, îl trage în jos.

— M-ar fi auzit nenorociții ăia de gardieni. De-asta tu ești comisionar și eu nu. Îți jur că nu sunt aici să-i fac vreun rău

prețioasei tale de June. Dacă a rămas singură acolo, în cameră, o să fie în regulă. N-o să te țin mult.

— Ne-ai urmărit prin tunel?

Kaede încuviințează din cap.

— Am reușit să dau la o parte dărâmăturile atât cât să mă strecor printre ele.

— Ceilalți unde sunt?

Kaede își trage mănușile mai bine și suflă în pumni, apoi, nemulțumită, bolborosește ceva legat de vreme.

— Nu sunt aici. Am venit doar eu. Trebuia să te avertizez.

Simt cum mi se strânge stomacul.

— În legătură cu ce? A pățit ceva Tess?

Kaede se oprește și mă înghiontește cu putere în coaste.

— Asasinatul a eșuat.

Ridică ambele mâini înainte să apuc să o întrerup.

— Da, da, știu că voi sunteți deja la curent. Mulți Patrioți au fost arestați. Unii au scăpat – cel puțin, Tess a noastră a scăpat sigur. A fugit cu câțiva dintre piloții și comisionarii noștri. La fel și Pascao și Baxter.

Când aud asta, scap o înjurătură. Tess... Brusc, simt imboldul de a fugi în căutarea ei, de a mă asigura că e bine, apoi îmi amintesc ultimul lucru pe care mi l-a spus mica mea prietenă. Kaede continuă să vorbească în timp ce ne vedem de drum.

— Nu știu unde sunt acum. Uite însă ce nu știi tu. Nici eu n-am avut habar, până când tu și June n-ați oprit tentativa de asasinat. Jordan, comisionara – o ții minte, nu? – a descoperit toate informațiile astea pe drive-ul unui calculator, pe care i l-a dat unuia dintre hackerii noștri.

Fata inspiră profund, se oprește și lasă privirea în jos. Obișnuita fermitate a vocii ei pare să se fi evaporat.

— Day, Razor ne-a dus pe toți de nas. I-a mințit pe Patrioți, după care i-a dat pe mâna Republicii.

Mă opresc și eu din mers.

— Cum?

— Razor ne-a zis că am fost angajați de Colonii să-l ucidem pe Elector și să pornim o revoluție. Dar asta a fost o minciună. În ziua asasinatului, am aflat că Patrioții sunt susținuți de Senatul Republicii.

Kaede clatină din cap.

— Îți vine să crezi? Republica i-a angajat pe Patrioți să-l omoare pe Anden.

Am amuțit. Sunt șocat. Cuvintele lui June îmi răsună în minte: mi-a spus că membrii Congresului nu îl agreează pe noul Elector și că ea crede că Razor minte. „Chestiile pe care ni le-a zis pur și simplu nu se leagă”, asta mi-a zis June.

— Ne-au înșelat pe toți – mai puțin pe Razor, adaugă Kaede, când vede că eu nu-i răspund în niciun fel.

Ne punem iar în mișcare.

— Senatorii îl vor pe Anden mort. S-au gândit că pot să se folosească de noi și după aceea să arunce vina tot în cârca noastră.

Sângele îmi pulsează cu atâta putere în vene încât aud cu greutate chiar și ce zic eu însumi.

— De ce i-ar trăda Razor pe Patrioți? Nu lucrează cu ei de zece ani? Oricum, credeam că membrii Congresului nu vor o revoluție.

Umerii fetei se prăbușesc. Expiră, iar răsuflarea ei se transformă în abur.

— A fost prins lucrând cu Patrioții acum câțiva ani. Așa că a ajuns la o înțelegere cu Congresul, anume să-i facă pe Patrioți să-l ucidă pe Anden, neliniștitul tânăr revoluționar, membrii Congresului urmând ca, la schimb, să facă uitate colaborările lui trădătoare. La final, alături de tine și de June, Razor ar fi numit noul Elector și ar fi fost perceput ca un erou al poporului sau ceva de genu’ ăsta. Oamenii ar crede că Patrioții au preluat conducerea țării, când, de fapt, n-ar fi vorba de altceva decât despre vechea Republică. Razor nu vrea ca Statele Unite să fie recreate; el nu vrea decât să-și salveze pielea. Așa că e dispus să se alăture acelei părți care îi asigură calea cea mai bună de a obține asta.

Închid ochii. Lumea mea se cutremură. June mă avertizase în privința lui Razor… În tot timpul ăsta, am lucrat pentru Senatorii Republicii. Ei sunt cei care îl vor pe Anden mort. Nu e deci de mirare că aici, în Colonii, oamenii par să nu știe nimic de planul Patrioților. Deschid iar ochii.

— Dar au eșuat, zic. Anden încă trăiește.

— Anden încă trăiește, repetă Kaede. Din fericire.

Ar fi trebuit să am încredere în June. Furia pe care o simțeam înainte față de tânărul Elector începe să se șubrezească. Oare

să însemne asta că… că Anden într-adevăr l-a eliberat pe Eden? Oare fratele meu e liber și în siguranță? O studiez pe Kaede.

— Ai bătut tot drumul până aici ca să-mi spui asta? o întreb.

— Da. Știi de ce?

Fata se apropie și mai mult de mine, până nasul ei aproape că îl atinge pe al meu.

— Anden e pe punctul să piardă controlul asupra țării. Atât mai au oamenii până să se ridice împotriva lui, îmi spune și aproape că lipește două degete unul de celălalt ca să îmi arate exact cum stau lucrurile. Dacă Anden cade, ne va fi foarte greu să-l împiedicăm pe Razor să pună mâna pe putere. În clipa asta, Anden se luptă să-și mențină controlul asupra armatei, în timp ce Razor și doamna comandant Jameson încearcă să i-l ia. Guvernarea e pe cale să se rupă în două.

— Stai… Doamna comandant Jameson?

— Am găsit pe *drive* transcrierea unei discuții dintre ea și Razor. Ții minte că ne-am întâlnit cu ea când eram la bordul lui AR Dynasty? îmi răspunde Kaede. Razor s-a prefăcut că nu știa că doamna comandant avea să fie acolo. Dar eu cred că tipa te-a recunoscut. Probabil că a vrut să vadă cu ochii ei. Să fie sigură că ești cu-adevărat parte din planurile lui Razor.

Fata se strâmbă.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce e în stare Razor să facă. Și în privința lui Anden m-am înșelat.

— De ce-ți pasă ce se întâmplă cu Republica?

Vântul ridică fuioare de zăpadă de pe stradă, în perfectă concordanță cu răceala cuvintelor mele.

— Și de ce acum?

— M-am băgat în povestea asta pentru bani, recunosc, spune Kaede dând din cap și strângând din buze. Dar să începem cu începutul: de plătit, n-am fost plătită, fiindcă planul s-a împotmolit. În al doilea rând, angajamentul meu nu a fost să distrug țara și să ofer pe tavă întregul popor republican altui Elector nemernic.

Aici Kaede se întrerupe puțin, iar privirea i se tulbură.

— Nu știu… Poate că am sperat că Patrioții îmi vor oferi un țel mai nobil decât ăla de a face bani. Să unim la loc națiunile astea distruse. Asta mi-ar fi plăcut.

Vântul glacial îmi înțeapă fața. Kaede nu trebuie să îmi spună de ce a venit până aici ca să mă găsească. După toate pe care

mi le-a spus, știu motivul. Îmi aduc aminte ce mi-a zis Tess când eram în Lamar. „Lumea e atentă la tine, Day, cu toții așteaptă următoarea ta mișcare”. S-ar putea ca acum să fiu singurul capabil să îl salveze pe Anden. Căci sunt singurul pe care oamenii din Republică l-ar asculta.

Și eu, și Kaede tăcem și ne adâncim și mai multe în întuneric când doi polițiști trec în grabă pe lângă noi. Fuioare de zăpada le zboară pe sub bocanci. Îi urmăresc cu privirea până când amândoi dispar pe aleea pe care am venit. Unde se duc?

Kaede continuă să înainteze, cu fularul ridicat la loc pe față, iar eu o întreb:

— Și Coloniile?

— Ce-i cu ele? mormăie ea prin țesătura fularului.

— Ce va fi cu planul ăla de a lăsa Republica să se prăbușească pentru ca, la final, Coloniile se preia conducerea? Cum rămâne cu ideea asta?

— Ideea n-a fost niciun moment să lăsăm Coloniile să câștige. Patrioții vor să recreeze Statele Unite. Indiferent cum.

Kaede face o pauză și îmi indică să cotesc pe o altă stradă. Parcurgem încă două străzi până când ne oprim în fața unui șir enorm de clădiri aflate în paragină.

— Ce-i asta? o întreb, dar ea nu îmi răspunde.

Mă întorc cu fața spre clădire. Are cam treizeci de etaje, dar se întinde, masivă, pe o distanță ce ar fi putut fi ocupată de mai multe cvartale. La fiecare câteva zeci de metri, în partea de jos a complexului se văd intrări mici, cufundate în beznă. Pe părțile laterale, de pe balcoanele degradate și de la ferestre se scurge apă. Picăturile au sculptat pe ziduri dungi hidoase, acoperite cu mucegai. Structura se întinde pe toată lungimea străzii – privită de sus probabil că arată ca un bloc gigantic negru-tăciune.

Casc ochii la ea. După ce am văzut luminile zgârie-norilor din Colonii, e șocant să aflu că tot aici există și o astfel de clădire. Știu, în Republică, complexuri abandonate care arată mai bine ca ăsta. Ferestrele și coridoarele sunt dispuse atât de strâns, încât lumina nu răzbate spre nivelul inferior. Arunc un ochi spre una dintre intrările întunecate.

Beznă și nimic mai mult. Din interior se aude sunetul unor picături de apă și acela, mai înfundat, al unor pași. Din când în când, văd trecând câte o lumină pâlpâitoare, ca și când cineva s-ar preumbla cu o lanternă. Ridic capul către etajele

superioare. Majoritatea geamurilor sunt crăpate sau sparte sau lipsesc cu desăvârșire. Peste unele goluri au fost lipite folii de plastic. Oale vechi așezate pe balcoane colectează apa care se scurge. Pe marginile unora sunt întinse haine zdrențuite. Și totuși, aici locuiesc oameni. Mă trec fiori. Întorc ochii, doar o dată, către zgârie-norii sclipitori aflați chiar pe strada din spatele nostru, apoi revin la această structură găunoasă de ciment.

Atenția ne e atrasă de agitația iscată în capătul străzii. Îmi desprind ochii de la complexul părăginit. În dreptul următoarei clădiri, o femeie de vârstă mijlocie, încălțată cu bocanci bărbătești și cu o haină ponosită pe ea, se milogește cât o ține gura de doi bărbați îmbrăcați într-un echipament din plastic gros. Amândoi au fețele acoperite de viziere transparente, iar pe cap – pălării cu boruri largi.

— Fii atent, îmi șoptește Kaede.

Apoi mă trage în cadrul uneia dintre acele intrări întunecate, între două uși de la parterul complexului. Scoatem capetele ușor în afară pentru a auzi ce se întâmplă. Deși grupul se află la o distanță destul de mare, vocea femeii răzbate limpede prin atmosfera liniștită și glacială.

— … Am ratat o singură plată pe anul ăsta, spune femeia. Pot să fug la bancă mâine-dimineață, la prima oră, și să vă dau toate bancnotele pe care le am…

Unul dintre bărbați o întrerupe.

— Asta e politica DesCon, doamnă. Nu putem investiga infracțiuni la cererea clienților care nu și-au onorat plățile față de secția locală de poliție.

Femeia plânge și își frânge mâinile așa de tare, încât sunt convins că o să își sfâșie carnea de pe oase.

— Trebuie să puteți face ceva, insistă ea. Trebuie să existe ceva ce să vă pot da, dumneavoastră sau altui departament din poliție…

Al doilea bărbat clatină din cap.

— Toate departamentele funcționează conform politicii DesCon. Cine este angajatorul dumneavoastră?

— Cloud Corp, îi răspunde femeia cu speranță.

Ca și când informația asta i-ar putea convinge să o ajute.

— Cloud Corp nu agreează situațiile în care lucrătorii săi se află pe stradă după ora 23:00.

Omul face un semn din cap în direcția complexului.

— Dacă nu vă întoarceți în casă, DesCon va raporta situația dumneavoastră către Cloud și puteți să vă pierdeți locul de muncă.

— Dar mi-au furat tot ce am!

Femeia izbucnește în hohote zgomotoase de plâns.

— Ușa mea a fost pur și simplu scoasă din țâțâni și toate hainele și mâncarea mi-au dispărut din casă. Bărbații care au făcut asta locuiesc pe etaj cu mine – vă rog, dacă mergeți cu mine, puteți să-i prindeți. Știu apartamentul în care locuiesc…

Cei doi bărbați au început deja să se îndepărteze. Femeia aleargă cu pași mici după ei, implorându-i să o ajute, deși ambii o ignoră.

— Dar casa mea – dacă nu faceți ceva – cum să…, continuă ea să spună.

Bărbații îi repetă avertismentul cum că va fi raportată companiei Cloud.

Cei trei au dispărut, iar eu mă întorc spre Kaede.

— Ce-a fost asta?

— Nu e clar? îmi răspunde ea sarcastic.

Amândoi părăsim bezna clădirii și ieșim din nou în stradă.

Tăcem. În cele din urmă, Kaede spune:

— Peste tot muncitorimea e tratată prost, nu? Uite ce vreau să zic: din anumite puncte de vedere, în Colonii e mai bine decât în Republică. Poate că nu-ți vine să crezi, dar și reciproca e adevărată. Day, utopia stupidă la care ai visat tu nu există. Pur și simplu, nu există. N-avea niciun sens să-ți spun asta înainte. Trebuia să vezi cu ochii tăi.

O pornim înapoi, către spital. Alți doi soldați coloniști trec grăbiți pe lângă noi. Niciunul nu catadicsește să ne acorde vreun dram de interes. Prin minte mi se învârtesc un milion de gânduri. Probabil că tata nu a pus niciodată piciorul în Colonii – sau, dacă a ajuns aici, atunci a văzut doar lucrurile superficiale, nu și pe acelea care ne-au atras mie și lui June atenția de când am sosit aici. Mi se pune un nod în gât.

— Ai încredere în Anden? o întreb pe Kaede după câteva clipe. Merită să fie salvat? Merită Republica să fie salvată?

Kaede își vede de drum, cotind de mai multe ori. Într-un final, se oprește lângă vitrina unui magazin în care sunt ecrane miniaturale. Fiecare transmite un alt program din Colonii. Fata mă trage pe străduța din lateralul magazinului, acolo unde

suntem înghițiți de bezna nopții. Îmi face semn cu mâna către ecranele din vitrină. Îmi amintesc că am mai trecut pe lângă un astfel de magazin când eram în centru.

— Coloniile difuzează tot timpul știri furate de pe canalele din Republică, îmi explică ea. Au un canal dedicat lor. Grupajul ăsta de știri a fost difuzat repetat de când tentativa de asasinat a eșuat.

Privesc fugitiv titlurile de pe ecran. La început, mă cam uit în gol, prins cum sunt în vârtejul gândurilor privitoare la Patrioți, dar, după câteva secunde, realizez că știrea nu se referă nici la frământările de pe front, nici la vreo noutate din Colonii, ci la Electorul Republicii. Un val de dezgust mă cuprinde când îl văd pe Anden pe ecran. Ciulesc urechile să aud știrea, întrebându-mă cât de mult diferă perspectiva colonistă de cea republicană asupra acelorași evenimente.

Pe înregistrarea discursului lui Anden, curge un text pe o bandă. Îl citesc nevenindu-mi să cred: „ELECTORUL ÎL ELIBEREAZĂ PE FRATELE MAI MIC AL CELEBRULUI REBEL DAY; URMEAZĂ SĂ SE ADRESEZE POPORULUI MÂINE, DIN CAPITOL TOWER”.

— De azi, spune Electorul într-un discurs înregistrat. Eden Bataar Wing este, în mod oficial, liberat și, datorită contribuției sale, este scutit de Examene. Toate celelalte persoane care au fost transportate pe front au fost, de asemenea, trimise înapoi la familiile lor.

Trebuie să mă frec la ochi și să mai citesc încă o dată textul.

Anunțul e în continuare pe ecran. Electorul l-a eliberat pe Eden.

Dintr-odată, nu mai simt aerul rece. Nu mai simt nimic. Picioarele încep să mă lase. Răsuflarea mi se sincronizează cu bubuiturile inimii. Nu se poate. Probabil că Electorul a făcut anunțul ăsta public ca să mă atragă înapoi, în Republică, și să mă facă să intru în serviciul lui. Încearcă să mă păcălească și să facă o impresie bună. E imposibil să îl și eliberat pe Eden – și pe toți ceilalți, pe băiețelul pe care l-am văzut în tren – din proprie inițiativă. E absolut imposibil.

Chiar e imposibil? Mă gândesc la asta după toate cele pe care mi le-a spus June, după ceea ce mi-a spus Kaede? Nici acum nu am încredere în Anden? Ce naiba e în neregulă cu mine?

Apoi, în timp ce mă uit în continuare la ecran, discursul înregistrat al lui Anden e înlocuit de o filmare în care Eden este condus afară dintr-un tribunal – nu e încătușat și poartă pe el haine pe care, în mod normal, le vezi doar la copiii familiilor din elita republicană.

Buclele blonde i-au fost pieptănate îngrijit. Eden cercetează străzile cu ochi goi, dar zâmbește. Îmi înfig mâna și mai adânc în zăpadă ca să nu mă prăbușesc. Eden arată sănătos, îngrijit. De când e oare filmarea asta?

Știrea cu Anden se încheie, iar canalul difuzează acum o filmare cu tentativa de asasinat eșuată, urmată de un reportaj cu privire la bătăliile de pe front. Textele explicative de pe bandă sunt complet diferite de cele din Republică.

„TENTATIVA DE ASASINARE A NOULUI ELECTOR PRIMO AL REPUBLICII A EȘUAT; ACEASTA ESTE CEA MAI RECENTĂ DOVADĂ A FRĂMÂNTĂRILOR SOCIALE DIN REPUBLICĂ”.

În colțul ecranului mai există un rând îngust de text: „ȘTIRILE VĂ SUNT OFERITE DE EVERGREEN ENT”. Alături apare de acum familiarul simbol circular.

— Tu trebuie să decizi dacă ai sau nu încredere în Anden, murmură Kaede.

Se oprește ca să își șteargă fulgii de zăpadă de pe gene.

M-am înșelat. Certitudinea este ca o piatră de moară care mă apasă, toată vinovăția asta s-a transformat într-o stâncă – am atacat-o cu atâta încrâncenare pe June atunci, în adăpostul subteran, când a încercat să-mi explice cum stau lucrurile. Și ce cuvinte înfiorătoare i-am aruncat! Mă gândesc la reclamele ciudate, neliniștitoare, pe care le-am văzut aici, la clădirile ruinate în care locuiesc săracii, la dezamăgirea pe care o simt acum, când știu că – iată! – Coloniile nu sunt acel far strălucitor al speranței pe care și-l imagina tata. Visul lui cu zgârie-nori sclipitori și o viață mai bună rămâne doar atât: un vis.

Îmi amintesc și ce am visat eu că voi face după ce toată povestea asta se va fi încheiat… să fug în Colonii cu June, Tess și Eden… să încep o viață nouă, să las tot ce ține de Republică în urmă. Poate că am încercat să îmi găsesc salvarea unde nu trebuia, poate că am încercat să fug de ceea ce nu trebuia. Mă gândesc la toate întâlnirile mele cu soldații republicani. La ura pe care am simțit-o față de Anden și față de toate persoanele care au crescut în bogăție. Apoi revăd imaginea mahalalelor în

care am crescut. Urăsc Republica, nu? Vreau să o văd prăbușită, nu-i așa? Abia acum sesizez diferența – ce urăsc sunt legile Republicii, dar iubesc țara. Și îi iubesc poporul. Nu fac asta doar pentru Elector; fac asta pentru oamenii ăștia.

— Megafoanele de pe Capitol Tower încă sunt conectate la JumboTron-uri? o întreb pe Kaede.

— Din câte știu eu, da. Cu toată agitația din ultimele douăzeci și patru de ore, nimeni nu și-a dat seama că legăturile au fost schimbate.

Ridic ochii spre acoperișurile unde avioanele de vânătoare cu reacție stau în așteptare.

— Ești un pilot chiar așa de bun cum zici? o mai întreb pe fată.

Kaede strânge din umeri și rânjește.

— Mai bun.

Încetul cu încetul, în minte începe să mi se creioneze un plan.

O altă pereche de soldați coloniști trece în fugă pe lângă noi. De data asta, la vederea lor, am un presentiment de rău augur. Soldații ăștia, ca și cei de dinainte, o iau pe aceeași alee pe care am venit noi. Mă asigur că nu mai vine nimeni și iuțesc pasul prin negura nopții. Nu, nu. Nu acum.

Kaede mă urmează îndeaproape.

— Ce s-a întâmplat? mă chestionează în șoaptă. Te-ai făcut alb ca varul.

Am lăsat-o singură și vulnerabilă în locul pe care, cândva, îl consideram a fi un refugiu sigur. Pradă lupilor... Și dacă i se întâmplă ceva acum, din cauza mea... O iau la fugă.

— Cred că se duc spre spital, îi strig lui Kaede. După June.

23. JUNE

Mă trezesc brusc din vis, îmi ridic capul și îmi rotesc privirea în jur. Silueta lui Metias se evaporă ca o închipuire. Sunt într-o cameră de spital, iar Day nu se vede pe niciunde. E miezul nopții. Oare aici am fost noi doi mai devreme? Mi-l amintesc vag pe Day stând pe marginea patului, apoi ieșind pe balcon ca să salute mulțimea de oameni care îl aclama. Iar acum nu mai e aici. Unde s-a dus?

Amețită cum sunt, îmi mai trebuie o secundă ca să îmi dau seama ce m-a trezit. Nu sunt singură în cameră. Împreună cu mine sunt șase soldați coloniști. O tipă înaltă, cu părul roșu, ridică arma și o îndreaptă spre mine.

— Ea e? întreabă individa, continuând să mă țină în cătarea puștii.

Un soldat mai în vârstă, bărbat, încuviințează din cap.

— Da. N-am știut că Day ascunde un soldat republican. Fata asta e nimeni alta decât June Iparis. Copilul de aur al Republicii. Cei de la DesCon Corp o să fie fericiți. Prizoniera asta valorează mulți bani.

Tipul îmi zâmbește glacial și continuă:

— Și-acum, draga mea, spune-ne unde s-a dus Day.

Au trecut șaisprezece minute. Soldații mi-au legat brațele la spate, folosind o pereche de cătușe provizorii. În gură am un căluș. Trei dintre ei stau aproape de ușa deschisă a camerei, iar ceilalți păzesc balconul. Scot un geamăt. Deși nu mai am febră și nici încheieturile nu mă mai dor, mă simt în continuare amețită. (Unde s-a dus Day?)

Unul dintre soldați comunică prin intermediul căștii din ureche.

— Da, zice; face o pauză și apoi spune: O mutăm într-o celulă. DesCon o să scoată o groază de informații importante de la ea. După ce-l prindem, o să-l trimitem și pe Day la interogatoriu.

Un alt soldat ține ușa deschisă cu bocancul. Îmi dau seama că așteaptă sosirea unei tărgi, cu care să mă transporte. Probabil că am mai puțin de două sau trei minute ca să scap.

Mușc călușul, mă forțez să nu vomit și înghit. Gândurile și amintirile mi se amestecă în creier. Clipesc, întrebându-mă dacă nu cumva am halucinații. Patrioții sunt susținuți de Republică. De ce nu mi-am dat seama de asta mai devreme? Era încă de la început atât de evident: mobilierul rafinat din apartament, ușurința cu care Razor ne-a mutat dintr-un loc în altul fără să fim prinși.

Îl urmăresc pe soldatul care continuă să comunice prin intermediul căștii din ureche. Cum să-l avertizez pe Day? Probabil că a ieșit pe balcon și de acolo a plecat mai departe. Când o să se întoarcă, eu nu o să mai fiu aici, în schimb vor fi soldații, gata să îl ia la întrebări. Coloniștii probabil că vor crede că noi doi suntem spioni republicani. Îmi tot trec degetul peste inelul din agrafe de hârtie.

Inelul din agrafe de hârtie.

Degetul mi se oprește pe inel. Încep să îl împing încetișor, să îl scot de pe mână, iar apoi să desfac sârmele. Unul dintre soldați se uită la mine, dar eu închid ochii și, prin căluș, gem ușor, a durere. Omul își reia conversația. Degetele îmi aleargă pe spiralele metalice, îndreptându-le. Firele au fost răsucite de șase ori. Îndrept sârmele și apoi le dau forma literei Z, dar mai întinsă. Toate mișcările astea îmi provoacă dureri în brațe.

Brusc, unul dintre soldații de la balcon se oprește din discuție și își ațintește privirea jos, asupra străzii. Rămâne așa câteva clipe, cercetând împrejurimile. Dacă l-a auzit pe Day, acesta sigur a dispărut deja. Soldatul studiază acoperișurile, apoi renunță și revine la postul său. Undeva departe, pe holul spitalului, aud niște oameni vorbind și sunetul inconfundabil al unor roți pe gresie. Vine targa.

Trebuie să mă grăbesc. Introduc prima și apoi a doua sârmă pliată în mecanismul de închidere al cătușelor. Brațele mă dor teribil, dar nu am vreme să mi le relaxez. Cu grijă, împing una dintre sârme în încuietoare, cercetând cu ea mecanismul de închidere până când, în sfârșit, capătul atinge opritorul. Răsucesc agrafa, împingând opritorul.

— DesCon vine cu întăriri, murmură unul dintre soldați.

În secunda în care el rostește cuvintele, mișc a doua bucată de sârmă și aud cum închizătorul scoate un sunet înfundat, un declic aproape imperceptibil. Doi soldați și o asistentă medicală împing targa în cameră, se opresc un moment în prag, apoi

îndreaptă targa spre mine. Cătușele se desfac cu un zăngănit estompat. Unul dintre soldați își ațintește asupra mea ochii de un albastru-lăptos și, cu buzele groase, schițează o grimasă nedumerită. Apoi observă subtila modificare a expresiei de pe chipul meu și aude, la rândul lui, zăngănitul cătușelor. Privirea îi fuge spre brațele mele.

Dacă e să încerc să evadez, asta e singura mea șansă.

Brusc, mă răsucesc pe marginea patului și sar jos. Lanțurile cad pe pat, iar picioarele îmi aterizează pe podea. Amețeala mă lovește ca un val, însă reușesc să mă dezmeticesc. Soldatul cu arma ațintită spre mine urlă un avertisment, dar e prea lent. Lovesc targa cu picioarele cu toată puterea – aceasta se răstoarnă, antrenându-l în cădere și pe un soldat. Un altul pune mâna pe mine, dar mă las în jos și izbutesc să scap. Îmi concentrez privirea asupra balconului.

Dar acolo sunt încă trei militari. Aceștia se reped spre mine. Îi evit pe doi dintre ei, însă al treilea mă înșfacă de umeri și mă prinde cu brațul de gât. Mă aruncă la pământ, iar impactul îmi taie răsuflarea. Mă zbat disperată să mă eliberez.

— Stai jos! strigă unul dintre militari, în timp ce un altul dă să-mi pună o nouă pereche de cătușe.

Se trezește însă urlând de durere, căci m-am răsucit și mi-am înfipt dinții în brațul lui.

Dar fără folos. Sunt prinsă, arestată.

Dintr-odată, geamul ușii de la balcon se face țăndări. Soldații se întorc, uluiți. Totul în jurul meu se învârtejește. În mijlocul strigătelor și pașilor, văd două persoane care dau buzna în cameră de pe balcon. O fată pe care o recunosc. Kaede? Nu-mi vine să cred.

Și Day.

Kaede îl lovește pe unul dintre soldați cu piciorul în gât – Day se năpustește asupra celui care mă țintuiește la pământ și îl răstoarnă într-o parte. Înainte ca omul să aibă vreo reacție, Day s-a și ridicat în picioare. Mă prinde de mâini și mă saltă.

Kaede e deja pe marginea balconului.

— Nu trageți în ei! îl aud pe unul dintre militari strigând, în spatele nostru. Sunt bunuri de preț!

Day mă trage pe balcon, apoi, dintr-o singură mișcare, sare pe balustradă. Împreună cu Kaede, încearcă să mă ridice în

picioare în vreme ce doi dintre soldați se grăbesc în direcția noastră.

Mie însă încep să mi se înmoaie membrele. Explozia asta de energie nu poate înfrânge cu totul slăbiciunea dată de boală, sunt mult prea slăbită. Day coboară de pe balustradă și îngenunchează lângă mine. Kaede scoate un urlet și îl trântește pe unul dintre soldați la pământ.

— Ne vedem acolo! strigă către noi.

Apoi se repede în cameră unde, în haosul general, îi atrage după ea pe ceilalți soldați. O văd cum le scapă din mâini și dispare pe coridor.

Day îmi ia brațele și mi le pune pe după umerii lui.

— Să nu-ți dai drumul.

Când se îndreaptă de spate, strâng picioarele împrejurul lui și mă prind de spatele lui cu toată puterea. Day urcă pe balustrada balconului. Cioburile geamului scrâșnesc sub bocancii lui. Apoi sare pe brâul care înconjoară clădirea la primului etaj. Imediat, înțeleg unde mergem. Ne îndreptăm spre acoperiș, acolo unde se află avioanele de vânătoare cu reacție. Kaede a luat-o într-acolo pe scări. Noi, pe o rută mai directă.

Day pășește cu grijă pe bordura de la etajul întâi. Eu mă agăț cu disperare de el. Șuvițe din părul lui îmi mângâie fața când urcăm pe brâul de la etajul al doilea. Îi simt respirația precipitată și mușchii încordați lipiți de pielea mea. Mai avem încă două etaje. Unul dintre soldați dă să ne urmărească, dar se răzgândește și fuge înapoi în cameră, ca s-o ia pe scări.

Day se chinuiește să găsească puncte de sprijin ca să urcăm la următorul etaj. Aproape că am ajuns pe acoperiș. Jos, soldații încep să invadeze peluza. Îi văd cum ridică armele spre noi. Day strânge din dinți și mă așază pe brâul de sub acoperiș.

— Tu prima, îmi șoptește și mă împinge.

Mă prind cu mâinile de margine, îmi adun puterile și mă salt. Când, în sfârșit, am trecut peste buza acoperișului, mă răsucesc și prind mâna lui Day. Prietenul meu sare și el pe acoperiș. Ochii îmi fug la dunga de un roșu închis de pe mâna lui. Probabil că s-a rănit în timpul urcării.

Mă simt îngrozitor de amețită.

— Mâna, încep să zic, dar Day scutură din cap, mă ia de mijloc și mă trage spre cel mai apropiat avion.

Soldații încep să apară în goană pe ușa de pe acoperiș. Privesc cu atenție silueta persoanei care aleargă spre noi. E Kaede.

24. DAY

Kaede nu pierde nicio secundă. Ne face semn cu mâna către cel mai apropiat avion de vânătoare cu reacție și sprintează pe rampă, către carlingă. Împrejur răsună focuri de armă. Trebuie să susțin toată greutatea lui June. Simt cum o lasă puterile, așa că o iau în brațe și o strâng la piept. Când înțeleg ce și-a pus Kaede în cap, soldații ajunși pe acoperiș accelerează pasul. Însă ea are un avans prea mare. Alerg și eu spre rampă, susținând-o pe June.

Când ajungem la prima treaptă, motorul avionului se trezește sonor la viață, iar dedesubt, gurile a două mari reactoare se înclină în jos, spre gol. Ne pregătim pentru o decolare verticală.

— Haideți naibii mai repede! urlă Kaede din carlingă.

Și dispare înăuntru, dând drumul unui șuvoi de înjurături.

— Lasă-mă jos, îmi spune June.

Sare jos din spatele meu, se împiedică, apoi își recapătă echilibrul și face doi pași. Mă țin în spatele ei, cu ochii la soldați. Aproape că ne-au ajuns din urmă. June izbutește să urce pe rampă și să pătrundă în carlingă. Eu reușesc să ajung la jumătatea rampei când un soldat mă înșfacă de un crac al pantalonilor și mă trage înapoi. „Ai grijă la echilibru! Stai pe partea anterioară a labelor picioarelor”. Sfaturile din instructajul cu June îmi năvălesc în minte simultan. Când soldatul dă să mă lovească, mă las în jos, mă deplasez într-o parte și îl pocnesc cu toată puterea chiar sub cutia toracică. Omul se prăbușește în genunchi. Lovitură la ficat.

Alți doi soldați ajung la mine și îmi iau poziția de luptă. Însă unul dintre ei urlă și cade pe spate de pe rampă. A fost împușcat în umăr. Mă uit spre carlingă. June a luat arma lui Kaede și îi ia în cătarea ei pe soldați. Mă întorc la trepte și sar pe rampă. June e deja instalată pe scaunul din mijloc, chiar în spatele lui Kaede, cu centura de siguranță pusă.

— Urcă odată! se răstește Kaede la mine.

Motorul mugește – de data asta mai ascuțit. În spatele meu, mai mulți soldați pun piciorul pe primele trepte ale rampei.

Sar pe balustrada metalică de la marginea rampei, mă prind cu mâna de partea laterală a carlingii și împing din răsputeri. Rampa se înclină rămânând în echilibru o secundă – apoi începe să se lase într-o rână. Soldații urlă avertismente și sar într-o parte. Când rampa se izbește de acoperiș, eu sunt deja în avion și, așezat pe ultimul loc liber, îmi prind centura de siguranță. Kaede închide ușa carlingii. Când avionul decolează vertical de pe acoperiș, pe deasupra clădirilor, simt cum stomacul mi se face ghem. Pe geam, văd piloți alergând spre alte avioane de pe acoperișurile din apropiere, cât și spre cel de-al doilea avion de pe acoperișul spitalului.

— Mama naibii, scuipă Kaede din față. O să-i omor pe toți – m-au împușcat sub coaste.

Simt cum gurile de aerisire ale avionului își modifică poziția.

— Țineți-vă bine. O să fie un zbor nebun.

Ne oprim din ascensiunea verticală. Zgomotul motorului e acum un muget asurzitor. Apoi pornim înainte ca o săgeată. Lucrurile trec pe lângă noi în viteză, iar, pe măsură ce Kaede accelerează din ce în ce mai mult, simt cum îmi crește presiunea în cap. Prietena noastră scoate un chiot. În clipa următoare, o voce se aude în carlingă.

— Pilot, ai ordin să aterizezi imediat.

Cel care vorbește pare agitat. Probabil că se află într-un avion care ne urmărește.

— Vom deschide focul asupra ta. Repet: aterizează imediat sau vom deschide focul asupra ta.

— E un avion care ne urmărește. Să remediem situația. Țineți-vă bine!

Kaede execută un viraj extrem de brusc. Din cauza schimbării de presiune, aproape că leșin.

— Ești bine? îi strig lui June.

Ea îmi răspunde ceva, dar nu o aud din pricina sunetului bubuitor al motorului.

Rapid, Kaede trage de un buton și împinge o manetă în față, până la capăt. Mă lovesc cu capul de peretele carlingii. Ne rotim la o sută optzeci de grade în mai puțin de o secundă. Văd un avion care zboară direct spre noi cu viteză foarte mare. Instinctiv, ridic ambele mâini în sus.

Până și June strigă:

— Kaede, avionu' ăla…

Însă ea deschide focul. Un jet de lumină scânteietoare țâșnește din avionul nostru înspre în față. Motoarele ne smucesc în față și în sus. În spatele nostru răsună o explozie – probabil că avionul celălalt a fost lovit în rezervor sau direct în carlingă.

— Acum o să le fie cam greu să se țină după noi, ne strigă Kaede. Avem un avans mult prea mare și coloniștii nu vor vrea să depășească linia frontului. O să forțez avionul la maximum; o să ajungem în Republică în vreo două minute.

Nu o întreb cum are de gând să treacă peste linia frontului fără să fim doborâți.

Când mă uit prin geamul carlingii la clădirile impunătoare ale Coloniilor, dau afară tot aerul din piept și mă las moale în scaun. Lumini strălucitoare și zgârie-nori sclipitori – iată toate acele lucruri de care mi-a vorbit tata în rarele nopți pe care le-a putut petrece cu noi.

— Deci, spune Kaede. Să nu-mi spui că ard gazu' de pomană. Day – tot în Denver mergem, da?

— Da, îi răspund.

— Care-i planul? se aude vocea slăbită a lui June. Totuși, dincolo de tonul ei se simte hotărârea înflăcărată. Urmează să facem lucruri extrem de importante. Prietena mea își dă seama că în interiorul meu s-a schimbat ceva

Eu mă simt ciudat de calm.

— Mergem la Capitol Tower, îi explic eu. O să anunț poporul Republicii că-l sprijin pe Anden.

25. JUNE

Două minute până să trecem granița cu Republica. Asta înseamnă că, la viteza cu care ne deplasăm (cu mai mult de 1280 de kilometri pe oră; cu toții am simțit o bruscă schimbare de presiune când am depășit bariera sunetului, ca și când ai fi tras afară dintr-un smârc), suntem la doar patruzeci de kilometri de linia frontului și la câteva sute de kilometri de Denver. Day îmi povestește tot ce a aflat de la Kaede despre Patrioți, despre adevăratele intenții ale lui Razor, despre Eden și despre hotărârea Congresului de a-l elimina pe Elector. Lucruri pe care le descoperisem și eu, dar la care se adaugă și altele. Când am fugit din cameră și am urcat pe acoperișul spitalului, eram amețită, ca și cum aș fi avut o ceață pe creier. Acum, datorită aerului rece de afară și vitezei cu care manevrează Kaede avionul, pot să analizez detaliile ceva mai limpede.

— Ne apropiem de front, ne anunță Kaede.

În secunda în care cuvintele îi ies din gură, aud zgomotul unor explozii îndepărtate. Sunetul e înfundat, pentru că probabil ne aflăm la mii de metri în aer, dar chiar și așa, simt șocul fiecărei explozii. Avionul se ridică brusc, iar eu mă afund în scaun. Kaede încearcă să ridice avionul până la limita maximă, ca să nu fim loviți de rachetele trase de la sol. Pe măsură ce urcăm, mă forțez să respir profund, ca să mă liniștesc. Pocniturile din urechi nu mai contenesc. Văd cum Kaede intră în formație cu o escadrilă din Colonii.

— O să trebuiască să ne desprindem de ei curând, murmură prietena noastră.

În voce i se ghicește durerea cauzată probabil de glonțul care a nimerit-o.

— Țineți-vă bine.

— Day? reușesc să strig.

Nu vine niciun răspuns și, preț de o secundă, mă gândesc că Day a leșinat. Apoi îl aud pe prietenul meu zicând:

— Sunt viu încă.

Pare detașat; se luptă să rămână conștient.

— Denver e la câteva minute distanță, ne anunță Kaede.

Aeronava își stabilizează traiectoria. Când arunc un ochi pe geamul carlingii, la peticele de nori aflate cu mult dedesubtul nostru, mi se taie respirația. Dirijabilele (peste o sută cincizeci – sunt peste tot) înțeapă cerul ca niște pumnale miniaturale plutind prin aer, înșirându-se în linii prelungi ce se topesc la orizont. Navele Coloniilor au toate o dungă distinctivă aurie pe mijlocul nacelelor, vizibilă chiar și de aici, de sus.

În fața lor, la mică distanță, e un culoar aerian liber, unde scântei de lumină și fuioare de fum plutesc încolo și-ncoace, iar, de partea cealaltă, sunt șiruri de dirijabile pe care le recunosc: sunt aparate de zbor republicane, marcate cu câte o stea roșie ca sângele, pictată pe lateralul cabinelor. De jur-împrejur, avioanele de vânătoare sunt angajate în lupte. Cred că suntem cam la o sută cincizeci de metri deasupra lor – dar nu știu dacă, la distanța asta, suntem în siguranță.

Din panoul de comandă al avionului nostru începe să sune o alarmă. O voce răsună dintr-odată în carlingă:

— Pilot, nu ești autorizat să zbori în zona asta.

(Voce masculină, accent din Colonii.)

— Nu faci parte din escadrila asta. Ai ordin să aterizezi imediat pe DesCon 9.

— Negativ, răspunde Kaede, manevrând avionul pe o traiectorie ascendentă.

— Pilot, ai ordin să aterizezi imediat pe DesCon 9.

Kaede își închide microfonul o secundă și își întoarce privirea spre noi. Situația în care ne aflăm pare să o încânte un pic cam prea mult.

— Vorbărețu' ăsta se ține după noi, ne comunică ea, pe un ton fals autoritar. Avem doi urmăritori.

Apoi deschide din nou microfonul și răspunde veselă:

— Negativ, DesCon. O să vă fac praf.

Persoana din celălalt avion e șocată și, în același timp, furioasă.

— Schimbă cursul și treci…

Kaede scoate un urlet să ne spargă timpanele, nu alta.

— Luați-vă adio, băieți!

Apoi, cu o viteză amețitoare, avântă aeronava în față și în sus, după care începem să ne învârtim. Dâre de lumină trec ca săgețile pe lângă geamul carlingii – probabil că avioanele care ne urmăresc s-au apropiat destul ca să deschidă focul. Simt cum

mi se strânge stomacul când Kaede întoarce avionul cu botul în jos și oprește motorul. Cădem cu o viteză orbitoare. Simt că mă sfârșesc.

O fracțiune de secundă mai târziu, mă trezesc brusc. Am leșinat.

Suntem în picaj. Ne îndreptăm cu viteză spre pământ. Dirijabilele de sub noi cresc în dimensiuni; Kaede îl dirijează, pare-se, direct către puntea uneia dintre nave. Nu, viteza e prea mare; o să ne facem bucăți. Alte dungi de lumină trec în goană pe lângă noi. Avioanele care ne urmăresc coboară în picaj după noi.

Apoi, fără niciun avertisment, Kaede pornește iar motoarele, care se trezesc la viață zgomotos. Fata trage cu putere de o manetă și întreg avionul se răsucește la 180 de grade, astfel încât botul e acum orientat în sus. Mă afund aproape cu totul în scaun din pricina schimbării de traiectorie. Vederea mi se întunecă din nou și, de data asta, n-am nici cea mai vagă idee cât timp a trecut. Secunde? Minute? Îmi dau seama că urcăm iar către cer.

Celelalte avioane se prăbușesc. Încearcă să se redreseze, dar e prea târziu. În spatele nostru, o explozie uriașă ne zguduie zdravăn – probabil că avioanele au lovit puntea dirijabilului cu forță a douăsprezece bombe. Limbi de foc portocalii și galbene se ridică în aer dintr-una din navele Coloniilor. Ne deplasăm acum pe culoarul aerian liber dintre cele două țări. Kaede răsucește din nou avionul ca să ne ferească de un alt tir de proiectile care ne vizează. Traversăm culoarul de graniță și pătrundem în spațiul aerian de deasupra dirijabilelor republicane. Un avion colonist singur, pierdut în mijlocul haosului. Privesc scena cu gura căscată. Mă întreb ce or fi gândind republicanii văzând că inamicii atacă un avion de-al lor. Oricum, confuzia asta ne-a oferit timpul necesar pentru a trece linia frontului.

— Pun pariu că asta a fost cea mai bună întoarcere la o sută optzeci de grade pe care ați văzut-o vreodată, râde Kaede.

Râsul îi e însă cam forțat.

Nu departe în fața noastră se ridică de acum turnurile impozante din Denver și amenințătoarea Fortificație, care e mereu înveșmântată într-o mantie de smog. În spatele nostru,

aud primele focuri de armă trase de avioanele republicane în încercarea de a ne doborî.

— Cum o să intrăm în oraș? strigă Day, în vreme ce Kaede execută un viraj, trimite o rachetă ofensivă în urmă și apoi accelerează.

— Am eu grijă să intrăm, îi strigă ea înapoi.

— N-o să reușim dacă o luăm pe deasupra Fortificației, intervin eu. Pe fiecare latură a zidului sunt lansatoare de rachete. O să ne doboare înainte să apucăm să intrăm în oraș.

— Nu există oraș impenetrabil.

Kaede coboară avionul, deși avioanele Republicii continuă să ne urmărească.

— Știu ce fac.

Ne apropiem rapid de Denver. Văd cum în fața noastră se ridică zidurile cenușii și înfricoșătoare ale Fortificației și coloanele masive, tot cenușii (poziționate la treizeci de metri una de cealaltă), care se aliniază pe părțile laterale ale construcției. Închid ochii. E imposibil – imposibil! – ca prietena noastră să reușească să ducă avionul pe deasupra zidului. Poate o escadrilă întreagă de avioane de vânătoare cu reacție să izbutească, deși nici atunci nu aș fi sigură. Îmi imaginez o rachetă lovindu-ne; noi am fi catapultați, zburând deasupra orașului, în vreme ce soldații ar trage în parașutele noastre, pentru ca apoi trupurile să ni se prăbușească la pământ. Fortificația e acum aproape. Probabil că ne-au văzut de ceva vreme cum ne apropiem, iar armele sunt deja îndreptate spre noi. Pun pariu că n-au mai văzut niciodată un avion-dezertor din Colonii.

Apoi Kaede intră în picaj – a întors botul avionului în jos, la aproape nouăzeci de grade, ca și cum ar vrea să ne zdrobim de sol. În spatele meu, Day nu mai respiră. Clădirile de dedesubt se apropie în mare viteză de noi. A pierdut controlul avionului. Sunt sigură. Am fost loviți.

În ultima secundă, Kaede ridică aparatul de zbor. Trecem pe deasupra clădirilor înaintând cu viteza sunetului. Suntem atât de aproape de acoperișuri încât mi se pare că burta avionului va fi sfâșiată din cauza impactului cu ele. Imediat, Kaede începe să încetinească, până când ajungem să înaintăm cu o viteză abia suficientă să împiedice prăbușirea noastră. Dintr-odată, înțeleg ce vrea să facă Kaede. O prostie monumentală. Nu vrea să

treacă peste Fortificație – o să încerce să strecoare avionul printr-unul din tunelurile folosite de trenuri ca să intre și să iasă din Denver. Aceleași tuneluri pe care le-am văzut când am călătorit împreună cu Electorul. Sigur. Sistemul de rachete sol-aer care e montat în lungul Fortificației nu a fost gândit să doboare un aparat zburând atât de jos. Lansările nu se pot face dintr-un unghi atât de mic. Iar mitralierele de pe ziduri nu sunt suficient de puternice ca să ne oprească. Dacă însă pilotul nu manevrează avionul cu precizie absolută, o să ne lovim de peretele construcției. Aeronava o să explodeze și o să ia foc. Suntem atât de aproape de Fortificație, încât pot să îi văd pe soldații care aleargă în toate direcțiile pe pasarela superioară a zidului. Probabil că sunt mitraliați de mesajele transmise.

La viteza asta, nimic nu mai contează. Acum Fortificația e la câțiva zeci de metri în față, iar în secunda următoare ne îndreptăm spre intrarea întunecată a unuia dintre tunelurile de tren.

— Țineți-vă bine! ne strigă Kaede.

Coborâm și mai mult. Nu știam că e posibil. Gura tunelului se cască spre noi.

Nu o să reușim. Tunelul e mult prea îngust.

Și brusc suntem înăuntru. Preț de o fracțiune de secundă, în tunel e întuneric beznă. După care jerbe de scântei izbucnesc din capetele aripilor, care mușcă din lateralele intrării. De deasupra, se aude un huruit. Îmi dau seama că soldații încearcă să închidă intrarea, dar e deja prea târziu.

Încă o secundă. Ieșim din tunel și suntem în Denver. Kaede împinge brusc maneta în direcție opusă, în încercarea de a reduce și mai mult viteza.

— Sus, sus! urlă Day.

Clădirile trec în viteză pe lângă noi. Suntem prea aproape de sol și ne îndreptăm direct către lateralul unei cazărmi militare înalte.

Kaede virează brusc. Ocolim milimetric clădirea. Apoi suntem jos, foarte jos. Avionul se lovește de sol și derapează, aruncându-ne în față, forțând centurile de siguranță. Mă simt de parcă cineva mi-ar smulge membrele. Civili și soldați, la grămadă, aleargă pe stradă, fugind din calea noastră. În carlingă izbucnesc câteva scântei; se trage la întâmplare. Îmi dau seama că focul a fost deschis de soldații șocați. Mulțimi de

oameni s-au înghesuit pe străzile dimprejur – toată lumea se holbează la avionul care alunecă pe pavaj.

În sfârșit, când una dintre aripi se proptește într-o clădire, avionul se înclină într-o rână pe o alee secundară și se oprește. Sunt aruncată violent înapoi în scaun. Înainte să-mi trag răsuflarea, trapa de deasupra se deschide. Reușesc să-mi desfac centura de siguranță și să sar, amețită, pe marginea carlingii.

— Kaede.

Fac eforturi s-o reperez pe prietena noastră și pe Day prin fumul din aer.

— Trebuie să…

Cuvintele îmi îngheață pe buze. Kaede e prăbușită în scaun, cu centura încă prinsă. Ochelarii de pilot îi sunt ridicați pe cap – probabil că nici nu s-a mai deranjat să și-i pună. Ochii îi privesc goi la butoanele de pe panoul de comandă. O pată mică de sânge i-a înflorit pe cămașă, nu departe de rana cu care s-a ales când am urcat în avion. Unul dintre gloanțele rătăcite a trecut direct prin geamul carlingii și s-a înfipt în trupul ei când ne-am prăbușit. Kaede, care, cu doar câteva minute în urmă, părea invincibilă…

Rămân împietrită preț de o clipă. Sunetele haosului din jurul meu se estompează. Fumul acoperă totul, mai puțin pe mine și corpul lui Kaede, rămas captiv în scaunul pilotului. O voce firavă izbutește să ajungă la mine, înfrângând această ceață în alb și negru care mă învăluie și mă paralizează. O voce ca o lumină intermitentă, cunoscută, care mă readuce la realitate.

„Mișcă-te!” îmi spune. „Acum!”

Îmi iau ochii de la Kaede și încep să îl caut disperată pe Day. Nu mai e pe scaunul lui din avion. Mă târăsc până pe marginea aripii și mă las să alunec în orb, prin fum și printre resturile aeronavei, până când ating pământul cu mâinile și genunchii. Nu văd absolut nimic.

Apoi, prin negură, îl văd pe Day cum aleargă spre mine. Mă ridică în picioare. Dintr-odată, îmi amintesc când l-am văzut prima oară, apărând din senin, cu ochii lui albaștri și fața murdară de praf, întinzându-mi mâna. Pe chip i se citește suferința agonică. A văzut-o și el pe Kaede.

— Aici erai. Am crezut c-ai ieșit înaintea mea, îmi șoptește, în timp ce ne împleticim printre resturile avionului. Ia-o către mulțimea aia.

Mă dor picioarele. Cred că, în urma aterizării forțate, sunt plină de vânătăi.

Ne oprim sub una dintre aripile distruse ale aeronavei, când primii soldați apar în fugă îndreptându-se către epavă. Jumătate dintre ei formează un cordon uman ca să îi țină la distanță pe civili. Aceștia stau cu spatele către noi. Ceilalți luminează cu lanternele prin fum și printre bucățile de metal, în căutare de supraviețuitori. Unul dintre ei probabil că a văzut-o pe Kaede, fiindcă începe să strige ceva către ceilalți și face tot felul de semne prin care îi direcționează.

— E un avion din Colonii, le strigă, parcă nevenindu-i să creadă. Un avion a reușit să treacă de Fortificație și să intre în Denver.

Așa cum stăm sub aripă, suntem deocamdată ascunși vederii, însă, în orice secundă, soldații vor da cu ochii de noi. Lanțul uman improvizat ne desparte de mulțimea de civili.

De jur-împrejurul nostru, din tot orașul, se aud zgomote de geamuri sparte, trosnetele provocate de incendii, urlete și scandări ale mulțimii. Doar cei aflați în apropierea epavei par să își dea seama ce s-a întâmplat: un avion din Colonii s-a prăbușit în Republică. Întorc privirea spre locul unde se înalță Capitol Tower. Vocea lui Anden răsună pe toate străzile, din toate megafoanele – probabil că imaginea lui, transmisă în direct, e difuzată pe toată JumboTron-urile din oraș și din țară. Câțiva protestatari furioși aruncă înspre soldați cu cocktailuri Molotov. Oamenii habar n-au că membrii Congresului așteaptă ca furia lor să crească suficient cât să le permită să-l pună pe Razor în locul lui Anden. Electorului îi va fi imposibil să liniștească mulțimile. Îmi imaginez că astfel de proteste au izbucnit pe tot întinsul țării, pe fiecare stradă și în fiecare oraș. Dacă Patrioții ar fi reușit să transmită în direct moartea Electorului, folosindu-se de sistemul de transmisiuni de la Capitol Tower, atunci în țară ar fi fost deja revoluție.

— Acum, îmi spune Day.

Fugim de sub aripă, luându-i prin surprindere pe soldații care au format lanțul uman. Înainte ca oricare dintre ei să apuce să pună mâna pe noi sau să tragă, depășim cordonul, intrăm în

mulțimea de civili și, cocoșați, ne pierdem printre oameni. Instantaneu, Day lasă capul în piept și mă trage după el, prin pădurea de brațe și picioare. Mâna lui o strânge cu putere pe a mea. Respir hârâit și cu dificultate, dar nu concep să încetinesc pasul. Alerg. Oamenii țipă surprinși când îi împingem ca să trecem printre ei.

În spatele nostru, militarii dau alarma.

— Acolo! strigă unul.

Răsună câteva focuri de armă. Sunt pe urmele noastre.

Continuăm să ne croim drum prin mulțime. Din când în când, aud oameni exclamând:

— Ăla e Day?

— Day s-a întors cu un avion din Colonii?

Când întorc capul în spate, îmi dau seama că jumătate dintre soldați au luat-o într-o direcție greșită, căci nu au putut să ne determine poziția. Alți câțiva însă sunt pe urmele noastre. Ne aflăm acum la doar câteva străzi distanță de Capitol Tower, dar mie mi se pare că până acolo mai sunt kilometri. Din timp în timp, zăresc silueta clădirii printre oamenii care se îmbrâncesc și să împing împrejurul meu. JumboTron-urile îl arată pe Anden pe un balcon – o siluetă mică și stingheră, îmbrăcat în negru și roșu. Mâinile îi sunt ridicate într-un gest conciliant.

Are nevoie de ajutorul lui Day.

În spate, patru soldați se apropie din ce în ce mai tare. Urmărirea asta îmi consumă și ultimele urme de energie. Încep să gâfâi, chinuindu-mă să respir. Day a încetinit deja, ca să alerge în ritmul meu. Îmi dau seama că, în felul ăsta, nu o să reușim să ajungem la Capitol Tower. Îl strâng de mână și dau din cap.

— Trebuie s-o iei înainte, îi spun prietenului meu cu fermitate.

— Ești nebună!

Day strânge din buze și mă trage mai repede după el.

— Aproape c-am ajuns.

— Nu.

Mă apropii mai mult de el, în timp ce continuăm să ne croim drum printre oameni.

— Asta e singura noastră șansă, altfel, niciunul dintre noi n-o să ajungă acolo în timp util pentru că eu mă mișc încet.

Day ezită, sfâșiat de grijă. Am mai fost despărțiți o dată. Se gândește dacă, lăsându-mă în urmă, mă va mai vedea vreodată. Nu avem însă vreme ca el să-și piardă timpul cu așa ceva.

— Nu pot să alerg repede, dar pot să mă ascund în mulțime. Crede-mă!

Fără niciun avertisment, Day mă prinde de talie, mă trage într-o îmbrățișare strânsă și mă sărută cu pasiune pe gură. Buzele îi ard. Îl sărut și eu la fel de pasional, mângâindu-l pe spate.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut, îmi șoptește. Ascunde-te, să fii în siguranță! Ne vedem curând!

Apoi mă strânge de mână și dispare. Eu trag în piept o gură de aer foarte rece. „Mișcă-te, June! N-ai timp de pierdut!"

Mă opresc în loc, mă răsucesc și mă las pe vine, chiar în secunda în care soldații ajung în dreptul meu. Primul nici măcar nu mă vede. Acum aleargă și, în secunda următoare, i-am pus piedică și a aterizat pe spate. Nu îndrăznesc să mă opresc și să mă uit la el – în loc de asta, mă trag împleticindu-mă înapoi, în mulțimea furioasă și, cu capul în pământ, îmi deschid, drum printre oameni până când soldații rămân mult în urmă. Nu îmi vine să cred ce îmbulzeală e pe străzi. Peste tot văd izbucnind bătăi între civili și polițiști. Deasupra tuturor, JumboTron-urile continuă să transmită în direct imagini cu chipul lui Anden, având o expresie gravă. Tânărul Elector își susține pledoaria din spatele unui geam antiglonț.

Trec șase minute. Sunt la doar unsprezece metri de baza turnului Capitol Tower când observ că, încetul cu încetul, oamenii dimprejurul meu încep să amuțească. Niciunul nu se mai uită la Anden.

— Acolo, sus! strigă o persoană.

Cu toții arată spre un băiat cu părul de un blond atât de deschis, că pare alb, stând la unul dintre balcoanele turnului, pe același etaj, dar în partea opusă lui Anden. Geamul de protecție reflectă o parte din lumina de pe stradă, astfel că, văzut de aici, băiatul pare să strălucească. Îmi trag sufletul și mă opresc. Băiatul e Day.

26. DAY

Când ajung la Capitol Tower, sunt ud leoarcă de transpirație. Tot corpul mă doare crâncen. Mă apropii de clădire din lateral, nu dinspre piața principală și încep să studiez mulțimea în timp ce oamenii trec pe lângă mine, îmbrâncindu-se. De jur-împrejurul nostru sunt JumboTron-uri orbitoare, fiecare afișând aceeași imagine: tânărul Elector pledând zadarnic în fața oamenilor pentru a-i convinge să se întoarcă la casele lor, să se păzească, să plece din piață înainte ca situația să scape de sub control. Încearcă să-i îmbuneze enunțându-și planurile pentru reformarea Republicii: renunțarea la Examene și schimbarea modalității de repartizare profesională. Îmi dau seama că acest nenorocit de discurs politic nu va satisface poporul. Deși Anden e mai în vârstă și mai înțelept decât mine și June, nu are atuul necesar: oamenii nu îl cred și nu vor crede în el.

Pun pariu că membrii Congresului urmăresc întreaga scenă cu încântare. La fel și Razor. Oare Anden știe că Razor a fost cel din spatele tentativei de asasinat? Îmi mijesc ochii, apoi fac un salt și mă prind de marginea primului etaj al clădirii împânzite cu cabluri. Încerc să îmi imaginez că June e chiar în spatele meu și mă îndeamnă să continui.

Într-adevăr, difuzoarele de pe clădire par să fie recablate exact așa cum mi-a spus Kaede, când eram în Lamar. Mă aplec imediat sub buza acoperișului ca să studiez cablurile. Da. Sunt conectate aproape la fel cum le-am conectat și eu în noaptea în care am întâlnit-o pentru prima dată pe June, când am întrebat-o de antidot prin sistemul de megafoane. Atât doar că, de data asta, vocea mea nu va mai fi auzită doar pe o alee, ci în toată capitala Republicii. În toată țara.

Vântul îmi înțeapă obrajii și îmi șuieră pe lângă urechi, forțându-mă să-mi schimb în mod constant poziția. Aș putea să mor chiar în clipa asta. Nu am de unde să știu dacă soldații de pe acoperișuri nu vor trage în mine înainte să ajung în spațiul relativ sigur din spatele geamului de protecție al unui balcon, undeva, la zeci de metri deasupra mulțimii de oameni. Sau poate că mă vor recunoaște și nu vor apăsa pe trăgaci.

Escaladez clădirea până ajung la etajul al zecelea, același unde se află și balconul Electorului. Pentru o secundă, mă las pe vine și mă uit în jos. Sunt suficient de sus – în clipa în care voi ieși de după colțul clădirii, toată lumea mă va vedea. Mulțimea e mai densă în partea asta – cu toții stau cu ochii la Elector și cu pumnii ridicați în aer, furioși. Chiar și de aici văd cât de mulți și-au vopsit în roșu câte o șuviță de păr. Așadar, se pare că încercările Republicii de a scoate acest însemn în afara legii nu au mai avut sorți de izbândă când toată lumea l-a adoptat.

La marginea pieței, polițiștii și soldații lovesc fără milă cu bastoanele, împingându-i pe oameni în spate cu scuturile lor transparente dispuse ca un zid. Sunt surprins că armata nu trage. Mâinile încep să îmi tremure de furie. Puține lucruri de pe lumea asta sunt mai intimidante decât soldații republicani prezenți cu sutele, îmbrăcați în costumele lor speciale pentru intervenții, uniforme care nu le lasă la vedere chipurile. Militarii stau încolonați în rânduri negre, înfricoșătoare, opunându-se unor mase de protestatari neînarmați. Mă lipesc de perete și trag de mai multe ori aer rece în piept, străduindu-mă să îmi mențin calmul, să mă gândesc la June, la fratele ei, la Elector și la faptul că, în spatele unora dintre acele măști de protecție anonime, caracteristice trupelor republicane se află oameni cumsecade, care au părinți, rude și copii. Sper că Anden e motivul pentru care nimeni nu a tras niciun glonț, sper că el le-a spus soldaților să nu tragă în mulțime. Trebuie să cred asta. Altfel nu o să izbutesc să-i conving pe oameni cu ceea ce la voi spune.

— Nu-ți fie frică, îmi șoptesc singur, cu ochii strânși. N-ai voie să te lași pradă fricii.

Apoi ies din umbră și, cu pași grăbiți, parcurg marginea clădirii și depășesc colțul, după care sar în cel mai apropiat balcon pe care îl găsesc. Sunt cu fața către piața centrală. Geamul antiglonț al balconului se oprește cam la treizeci de centimetri mai sus de capul meu, dar tot simt vântul bătând pe deasupra lui. Îmi scot șapca și o arunc peste peretele de sticlă. O văd cum plutește spre sol, purtată pieziș de vânt. Părul îmi cade pe umeri, de jur-împrejurul capului. Mă aplec, răsucesc unul dintre cablurile megafoanelor, apoi ridic megafonul ca pe o portavoce. După care aștept.

La început, nimeni nu mă observă. Curând însă, o față se întoarce în direcția mea, atrasă probabil de culoarea deschisă a părului. Apoi încă una. Și încă una. Sunt privit de un mic grup de oameni, care se mărește, până ajunge să cuprindă câteva zeci de persoane. Cu toții fac semne spre mine. Huiduielile și scandările furioase încep să se stingă. Mă întreb dacă June mă vede și ea. Soldații înșirați pe celelalte acoperișuri și-au îndreptat armele către mine – dar nu trag. Nu știu cum să reacționeze în situația asta stranie și tensionată. Vreau să fug. Să fac ce fac întotdeauna, ce am făcut întotdeauna, în ultimii cinci ani din viață. Să fug, să mă ascund într-un ungher întunecat.

De data asta însă, rămân pe loc. Am obosit să tot fug.

Pe măsură ce din ce în ce mai multe fețe se întorc spre mine, mulțimea se liniștește. La început, aud replici din care se poate ghici că oamenilor nu le vine să creadă ce văd. Ba chiar și câteva râsete. „Ăla nu poate să fie Day”, mi-i închipui șoptindu-și unii altora. „Trebuie să fie un impostor”. Însă, văzând că nu mă clintesc din loc, protestatarii devin din ce în ce mai vocali. Toată lumea și-a întors acum fața spre mine. Întorc ochii spre balconul unde se află Anden: până și el se uită la mine acum. Îmi țin respirația, sperând că Electorul nu va ordona să fiu împușcat. Oare chiar suntem de aceeași parte?

Apoi mulțimea începe să-mi scandeze numele. „Day! Day! Day!” Nu-mi vine să cred. Oamenii mă aclamă, iar vocile lor răsună pe fiecare stradă din oraș. Rămân nemișcat, cu mâna încleștată pe portavocea improvizată, incapabil să-mi desprind ochii de la mulțime. O ridic spre gură.

— Cetățeni ai Republicii! strig. Mă auziți?

Cuvintele mele vuiesc din toate megafoanele din piață și, probabil, din toată țara. Intensitatea sunetului mă face să tresar. Oamenii de dedesubt izbucnesc în urale ce fac pământul să se cutremure. Probabil că soldații au primit repede ordin de la cineva din Congres, căci văd cum unii dintre ei ridică armele. Un singur glonț se avântă prin aer și lovește geamul de protecție, iscând scântei la contact. Eu nu mă clintesc.

Electorul face un gest scurt către soldații care îl păzesc, iar aceștia își duc cu toții mâinile la urechi, spunând ceva în microfoane. Poate că Anden le-a cerut să nu fiu rănit. Trebuie să cred asta.

— Eu n-aș face asta, strig în direcția din care a venit acel unic glonț.

„Rămâi calm!” Uralele oamenilor se transformă în strigăte furioase.

— Nu vreți să vă alegeți cu o revoltă, nu-i așa, domnilor congresmeni?

— Day! Day! Day!

— Azi, vouă, tuturor membrilor Congresului, eu vă dau un ultimatum.

Privirea mi se mută la JumboTron-uri.

— Ați arestat câțiva Patrioți pentru o infracțiune de care voi sunteți responsabili. Eliberați-i! Pe toți! Dacă nu veți face asta, voi chema oamenii și vă veți trezi cu o revoluție pe cap. Însă probabil nu cu genul de revoluție la care ați sperat.

Populația civilă strigă la unison. Scandările continuă din ce în ce mai intens.

— Cetățeni ai Republicii!

Oamenii mă aclamă.

— Ascultați-mă! Azi, vă dau vouă, tuturor, un ultimatum.

Scandările se opresc abia când protestatarii realizează că am tăcut. Atunci tac și ei. Apropii portavocea și mai mult de gură.

— Numele meu e Day.

Vocea mea umple aerul.

— M-am luptat cu aceleași nedreptăți împotriva cărora protestați și voi în clipa asta. Am suferit la fel ca voi. La fel ca voi, mi-am văzut familia și prietenii uciși de soldații Republicii.

Clipesc ca să îndepărtez amintirile care amenință să mă copleșească. „Nu te opri!”

— M-au înfometat, m-au bătut, m-au umilit. Am fost torturat, înjosit, redus la tăcere. Am trăit în mahalale, alături de voi. Mi-am riscat viața pentru voi, iar voi v-ați riscat viețile pentru mine. Cu toții ne-am riscat viețile pentru țară – nu pentru aceea în care trăim acum, ci pentru aceea pe care sperăm că o vom avea. Cu toții, fiecare dintre voi, sunteți niște eroi.

Mi se răspunde cu urale vesele, chiar dacă militarii încearcă în van să îi prindă și să îi aresteze pe protestatarii aflați la marginea mulțimii, în vreme ce alți soldați se chinuiesc, fără succes, să scoată din funcțiune sistemul de megafoane recablat. Îmi dau seama că membrilor Congresului li s-a făcut teamă. Le e frică de mine, așa cum mereu le-a fost. Așa că îmi continui

discursul – le spun oamenilor ce s-a întâmplat cu mama și cu frații mei, cu June. Le povestesc tot ce știu despre Patrioți și despre încercarea Senatului de a-l asasina pe Anden. Sper că Razor ascultă totul și fierbe în suc propriu. În tot acest timp, atenția mulțimii rămâne concentrată asupra mea.

— Aveți încredere în mine? strig.

Oamenii îmi răspund într-un singur glas. Marea de trupuri și urletele lor asurzitoare sunt copleșitoare. Dacă mama, tata și John ar fi de față, oare mi-ar zâmbi încurajator? Cutremurat, trag adânc aer în piept. „Du la sfârșit lucrul pe care ai venit să-l faci!” Mă concentrez asupra oamenilor și a tânărului Elector. Îmi adun puterile, după care rostesc cuvintele pe care nu am crezut că la voi rosti vreodată.

— Cetățeni ai Republicii, trebuie să înțelegeți cine vă sunt dușmanii. Sunt tipul de viață impus de Republică, legile și tradițiile care ne țin încătușați, guvernul care ne-a adus aici. Răposatul Elector. Congresul.

Ridic mâna și arăt spre Anden.

— Însă noul Elector… Nu – e – dușmanul – vostru!

Oamenii amuțesc. Ochii le sunt ațintiți asupra mea.

— Credeți că membrii Congresului vor să pună capăt Examenelor sau să vă ajute familiile? Minciuni.

Când rostesc vorbele astea, arăt cu mâna spre Anden, spunându-mi, pentru prima dată în viață, că trebuie să am încredere în el.

— Electorul e tânăr și ambițios și nu seamănă cu tatăl lui. Vrea să lupte pentru voi, așa cum eu lupt pentru voi, dar, mai întâi, are nevoie să-i acordați această șansă. Dacă vă adunați în jurul lui și-l susțineți, și el ne va susține. Va schimba lucrurile pentru noi toți, pas cu pas. Electorul poate să construiască acea țară pe care toți sperăm să o avem. Eu am venit aici, în seara asta, pentru voi toți – și pentru el. Aveți încredere în mine?

Ridic tonul:

— Cetățeni ai Republicii, aveți încredere în mine?

Tăcere. Apoi, câteva urale. Și mai multe urale. Oamenii ridică ochii și pumnii în direcția mea. Strigătele nu se mai opresc: acesta e vântul schimbării.

— Atunci, la fel ca mine, sprijiniți-l pe Electorul nostru, iar el vă va sprijini pe voi!

Scandările sunt asurzitoare, înăbușind absolut orice altceva. Tânărul Elector nu-și ia ochii de la mine și în clipa asta înțeleg, în sfârșit, că June a avut dreptate. Nu vreau să văd Republica prăbușindu-se. Vreau să o văd schimbându-se.

27. JUNE

Au trecut două zile. Sau, mai exact, cincizeci și două de ore și opt minute de când Day a urcat în vârful Capitol Tower și a anunțat că îl sprijină pe Elector. De fiecare dată când închid ochii, îl văd acolo, sus, iar părul îi strălucește ca un nimb în noapte. Îi aud cuvintele răsunând cu claritate și pline de forță în tot orașul, în toată țara. De fiecare dată când visez, simt pe buze arsura ultimului său sărut, rememorez focul și frica din ochii lui. Toți oamenii din Republică l-au auzit în noaptea aia. Day i-a redat lui Anden puterea, iar acesta din urmă a câștigat de partea lui întreaga țară. Și asta s-a petrecut dintr-odată.

E a doua zi pe care o petrec într-o cameră de spital de la periferia Denverului. A doua după-amiază în care Day nu e cu mine. Într-alt salon, câteva uși mai încolo, Day e supus acelorași teste, menite să-i verifice starea de sănătate, dar și să verifice dacă inamicii din Colonii nu i-au implantat cumva în cap vreun dispozitiv de monitorizare. În foarte scurt timp îl va reîntâlni pe fratele lui. Doctorul meu a sosit ca să vadă cum mă recuperez – dar verificările nu vor fi făcute în intimitate. De fapt, analizând plafonul încăperii, văd că în fiecare colț este plasată câte o cameră de supraveghere, care transmite imaginea mea în direct astfel încât pot fi văzută de tot poporul. Republica se teme ca oamenii să nu creadă că eu și Day nu suntem îngrijiți.

Pe un ecran aflat pe perete văd camera lui Day. Asta e unicul motiv pentru care am acceptat să fiu despărțită de el atât de mult timp. Aș vrea să putem sta de vorbă. Imediat ce personalul medical va termina cu radiografiile și cu monitorizarea funcțiilor vitale, îmi și iau microfonul.

— Bună dimineața, domnișoară Iparis, îmi spune doctorul, în vreme ce asistentele îmi fixează pe piele șase electrozi.

Bolborosesc și eu un răspuns, dar atenția îmi rămâne concentrată asupra imaginile în direct. Îl văd pe Day discutând cu propriul lui medic. Prietenul meu stă cu brațele încrucișate, într-o atitudine sfidătoare, iar expresia îi e sceptică. Din când în când, privește spre un punct de pe perete pe care nu pot să-l

văd. Mă întreb dacă și el mă poate urmări pe un ecran asemănător.

Doctorul meu observă care e obiectul atenției mele și, plictisit, îmi răspunde la întrebare înainte să o formulez.

— O să-l vezi curând, domnișoară Iparis. Ok? Promit. Așa, cunoști procedura... Închide ochii și inspiră profund.

Îmi reprim starea de frustrare și fac așa cum îmi cere. În spatele pleoapelor, văd scânteind luminițe, apoi simt niște furnicături reci care îmi coboară din creier în lungul șirei spinării. Peste gură și nas mi se pune o mască dintr-un soi de gel. De fiecare dată, când trec prin chestia asta îmi repet să nu mă panichez, să lupt împotriva claustrofobiei și a senzației de înec. „Doctorul doar mă testează”, îmi spun. Fac asta ca să depisteze orice potențiale sechele ce pot rămâne în urma procedurilor de spălare pe creier aplicate în Colonii și alte lucruri care țin de echilibrul psihic. Asta ca să fie clar dacă Electorul (și autoritățile Republicii) pot să aibă încredere în mine. Asta e tot.

Trec mai multe ore. În sfârșit, procedura ia sfârșit și medicul mă anunță că pot să deschid din nou ochii.

— Bravo, Iparis, îmi spune el, în timp ce introduce niște date pe tabletă. Tușea s-ar putea să-ți mai persiste, dar cred că greul bolii a trecut. Dacă dorești, poți să mai rămâi în spital – zâmbește când vede cum mă încrunt, exasperată – însă, dacă preferi să te muți în noul tău apartament, putem face aranjamentele necesare chiar azi. În orice caz, gloriosul Elector este nerăbdător să stea de vorbă cu tine înainte să te externezi.

— Ce face Day? îl întreb.

Îmi e greu să îmi disimulez nerăbdarea care se simte în voce.

— Când pot să-l văd?

Doctorul se încruntă.

— Abia ce am vorbit despre asta, nu? Day va fi externat imediat după tine. Mai întâi, va trebui să-și vadă fratele.

Îi cercetez chipul cu atenție. Există un motiv pentru care medicul a ezitat acum o secundă. Trebuie să fie ceva legat de recuperarea lui Day. Văd cum mușchii faciali i se contractă aproape imperceptibil. Omul ăsta știe ceva ce eu nu știu.

Vocea doctorului mă smulge din gândurile mele. Își lasă tableta deoparte, se îndreaptă de spate și zâmbește forțat.

— Ei, asta e tot pe ziua de azi. Mâine va începe procesul oficial de reintegrare în societatea republicană prin noua

repartiție profesională. Electorul va sosi în câteva minute. Vei avea suficient timp înainte, ca să te dezmeticești.

Și, cu asta, medicul și asistentele își iau și aparatele și mă lasă singură.

Mă așez pe pat, cu ochii țintă la ușă. În jurul umerilor am o pelerină de un roșu închis și totuși îmi e frig. Când Anden intră în cameră, eu tremur de-a binelea.

Electorul pășește înăuntru cu eleganța lui caracteristică. E îmbrăcat în uniformă și are o eșarfă neagră și bocanci negri, silențioși. Buclele îi sunt îngrijit tunse, iar ochelarii cu rame subțiri i se așază perfect pe nas. Când mă vede, zâmbește și mă salută. Gestul acesta îmi amintește dureros de Metias. Sunt nevoită ca, preț de câteva secunde, să privesc în jos să îmi revin. Din fericire, Anden crede că i-am răspuns la salut cu această înclinare a capului.

— Domnule Elector, îi spun.

Anden zâmbește; mă privește scurt cu ochii lui verzi.

— Cum te simți, June?

Îi zâmbesc și eu.

— Destul de bine.

Anden râde puțin și își lasă bărbia în piept. Se apropie de mine, dar nu încearcă să se așeze pe pat, alături. Văd în ochii lui că e încă atras de mine, remarc atenția pe care o acordă fiecărui cuvânt pe care îl rostesc și fiecărui gest pe care îl fac. Cu siguranță că trebuie să fi auzit zvonuri privind relația mea cu Day, nu? Însă, chiar dacă știe cum stau lucrurile, nu lasă să se vadă asta.

— Republica, continuă el, jenat că i-am surprins privirea ațintită asupra mea, adică guvernul a decis că ești aptă să reintri în rândurile armatei cu gradul pe care îl dețineai anterior. Ca agent așadar, aici, în Denver.

Deci nu mă întorc în Los Angeles. Din câte am auzit de curând, carantina din Los Angeles a fost ridicată după ce Anden a început să îi investigheze pe trădătorii din Senat. În plus, atât Razor, cât și doamna comandant Jameson au fost arestați pentru trădare. Nu pot decât să-mi închipui cât de mult ne urăște Jameson acum pe mine și pe Day… Iar gândul la expresia furioasă de pe chipul ei îmi dă fiori pe șira spinării.

— Mulțumesc, spun după o vreme. Vă sunt foarte recunoscătoare.

Anden flutură o mână prin aer.

— Nu ai de ce. Tu și Day mi-ați făcut un mare serviciu.

Înclin capul scurt, cu o atitudine relaxată. Rezultatul acțiunii lui Day e vizibil deja. După discursul neplanificat, Congresul și armata s-au supus deciziei lui Anden: au lăsat protestatarii să se întoarcă la casele lor nepedepsiți și i-au eliberat pe Patrioții care fuseseră arestați în timpul tentativei de asasinat (în condiții de supraveghere permanentă). Dacă membrii Senatului nu se temeau de Day înainte, acum sigur le e frică de el. Pentru moment, prietenul meu are puterea de a isca o revoluție în toată regula doar prin intermediul câtorva cuvinte bine alese.

— Dar..., spune Anden pe un ton ceva mai scăzut.

Scoate mâinile din buzunare și le încrucișează pe piept.

— Eu am o altă propunere pentru tine. Cred că meriți o poziție mai importantă decât aceea de agent.

În minte îmi răsare amintirea călătoriei cu trenul pe care am făcut-o împreună, a acelei oferte nerostite, dar prezente pe buzele tânărului Elector.

— Ce poziție?

Pentru prima dată, Anden se decide să se așeze pe marginea patului, lângă mine. E atât de aproape acum încât îi simt răsuflarea ușoară pe piele și văd perii care îi umbresc bărbia.

— June, niciodată Republica nu a trecut printr-o conjunctură mai instabilă decât acum. Day a împiedicat prăbușirea ei în abis, însă pericolul nu a trecut. Unii dintre senatori se luptă între ei pentru putere și mulți oameni din întreaga țară abia așteaptă să fac o mișcare greșită.

Anden tace o secundă.

— O singură clipă nu îmi va asigura sprijinul poporului pentru veșnicie, iar eu nu pot să păstrez țara unită de unul singur.

Știu că nu mă minte. Văd oboseala extremă de pe chipul lui, citesc în atitudinea lui sentimentul de frustrare generat de responsabilitatea față de țara lui.

— Când tata era un tânăr conducător, el și mama au guvernat țara împreună. Electorul și Princepsul. Și niciodată tata n-a fost mai puternic ca în acea perioadă. Și eu aș vrea să am un aliat, o persoană inteligentă și puternică, căreia să-i pot încredința mai multă putere decât oricărui alt membru al Congresului.

Înțelegând oferta în jurul căreia se tot învârtește Anden, respirația mi se precipită.

— Vreau o parteneră care să cunoască pulsul națiunii, o persoană talentată, care știe ce face, cineva care să-mi împărtășească viziunea cu privire la crearea unei națiuni. Firește, nu ai putea să treci de la poziția de agent la cea de Princeps peste noapte. Ar trebui să urmezi cursuri intensive, să fii instruită și pregătită special pentru acest rol. Ar fi oportunitatea de a te dezvolta, în vederea ocupării poziției de Princeps, dar i-ar trebui dedicați ani, poate chiar decenii, parcurgând drumul de la senator la lider al Senatului. Această pregătire trebuie luată foarte în serios, mai ales de cineva care nu are experiență de lucru în Senat. Desigur, vor mai exista și alte persoane care mă vor seconda în calitate de Princeps-Electi.

Acum Anden face o nouă pauză și tonul vocii i se schimbă.

— Ce părere ai?

Scutur din cap, căci încă nu înțeleg foarte bine ce îmi oferă cu exactitate Anden. Ar fi așadar șansa de a deveni Princeps – al doilea om în Stat după Elector. Mi-aș petrece aproape fiecare clipă a vieții în compania lui, secondându-l la fiecare pas vreme de cel puțin zece ani. Nu l-aș mai vedea pe Day niciodată. Oferta asta face ca imaginea vieții, așa cum mi-am închipuit-o, să se tulbure. Oare Anden îmi oferă această promovare bazându-se exclusiv pe impresia pe care o are în legătură cu capacitățile mele – sau se lasă influențat de sentimente și dorește să mă promoveze în speranța că, în felul ăsta, va avea ocazia să petrecem mai mult timp împreună? Și cum aș putea eu vreodată să mă măsor cu ceilalți Princeps-Electi, când unii dintre ei probabil că ar fi cu zeci de ani mai în vârstă decât mine și ar avea statutul de senatori?

Trag adânc aer în piept, apoi încerc o abordare diplomatică.

— Domnule Elector, încep să spun, nu cred că…

— Nu vreau să te presez, mă întrerupe el, după care înghite în sec și surâde ezitant. Ești absolut liberă să-mi refuzi oferta. Și poți să fii Princeps fără…

Anden roșind?

— Nu trebuie să… Eu și Republica ți-am fi recunoscători dacă ai accepta.

— Nu știu dacă am această înzestrare, îi răspund. Aveți nevoie de cineva mult mai bun decât aș putea eu să devin vreodată.

Anden îmi ia ambele mâini într-ale lui.

— Destinul tău este să zgâlțâi sistemul și să schimbi acest stat. June, nu există nimeni mai priceput ca tine.

28. DAY

La început, doctorilor nu le-a plăcut de mine. Desigur, sentimentul a fost reciproc – experiența mea cu spitalele nu e tocmai dintre cele mai plăcute.

Acum două zile, când, în sfârșit, au reușit să mă scoată din balconul de la Capitol Tower, și să liniștească masele uriașe de oameni care mă aclamau, m-au legat pe o targă, m-au urcat într-o ambulanță și m-au dus direct la spital. Acolo, când au încercat să mă consulte, să vadă dacă nu sunt rănit, i-am spart ochelarii unui doctor și am dat cu picioarele în toate tăvile metalice din cameră.

— Dacă mă atingeți, m-am răstit la ei, vă rup gâtul.

Personalul medical a fost nevoit să mă imobilizeze. Am urlat până am răgușit după Eden, am cerut să îl văd și am amenințat că, dacă nu mi-l aduc, dau foc spitalului. Am strigat și după June. Voiam să mi se dovedească clar că Patrioții au fost eliberați. Am cerut să văd cadavrul lui Kaede și i-am implorat să o înmormânteze cum trebuie.

Reacțiile mele au fost transmise în direct pentru ca populația să le vadă, căci mulțimile de oameni strânse în fața spitalului au cerut dovada că sunt tratat în mod corect. Încetul cu încetul, m-am liniștit și, după ce au văzut că trăiesc, protestatarii din Denver au început și ei să se liniștească.

— Asta nu înseamnă că nu vei fi supravegheat îndeaproape, îmi spune doctorul, în timp ce în cameră îmi sunt aduse un set de cămăși republicane cu guler ridicat și pantaloni de ofițer.

Cuvintele astea le-a bolborosit încet astfel încât sunetul să nu poată fi preluat. Abia dacă îi văd ochii, așa e de încruntat în spatele ochelarilor mici, cu lentile rotunde.

— Dar ai fost amnistiat de Elector, iar fratele tău, Eden, trebuie să sosească la spital din minut în minut.

Tac. După tot ce s-a întâmplat de când Eden s-a îmbolnăvit, aproape că nu îmi vine să cred că Republica mi-l aduce înapoi. Tot ce pot să fac este să-i surâd doctorului, strângând din dinți. El îmi întoarce zâmbetul, cu o expresie care îmi arată cât îi displac, și continuă să îmi vorbească despre rezultatele

analizelor și despre unde voi locui când se va termina cu toată tevatura asta. Știu că nu vrea să fie aici, deși nu spune asta cu voce tare. Doar e urmărit de atâtea camere de supraveghere. Trag cu ochiul la unicul ecran de pe perete, unde văd tot ce se petrece cu June. Totul pare în regulă, cred că și ei i se fac aceleași teste. Însă nodul din gât, cauzat de frică, se încăpățânează să persiste.

— Mai e un singur lucru pe care aș vrea să ți-l comunic în particular, spune doctorul.

Îl ascult pe jumătate atent.

— E foarte important. E ceva ce am descoperit pe radiografii, un lucru pe care ar trebui să-l știi.

Mă aplec înainte ca să îl aud mai bine. Însă, în aceeași secundă, interfonul din cameră se trezește zgomotos la viață.

— Domnule doctor. Eden Bataar Wing e aici. Vă rog să-l informați pe Day.

Eden. Eden e aici.

Și nu îmi mai pasă nici cât negru sub unghie de radiografiile alea nenorocite. Eden e afară, chiar dincolo de ușa camerei mele.

Doctorul încearcă să îmi spună ceva, dar eu trec pe lângă el, dau ușa de perete și ies împleticindu-mă pe coridor.

La început, nu îl văd. Sunt prea multe asistente pe hol. Apoi sesizez o siluetă micuță, așezată pe o băncuță, care își bălăngănește picioarele în gol. Culoarea tenului pare normală. Creștetul capului îi e acoperit cu o claie de bucle de un blond atât de deschis, încât zici că e alb. Puștiul e îmbrăcat într-o uniformă de școală prea mare și e încălțat cu bocanci mici, de copil. Mi se pare mai înalt, dar poate că asta e din cauză că acum poate să stea drept. Când se întoarce cu fața spre mine, realizez că poartă ochelari cu rame negre și lentile groase. Ochii lui de un purpuriu lăptos seamănă cu cei ai băiețelului pe care l-am găsit în vagonul de tren, în noaptea aia rece și cu burniță.

— Eden, îl strig cu o voce răgușită.

Ochii îi rămân defocalizați, dar pe față îi înflorește un zâmbet extraordinar. Frățiorul meu se ridică și încearcă să se deplaseze spre mine, dar, pentru că nu își dă seama unde sunt cu exactitate, se oprește.

— Tu ești, Daniel? întreabă ezitând.

Alerg la el, îl ridic în brațe și îl strâng la piept.

— Da, îi șoptesc. Eu sunt. Daniel.

Eden începe să plângă. Trupul îi e cutremurat de hohote nesfârșite de plâns. Își strânge brațele în jurul gâtului meu cu disperare, ca și când nu ar mai vrea să-mi dea drumul niciodată. Trag aer în piept ca să îmi înăbuș lacrimile. Boala l-a lăsat aproape orb, dar e aici. Eden e aici, trăiește și e bine. E suficient de puternic ca să meargă și să vorbească. Pentru mine, asta e de-ajuns.

— Ce mă bucur să te văd, puștiule, îi spun cu răsuflarea întretăiată, ciufulindu-i cu o mână părul de pe cap. Mi-a fost dor de tine.

Nu știu cât rămânem așa. Minute? Ore? Nu contează. Timpul se scurge încet, resimțind fiecare secundă cum se scurge. Mă agăț de momentele astea, vreau ca ele să dureze cât mai mult. E ca și cum mi-aș îmbrățișa întreaga familie. Eden înseamnă totul pentru mine. Măcar îl am pe el.

Aud pe cineva tușind în spatele meu.

— Day, spune medicul.

Stă sprijinit de ușa deschisă a salonului meu. Chiar dacă e sub lumina fluorescentă, chipul lui capătă o mină gravă, umbrită. Îl las jos cu grijă, dar îmi țin în continuare o mână pe umărul lui.

— Vino cu mine. N-o să dureze mult, îți promit. Eu… ăăă…

La vederea frățiorului meu, face o pauză.

— Îți recomand să-l lași pe fratele tău aici. Doar pentru moment. Te asigur că te vei întoarce la el în câteva minute, după care amândoi veți fi conduși cu mașina la noul tău apartament.

Nu am încredere în el, așa că nu mă clintesc din loc.

— Îți promit, repetă doctorul. Dacă mint, ei bine, ai destulă putere ca să-i ceri Electorului să mă aresteze.

Mă rog… În esență, are dreptate. Mai întârzii puțin, mușcându-mi partea interioară a obrazului, după care îl mângâi pe Eden pe cap.

— Mă întorc imediat, bine? Tu stai pe bancă. Să nu pleci nicăieri! Dacă vine cineva și încearcă să te ia de-aici, să țipi! Ai înțeles?

Eden se șterge cu o mână la nas și încuviințează din cap.

Îl duc înapoi la băncuță, apoi îl urmez pe medic în salon. Ușa se închide cu un declic ușor.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb nerăbdător.

Tot întorc ochii spre ușă, ca și când, m-aș aștepta să dispară într-o clipă de neatenție din partea mea. În colț, ecranul mi-o arată pe June stând singură în salonul ei.

De data asta, doctorul nu mai pare iritat. Apasă pe un buton de pe perete și îl aud murmurând ceva în legătură cu închiderea microfonului camerelor de supraveghere.

— Așa după cum îți spuneam înainte să pleci... În timpul verificărilor, ți-am făcut o radiografie cerebrală ca să vedem dacă nu au existat intervenții chirurgicale în perioada cât ai stat în Colonii. N-am găsit nimic îngrijorător în acest sens... Am descoperit însă altceva.

Doctorul se răsucește, pornește un dispozitiv micuț și îmi indică un ecran luminat de pe perete. Apare radiografia creierului meu. Mă încrunt, căci nu înțeleg ce văd. Medicul îmi arată o pată întunecată în zona inferioară a imaginii.

— Am văzut asta, lângă hipocampul stâng. Cred că e veche, probabil de ani de zile și, în timp, încetul cu încetul, s-a agravat.

Studiez pata câteva momente, apoi mă întorc spre doctor. Mie continuă să mi se pară o chestie insignifiantă, mai ales acum, când Eden mă așteaptă pe hol. Mai ales acum, când o să pot să o revăd pe June.

— Și? Altceva?

— Ai avut cumva dureri de cap foarte mari? În ultima vreme sau în ultimii ani?

Da. Normal că am dureri de cap. Le am din noaptea când am fost dus la Spitalul Central din Los Angeles și s-au făcut teste pe mine, din noaptea când ar fi trebuit să mor, dar am scăpat. Aprob din cap.

Medicul își încrucișează brațele.

— Din evidențele noastre medicale rezultă că... după ce ai picat Examenul, s-au făcut experimente pe tine. Niște teste pe creier. Tu... Ăăă... – omul tușește, străduindu-se să-și găsească vorbele potrivite – trebuia să mori foarte repede, dar ai supraviețuit. Se pare însă că efectele acelor teste au început să se facă simțite.

Doctorul continuă în șoaptă:

— Nimeni nu știe nimic despre asta, nici măcar Electorul. Nu vrem să aruncăm țara la loc în focul neliniștilor revoluționare. Inițial, am crezut că putem să te vindecăm printr-o combinație de operații chirurgicale și medicație, dar când am studiat mai cu

atenție zona problematică, ne-am dat seama că tumoarea se amestecă foarte mult cu țesutul sănătos din hipocamp, așa încât ne-ar fi imposibil să stabilizăm situația fără să-ți afectăm, în mod sever, capacitatea cognitivă.

— Și ce înseamnă asta? îl întreb înghițind în sec.

Oftând, doctorul își scoate ochelarii.

— Day, asta înseamnă că ești pe moarte.

29. JUNE

ORA 20:07.

LA DOUĂ ZILE DUPĂ ELIBERAREA MEA.
TURNUL OXFORD, SECTORUL LODO, DENVER.
22°C LA INTERIOR.

Day a fost eliberat ieri, la ora șapte dimineața. De atunci, l-am sunat de trei ori și nu a răspuns niciodată. Abia acum două ore i-am auzit, în sfârșit, vocea în cască.

— Ești liberă azi, June?

Blândețea vocii lui mi-a dat fiori.

— Te deranjează dacă trec pe la tine? Vreau să vorbim.

— Hai încoace, i-am răspuns.

Asta a fost tot ce ne-am spus.

Day o să ajungă curând. Recunosc jenată că, deși, în ultima oră, am încercat să-mi fac de lucru ordonând lucrurile prin apartament și periind blana lui Ollie, nu pot să mă gândesc la nimic altceva decât la ce vrea Day să discute cu mine.

E ciudat să am din nou un apartament al meu, dichisit, cu o mulțime de lucruri noi și nefamiliare. Canapele șic, candelabre rafinate, mese de sticlă, pardoseală din lemn de esență tare. Obiecte de lux care nu mă fac să mă simt bine posedându-le. Dincolo de fereastră a început să cadă o zăpadă delicată, cum se mai întâmplă primăvara. Ollie doarme lângă mine, pe una dintre canapele. După ce am fost externată din spital, soldații m-au adus cu un jeep până aici, la Turnul Oxford – și-atunci primul pe care l-am văzut când am pășit înăuntru a fost Ollie, care dădea frenetic din coadă și-și împingea botul în mâna mea. Mi s-a spus că Electorul ceruse deja de multă vreme ca Ollie să fie trimis la Denver și îngrijit. Imediat după ce am fost arestată de Thomas. Acum mi l-a dat înapoi, o rămășiță a vieții mele trăite lângă Metias. Mă întreb ce părere are Thomas despre toate astea. Va urma protocolul, ca de obicei, și, următoarea dată când mă va vedea, se va înclina în fața mea și-mi va jura loialitate până la moarte? Poate că Anden a ordonat ca și el să

fie arestat împreună cu doamna comandant Jameson și Razor. Nu-mi dau seama ce aș putea simți într-o astfel de situație.

Ieri au înmormântat-o pe Kaede. Autoritățile ar fi dus-o la crematoriu și i-ar fi alocat o plăcuță comemorativă simplă, pe un perete dintr-un bloc funerar, dar eu am insistat să aibă parte de ceva mai drăguț. Un loc de veci adevărat. Treizeci de centimetri pătrați numai pentru ea. Firește că Anden mi-a făcut pe plac. Dacă ea, Kaede, ar mai trăi acum, unde ar fi? Oare, până la urmă, Republica ar fi încorporat-o în forțele aeriene? Oare Day i-a vizitat deja mormântul? Oare se consideră vinovat de moartea ei, așa cum eu mă simt? Ăsta e oare motivul pentru care a așteptat atât de mult după externare ca să mă contacteze?

Și ce se întâmplă acum? Ce vom face noi doi de aici înainte?

Ora 20:12. Day a întârziat. Stau cu privirea ațintită asupra ușii, incapabilă de orice altceva, temându-mă că o să îl ratez dacă clipesc.

Ora 20:15. Țârâitul blând al unei sonerii răsună în întreg apartamentul. Ollie se trezește, ridică urechile și scheaună. A ajuns. Literalmente, sar în sus de pe canapea. Pasul lui Day pe coridor e atât de ușor încât nici măcar câinele nu îl aude venind.

Deschid ușa și încremenesc. Salutul pe care îl aveam pregătit mi se oprește în gât. Day e în fața mea, cu mâinile în buzunare și arată absolut splendid. E îmbrăcat într-o uniformă republicană neagră, nou-nouță, cu dungi gri-închis în lungul pantalonilor și în jurul părții inferioare a mânecilor. Gulerul lat al hainei militare, tăiat în diagonală, e identic cu cel al trupelor din Denver. Poartă mănuși albe și elegante din neopren, pe care le văd ivindu-se din buzunarele pantalonilor, fiecare decorată cu câte un lănțișor auriu subțire. Părul i se revarsă pe umeri, ca un voal lucios, presărat cu zăpada gingașă de afară. Ochii lui minunați sunt de un albastru uimitor de luminos; câțiva fulgi sclipesc aninați de gene. E de-o frumusețe răpitoare. Abia acum îmi dau seama că nu l-am mai văzut niciodată îmbrăcat într-o ținută formală, darămite în ținuta oficială de militar. Nu eram pregătită pentru asta, pentru impactul pe care frumusețea lui bine pusă în valoare îl poate avea asupra mea.

Day îmi sesizează expresia și zâmbește amuzat.

— M-am îmbrăcat așa pentru poză, îmi spune, arătând către hainele de pe el. Eu dând mâna cu Electorul. N-a fost alegerea

mea. Evident. Sper să nu regret faptul că am declarat că-l sprijin.

— Și ai reușit să treci prin mulțimea adunată în fața clădirii în care locuiești? zic eu după ce m-am dezmeticit suficient cât să pot schița un surâs. Se zvonește că populația cere ca tu să fii noul Elector.

Day se strâmbă și scoate un mormăit a exasperare.

— Eu Elector? Da, sigur. Eu deocamdată nu pot nici măcar să spun că mi-e dragă Republica. Îmi mai trebuie ceva timp să mă obișnuiesc. Cât despre partea cu evitarea oamenilor – ei bine, la asta chiar că mă pricep. Prefer să nu dau ochii cu ei pentru moment.

Simt o notă de tristețe în vocea lui, ceva care îmi spune că Day a fost deja la mormântul lui Kaede. Când își dă seama că îl privesc cercetător, își drege glasul și îmi întinde o cutiuță din catifea. E un soi de deferență în gestul lui care mă nedumerește.

— L-am cumpărat pe drum. E pentru tine, iubito.

Îmi scapă un murmur de surpriză.

— Mersi.

Iau cutiuța cu grijă, o admir câteva clipe, apoi înclin capul spre Day.

— Cu ce ocazie?

El își dă părul după ureche și încearcă să pară degajat.

— Mi s-a părut că e drăguț.

Deschid cutiuța cu băgare de seamă, apoi, când văd ce e înăuntru, mi se oprește respirația – un lănțișor de argint cu un pandantiv micuț, dintr-un rubin în formă de lacrimă, înconjurat cu diamante mititele. În jurul pietrei centrale propriu-zis se încolăcesc trei firișoare de argint.

— E… superb!

Simt că obrajii îmi ard.

— Trebuie să fi costat o avere.

De când am început să folosesc astfel de formule politicoase cu Day?

Prietenul meu scutură din cap.

— Autoritățile republicane mă plătesc foarte bine în ideea că eu să fiu cât mai mulțumit. Rubinul e piatra ta norocoasă, nu? Ei, m-am gândit că ar trebui să ai de la mine o amintire mai frumoasă decât un nenorocit de inel făcut din agrafe de hârtie.

Îl mângâie pe Ollie pe cap, apoi se preface că îmi admiră apartamentul.

— E frumos. Seamănă mult cu al meu.

Day a primit un apartament similar, la fel de bine păzit, câteva blocuri mai încolo, pe aceeași stradă cu mine.

— Mulțumesc, îi spun.

Pentru moment, așez cutiuța cu grijă pe masa din bucătărie. Apoi îi fac cu ochiul.

— Să știi că totuși inelul meu de agrafe îmi plăcea mai mult.

Pentru o fracțiune de secundă, chipul îi e inundat de fericire. Îmi vine să-l cuprind în brațe și să îmi lipesc buzele de ale lui, dar e ceva în atitudinea lui care îmi spune că ar trebui să mă abțin.

Mă hazardez să fac o referire ezitantă la motivul neliniștilor lui.

— Ce face Eden?

— E destul de bine.

Day mai privește o dată de jur-împrejurul camerei, apoi se uită din nou la mine.

— Desigur, raportat la circumstanțele date.

Eu îmi plec capul.

— Îmi… pare rău. Am aflat de problema cu vederea. E…

— E în viață, mă întrerupe Day cu blândețe. Asta mi-e de-ajuns.

Încuviințez din cap stânjenită, apoi amândoi tăcem o bună bucată de timp.

După care zic:

— Voiai să discutăm.

— Da.

Day lasă ochii în jos, își frământă puțin palmele înmănușate, apoi și le îndeasă în buzunare.

— Am aflat de avansarea pe care ți-a propus-o Anden.

Mă întorc și mă așez pe canapea. Nu au trecut nici patruzeci și opt de ore și deja am văzut de două ori știrea asta anunțată pe JumboTron-urile din oraș:

JUNE IPARIS PROPUSĂ PENTRU STAGIUL DE PREGĂTIRE
ÎN VEDEREA OCUPĂRII POSTULUI DE PRINCEPS.

Ar trebui să fiu fericită că subiectul a fost deschis de Day – m-am tot chinuit să găsesc o cale de a o face, iar el m-a scutit de asta. Și totuși, pulsul îmi crește și mă trezesc că sunt emoționată, exact așa cum m-am temut. Poate că Day e supărat că nu i-am spus de asta imediat?

— Ce știi mai exact? îl întreb când vine și se așază lângă mine.

Genunchiul lui îmi atinge ușor coapsa. Chiar și o astfel de atingere delicată mă face să simt fluturi în stomac. Mă uit la fața lui ca să văd dacă gestul a fost făcut în mod deliberat, însă buzele lui Day s-au strâns într-o grimasă, de parcă ar ști exact spre ce se îndreaptă discuția noastră și nu ar vrea să se ajungă acolo.

— Zvonistica zice că ar trebui să fii alături de Anden permanent. Corect? Că te-ai pregăti să devii Princeps. E adevărat?

Oftez. Umerii mi se prăbușesc. Îmi îngrop fața în palme. Auzindu-l pe Day rostind cuvintele astea, îmi dau seama de greutatea pe care acest angajament o așază pe umerii mei. Firește, înțeleg motivele practice pentru care Anden m-a propus pentru acest post. Nu-mi mai rămâne decât să sper că pot ajuta la transformarea Republicii. Toată pregătirea mea militară, tot ce m-a învățat Metias… Cumva știu că sunt potrivită pentru guvernul republican. Dar…

— Da, e adevărat, răspund și imediat adaug: Nu e o cerere în căsătorie, n-are legătură cu asta. E o chestie care ține de carieră, iar eu aș fi doar una dintre cei care intră în competiție pentru acest post. Iar asta înseamnă săptămâni… mă rog… luni întregi, în care aș fi plecată. În care aș fi departe de…

„Departe de tine”, vreau să spun. Dar mi se pare că sună prea melodramatic, așa că aleg să nu mai închei propoziția. În schimb, îi ofer lui Day toate detaliile, la care eu m-am tot gândit. Îi vorbesc despre programul înfiorător al unui Princeps-Elect; îi spun că, dacă aș accepta provocarea, voi vrea să am și momente de respiro și că, de fapt, nu sunt sigură cât din timpul meu aș putea să-l dedic Republicii. După o vreme, îmi dau seama că am început să bat câmpii, dar îmi face bine să mă descarc, să vorbesc despre problemele mele cu băiatul la care țin. Îmi face bine că nu trebuie să mă abțin. Dacă există în viața

mea cineva care să merite să afle totul, atunci persoana aceea e Day.

— Nu știu ce să-i spun lui Anden, închei. Nu m-a presat în niciun fel, însă trebuie să-i dau în curând un răspuns.

Day nu zice nimic. Vorbele mele rămân cumva suspendate deasupra tăcerii dintre noi. Nu pot descrie expresia de pe chipul lui – privirea lui e goală, ca și cum Day ar fi pierdut ceva, ca și cum un lucru esențial s-ar fi risipit. E o tristețe profundă, fără cuvinte, care mă sfâșie. La ce se gândește? Oare crede ce-i spun? Oare consideră, așa cum am făcut-o și eu inițial, că propunerea lui Anden e motivată de interesul lui pentru mine? E trist pentru că asta ar însemna zece ani în care aproape că nu ne-am mai vedea? Îl privesc și aștept, încercând să anticipez ce va spune. Sigur că ideea asta nu îl face fericit, sigur că se va opune. Nici eu nu sunt fericită la gândul că...

Day rupe dintr-odată tăcerea:

— Acceptă-i oferta, îmi șoptește.

Mă aplec spre el, fiindcă nu cred că am auzit bine ce a zis.

— Poftim?

Day mă studiază cu luare aminte. Mâna îi tresare, ca și când ar vrea să o ridice și să îmi atingă obrazul. Dar nu se mișcă.

— Am venit să-ți spun să-i accepți oferta, îmi repetă el pe un ton scăzut.

Clipesc. Gâtul mă doare; o lumină lăptoasă îmi inundă vederea. Nu se poate că ăsta să fie răspunsul corect – mă așteptam la nenumărate alte variante din partea lui, numai la asta nu. Sau poate că nu răspunsul lui e ceea ce mă șochează atât de tare, ci felul în care l-a rostit. Ca și cum ar renunța la mine. Mă holbez la el o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva cuvintele acelea au fost rodul imaginației mele. Însă expresia lui tristă, distantă – rămâne neschimbată. Întorc capul și mă mut pe marginea canapelei. Din cauza minții mele amorțite nu-mi mai amintesc decât să șoptesc:

— De ce?

— De ce nu?

Vocea lui pare că vine din altă lume; e lipsită de viață ca o floare ofilită.

Nu înțeleg. Poate că e sarcastic. Sau poate că o să îmi spună că totuși vrea să găsim o cale să fim împreună. Însă Day nu mai adaugă nimic. De ce să-mi ceară să accept oferta lui Anden? Eu

am crezut că va fi atât de fericit că toată povestea asta prin care am trecut s-a încheiat, în sfârșit; am crezut că vom încerca să ducem, împreună, o viață cât de cât normală, indiferent ce ar însemna asta, de fapt. Mie, una, mi-ar fi foarte ușor să găsesc o formă de compromis în privința ofertei lui Anden sau chiar să o refuz în totalitate. De ce Day nu mi-a propus asta? Credeam că, între noi doi, el e cel sentimental.

Când vede că nu îi răspund imediat, Day surâde amar. Stăm amândoi, cu mâinile despărțite, de parcă între noi s-ar concentra greutatea întregii lumi. Măsurăm secundele care trec fără să ne zicem nimic. După câteva minute, Day trage adânc aer în piept și zice:

— Eu, ăăă… mai am să-ți spun ceva.

Înclin capul în tăcere, așteptându-l să continue. Temându-mă de ce va spune. Temându-mă că îmi va explica motivul.

Ezită, iar momentele astea par atât de lungi, însă, atunci când, în sfârșit, vorbește, o face clătinând din cap și râzând scurt, cu o expresie tragică. Îmi dau seama că s-a răzgândit, că a ascuns și încuiat secretul în inima lui, la loc.

— Știi, uneori mă întreb cum ar fi fost dacă… te-aș fi întâlnit, pur și simplu, într-o zi oarecare. Așa cum li se întâmplă oamenilor normali. Dacă, într-o dimineață însorită, te-aș fi văzut pe stradă, mi-aș fi zis că ești drăguță, m-aș fi oprit, ți-aș fi strâns mâna și ți-aș fi spus: „Bună, eu sunt Daniel”.

La gândul ăsta, atât de dulce, închid ochii. Ce eliberatoare ar fi o astfel de întâlnire. Ce simplă.

— Ce bine-ar fi fost, îi șoptesc.

Day se apucă să zgândăre lănțișorul auriu de la mănușă.

— Anden e Electorul Primo al întregii Republici. O ocazie ca asta s-ar putea să nu mai apară.

Știu ce vrea să îmi spună.

— Nu-ți face griji. Nu e ca și cum nu aș putea să mai influențez cursul lucrurilor aici, în Republică, dacă refuz oferta asta. Pot să găsesc o formulă de compromis. Asta nu e singura cale…

— June, ascultă-mă, mă întrerupe el cu blândețe, ridicând ambele mâini ca să mă oprească. Nu știu dacă o să mai am curajul să-ți mai spun toate astea altă dată.

Mă trece un frison din cauza felului în care îmi pronunță numele. Apoi Day îmi zâmbește. E un surâs care face ca, în

interiorul meu, ceva să se spargă în milioane de bucăți. Nu știu de ce, dar are un aer de parcă asta ar fi ultima dată când ne mai întâlnim.

— Hai, amândoi știm ce trebuie să se întâmple. Nu ne cunoaștem decât de două luni. Însă eu mi-am petrecut toată viața luptând cu sistemul pe care Electorul vrea acum să-l schimbe. Iar tu... mă rog, familia ta a suferit la fel de mult ca și a mea.

Day face o pauză, iar ochii îi capătă o privire îndepărtată.

— Oi fi eu bun la ținut discursuri pe acoperișurile clădirilor și la manevrat masele, dar despre politică nu știu absolut nimic. Eu nu pot să fiu doar o mascotă. În schimb, tu... Întotdeauna ai fost exact persoana de care oamenii au nevoie. Și acum ai ocazia să schimbi lucrurile.

Day îmi ia mâna atingând locul unde stătea inelul pe care mi-l făcuse. Îi simt bătăturile din palmă și blândețea dureroasă a gestului său.

— Sigur, decizia îți aparține, dar tu știi ce e necesar să alegi. Și nu trebuie să iei o hotărâre fiindcă te simți vinovată sau ceva de genul ăsta. Nu-ți face griji din cauza mea. Știu că de asta eziți – văd în ochii tăi că la asta te gândești.

Continui să tac. La ce se referă? Ce anume vede în ochii mei? Cum arăt eu acum?

Tăcerea mea îl face să ofteze. Nu-i pot descifra expresia feței.

— June..., spune el cu încetineală.

Dincolo de cuvinte, glasul lui pare că s-ar putea frânge.

— Între noi doi, lucrurile nu vor merge niciodată.

Iată adevăratul motiv. Scutur din cap, pentru că nu vreau să aud și restul. Nu asta. „Te rog, Day, nu spune asta, te rog, nu spune asta”.

— O să găsim o cale, încep să zic.

Apoi încep să detaliez cu repeziciune.

— Pentru o vreme, pot să lucrez în patrulele din capitală. Oricum, asta ar fi o variantă care să funcționeze o perioadă. Eventual, dacă vreau neapărat să intru în politică, pot să fiu adjuncta unui senator. Doisprezece dintre senatori...

Day nici nu poate să mă privească.

— Nu suntem făcuți să fim împreună. Pur și simplu, sunt... S-au întâmplat prea multe lucruri.

Apoi, cu voce mai scăzută:

— Prea multe lucruri.

Greutatea cuvintelor lui mă trezește la realitate. Ceea ce mi-a spus nu are legătură cu poziția de Princeps, ci cu altceva. Day mi-ar fi spus același lucru și dacă Anden nu mi-ar fi oferit avansarea. Cearta noastră din subterană… Vreau să îi spun cât de mult se înșală, dar nu pot să îl contrazic. Pentru că, de fapt, are dreptate. Cum am putut să cred că nu vom suferi amândoi consecințele lucrurilor pe care i le-am făcut? Cum am putut să fiu atât de arogantă și să presupun că, până la urmă, totul se va rezolva pentru noi, că două-trei fapte bune vor putea compensa toată durerea pe care i-am provocat-o? Adevărul va rămâne mereu același. Indiferent cât de mult ar încerca el, de fiecare dată când mă va privi, va vedea ce s-a întâmplat cu familia lui. Ce i-am făcut. Iar asta îl va urmări toată viața. Ne va despărți veșnic.

Nu trebuie să mă mai agăț de el.

Mai am puțin și izbucnesc în plâns; dar nu îndrăznesc să dau frâu liber lacrimilor.

— Deci, șoptesc.

Vocea îmi tremură din cauza efortului.

— S-a terminat? După tot ce a fost?

Chiar în timp ce rostesc cuvintele, îmi dau seama că ele nu-și mai au rostul. Răul a fost deja făcut. Nu mai există cale de întoarcere.

Adus de spate, Day își acoperă ochii cu mâinile.

— Îmi pare așa de rău, murmură către mine.

Secunde lungi trec.

Ca după o eternitate, înghit cu noduri. Nu voi plânge. Dragostea e ilogică, dragostea are consecințe – e vina mea și trebuie să fiu în stare să mi-o asum. „Deci, asumă-ți-o, June!” Eu sunt cea căreia ar trebui să-i pară rău. Într-un final, în loc să zic ce aș vrea să zic, reușesc să îmi stăpânesc tremurul din voce și să dau un răspuns mai potrivit situației. Reușesc să spun ce ar trebui să spun.

— O să-l anunț pe Anden.

Day își trece o mână prin păr, deschide gura să spună ceva, dar renunță. Îmi e clar că, în toată această poveste există și lucruri pe care nu mi le spune, dar nu îl presez. Oricum, nimic nu s-ar schimba. Sunt deja destule motive pentru care noi nu putem să fim împreună. Ochii lui Day reflectă lumina lunii care

se revarsă pe fereastră. Mai trec niște secunde. Doar răsuflările noastre se aud.

— Bun, eu...

Vocea i se frânge; Day strânge pumnii. Rămâne locului preț de o secundă, încercând să se adune.

— Ar trebui să te las să dormi. Probabil că ești obosită.

Se ridică și își netezește haina. Ne salutăm din cap pentru ultima oară.

Apoi Day se înclină politicos, se răsucește pe călcâie și pornește spre ușă.

— Noapte bună, June.

Inima mea e sfâșiată, făcută țăndări, sângerândă. Nu pot să îl las să plece așa. Am trecut împreună prin prea multe ca să redevenim brusc doi străini. Despărțirea noastră ar trebui să fie mai mult decât o plecăciune politicoasă. Brusc, îmi regăsesc energia și alerg după el, chiar când Day a ajuns la ușă.

— Day, stai...

Se întoarce. Înainte să apuc să mai spun ceva, face un pas spre mine și îmi cuprinde fața în mâini. Apoi mă sărută. O face pentru ultima dată, copleșindu-mă cu căldura lui, inundându-mă cu viață, cu dragoste, cu mâhnire. Îmi încolăcesc brațele pe după gâtul lui, iar el mă prinde de talie. Îmi deschid gura, iar el îmi mușcă buzele, devorându-mă, tăindu-mi respirația. „Nu pleca”, îl implor fără vorbe. Dar simt cuvântul de despărțire pe buzele lui, iar acum nu îmi mai pot reține lacrimile. Day tremură. Fața îi e udă. Rămân agățată de el pentru că, dacă i-aș da drumul, ar dispărea și aș rămâne singură în camera asta întunecată, în atmosfera asta pustie. Day, vagabondul fără altă agoniseală decât hainele de pe el și sinceritatea din priviri, e stăpânul inimii mele.

Suflet frumos, trup frumos.

Strălucirea într-o lume cuprinsă de întuneric.

Lumina mea.

MULȚUMIRI

Să scriu *Geniul* a fost o experiență complet diferită de aceea pe care mi-a oferit-o *Legenda.* Am trecut prin multe atacuri de panică și prin multe momente de disperare, care s-au tradus în lacrimi vărsate în fața laptopului. A fost o experiență care m-a obligat să explorez lumea interioară a personajelor, ca să scot la lumină cele mai obscure gânduri și amintiri ale lor. Din fericire pentru mine, sunt sprijinită de un extraordinar grup de oameni care m-au ajutat să duc la final această carte:

Îi mulțumesc agentei mele literare, Kristin Nelson, pentru că a fost prima care a văzut acest manuscris. Fără sfatul și comentariile tale, aș fi pe nisipuri mișcătoare. Îi mulțumesc întregii echipe de la NLA, pentru că întotdeauna are grijă de mine. Și minunatului lector Ellen Oh, pentru că a parcurs o variantă de început a cărții și m-a ajutat să mă luminez în privința unor scene cruciale. Și lui JJ, pentru că, pe măsură ce volumul a prins formă, a fost un critic și un lector extrem de atent.

Le mulțumesc editoarelor mele, incredibilele Jen Besser și Ari Lewin, pentru că au luat prima variantă a *Geniului* și au transformat-o în ceva mult mai bun decât aș fi putut eu de una singură. Vă sunt recunoscătoare pentru că m-ați impulsionat să le dau mai multă substanță personajelor, universului cărții și intrigii. Toți cei care cred că romanele nu mai trec prin redactare, în mod clar, n-a lucrat niciodată cu voi două. Sunteți fantastice! (Mulțumiri speciale lui Little Primo!)

Sunt recunoscătoare întregii echipe de la Putnam Children’s și Penguin Young Readers pentru sprijinul lor necondiționat: Don Weisberg, Shauna Fay, Anna Jarzab, Jessica Schoffel, Elyse Marshall, Scottie Bowditch, Lori Thorn, Linda McCarthy, Erin Dempsey, Shanta Newlin, Emily Romero, Erin Gallagher, Mia Garcia, Lisa Kelly, Courtney Wood, Marie Kent și tuturor celorlalți care au ajutat atât *Legenda,* cât și *Geniul* să prindă viață. Niciun scriitor nu și-ar putea imagina un grup de lucru mai bun.

Le mulțumesc extraordinarelor echipe de la CBS Films, Temple Hill și UTA pentru continua lor dăruire în folosul *Legendei*: Wolfgang Hammer, Grey Munford, Matt Gilhooley, Ally

Mielnicki, Christine Batista, Isaac Klausner, Wyck Godfrey, Marty Bowen, Gina Martinez, Kassie Evashevski și Wayne Alexander. Nu-mi vine să cred ce noroc am avut.

Le mulțumesc tuturor bloggeri-lor, criticilor și jurnaliștilor care au scris despre *Legenda* și *Geniul* și tuturor librarilor din țară care au pus ambele cărți în mâinile cititorilor. Vă mulțumesc foarte mult – vă sunt incredibil de recunoscătoare pentru tot ce faceți pentru a crea acea legătură între cărți și cititorii potriviți.

Le mulțumesc fantasticilor mei cititori și fani, pentru scrisorile lor entuziaste și pentru generoasele încurajări. De fiecare dată când vă vedeam mesajele legate de *Legenda,* deveneam și mai motivată să fac din *Geniul* o carte cât mai bună cu putință. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp să îmi citiți cărțile.

În final, le mulțumesc membrilor familiei mele, mamei, lui Andre și tuturor prietenilor mei pentru tot sprijinul lor. Sunteți de neînlocuit.

virtual-project.eu

